

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RISING

The
Dawn
of the End

A LOVE IS EVERYTHING SAGA BY

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SONUN ŞAFAĞI
YÜKSELİŞ SERİSİ ÜÇÜNCÜ
KİTAP
KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK
P R E S S

İÇİNDEKİLER

81. [Entrikacı](#)
82. [Umut](#)
83. [Düşüş](#)
84. [Hiç](#)
85. Aile Ailenin [İçinde](#) .
86. [Vahiy](#)
87. [Kural](#)
88. [Sınav](#)
89. [Haber](#)
90. [Duyuru](#)
91. [Son](#)
92. Casus .
93. [Kale](#)
94. [Zirve](#)
95. [Uçurum](#)
96. [Mürettebat](#)
97. [Tamamlanma](#)
98. [Dönüşüm](#)
99. [Kavga](#)
100. [Mesaj](#)
101. [Okumalar](#)
102. [Yemin](#)
103. [Danışman](#)
104. [Farkına Varma](#)
105. [Arkadaşlar](#)
106. [Mektuplar](#)
107. [İyileşme](#)
108. [Alma](#)
109. [Mahkeme](#)
110. [Dikkat Dağınıklığı](#)
111. Tatil .
112. [Göç](#)

113. [Bağlantı](#)

114. [Umut](#)

115. [Mer](#)

116. [Sonun Şafağı](#)

117. [Yüzeye Çıkış](#)

[Yükseliş Serisi Sözlüğü](#) .

[The Rising hakkında daha fazla bilgi için](#)

[okumaya devam edin. The Rising](#)

[Yazar Hakkında Kristen](#)

[Ashley'nin Diğer](#) .

[Eserleri](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğerk isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylara, yerlere veya kişilere benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2020 Kristen Ashley

Bu kitabın tamamının veya bir kısmının herhangi bir şekilde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılmaması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığıdır

Fikri mülkiyet hırsızlığıdır. Yazarın haklarına destek olduğunuz için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, önceden yazılı izin almanız gerekmektedir. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine başvurun. Kapak Resmi: [Pixel Mischief Design](https://www.pixelmischiefdesign.com)

The Dawn of the End

A LOVE IS EVERYTHING SAGA BY

ICRISTEßJ

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

7'çSHLEY

THE SCHEMER

Jellan*Canavarın Yeraltı Sığınağı*

WODELL

Zayıflamış haliyle bile bunu hissediyordu.

Perde, giderek güçleniyordu.

Kehanet, ilerliyordu.

Onu kullanmadıkları veya hizmet ettirmedikleri zamanlarda, bu karanlık deliğe kapatıldıklarında yanında başkaları olduğunu hissettiğinde, Jellan kendini daha da içine çekti ve istismara uğramış bedenini taş duvara daha da yaklaştırdı.

Onlara söyleyebilirdi.

Kehanet hakkındaki bilgisini, peçeye olan hissini kullanarak, o kirli, soğuk, çirkin delikteki koşullarını iyileştirebilirdi.

"Aç
mısın?"

Oydi.

Marian.

Canavarın Sahibi.

Onun Canavarı.

O şeytani yaratık *onun* olmalıydı. *Onun*
değil.

O şey onu kullanmaktan hoşlanıyordu.

Belki Jellan durumu tersine çevirip kontrolü ele geçirebilirdi...

Kız onu sırtından tekmeledi ve Jellan, çığlık atmamak için ağzının içini ısırarak kanın tadını aldı.

Onlara gözyaşlarını vermişti. Yalvarışlarını. Acı içindeki inlemelerini. Artık daha fazlasını istemeyeceklerdi.

Ondan zorla alabileceklerinden fazlasını almayacaklardı. "Soruyorum, *aç mısın?*" diye sordu kadın.

Gücünü koruması gerekiyordu. "E-
evet," diye cevapladı.

Yakınında bir şeyin yere düştüğünü duydu ve vücudunun her santimetresine yayılan acıyla mücadele ederek dikkatlice döndü.

Karanlıkta ne olduğunu anlayamadı, bir hayvanın eklemi, çok fazla eti olmayan, toprağın üzerinde duruyordu.

Yine de plan yapması gerektiğini düşünerek bu işi üstlendi. *Plan yapması* gerekiyordu.

Ve plan yapmak için güce sahip olmalıydı. Gücü vardı.

O, Bedi'nin hatırı için bir Go'En rahibiydi. Canavarlar Topluluğu'nun bir üyesiydi. Triton'un en güçlü büyücüsü olmasa da, en güçlü büyücülerden biriydi.

Canavarı kontrol etmek için doğmuştu.

Canavarı kontrol etmek için *yaratılmıştı*. Bir yol bulmak zorundaydı.

Plan yapmalıydı.

Kadın uzaklaşmaya başladı, ama o onu çağırdı, sesine çekingenlik katarak.

"S-size bir soru sorabilir miyim, hanımefendi?" diye rica etti. Kadın döndü, ona doğru geri geldi ve o kendini hazırladı.

Bir kadın gibi, kadının ruh hali de değişkendi ve bazen patlamaya hazırdı. Onu tekmeleyecek mi, Canavarı çağıracak ve Jellan'ın tekrar kullanılmasını isteyecek mi, yoksa saçını okşayıp ona şefkatle konuşacak mı, bilemezdi.

Sonunda, onu ritüel alanına bağlayacaktı, Jellan bunu yemin etti. Tüm Topluluğu çağırıp ona istediklerini yapmalarını sağlayacaktı. Yanında durup her bir penisi almasını izleyecek, sonra da her bir bıçağı almasını izleyecekti. Ve sonunda, ruhunun derinliklerine kadar dövülüp aşağılanmış ve ölümün çabuk gelmesini dilerken, son bıçağı boğazına dayayarak ona istediğini verecekti.

Bütün bunları kadının gözlerinin içine bakarak yapacaktı. Bütün bunları arkasında Canavar varken yapacaktı.

"Sorun nedir, evcil hayvanım?" diye sordu.

Demek bu seferki onun şefkatli hanımıydı.

"Ben... son depremde, yaratıktan zorlayıcı bir çılgılık geldi. Onun... Ben o ritüelde değildim, onun..."

"Seni çağırıyordu?"

O, başını salladı, ona bakarak ama gözlerine bakmadan.

Korkmuş.

İtaatkar.

Yenilmiş.

Onun hiçbirisi olmadığını bilmesine gerek yoktu.

"Hayır, beni çağırıyordu," diye açıkladı. "Beni hissetti. Onu ziyaret ediyordum. Ve senin acımasız oyunlarından bıkmıştı. Bu yüzden beni eve çağırıyordu."

"Ama burada hiçbir gücü yoksa, nasıl deprem yaratıyor? Nasıl öyle seslendi? Seni nasıl aşağı çekiyor? Beni? Diğer kadınları?"

"Onda sihir yok, ama duyguları var. Ve onunla ilgili her şey gibi, duyguları da sıradan bir insanın sahip olabileceğinden daha güçlü, daha etkileyici ve daha kapsamlı. Onlar dünyayı sarsıyor. Eğer istediğini elde edemezse, yüzeye çıktığında muhtemelen gökleri sarsacaklar."

Jellan bu düşünceye titredi.

"Ama seni nasıl aşağı çekti?" diye ısrar etti. "O çekmedi. Ben yaptım."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Seni ben getirdim," diye devam etti, "ve *kardeşlerini*, kızlarımızı. Bu *benim* gücüm. O bana ulaştı, ama benim büyüüm ona bu gücü verdi. Ve benim gücüm onu yüzeye çıkarıyor. Ama oraya vardığında, deniz halkının büyüü üzerindeki bağları siliniyor. Ve zamanın doğru olduğunu hissettiğimizde, yüzeye çıkıp Triton'un tamamını bize boyun eğdireceğiz."

Kehanet gerçekleşirse olmaz, diye düşündü Jellan. Aşıklar evlenip aşklarını tamamlarlarsa, tüm krallıkları birleştirip yeteneklerini ve nasıl kullanacaklarını öğrenirlerse olmaz. Eğer yaparlarsa, o bu yeraltı krallığına sürülmeyecek, sen de sürülmeyeceksin. O öldürülecek. Sen de öyle.

"O... bana şarkı söylerdi. Sonra..." diye başladı Jellan.

Kadın çirkin bir kahkaha attı.

"Bu, seni ona teslim ettiğimde sana ne yapacağını düşünerek yaptığım bir şeydi, başka bir nedeni yoktu, evcil hayvanım. O aptal, salak, alçak, aşağılık kafana hiçbir şey takma. Onun istediği senin ritüellerin değildi. Onu heyecanlandıran senin tohumun değildi. Onu heyecanlandıran, benim yakında ona geleceğimi bilmektir. Ve geldiğimde, buraya, *ona* ulaştığımda, seni ona getirebileceğimi bilmektir."

Yani, yaratık Jellan'ı istiyordu.

İkisini de istiyordu.

Ama *Jellan'ı* da istiyordu.

"Sen entrika çeviriyorsun," dedi ilgisizce.

Adam sertleşti. "Ben... ben çevirmiyorum."

"Öyle yap, çekinme," dedi kadın. "Bu seni hiçbir yere götürmez. Ama umut, bizim standartlarımıza göre davranmanı sağlıyorsa..." Omuz silkti ve lafı orada bıraktı.

Jellan bir an düşündü ve sonra sessizce şöyle dedi: "Dürüstçe söylemek gerekirse, size faydalı olabileceğimi düşünüyorum. İkinize de."

"Oh, ama zaten yararlısın."

"*Farklı* bir şekilde," diye vurguladı.

Aniden, ona doğru eğildi. O da kendini duvara dayadı.

"Senin faydan hoşuma gidiyor," diye fısıldadı ve gölgelerin içinde bile onun kötücül gülümsemesinin parıltısını gördü.

Sonra uzaklaştı. Ve hepsi bu kadardı.

Öyle olsun.

O gittikten sonra, Jellan elinden geldiğince eklemdeki kiri temizledi, sonra onu kemirmeye başladı, tüm eti almak için dişleriyle kazdı, kemiklerin zayıf yerlerini kırarak iliği emdi.

Gücünü koruması gerekiyordu.

Çünkü kız haklıydı.

Öyleydi.

Planlar yaptı.

Ve bir yol bulacaktı.

İntikamını almanın bir yolunu. Zafer kazanmanın bir yolunu.

Bunu gerçekleştirecekti. Ne pahasına olursa olsun.

Büyük Cadılar Meclisi

Silbury Henge, Argyll Ormanı

AIREN

Ormanın açıklığında, beş dikili taşın ilki öncesinde ilk ışık parlaması görüldü.

Işık deniz mavisiydi. Mar-

el'in cadısı Lena.

Sonraki ışık kırmızıydı. Firenze'li cadı

Nandra.

Sonuncusu yeşil

renkteydi.

Wodell'den Rebecca.

Ve son ışığın içinden çıkan cadı konuşarak ilerledi. " Burada
olamam, kraliçem..."

"Rebecca," Lena yumuşak bir sesle konuştu, "Çok üzgünüz. Ama seni çağırmak
zorundaydık." Bir süre durakladı ve sözlerini şöyle bitirdi, "Fern kaçırıldı."

Rebecca nefesini tuttu.

"Airen soyluları, Cassius'un naip ilan edilmesiyle birlikte gerçekleşecek
değişikliklerden haberdar bile değillerdi," dedi Nandra. "Oğlu bir Nadirii ile
evleneceğini duyduğu anda Gallienus komplo kurmaya başladı. Onlar seyahat
ederken, soylular büyük bir gizlilik içinde milislerini birleştirip stratejilerini oluşturdular.
Casusları, Firenz alaylarının Airen'in güney sınırına yakın bir yerde kamp kurduğunu
fark edince, tahtın varisi yakında bir Nadirii ile evleneceği için rejimin devamı için
durumun iyi olmadığını anladılar. Böylece, saldırılarının ilk adımlarını attılar."

"Ve bu Fern miydi?" diye fısıldadı Rebecca.

İki cadı da başını salladı, ama sadece Lena konuştu.

"Cassius onu korumaya aldı, ancak onu yakalayıp hapsedme arzularının ne kadar
güçlü olduğunu anlayamadı. Bunu kesinleştirmek için çok sayıda adam gönderdiler.
Adamı Otho, onu kaçırmaya çalışırken öldü."

"Tanrım, hayır," diye fısıldadı Rebecca.

"Bu ve veliaht prense sadık otuzdan fazla Airenzian askeri de," diye ekledi Nandra.

"Fern yüzünden perdenin kaydığını hissetmedim..." diye başladı Rebecca.

"O ölmedi," dedi Lena. "Sadece kaçırıldı." Nandra'ya başını eğdi. "Onun güçlerini kullanmaya niyetlendiklerini düşünüyoruz. Ayrıca, henüz hiçbir adım atılmadığına göre, Fern'in kendi ordusunu kurduğunu bilmediklerini de düşünüyoruz. Fern'in ordusu komutanını kaybetti... şimdilik."

"Ayrıca, tüm ulusların böyle bir isyanı bastırmak için Airen ile ittifak kurduğunu da bilmiyorlar," diye ekledi Nandra.

"Wodell'in bu çabaya katılamayacağından korkuyorum," dedi Rebecca üzüntüyle. Diğer cadılar da aynı derecede melankolik ifadelerle başlarını salladılar.

"Saldırıları iki yönlüydü," diye devam etti Lena, konuyu değiştirerek. "Fern'i ele geçirmek ve Sky Bay'i kuşatmak. Cassius'un adamları Körfezi savunuyorlar, ama kuşatma altındalar. Takviyeye ihtiyaçları var."

"Eminim bu yakında gerçekleşecektir," diye mırıldandı Rebecca. Ve muhtemelen öyle olacaktı.

"Büyüler saldırıya uğradı," diye duyurdu Nandra. Rebecca gözlerini kırptı.

"Go'Doan aptalları," diye mırıldandı Lena.

"Onlar yapmazlar..." diye başladı Rebecca.

Lena başını salladı. "Nadirii tarafından yenildiler. Ama kalkanı yıkmak için tek boynuzlu at boynuzu ve Melisse kullandılar."

Rebecca'nın sırtı dikleşti ve gözleri bıçak gibi keskinleşti. "Tek boynuzlu at boynuzu mu?"

"O yaratığın intikamı alınacak," dedi Lena, kız kardeşinin gözlerinin içine bakarak.

Bu, bu alçakça eylem için sakat bırakılan muhteşem yaratığın intikam alınacağı anlamına geliyordu.

"Peki ya Melisse?" diye sordu Rebecca.

"Hayatta kalıyor, ama zar zor. İyi şeyler görmedim," diye cevapladı Nandra.

"Ona söyledim," diye tısladı Rebecca, umutsuzluktan ziyade öfke duymaya karar verdi, çünkü bir gün için yeterince umutsuzluk yaşamıştı.

"Melisse, hiçbirimiz gibi mükemmel değil," diye cevapladı Nandra.

"Ve bu yüzden Ophelia şu anda bizimle değil," dedi Rebecca. "Bu da diğer nedenlerin yanı sıra bir neden," diye yanıtladı Lena.

Rebecca kafası karışmıştı. "Ama onun güçlendiğini hissettim."

"Ben de öyle, ama sana tavsiyem, buna çok fazla umut bağlama," dedi Lena. Hepsi biliyordu.

Ophelia'ya olacaklar bir olasılık değildi. Kaçınılmaz bir sondu.

"Aklında çok şey var," dedi Nandra, alışılmadık bir şekilde nazikçe. "Ve senin aleminde çok şey oluyor. Ama," Lena'ya bakarak, kısaltılmış çemberlerini bir araya getirdi, "umut var. Perde güçleniyor. Aşıklar birbirlerine daha da bağlanıyor. Depremler başladığından beri ilk kez gerçek umut hissediyorum."

"Bu doğru," diye cevapladı Lena. "Ama bir şey oldu." İki cadı arkadaşına da bakarak, "İkiniz de hissetmiş olmalısınız," dedi.

Rebecca başını salladı.

"Ben bir şey hissettim," dedi Nandra. "Ne olduğunu bilmiyordum ama. Sen biliyor musun?"

"Canavarı uyandıran büyücünün enerjisi yok oldu," dedi Lena. Rebecca ise *bunu* hissetmemişti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Büyücülük yoluyla algıladığımız, gördüğümüz veya hissettiğimiz her şeyden emin olabilir miyiz?" diye sordu Lena cevap olarak. "Ama büyük bir değişiklik var ve bunun depremlerin daha az düzenli olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Canavar yok olmadı, uykuya dalmadı, o... sakinleşti. Ama o bir Canavar. Uyanmış durumda. Yani uzun süre sakin kalmayacaktır."

"Bu ses hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Nandra.

"Kız kardeşlerim, bu umutsuz zamanda umudunuzu kaybetmeyin," dedi Lena. "Bu dördünün gücünün, tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde arttığını hissediyorum. Bu da, onları ne pahasına olursa olsun korumamız gerektiği anlamına geliyor."

"Ne pahasına olursa olsun," diye onayladı Nandra.

Rebecca evinde olanları düşündü.

Bu yüzden, "Ne pahasına olursa olsun" diye tekrarladığında, sözleri kederle doluydu. Kız kardeşlerinin yüzlerindeki ifade de öyle.

Prens True

Crittich Kalesi, Notting Thicket

WODELL

Crittich Kalesi'ne giden yollar, ölüm sessizliği içindeki Dellish vatandaşlarıyla doluydu.

Ve hiçbir, Prens True'nun atı Majesty'yi taşlı yollarda deli gibi sürerken, pelerini arkasında dalgalanırken, yüzü taş gibi sertleşmişken şaşırılmış görünmüyordu.

Ancak, gözlerinin ne kadar parlak yeşil renkte parladığını görenlerin sayısı da az değildi.

Ama True, sokakları dolduran sessiz kalabalığa aldırış etmiyordu. Aklında tek bir şey vardı.

Bu yüzden, atı tamamen durmadan Majesty'nin sırtından atladi.

Hapishanenin dışında ayağa kalktığı anda, dizginleri bekleyen bir muhafızın eline attı. Muhafız, hala hareket eden Majesty'yi yakalayıp, kendi ayakları üzerinde durmadan onu geri çekmek zorunda kaldı.

True bunu izlemedi.

Onun yardımcısı Luther ve Wallace da atlarından atlayarak onu takip ettiler. True, kaldırılmış kale kapısının altından geçerek yüksek, çift genişlikte, taş kemerli kapıdan içeri girdi. Kapı, üç fit genişliğinde siyah Airenzian taşından yapılmış iki yüksek, sade kulenin arasında uzanan uzun tek katlı bölümün tam ortasında yer alıyordu.

Aramus, Cassius ve Mars'ın onu içeride bekliyor olması onu şaşırtmadı.

Frey Drakkar ve Lunwyn'den Apollo Ulfr'un da onlarla birlikte olmasına şaşırdı.

İlk yaklaşan Aramus'tu, gözleri True'nun yüzünü taradı ve dudakları sadece "İlk hangisini istiyorsun?" diye sordu.

"Carrington," diye dişlerini sıkarak, adımını bozmadan iç salona doğru ilerleyen True'nun pelerini arkasında parıldıyordu.

True koridorda sağa döndüğünde, adamlar onun arkasında bir falanks oluşturdular.

O, varlıklı mahkumların tutulduğu, kuş tüyü şilteli yataklar, sandalyeli küçük masalar, ısıtma için küçük demir sobalar bulunan, günde üç öğün yemek verilen ve ince pencerelerinden şehrin manzarasını gören geniş hücrelere doğru yöneldi.

Wodell'in tüm polis teşkilatlarının ve ceza sistemlerinin idari ofisleri de altı katlı kulenin alt katlarında bulunuyordu.

Solda, sıradan halkın gönderildiği yer vardı. Hücreler daha küçüktü, birden fazla erkek (veya kadın) ile doluydu ve battaniyelerden başka hiçbir şey yoktu, ısıtıcılar, sandalyeler, şilteler veya masalar yoktu.

Üstteki hücrelerden ise şehrin çöplüğü, lağım bataklığı ve serseriler, akıl hastaları, umutsuz *ashesh* ve *koekah* bağımlıları ve diğer çeşitli haklarından mahrum unsurlarla dolu gecekondu mahallesi görünüyordu.

Bu durum, suçluların ayrılması, yakında değişecekti.

Ama şimdi değil.

Şimdi başka bir şeyin zamanıydı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu True, mantosu dolambaçlı merdiven boşluğunun köşesini okşarken, yukarı çıkmak için merdivene doğru hızla ilerledi.

"Aşağıda," diye cevapladı Cassius.

True buna da şaşırmadı. Çünkü bu, onun emrettiği gibiydi.

Aşağıda en kötü suçlular tutuluyordu. Mahkum edilmiş katiller, tecavüzcüler ve yaşlıları, kadınları ve çocukları istismar edenler, ışık almayan küçük hücrelere kilitlenmişti. Mahkumlar arasında veya gardiyanlarla iletişim yasaktı ve cezaları bitene kadar ya da hayatları sona erene kadar, hangisi önce gelirse, hayatta kalmak için en temel ihtiyaçlar sağlanıyordu.

Hayatta kalırlarsa, orada yaşayan çeşitli haklarından mahrum bırakılmış sınıflarından biri olan Shanty'ye salınırlardı.

Down, aynı zamanda eski işkence odalarının da bulunduğu yerdi.

Dört nesil önce, halkın tepkisinin ayaklanmaya dönüşmesi ve şehrin büyük bir kısmının yanması, daha büyük bir kısmının yağmalanması ve Birchlire Kalesi'nin her ikisinin de tehlikesine maruz kalması üzerine kapatılmışlardı. Bu olay, yirmi yaşında bile olmayan iki genç adamın, sonunda işlemedikleri bir suçtan dolayı işkenceyle öldürüldükten sonra meydana gelmişti. Aslında, malikanenin sahibi onları sevmiyordu. Bu nedenle, kendi vasallarından birinin işlediği bir tecavüz suçuyla onları suçlamıştı.

Neredeyse iki yüz yıldır kapalı olan Down, artık açılmıştı. True oraya gidecekti.

Çok yakında.

Ama şu anda değil.

Merdivenleri hızlıca çıkmayı bırakıp koşmaya başladı, arkasında onu takip eden adamların botlarının taş basamaklara hızlı bir ritimle vurduğunu duyuyordu.

Carrington'ın tutulduğu dördüncü katta bunu yapmayı bıraktı.

Ancak koridorda kararlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Merdivenlerin başında bir, koridorun sonunda iki, kapıda da iki gardiyan vardı.

Onlardan biri hemen harekete geçti, elini kemerine götürerek anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı.

Doğru, arkasında toplanan kalabalıkla birlikte durdu ve kapıyı açmakla meşgul olmayan diğer muhafızı yakaladı ve ona selam verdi.

"Bana bir daha selam verirsen, yirmi kırbaç," diye tükürdü.

Muhafız birden ayağa fırladı ve salonun havası gerildi. "Ö-

Özür dilerim, Ekselansları?" diye kekeledi muhafız.

"Sen bu krallığın vatandaşısin ve ona hizmet ediyorsun. Beni üstün subayın olarak selamlayabilirsin. Beni bu ülkenin vatandaşı olarak selamlayabilirsin, çünkü ben otorite konumundayım. Ama bana *as/a* boyun eğemezsin. *As/a*," diye cevapladı True.

Muhafızın gözleri vatandaşına kaydı, ama sonra prensine geri döndü, keskin bir şekilde başını salladı, elini alnına götürdü ve şık bir selam verdi.

True çenesini eğdi, kapıyı açma görevinde donmuş gibi görünen diğer adama sabırsızca baktı.

True'nun dikkatini çektiğinde, hızla görevini tamamladı. Çivili ağır kapıyı açtı.

True içeri girdi ve Carrington, masada bir şeyler yazarken, demirli ısıtıcı açık, oda sıcacık, kendi kıyafetleri içinde — iyi dikilmiş yünlü pantolon ve yelek, ince keten gömlek, omuzlarına atılmış kaşmir battaniye gibi görünen bir şey (muhtemelen kendi evinden) — sandalyesinden kalktı, dudakları zafer dolu bir gülümsemeye kıvrıldı.

True, yüzündeki gülümsemeyi silmek için hiç vakit kaybetmedi.

Aramus onu çekip uzaklaştırmadan önce, Carrington'ın iki dişi True'nun parmak eklemlerine saplanmıştı ve Apollo Ulfr da ona bu konuda yardım etmek zorunda kalmıştı.

Cassius, mücadele eden kardeşlerinin yanında kalırken, Mars yerde yatan Carrington'ın önüne geçti ve Frey Drakkar, ihanetçiye yaklaşarak ona tiksintiyle baktı.

"Bu sen değilsin kardeşim," dedi Aramus kulağına, Cassius ve Mars prensi kurtarmaya çalışırken True'yu kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Wallace ve Luther'ın prenslerini kurtarmalarına engel olmak için pozisyon alırken, kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. "Onun senin kimliğini elinden almasına izin verme. Dayan, dostum." True'nun kollarını daha sıkı kavradı. "*Dayan.*"

Bu, True'ya son olarak ulaşan sözlerdi.

Arkadaşına karşı direnmeyi bıraktı ve derin bir nefes aldı.

Aramus kontrolü ele geçirdiğini hissettiğinde onu bıraktı ve Ulfr ile birlikte uzaklaştı.

True derin bir nefes daha aldı ve gerginliğini biraz olsun azaltmak için başını sağa sola salladı.

"Aramus doğru söylüyor, sorun sende değil," dedi Mars kayıtsızca. "Ama aynı zamanda, bilinçsizken konuşamaz ve yine bilinçsizken ona işkence ederek bir sonuç elde edemeyiz."

"Onu sandalyeye oturtun," dedi True

sertçe. Wallace ve Luther harekete geçti.

Carrington, emirleri yerine getirirken inledi.

Yüzü berbat haldeydi. Çenesi bile kırılmış olabilirdi. True doktor çağırmadı.

Ona doğru ilerledi ve durdu.

True başını eğip eline baktı, Carrington'ın dişlerinden birini, sonra diğerini çıkardı ve adamın gevşek ayaklarının altındaki taş zemine attı.

Dişler, botuna doğru kayarken sessiz bir tıkırtı çıkardı.

Carrington'ın başı omuzlarında o kadar sarkmıştı ki, bunu fark etmedi.

"Firenze nekropolünde hainlere ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu.

Carrington'ın şişmiş göz kapakları titredi.

Ama yarık, kanlı dudakları "Yaşasın Ayaklanma" dedi.

Bunu peltek bir sesle söyledi.

True bu sestten hiç de hoşlanmadı, hatta memnun bile olmadı.

Bunu hisseden Mars yaklaştı.

Cassius da öyle yaptı.

Ama Aramus olduğu yerde kaldı ve sadece "Dostum" dedi. True tekrar derin bir nefes aldı.

"Down'a nakledileceksin," diye esirine söyledi. "Yaşasın The Rising," diye cevapladı Carrington.

True kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

Carrington şaşkınlıkla başını salladı. True ona yaklaştı.

Carrington vücudu gerginleşirken yüzünü buruşturdu. Cassius ve Mars yakınlarında durdular.

Ama True sadece iğrenç adamın yanında çömeldi.

"Annem, babama Go'Doan'a vergi koyması için ısrar ettiğini söyledi. Onlara olan bu sadakat gösterisi, bir hile miydi?"

"Wodell'de Go'Doan'ın birçok takipçisi var, *Ekselansları*." "Ve onların dinine karşı bir vergi iyi karşılanmazdı." Carrington hiçbir şey söylemedi.

Ama bu doğruysa, sırttı.

Başka bir deyişle, anlaşmazlık yaratmak ve hükümdarın popülaritesini azaltmak için başka bir plan.

True, yüzündeki o sırtışı silmek için önceki yöntemine başvurmadı. "Naip olmayı talep ediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Carrington'ın parçalanmış yüzünde bir anlık şok ifadesi belirdi, sonra yüzü ifadesizleşti.

"Önemli değil," diye cevapladı.

"Bunu istememiştin, ama görüyorum ki bu seni endişelendirmiyor," dedi True. "Sizi endişelendirecek olan şey, benim sadece çok kısa bir süre için naip olmayı talep edeceğimdir. Bu süre, belgelerin hazırlanması ve babamın tahttan çekilme belgesini imzalaması için gereken süre kadar olacaktır."

Carrington sandalyesinde sıçradı. Bunu beklemiyordu.

True, onun şaşkınlığından hiç hoşnut değildi. Hiç de bile.

"Bu belgeler sabah hazır olacak. Sabah imzalanacaklar da. O zaman bu topraklar üzerinde tüm haklar, talepler ve yetkiler benim olacak," dedi True.

"Bu da önemli değil," diye karşılık verdi Carrington. "Bu kadar emin misiniz?" diye sordu True.

"Çok eminim, *Ekselansları*," diye cevapladı Carrington, kanlı dudaklarında belirgin bir sırtış belirmişti.

"Peki o zaman," True, çömelmiş pozisyonundan doğrulurken iç çekerek dedi, "göreceğiz. Ama seninle ilgili olarak, bir dizi değişiklik oldu."

Carrington çenesini kaldırdı. "Down'dan korkmuyorum."

"Orada uzun süre kalmayacaksın," dedi True. "Ve sanırım sen de bunu tahmin ediyorsun. Bu yüzden, neden korkmadığını anlayabiliyorum. Ancak, bu topraklar üzerindeki tüm haklar, talepler ve *yetkilerle*, istediğim kadar karar verebilirim. Aslında, hepsini. Şu anda verdiğim kararı da dahil. Wodell Krallığı'na karşı ağır ihanet suçundan suçlu bulunuyorsun."

"Mahkeme önüne çıkacağım," dedi Carrington sakin bir şekilde.

"Çıkmayacaksın," diye karşılık verdi True.

Carrington tamamen hareketsiz kaldı. Harika.

Artık adamın tüm dikkatini çekmişti.

"Go'Doan'da kapsamlı bir eğitim aldınız. Eski zamanlarda Wodell'de bir adam vatana ihanetten suçlu bulunduğunda ne olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sordu True.

Carrington sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. Biliyordu.

"Dört parçaya bölüneceksin," dedi True ona. "Neredeyse ölene kadar asılacaksın. Herkesin gözü önünde. Sonra sikini vücudundan keseceğim. Herkesin gözü önünde. Sonra bağırsaklarını karnından çıkaracağım. Herkesin gözü önünde. Ve sen orada herkesin önünde, açılmış, içini dökmüş, hadım edilmiş halde yatarken, kafanı keseceğim. Bu, yaşayacağın son şey olacak. Ama şimdi, cesedinin parçalanacağını, parçalarının bu şehrin dört bir yanına götürüleceğini, sergileneceğini ve yırtılmayan kısımlarının leş olarak çürümeye bırakılacağını bileceksin. Ancak kafan, annemin yatak odasının penceresinin dışına saplanmış bir mızrağın ucunda olacak."

"Bunu yapamazsın. Bu uygulama yasaklandı..." diye başladı Carrington.

"O zamandan beri, en azından kraliyet soyundan olmayan biri tarafından kışkırtılan bir vatana ihanet vakası yaşanmadı. Şimdi ise yaşandı. Ve yakında ülkenin kanunlarının sahibi olacağım için, bunu artık yasadışı saymayacağım."

"Annenizi öldüren oku ben çekmedim."

O gün kaybettiği çok şeyin *bir* kısmını hatırlayınca öfkesi alevlendi ve True bunu kontrol edemedi.

Carrington'a o kadar sert bir tokat attı ki, adam neredeyse yere düşecekti.

Sonra kendini kontrol altına aldı ve şöyle dedi: "Bu toprağın yüce hükümdarı olarak, umurumda olmadığını karar verdim."

True botunu çevirip kapıya doğru yürüdü, ancak orada bulunan iki muhafız ona selam verince durdu.

"Onu aşağıya götürün," diye emretti. "Giysilerini çıkarın. Halkın giydiği hapisane kıyafetini giysin. Günde bir kez çorba ve ekmek. Tereyağı yok. Et yok. Kahve yok. Süt yok. Günde yarım sürahi su. Günde yarım mum ışık. Kitap yok. Gazete yok. Egzersiz yok. Ziyaretçi yok. Konuşmak yok. Bir muhafız ona cevap verirse, o muhafızı görevinden alın, yani Kraliyet Ceza Muhafızları'ndaki işinden alın ve bu emri çiğnemeyecek başka birini atayın. Hücresinden çıkmasın ve onu elimizdeki en küçük hücreye koyun. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Ekselansları."

"Ve bunu hemen halledin," diye devam etti

True. "Evet, Ekselansları."

"O zaman evine bir muhafız gönderin," diye devam etti True. "Tüm mal varlığını elinden alın. Bunları krallık adına talep edin. Yarın, annemin hayatını kaybettiği saatte, yakılabilecek her şeyin yakılmasını istiyorum. Değerli her şey satılabilir, gelirleri Kraliyet Hizmet Hastanesi ve Kraliçe'nin Yetimhanesi arasında bölüşülür, yüzde onluk bir kesinti Wohden Tapınağı'na bağışlanır."

"Hemen, Majesteleri."

"Son olarak, ona nazik davranmanıza gerek yok," diye bitirdi True.

Konuştuğu muhafız gülümsedi.

O ya True'ya sadıktı, ya Mercy'ye sadıktı, ya da ikisinden birinin gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Wodell'e sadıktı.

"Bunu yapamazsınız!" True odadan çıkmaya başlarken Carrington heyecanla bağırdı.

True geri döndü. "Bu senin hatan, Carrington. Beni bu noktaya sen getirdin. Ve *yapabilirim*."

Bunun üzerine True odadan çıktı, grubu da onunla birlikte çıktı. Carrington ise "Mahkeme istiyorum! Hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız! Kral ile görüşmek istiyorum! Kanıtlayamazsınız..." diye bağırdı.

Aniden susturuldu. Açıkça, True'nun son emri gerekli aciliyetle yerine getirilmişti.

Zemin kata ulaşana kadar sessizlik hakim oldu.

Uzun koridordan karşı kuleye doğru ilerlerken, Mars onun yanına geldi.

"Farah," dedi sadece.

True, cevap vermek için zorla gevşetmeden önce ağzının sıkıldığını hissetti. "Sen de gördün, sadece yüzeysel bir yaraydı. Ok kolayca geçmişti, başı kırılmıştı, sapı da başka bir hasar vermeden çıkarılmıştı. Ben ayrıldığımda, durum şöyleydi..."

Yarası temizlendi, dikildi ve kolu askıya alındı. Uyku ilacı verildi. Kadınlar onun yanında.

Cassius diğer tarafına geldi. "Sör Alfie."

Bunun üzerine, omurgasından bağırsaklarına, kalbine kadar her yerinde şiddetli bir acı hisseden True, boğazına kadar yükselen bu acıdan dolayı aniden durdu ve Cassius'un gözlerine baktı.

Cassius, True'nun gözlerinde gördüklerini okudu ve fısıldadı, "Siktir, True."

"O artık asla yürüyemeyecek. Ok omurgasının alt kısmına isabet ettiği ve kollarını hala kullanabildiği için, bir tür hayat sürme umudu var, belki bir çocuk sahibi olabilir, bir şekilde idare edebilir. Ama acı çekiyor. Acısı azaldığında, asker zehirini isteyeceğinden hiç şüphem yok. Ve ben ona bunu verecek miyim, vermemeli miyim kararını vermem gerekiyor."

Bütün adamlar yaklaştı.

Ama Cassius tekrarladı, "Siktir, True."

True, Mars'a baktı. "Babamın kilise sırasının altına daldığını söylediler."

"Şu anda bunları düşünme kardeşim," dedi Mars sessizce. "Mars, babam... *lanet olası kilise sırasının* altına mı daldı?" diye sordu True dişlerini sıkarak. "Evet," diye cevapladı Mars.

"Alfie onu korumak için acele ederken bunu yaptı ve kabul edeceği herhangi bir hayat ondan alındı, ama o anda değil. Krallığına hizmet ettiğini bilerek ölmüyor. Kraliçesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek ölmeye karar veriyor."

"Şu anda bunları düşünme *kardeşim*," dedi Mars sertçe. "İntikamını alacaksın. Adamın intikamını alacak. Bunu sen sağlayacaksın. Eğer sen yapmazsan, ben yapacağım."

"Ben de," dedi Cassius.

"Ben de," diye ekledi

Aramus.

"Benim ejderhalarım da senin olacak," diye ilan etti Frey.

"Ve sen de benim kurtlarımı alacaksın," diye bitirdi

Apollo. Onlara baktı.

Sonra Wallace ve Luther'e baktı. Wallace

ciddi görünüyordu.

Luther ise cinayet işler gibi görünüyordu.

True tekrar döndü ve onları aşağıya götürecek kapıya doğru yürüdü.

En alt katta, yerin üç kat altında bulunuyorlardı. True bunu biliyordu çünkü onları oraya o göndermişti. Ama bilmiyor olsaydı bile,

o katta ve koridorda bulunan muhafızların sayısı bunu açıkça ortaya koyardı.

Tapındaki okçuların neredeyse tamamı, oklarını attıktan sonra ya düğün konukları ya da kralı, kraliçeyi, prensi ve yeni prensesini korumakla görevli saray muhafızları tarafından etkisiz hale getirilmişti.

Ancak biri kaçmaya çalışırken taş merdivenlerden düşerek boynunu kırmıştı.

On dokuz adam, yeniden açılan işkence odasında, en büyük odada tutuluyordu.

Ve True oraya doğru yola çıktı.

Kapı, Carrington'ı ziyaret etmek için geçtikleri kapıdan çok daha hızlı bir şekilde ona ve diğerlerine açıldı.

Geniş, küflü odaya girdiğinde gördüğü şey toz ve örümcek ağları değildi.

Ayrıca, birkaç hafta önce Farah ile birlikte Kapıları ziyaret ettiğinden beri görmediği cüce casusları Gal ve Brix de değildi.

Nadirii tuniği, bacak koruyucuları ve mokasenleri giyen, alnına kraliyet unvanını belirten bir bant takan Nadirii Prensesi Serena da değildi. Sırtında bir kılıç, kemerinde bir hançer vardı, kışını çürümüş bir masanın üzerine oturtmuş, bacaklarını önünde çaprazlamış, diğer hançerinin ucuyla tırnaklarını nazikçe temizliyordu.

Ayrıca, Mars'ın Güvenilir'i Chu'nun, Firenz deri giysilerini giymiş, sırtında yeşil ve kırmızı kenarlı Güvenilir'in siyah peleriniyle onun yanında durduğunu da görmedi.

Ayrıca, iç çamaşırları dışında her şeyleri çıkarılmış, soğuk taş zeminde dizleri açık bir şekilde diz çökmüş, kolları başlarının arkasında ve boyunlarına da bağlanmış kaba bir ip ile bağlanmış adamların arasında devriye gezen bir düzine muhafızı da görmedi.

On dokuz kişi olmadıklarını gördü. Yirmi bir kişi vardı.

Mars da bunu fark etti ve adamına sordu: "Peki, yeni gelen misafirlerimiz kimler?"

"Onlar, sana mesaj gönderdiğim mektuplarla yakaladığımız Go'Doan rahipleri. Ne yazık ki," Chu kararlı bir şekilde True'ya bakmadı, "mesajlarını çok geç deşifre ettik."

Mars burnundan nefes verdi ve bu ses True'ya öfkeli bir boğayı andırdı.

"Bizi uyarmaya çalıştın," dedi True, Serena'ya.

Serena, Chu'nun konuşmasını izliyordu, ama o konuşmaya başladığında bakışları ona yöneldi.

"Koruman iyi, True," diye cevapladı ve ona ilk kez duyduğu iltifatlarla onu şaşırttı. "Beni yakına bile yaklaştırmadılar ve kılık değiştirmiştin, bu yüzden kim olduğumu bilmiyorlardı."

"Yeterince iyi değillerdi," diye kısa bir cevap verdi True.

"Bunu yapma," dedi yumuşak bir sesle, ses tonuyla onu bir kez daha şaşırtarak, sonra başını yere diz çökmüş adamlara doğru çevirdi. "Bu pislikler çok sinsî. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için birini kırmak gerekecek. Dahası, hayatının geri kalanını onların başarısızlığıyla yaşayacak tek kişinin sen olmayacağını anlaman önemli. Onlar da öyle olacak."

Onlar da öyle.

Nadirii Prensesi Serena ile mi konuşuyordu?

Onun içindeki devasa değişimi sindirecek zamanı yoktu.

Sadece çenesini kaldırdı ve "Teşekkür ederim. Annemi kurtarmaya çalıştın. Bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Kız gözlerini kırpı, şimdi kendi şokunu yaşıyordu.

Sonra Chu'ya baktı, sanki onun hiç duymadığı bir yabancı dili çevirebilecekmiş gibi.

Chu bir kez başını salladı, bu daha sonra konuşacaklarının işaretiydi.

O da bunu hemen kabul etti, hançerini kınına koydu, masadan atladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak True'nun konuşmaya başlamasını bekledi.

True tam da bunu yapmak için döndüğünde Gal konuştu. "Biz de seni hayal kırıklığına uğrattık."

Gnome'a baktı. "Peki bunu nasıl yaptınız?" "Komplonun farkına varamadık," diye cevapladı Gal.

"Ben de, adamlarım da, annem de keşfetmedik, hepimiz bir komplo olabileceğinin farkındaydık, ama onun hedef olacağını hayal bile edemiyorduk," diye işaret etti True.

"Biz hepinizden daha iyiyiz," diye karşılık verdi Brix, ve bu övünmek değildi. Bu doğrudu.

"Ve bu piçlerin başına ne geleceğini görmek istesem de," Brix başını yana çevirdi, "daha çok işim var. Bu yüzden başarısızlığımız için özür dileriz. Özürlerimiz içtendir. Ve şimdi, intikam almana yardım edeceğiz."

True çenesini indirdi.

Brix ona öfkeyle baktı.

Gal iç geçirdi.

Sonra iki cüce de dışarı çıktı.

True, onlar kaybolana kadar izledi, sonra bu acımasız işi halletmeye hazır olarak hainlere döndü, tam o sırada Serena'nın boğazından bir ses çıkardığını duydu.

Gözleri ona doğru kaydı ve onun hızla kılıcını çektiğini gördü. "Ne oldu?" Chu ona sordu ve kendi kılıcını çekti.

True kılıcını kemerinden çekti ve kapıya döndü, çünkü oradan bir gürültü geliyordu ve Serena'nın "Büyü" cevabını neredeyse bastırıyordu.

"Yolumuza çıkmayın!" Elena'nın bağırdığı duyuluyordu. "Siktir," diye mırıldandı Cassius, rahatsız olmuş gibi.

Sonra olan oldu.

Salondan odaya ve odanın içinden geçen şiddetli bir rüzgar esti. Oh, lanet olsun, doğruydu, çünkü True ne olacağını hissetmişti.

Rüzgar güçlenirken, True kılıcını kınına soktu ve bacaklarını sağlamlaştırdı. Elena, "Unutma, o artık Prenses Royal!" diye duyurduğunda, haklı olduğu ortaya çıktı.

Ve sonra yeni karısı içeri girdi. Ve onunla birlikte rüzgar da geldi.

Hayır.

Bir fırtına.

Saçları başının etrafında savruluyordu, pelerini vücudunu sarıyordu, tıpkı onun saçları, eteği ve pelerininin etrafında savrulduğu gibi.

O, ona bakmadı bile.

Bir kolunu karşı taraftan göğsüne bağlamıştı, böylece okla delinmiş omzuna baskı yapılmasın diye, fırtınayı beraberinde getirmişti ve gözleri ikiz altın alevler gibi parlıyordu.

O, fırtınaya karşı zorlukla ilerleyerek ona ulaşmaya çalıştı ve adını söylemeye başladı, o ise serbest kolunu önüne ve sonra yana doğru salladı.

True bunu yaptığında başını çevirdi ve yirmi bir adamın yerden havaya kaldırılıp odanın diğer ucuna parşömen parçaları gibi fırlatıldığını, duvara ve birbirlerine çarptıklarını izledi.

Duyguları onu ele geçiriyordu.

Bu nedenle, büyüsünü kontrol edemiyordu.

"Farah!" diye bağırdı ve hızla ona doğru koştu.

Kız kolunu diğer tarafa salladı ve sadece şok ve korku içinde çılgılık atan mahkumlar odanın diğer tarafına uçup karşı duvara çarptı.

"*Farah!*" diye bağırdı, ona ulaşip kollarından tuttu, dikkatlice bir tarafa çekerek, ama kesinlikle dikkatini çekmek amacıyla.

Gözleri ona doğru kaydı ve adam, gözlerinin yakıcı bakışlarını hissettiğini sandı. "Hayatım, sakın ol," diye fısıldadı.

"İntikamımızı alacağız," diye fısıldadı, sesi daha önce hiç duymadığı bir tondaydı, kısa bir süre önce kendi annesi öldüğünde bile böyle olmamıştı.

"Aşkım, intikamımızı alacağız," dedi adam. "Ama şu anda yaralısın ve sakinleşmen gerekiyor." Kadın adamın kollarından kurtuldu ve Mars'a döndü.

"Onların anlatacakları her şeyi öğreneceksin," diye talep etti.

Mars, eğlenceli ve onun öfkesine karşılık veren bir ifadeyle, "Evet, öğreneceğim" diye cevap verdi.

Ancak, bu durumda bile True, Mars'ın ifadesinin kısmen öfkeli olduğunu fark etti, çünkü dikkatini kısmen Farah'ın arkasında duran karısı çekmişti.

Elena'nın yanı sıra Aramus'un kraliçesi Ha-Lah da dahil olmak üzere arkadaşları da oradaydı.

Mars, Farah'a odaklandı. "Karımı kaleye geri götürmeni istiyorum, küçük kardeşim."

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Farah. "Buraya gelmemizi öneren oydu. Ve bu konuda çok kararlıydı. Boyu kısa olabilir, ama kafasına bir şey koyduğunda, onu mutlaka gerçekleştirir."

Mars'ın çenesi boynuna doğru çekildi, kaşları kalktı ve kraliçesine baktı.

Silence'ı inceledi. True da Silence'ı inceledi. Her iki adam da, odadaki rüzgarlar dinerken, onun kararlı ifadesini ve gümüş rengi gözlerinin değişken hareketlerini izledi.

True sonra Mars'a baktı ve onun karısına çok yavaş ve çok ürkütücü bir şekilde gülümsediğini gördü.

"İzleyeceğiz," dedi Farah ve True'nun dikkati kendi karısına geri döndü.

"İzlemeyeceksiniz."

"İzleyeceğiz," dedi Silence. "Ve denemeniz gereken herhangi bir fikrimiz olursa, sizinle paylaşırız."

"Ah, lanet olsun," dedi Cassius tavana bakarak.

"Onları durduramadım, prensim," dedi Elena.

"Denedin mi?" diye sordu ona.

Suçlu bir ifadeyle omuz silkti.

"İzlemek ister misin, kraliçem?" Aramus, Ha-Lah'a sordu.

Ancak Ha-Lah kocasına bakmıyordu. Serena'ya bakıyordu.

Ve bunu yaparken, "Sohbet etmek istiyorum," diye cevap verdi. "Bence bu iyi bir fikir," diye karar verdi Cassius.

"Ben öyle düşünmüyorum," diye araya girdi Serena. "Benim işimin, bazı topları mengeneye koymak olacağını umuyordum. Sonra da sıkmak."

"Bence personelimiz yeterli," dedi Cassius, odada duran tüm erkekleri işaret ederek.

True bu saçmalığa ayıracak zamanı yoktu.

Bu yüzden Elena'ya baktı.

"Onları götürün," diye emretti.

Elena dikkatini ona verdi ve yüzü yumuşadı.

"True," dedi yumuşak bir sesle.

"Onları götür." Serena'ya döndü. "Ve sen. Onları kaleye güvenli bir şekilde götür. Ve ikinize de güveniyorum." Serena,

Chu'ya baktı.

Chu başını salladı.

Serena da başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

True, onun kolayca itaat etmesini bir an izledi, sonra Elena'ya döndü ve onun kız kardeşine hayretle baktığını gördü.

Sonra dikkatini karısına verdi. "Git," dedi

nazikçe. "Eve git. Lütfen."

Uzun ve ağır bir an boyunca ona baktıktan sonra elini kaldırıp yanağına koydu ve onun yüz hatlarını incelerken gözlerindeki kalan öfke kayboldu.

"Odalarımızda seni bekleyeceğim," diye fısıldadı.

Adam parmaklarını kadının bileğine doladı, avucunu dudaklarına götürüp öptü, sonra o eli göğsüne bastırarak, "Sen de dinlenmeye çalış," dedi.

Kadın, adamın ifadesinin değişeceğini ve her şeyin bir aldatmaca olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu ve planladıkları gibi düşün gününün ve gecesinin geri kalanının tadını çıkarabileceklerini söyleyeceğini umarak onu incelemeye devam etti.

Adam bunu yapamadı.

Tek yapabileceği, karısı ve arkadaşlarının uzaklaştığından emin olmak için öfkesini yeterince uzun süre bastırmaktı.

Ve ancak o zaman öfkesini serbest bırakacaktı.

Yine.

"Git," dedi.

Gözleri onun eline düştü. Kanayan parmak eklemlerini gördüğünde fark etti, ama bakışları altın ateşle dans etti ve sonra ona istediğini verdi.

Elini onun göğsüne bastırdı, eğildi ve çenesinin altına bir öpücük kondurdu.

Sonra geri çekildi, gözlerinin derinliklerine bakarak başını salladı ve döndü.

Kadınlar da onunla birlikte hareket etti.

True, Wallace ve Luther'a baktı.

"Onlar kaleye güvenli bir şekilde ulaştığında, ikiniz de geri dönün," diye emretti.

Adamları başlarını salladı ve kadınları takip etti.

Onlar gittikten sonra True, Mars'a baktı.

"Adamlarına ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Yararlı olabilirler."

"Burada mı?"

"Dışarıda."

True bir muhafızın yanına döndü. "Güvenilirleri getir." Muhafız hemen harekete geçti.

"Chu," diye seslendi Mars.

Ama Chu, muhafızların yine yere diz çökertip dizilmeye başladıkları adamlara doğru büyük adımlarla ilerliyordu.

Chu, görevinden pek memnun görünmüyordu, ama görevden korkmuş gibi de görünmüyordu. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

İfadesiz.

Duygusuz.

Sanki yapmak üzere olduğu şey onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi.

True, son saldırıdan sonra Fire City'deki nekropolde çalışırken Mars ve adamlarında da bunu fark etmişti.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, eğer kendisi karşı tarafta olsaydı, bu duygusuzluğun en korkutucu şey olacağını düşünmüştü.

Cassius bir tarafına, Aramus diğer tarafına, Drakkar ve Ulfr ise her iki yana geçerek kollarını göğüslerinde kavuşturdular.

Yerleştiler.

Ve izledim.

Kraliçe Ophelia

Büyülü Perdenin Kuzeybatı Sınırı WODELL

Ophelia, karyolanın yanında durmuş, arkadaşına bakıyordu.

Melisse ölümcül derecede solgundu ve bilinçsiz olmasına rağmen acı çekiyor gibi görünüyordu. Ophelia'nın ağzı sıkılaştı.

"Bir şey var, Majesteleri," diye fısıldadı bir ses.

Başını çevirip Melisse'nin hayatını kurtarmış olabilecek Go'Doan rahibine baktı.

G'Liam, muhtemelen ailesi tarafından William olarak adlandırılmıştı.

O, Ophelia'nın kızına, yavaş yavaş hayatını tüketen hastalığın acısı ve yorgunluğuyla mücadele etmek için Ophelia'nın şu anda aldığı ilacı veren rahipti.

İlacın etkisini göstermesi birkaç gün sürmüştü, ama işe yaramıştı. Hastalık hala onu kemiriyordu, bunu hissediyordu.

Ama artık çok daha fazla enerjiyle ve çok daha az acı çekerek yaşayabiliyordu.

Adamın başına eğildi, çadırdan çıktı ve birkaç metre uzaklaştı.

Yardımcıları Julia ve Lucinda'yı yakından gördü.

Agnes, önceki gece Nadirii ile yapılan savaşta ölen Go'Doan cesetlerinin sıralanmasını denetliyordu, böylece kimler cesetleri almak isterse, kimler tarafından kimler tanımlanabilirse.

Ayrıca, çok fazla ele geçirdikleri ve sorgulamayı çok istedikleri esirlerin toplanmasını da denetliyordu.

"Onun durumu nedir?" diye sordu Ophelia durduklarında.

"Açıkçası, hala hayatta olmasına şaşırıyorum," diye cevapladı.

Sonra dikkati başka yere kaydı ve Ophelia, yüzünün sevgiyle yumuşadığını ve çenesinin omzunun üzerinden bir şeye eğildiğini şok içinde izledi.

O tarafa baktığında, Go'Doan'ın yardımcılarında biri olan Go'Ella'yı gördü, ancak bu kişi o kastın giysilerini giymiyordu, bunun yerine aynı türden, ancak şeffaf olmayan ve beyaz değil, hoş bir soluk pembe tonunda giysiler giyiyordu.

Kadın çadırın içine girdi.

Go'Ella'ların çoğu gibi o da güzeldi.

Ayrıca, Go'Ella'ların çok azında bulunan bir tür dinginlik vardı.

"Seçtiğim kişi, Saira," diye açıkladı Liam. "Ve Go'Doan'da yapmak istediğim değişiklikleri görürsem, o benim karım olacak."

Ophelia'nın yaşında onu şaşırtacak çok az şey vardı.

Ama bu onu şaşırttı.

"Ona bildiklerimi öğretiyorum. O da işimde bana yardım ediyor," diye devam etti Liam, Ophelia'yı şaşırtmaya devam ederek. "Ona güvenebilirsin. İşinde çok iyidir, çok bilgili ve deneyimlidir. Eğer o benim yanımda olup kız kardeşin için çalışmama yardım etmeseydi, her şey kaybolmuş olacaktı."

"O bir Go'Ella," diye işaret etti Ophelia.

Aversion, cevap vermeden önce yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Öyleydi ve belki resmi olarak hala öyle. Benim için çalışan beş kadın daha var ve resmi olarak onlar da hala öyle, olmasalar bile."

Ophelia'nın kaşları yukarı kalktı. "Senin için çalışanlar mı?"

"Go'Doan Eğitim Bakanlığı için yaptığım işlerde idari olarak. Ya da hastanede yaptığım işte hemşire olarak. Onları Go'Ella olarak görmüyorum. Onları meslektaşlarım olarak görüyorum."

Ve bu onu en çok şaşırtan şeydi.

Böylece Ophelia onu inceledi, belki de sözlerini ya da onların samimi olduğunu hissettiği duyguyu, o gün olduğu gibi olmasaydı -yaşı, durumu- onunla yatmak isteyeceğini fark etti.

Birden fazla kez.

Adam uzun boylu, yakışıklı, kendine hakim ve şüphesiz zekiydi.

Ne yazık ki, Ophelia sadece yaşı ve durumu nedeniyle değil, adamın başka birine bağlı olması nedeniyle de bu imkânsızdı.

Ophelia konuyu tekrar gündeme getirdi.

"Ve Melisse bu noktada hayatta kalmanın mucizesi olduğu için, onun prognozunu söyleyemezsiniz."

"Onu, çevresini ve yarasına girebilecek olası zehirleri kontrol edebileceğim bir durumda tutmayı tercih ederim. Benim hissettiğim kadarıyla, bu zehirler sadece yaraya uygulanan pansumanlarda veya aletlerde değil, havada da var."

Ne kadar fantastik, diye düşündü Ophelia.

"Diğer bir deyişle," diye devam etti, "Onu hastanede görmek istiyorum. Ama şu anda onu nakletmenin güvenli olduğunu düşünmüyorum. Hayatta kalırsa yarın da güvenli olmayacak. Ondan sonra durumu yeniden değerlendireceğim."

"Ama şu anda hala hayatta olduğuna göre, arkadaşımın *bundan sonra* ne kadar şansı olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur herhalde?"

"Onunla çalışmaya başlamadan önce bana şu anda hala nefes alıp almama ihtimalinin ne kadar olduğunu sorsaydınız, sıfır derdim. Ama bir mucize eseri, göğsünü deldiğinde trakeasını sadece bir santimetre farkla ıskalamış. Ancak çok fazla kan kaybetmiş, yarası büyük, silahı da muhtemelen zehirleri öldürmek için alkolle ıslatılmamış bir boynuzmuş. Bu yüzden, iki gün sonra hala hayatta olup olmayacağına dair cevabım, belki de sıfır değil."

Tanrım, bu Go'Doan'ı sevebilir.

Bu düşünceyle, kesinlikle yoluna devam etme zamanı gelmişti.

"Peki ya benim krallığıma saldıran kardeşlerin?" diye sordu kadın.

"Onlar benim kardeşlerim değil," diye sakın bir şekilde cevapladı, kadın cevap vermek için ağzını açtığında elini kaldırdı ve kadın cevap vermediğinde konuşmaya devam etti. "Onlar Go'Doan, eğitilmiş rahipler. Evet. Ve anladığım kadarıyla, bir süre önce, tam olarak otuz yedi yıl önce, bizim trmzden kk bir grup yüksek rahiplere yaklaşarak, inancımızın yayılmasının yeterince hızlı gerçekleşmediğini ne sürdü. Airen, Firenze ve Wodell halkları inatla kendi tanrılarına tapıyorlardı ve Büyüler ve Mar-el, rahiplerimizin eğitim ve şifa vermek için oraya girmesine bile izin vermiyorlardı. Daha fazlasının yapılması gerektiğini düşünüyorlardı."

Ophelia başını

salladı. Liam

devam etti.

"Bu kesinlikle popüler bir öneri değildi ve isteklerini kolaylaştırmak için ortaya attıkları fikirler reddedilmekle kalmadı, bu fikirleri önerdikleri için azarlandılar ve başka bir şey yaparlarsa, hatta bunu diğer rahiplerle tartışırlarsa, kovulacakları konusunda uyarıldılar. Ne yazık ki, bu sadece onların davalarına daha da hevesli olmalarına neden oldu."

"Ve sen bunu biliyorsun, yani Go'Doan da bunu biliyor, bu yüzden soracağım bir sonraki sorunun, Kral Ares'in neden öldüğünü, Sofia'nın neden öldüğünü ve Melisse'nin neden ölümün eşiğinde olduğunu ve bunun kontrolden çıkmadan önce neden durdurulmadığını bildiğini biliyorsun."

Kafasını salladı. "Onlar, ye alım konusunda hiç de açık değillerdi, Ekselansları. Dikkatliydiler. Aynı zamanda akıllıydılar. Hevesli, hatta fanatik, ama saldırgan değillerdi. Ayrıca organize olmak için zaman ayırdılar. Sayıları diğer rahipler arasında fısıltılar çıkacak kadar büyüdüğünde, bir miktar nüfuz kazanmışlardı ve saldırganlıkları başka şekillerde ortaya çıkmaya başladı. Go'Doan'ın rahipleri arasında onların varlığından haberi olmayanlar gerçekten var. Onları çok korkutan ve bunun için geçerli nedenleri olanlar da var. Ve benim gibi, bu konuda bir şeyler yapanlar da var."

"Peki sen ne yapıyorsun?"

"Ne yazık ki benim gibi olanların sayısı az. Bu yüzden, kendimi ifşa etmeden keşfedebildiğim kadarıyla elimden geleni yapıyorum. Daha da önemlisi, seçtiğim kişi ve yakın çalıştığım kadınlar hedef haline gelebilir ve bu da hayatımızın sonunu da içeren korkunç sonuçlar doğurabilir."

Lanet olsun.

Bunun caydırıcı bir unsur olduğunu anlayabilirdi. Bu bir mazeret değildi.

Ama bu, özellikle bu adam ve Saira'ya bakış açısı göz önüne alındığında, anlaşılabilir bir caydırıcıydı.

Ela gözleri daha da keskinleşti. "Yaptığım şeyler, Nadirii kraliçelerine krallıklarının saldırıya uğrayacağı konusunda onları uyarmak için isimsiz kuşlar göndermek gibi şeyler."

Bunun için ona minnettardı.

Ama çok da değil, çünkü sonra sorduğu soru yüzünden. "Peki neden Melisse'i kurtarmadın?" diye bağırdı.

"Onu kaçırdıklarını biliyordum, ama bunun planlarının bir parçası olduğunu hayal bile edemezdim," diye cevapladı. "Çok geç olana kadar. Ve sonra, sadece tepki verebildim, ki," Melisse'ye bakmak için kurduğu çadırı işaret etti, "Saira, ben ve grubumuz da öyle yaptık."

Bunun yeterli olup olmadığı henüz belli değildi.

"Mazeret gösteremem," diye devam etti. "Ve derin bir pişmanlıkla sorumluluğumuzun tamamını üstleniyorum, çünkü Kral Ares, inancımızın geleceği için bu arzuları dile getiren rahiplerden biri olan G'Dor tarafından suikasta kurban gittiğinde işlerin kontrolden çıktığının farkındaydık. O zamanlar, diğerleri onun gibi düşünmediği için muhtemelen oradan ayrıldı. Ares'i öldürdüğünde, durumun ne kadar ileri gittiğinin farkına vardık ve durumu anlayan üst düzey yetkililer, meseleyi... " diye devam etmeden önce uzun bir duraklama yaptı, "*içeriden* halletmeye çalıştılar. Açıkçası, başaramadılar."

"Açıkça, başaramadılar," diye kızgın bir şekilde onayladı.

"Ve ne yazık ki," diye devam etti, "onların operasyonlarının boyutunu bilmiyoruz." Bu iyiye işaret değildi.

"Go'Doanlar bu grubu kınamaya ve onları Dome City'nin kaynaklarından mahrum bırakmaya hazır mı?"

Yine başını salladı. "Korkarım ki, henüz inancımızı temsil eden ve bu tür kararları alanların tartışmalarına dahil olacak düzeyde bir rahip değilim, hatta bu tartışmalara davet edilmiyorum bile. Ama anladığım kadarıyla, hayır. Onlar sadece bunun gerçek

Go'Doan inancıyla hiçbir ilgisi olmadığını reddediyorlar, aşırılıkçıların yaptıkları her türlü eylemi kınıyorlar ve içerdeki akımı durdurmaya çalışmaya devam ediyorlar."

"Savaşçı olmayan bu adamlar yüzünden savaşta bir kız kardeşim kaybetmedim," dedi Ophelia, savaş alanı gibi olan yere elini doğruca uzattı. "Ancak, kaybetseydim, yirmi metre ötede yatakta yatan ve hayatta kalma şansı olmayan kız kardeşim yüzünden zaten öfkeli olduğumdan *daha da* öfkeli olurdum. Kız kardeşlerimden, zarar görebilecekleri veya öldürülebilecekleri bir savaş tehdidi altında at sürmelerini istemek zorunda kalmamdan bahsetmiyorum bile. Ve size şunu söyleyebilirim ki, Dome City'den gelen, hiçbir etkisi olmayan bir kınama beni en ufak bir şekilde bile yatıştırmaz."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" diye sordu.

O başını salladı. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Ancak ben tek başıma biriyim. Ve bu sorunun büyüklüğü, bu konuda bir şeyler yapma gücüne sahip olanları felç ediyor."

"Bu yeterli değil. Çünkü esir aldık. Onları sorgulayacağız
—"

Agnes'in atıyla onlara doğru dörtlüye geldiğini görünce konuşmayı kesti.

Liam döndü ve ikisi de Agnes'in yaklaşınca dizginleri çekip attan atlamasını izlediler.

Atını kraliçesinin yanına götürmek için bir saniye bile kaybetmedi.

"Bir haber aldık," dedi Agnes. "Yükselenler yeni bir saldırı başlattı. Prens True'nun düğünü sırasında bir şekilde tapınağa sızdılar." Liam'a pis bir bakış attıktan sonra sözlerini bitirdi: "Kraliçe Mercy öldürüldü."

Ophelia, bu darbe karşısında bir adım geri attı.

"True'nun muhafızlarından biri ağır yaralandı," diye devam etti Agnes. "Diğer ikisi okla yaralandı, ama iyileşecekler. Farah da okla yaralandı. Yara derin değil. O da iyileşecek."

Ophelia tereddüt etmeden Liam'a saldırdı.

"Büyüleri yıkmak isteyenleri düzenli olarak geri püskürtüyoruz. Ama *bu*," parmağını Notting Thicket'in yönüne doğru uzattı, "*bu* kabul edilemez. Bunların sizin halkınızın eylemleri olmadığına dair hiçbir anlayış ve kabul olmayacak," parmağını Liam'a doğru uzattı, "hepinizin. True kontrolü ele geçirmezse, tapınaklarınız istila edilecek. Rahiplerinizi tehlikeye girecek. Bahsettiğiniz, bu konuları tartışan rahiplerle *derhal* iletişime geçmeli ve onları bu Ayaklanmayı reddetmeye *şiddetle* teşvik etmelisiniz. Bunu yapmazsanız, eviniz, takipçileriniz, öğretmenleriniz ve doktorlarınız, tüm *inancınız* tehlikeye girecek."

Cildinin solgunluğundan ve "Bunu planladıklarını bilmiyordum" diye fısıldamasından, onun sarsıldığını anlayabilirdi.

"Önemli değil. Artık biliyorsun," diye tersledi Ophelia. "Git şu lanet olası *kuşa*."

Adam başını salladı, döndü ve oyalanmadı. Koşarak uzaklaştı.

Agnes'in sesi çok değişmişti: "Kraliçem, sakat olanı da bulduk."

Ophelia başını yardımcısına çevirdi.

"Bu vahşeti işleyen kişi kimliği tespit edildi mi?" diye sordu. "Evet."

"Ve hayatta mı?"

"Evet."

Ophelia başını salladı. "Bu konuyu gecikmeden halledelim."

"Evet, kraliçem," diye mırıldandı Agnes.

Ophelia atının yanına gitti. Agnes de atına bindi.

Ve yola çıktılar.

AYGIRIN kısırağı onu aşırı derecede koruyordu.

Bu şaşırtıcı değildi.

Öfkeyle uyarıcı bir kişnemeyle boynunun altına başını sokarak önüne geçti ve bir zamanlar gururlu olan, boynuzları kesilmiş aygır endişeyle geri çekilirken düşmanca yaklaştı.

Ophelia'nın kanı kaydadı.

"Onu bana getir," diye bağırdı ve attan indi.

Ophelia düştüğü yerde dururken, kendi kısırağı geri çekildi ve iki hayvana da yaklaşmaya cesaret edemedi.

İnsanların ellerinde yeterince acı çekmişlerdi. Bir daha kimseye güvenmeyeceklerdi.

İntikamlarının alındığını bileceklerdi.

Ama bir daha asla kimseye

güvenmeyeceklerdi.

Neden Enchantments'ı terk ettiklerini kısa bir süre düşündü.

Sonra hayvanlarla konuşan cadılarıyla konuşmaya karar verdi. Daha fazla dolaşmamaları konusunda uyarılmaları gerekiyordu.

Kız kardeşleri onu getirdiğinde, onun emrettiği gibi olduğunu gördü. Bu vahşeti işleyen The Rising rahibi felç olmuştu. Nadirii'nin büyü, yalvarışları ve lanetleri bir tıkaçla susturulmuş sesi hariç, her şeyi etkisiz hale getirdi.

Böylece Ophelia'nın önüne bir oyuncak bebek gibi atıldı ve sırt üstü yere düştü. Bunun üzerine kısarak kişnedi ve her iki yaratık da kaçacakmış gibi hazırlandı. Ama Ophelia yatıştırıcı bir sesle konuştu.

"Seni iyileştirebilseydim, iyileştirirdim. Sana kutsal boynuzunu, büyünü geri verebilseydim, bunları sana geri vermek için kendim bu dünyadan yok olurdum. Ama yapamam."

Tek boynuzlu atlar onu dikkatle izledi.

"Sadece intikamını alabilirim ve sonra sihrini iyilik için kullanabilirim." Yaratıklar ona bakmaya devam ettiler.

Ophelia gecikmedi.

Julia'ya döndü ve Julia ona kutsal parçayı, aygırdan alınmış muhteşem boynuzu uzattı.

Ophelia'nın emrettiği gibi, Melisse'nin kanı temizlenmişti.

Ophelia daha sonra kötü adamın üzerine dikildi, bir ayağı her iki yanında.

Ona yukarıdan baktı.

Adam, dehşetle dolu geniş gözlerle ona baktı, dudakları ağzındaki "Amacına ulaştın."

"Amacına ulaştın. Enchantments'ın toprağına uzanıyorsun," O da onunla aynı düşüncüyü paylaştı. "Ve sen, o topraklara ayak bastığını bilerek öleceksin, ama Enchantments'ı yakamadın. Ayrıca, başarısızlığının derinliğini tam olarak bilerek öleceksin. Çünkü sen, başkalarını kendi inançlarına boyun eğdirmek için yaşadın ve ölümün, sadece kardeşlik bağlarını güçlendirmek için hizmet edecek."

Ona bunu düşünmesi için zaman vermek istedi.

Ama o zamanı kullanmadı.

Tek boynuzlu atlar için bu yapılmalıydı.

Ve kendisinin de yapacak işleri vardı.

Böylece Ophelia boynuzunu başının üzerine kaldırdı ve sırtında büyünün kıvrımlarını hissetti.

"Nadirii," diye okudu, "eski dilde 'ezilen' anlamına gelir. Nadirii," diye devam etti, "eski dilde 'kardeşlik' anlamına gelir. Bir Nadirii'nin eliyle ölüyorsun ve bu, tüm kardeşliğin eliyle öldüğün anlamına gelir. Ve sen ölüyorsun

Bu gece, bizim kutsal saydığımız şeylere ihanet ettiğin için. Doğa. Büyü. İkisi bir arada. İkisi de *görkemli tek boynuzlu att*.

Sonra boynuzu indirdi ve onun Melisse'ye yaptığı gibi aynı yere sapladı.

Ancak, onun trakeasını ıskalamadı.

Gözleri acı ile dolarken giderek daha da büyüdü ve ağzındaki tıkaçtan, boğazında kalan son nefesiyle çığlık attı.

Bundan hiçbir zevk almadı.

Ya da rahatlık.

Ophelia sadece geri çekildi ve kız kardeşlerinin yanına gitti. Adam, vücudu parçalanmaya başlamadan önce birkaç saniye boyunca ağzındaki tıkaçtan inleyerek ağladı.

Bu olduğunda, göğsünden çıkan boynuzdan başlayarak mercan parçacıkları ortaya çıktı.

Yukarı doğru
süzüldüler.

Yukarı.

Daha fazlası.

Daha fazlası.

Ta ki tüm vücudu parıldayan tozdan ibaret kalana kadar.

Yukarıya doğru yayıldı ve Nadirii topraklarını koruyan büyü kalkan tarafından emildi.

Ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Yükseltilecek ya da alçaltılacak bir ruh yoktu. Onun özü, Nadirii'yi sonsuza kadar koruyacaktı.

Artık ihtiyaç duyulmayana
kadar. O zaman sadece...

Sona erecekti.

Ophelia tek boynuzlu atlara baktı.

"Bitti," diye fısıldadı.

Kısarak çenesini indirdi. Sonra
aygır kişnedi.

Ve ikisi de dönüp uzaklara doğru dörtnala koştular.

AİLE İÇİNDEKİ AİLE

Prenses Elena

Hall Bramble Resepsiyon Salonu'nun Dışı, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

Kaybolmuştum.

Kale hizmetçisinden, adamların Crittich Kalesi'nden döndüklerini duymuştum.

Ama Farah, Ha-Lah ve Silence'ı kaçınıyordum, çünkü onlar kız kardeşimle Firenze'den bu yana yaptıkları hakkında konuşuyorlardı (bunu yaptım çünkü kız kardeşimden düzenli olarak kaçınıyordum - bilmek istemediğimden değil, bana daha sonra anlatacaklarını bildiğimden). Cassius'a ve odama geri dönmenin yolunu arıyordum.

Ama bu lanet olası kale devasa büyüklükteydi. Bu yüzden kayboldum.

Koridorda ilerleyerek başka bir kuleye çıkan başka bir merdivene doğru ilerlerken, sağımda bir hareket fark ettim ve o yöne baktım.

Sonra durdum, çünkü Silence, hiç kullanılmamış bir kraliyet yemeği için özenle hazırlanmış masalarla dolu büyük bir odanın karşı ucunda duruyordu.

Ve görünüşe göre, ikimizin de içinde bulunduğu kalenin minyatür bir versiyonunun (ama yine de oldukça büyük) önünde duruyordu.

"Merhaba," diye seslendim odaya girerken.

O irkildi ve bana döndü.

Bana içten olmayan küçük bir gülümseme attı.

Çok uzun bir süre boyunca pek fazla gülümseme olmayacaktı ve bunun nedeni sadece o gün düğünde olanlar değildi.

Çok daha fazlası olmuştu, sadece yerel olarak olanlar öncelikliydi.

Şimdilik.

Masaların arasından ona doğru ilerledim, vardığımda durdum ve "İyi misin?" diye sordum.

"Ben sadece..." Minyatürü zayıf bir hareketle işaret etti. "Bu bir mucize. Bu pasta."

Yapıya döndüm ve şok içinde ona baktım, yakından bakınca *bunun* bir pasta olduğunu fark ettim.

En soluk pembe, sarı, krem, yeşil ve mavi renklerdeki şekerlemelerden yapılmış kalenin tam bir kopyası. Pencereleeri, duvarları, kemerleri ve kuleleri süsleyen çiçekler, yapraklar, bayraklar ve kurdeleler. Eğer gerçekten bir resepsiyon olsaydı, pencerelerde ve kürelerde yakılmış olabilecek küçük mumları bile görebiliyordum.

"Bunu Mercy teyze yaptı," diye fısıldadı Silence ve gözlerim ona kaydı. "True için. Farah için. Wodell için." Dikkatini pastaya verdi. "Krem şekerin böyle bir gücü olduğunu kim bilebilirdi?"

Kalbim sıkıştı. "Silence,"
dedim yumuşak bir
sesle.

"Sıcakkanlı değildi, ama iyi bir kraliçeydi. Ondan çok şey öğrenebilirdim ve bana öğretmekten zevk alacağını hissediyorum," dedi pastaya. Sonra bana döndü. "Artık ben öğrenemeyeceğim, o da öğretemeyecek."

"Sen kendi markanın muhteşem kraliçesi olacaksın," diye onu teselli ettim. Yine, bakışları pastaya kayarken, "Umarım öyle olur," diye mırıldandı.

Cassius'a gidip kızları kontrol etmek istedim.

Ama Silence'ı izlerken, "Bir yere gidip oturmak, çay ya da bir kadeh şarap içmek ister misin?" diye sordum.

Yavaşça gözleri bana döndü. "Erkeklerin geri döndüğünü duydum. Alınma dostum, ama Mars'ı görmek istiyorum. O onunla birlikteydi ve bu yüzden kocamın kuzenimin nasıl olduğunu benimle paylaşmasını istiyorum."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Anlaşılabilir bir durum." Sonra sordum, "Ama bunu yapmadan önce, odamın nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Şaşkın bir kahkaha attı ve o kadar çok şeyin kaybedildiği bir gün olmasa bile, bu ses tuhaf geldi.

Alışık olmadığı belliydi.

Kolunu koluma taktı ve "Tabii ki" dedi.

Yürüdük. Yürürken sohbet ettik. Ve Silence beni daha önce tanıdığım bir kata götürdü, sonra birbirimize iyi geceler diledik ve o kendi odasını bulmak için geri döndü.

Dora ve Aelia'nın paylaştığı odanın karşısındaki Cassius ve benim odamıza doğru koridorda yürürken, önce kime gideceğime karar vermeye çalıştım.

Cassius mu?

Yoksa kızlara mı?

Odalara vardığımda, kızların odasının kapısının hafifçe aralık olduğunu gördüm ve oradan Cassius'un sesi geldiğini duyunca kararımı verdim.

"Tırmandılar, tırmandılar, tırmandılar..." diyordu.

Ne oluyor...?

Kapıya yaklaştım, yan tarafta duran yatağı görebilmek için vücudumu ayarladım ve donakaldım.

Cassius sırt üstü yatakta yatıyordu, Aelia uzun vücudunun bir yanında, başı göğsünde, derin uykudaydı.

Ama benim Theodora, başını omzuna dayayarak onun vücudunun diğer tarafına uzanmıştı ve uyumuyordu.

Baş yastıkların üzerindeydi, kolları ikisini de sarmıştı ve Dora'nın beline yakın bir yerde bir kitap duruyordu.

Ve okuyordu.

"Ve bulutlara ulaştıklarında, adım atıp atamayacaklarını bilmiyorlardı

—

"Cass," Dora sessizce onu kesintiye uğrattı. "O uyuyor."

"Biliyorum, küçük fasulye," diye fısıldadı ve kalbim o gün yine sıkıştı ama tamamen farklı bir şekilde.

Enchantments'ta birlikte geçirdikleri sürede yakınlaştıklarını düşünmemiştim.

Dora ona karşı hoşnutsuzluğunu hiç belli etmemişti. Ona seslendiğinde cevap veriyordu (bana karşı yaptığı gibi küstahça değil) ve onu sık sık izliyordu, en azından onu ilgi çekici bulduğunu belli ediyordu (Cass'in erkek arkadaşı lan kadar ilgi çekici bulmuyordu ama yine de ilgi çekici buluyordu).

Ama bu yakınlık değildi.

Ancak, o gün yaşanan olaylarla, sanırım gerçek ve nefes alan her şeye tutunmaya başladın.

Ve Dora (ve Aelia ve benim) için şanslıydık ki, Cass ikisi deydi.

"Sana kitap okuyacağım," dedi Cassius.

"Yatmadan önce hikaye dinlemek için çok büyüdüm," diye bilgilendirdi onu. "Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet," diye cevapladı Dora, bir hafta önce yetişkin bir savaşçı olmak isteyen Dora. "Aelia isterse dinlerim, ama onlar olmadan da uyuyabilirim. Ellie *yıllar* önce bana kitap okumayı bıraktı."

O *yıllar*, belki... bir yıl.

"Peki o zaman, seni yatırıp tüm ışıkları kapatsam, uyur musun?" diye sordu.

"Tabii ki."

Cassius eğilip altın sarısı saçlarının tepesini öptüğünde onu izledim. "Bunu yapacağım," dedi bunu yaptıktan sonra.

Onları yalnız bırakmalıydım.

Cass'in Dora'nın saçını öpmesini izlemeye dalmıştım, bu yüzden onları yalnız bırakmadım.

Ve bunu yapmadığım için mutlu oldum.

Çünkü Cass onu yatırıp Aelia'yı yanına koyduktan ve Aelia'nın yanındaki lambayı söndürdükten sonra, Dora'nın yanına geri döndü, ama Dora "True iyi olacak mı?" diye sorduğunda donakaldı.

Ah, benim sevgili Dora'm.

Cassius uzun bir süre hareketsiz durduktan sonra nazikçe cevap verdi: "Olmayacağını biliyorsun."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Sen de biliyorsun ki olmayacak," diye fısıldadığını duydum. Gözlerimi kocaman açtım.

Cassius'un annesini kaybettiğini nereden biliyordu? Aelia mı söylemişti?

Annem *mi*?

Yarım düzine diğer geveze Nadirii (yani Jasmine) mi? "Evet, Dora, ben de yapmayacağını biliyorum," diye onayladı.

"Sen de var, ben de var, Aelia da var," dedi. "Ellie'yi seviyorum ve onda bu özellik olmadığı için mutluyum. Ama bu bizi aile içinde küçük bir aile yapıyor, değil mi?"

Sesi daha derin, daha kalın çıkarak cevap verdi: "Sanırım öyle, küçük fasulye."

"O ailenin neden var olduğunu sevmiyorum, ama bu nedenle, o ailenin Yine de, True'nun bugün ailemizin bir üyesi olması hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. Burada olduğumuz sürece ona dikkat etmeliyiz, sen ve ben. Tamam mı?" Cass önerdi.

Dora başını salladı. "Evet, Cass."

"Şimdi uyu," diye mırıldandı, eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve ben de o anda yerimden kalkıp koridoru geçerek odamıza girdim.

Soyunma odasında duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum ve prensim kapıdan içeri girer girmez üzerine atlamamın ne kadar uygun olacağını merak ediyordum. "Atlamak" derken, ikimizin de çıplak kalmasına neden olacak türden bir atlamayı kastediyordum. Bunu, onun yatmadan önce hikaye okumasını ne kadar sevdiğimi ve Dora'ya özenle davranmasını ne kadar takdir ettiğimi göstermek için yapacaktım.

Ve hala merak ediyordum ki, onun odanın öbür tarafındaki kapıdan içeri girdiğini duydum.

Kendimi çıplak bırakmak yerine, oraya gittim ve onu yatağın kenarında otururken gördüğümde yine donakaldım. Dizleri, tapınak sırasına yanına oturduğunda sinir bozucu olan, ama başka durumlarda oldukça çekici olan erkek oturma pozisyonunda açılmıştı.

Elleri yukarı doğru dönmüştü, bilekleri uyluklarının üzerindeydi. Başı eğikti.

Bu duruşu endişe verici buldum.

Ama endişem daha da arttı.

Çünkü aniden, sanki çökmüş gibiydi.

Dirsekleri dizlerine gitti ve vücudu katlandı, elleri başının arkasına sarıldı.

Tanrım.

Ne oluyordu?

Hemen öne atıldım, yaklaştım, çömelip bileğine uzandım ve "Cass" diye mırıldandım.

"Kaleyeyken, bir kale habercisi geldi. Bir kuş aldım," dedi dizlerinin arasındaki alana.

Olamaz.

Airen'den daha kötü haberler gelmedi.

Sky Bay'in kuşatma altında olduğunu zaten biliyorduk. Nero, bu mesajı iletmek için uykusuz ve aç bir şekilde Airen'i geçmek için zar zor kaçmayı başardı.

"Fern kaçırıldı."

"Kahretsin, Cass," diye fısıldadım.

Parmakları birbirinden ayrıldı, ama sadece boynunu eğip başını kaldırarak gözlerime baktı.

Gök mavisi gözleri artık tamamen siyahtı. Midem düğümlendi.

"Otho öldü."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ellerim anında onun yüzünü okşamaya başladı. "Hayır," diye fısıldadım.

"Ve bana sadık yirmi üç adam da." "Hayır." Bu kelime dudaklarımdan titreyerek çıktı.

"Üzgünüm, sevgilim," diye fısıldadı, daha önce bana hiç kullanmadığı bir sevgi sözcüğü kullanarak, ve ben bunu çok sevdim, ama onu bunu kullanmaya iten şeyi nefret ettim. "

True'ya yardım edemeyiz. Mercy'nin cenazesine bile katılamayız. Yarın mümkün olduğunca çabuk Airen'e gitmeliyiz."

"Evet, tabii ki. Hemen," dedim çabucak.

"Kızların Aramus'un gemilerinden birine binmesini istiyorum. Mar-el'e gitmelerini istiyorum. Şu anda onlar için en güvenli yer orası. Ve biliyorum ki, gerekirse onları koruyan herkese onlar için ölmelerini emredecektir."

Mar-el mi?

Kızlarımız o kadar uzağa mı

gidecek? Denizin ötesine

mi?

Atla ulaşmak kolay değil mi?

Bu düşünceler aklımdan

geçti.

"Evet, kesinlikle," dedim. "Ben... True'nun meşgul olacağını düşünüyorum, ama belki Farah sabah kızlarla konuşabilir, onlara ne kadar üzgün olduklarını söylemelerini sağlayabilir, ki bunu yapmak isteyeceklerini biliyorum, ben de bu arada eşyalarını toplarım ve sonra yola çıkarlar."

"Onlarla gitmen için seni ikna etmenin bir yolu var mı?" diye denedi.

Ellerimi yanaklarına bastırdım, sakallarının kılları avuç içlerime batıyordu.

Sonra söylemem gerekeni söyledim.

"Hayır."

Gözlerini kapattı.

"Cass," başını nazikçe salladım, "bana bak."

Gözlerini açtı.

"Senin yanında görünmem gerekiyor."

"Evet," diye mırıldandı tonusuz bir

sesle.

"Cass, sana istediğini vermek istiyorum ama senin *ihtiyacın* olan şey prensesin yanında olması, onun ekibi ve kız kardeşlerinin onu

desteklemesi." "Biliyorum. Sadece bundan

hoşlanmıyorum."

"Sevmediğini biliyorum," dedim

yumuşak bir sesle. Konuyu

değiştirdi.

"Annenize bir kuş göndermemiz gerekiyor. Şu anda devam eden isyan devam ederse benimle ittifak kuracağına dair sözünü alamadım. Ama kızının nerede olduğunu, torunlarının nereye gittiğini ve eski durumun nasıl olduğunu bilmesi gerekiyor. Ayrıca, mümkünse Fern'e yardım etmesi gerekiyor."

Onları tekil olarak değil, torunları olarak görmesini çok

sevdim.

O anda bunu ona söylemedim.

Başımı salladım.

Aniden dik oturdu, ellerimi çekip öfkeyle, "Bu, ilk karım öldüğünden beri geçirdiğim en berbat gün" dedi.

Burnumdan nefes aldım ve sessiz kaldım.

"Ve Gallienus ile yaşıyorum," diye devam etti. "Yani, hiçbir gün iyi bir gün değil."

"Babanla konuştun mu?" diye dikkatlice sordum.

"İsyan hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Yalan söylüyor."

Kuşkusuz, yalan söylüyordu.

Dilimi tutmak için dudağımı ısırdım.

Elini uzattı, beni yukarı çekti, böylece ayaklarımın üzerinde durmaktan başka seçeneğim kalmadı, sonra kollarını belime doladı, beni bacaklarının arasına çekti ve yüzünü kaburgalarımın gömdü.

Kırılmış saçlarına bakakaldım, ellerim yanımda, şaşkın ve hareketsiz, ne yapacağımı bilemeden.

Bunda bir kırılganlık vardı.

Cassius Laird, korkutucu general, zalim bir ulusun tahtının varisi, bana savunmasızlığını gösteriyordu.

Bir adamını kaybetmişti ve acı çekiyordu.

Kadını yanında, belirsizliğe, ama kesin bir tehlikeye doğru gidiyordu. Sonucu artık kesin değildi, çünkü Aramus ve Mars'ın ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Bu Ayaklanma tüm toprakları kasıp kavuruyordu ve onlar istedikleri mesajı vermek için ne kadar ileri gideceklerini kim bilebilirdi?

Ama True onunla birlikte gidemezdi, bu kesindi. Cass şüphesiz saatlerce süren işkenceyi izlemişti. Babası ona karşı komplo kuruyordu.

Ve kaleye geri dönmüş, iki küçük kızla birlikte yatağa uzanmış ve onlara yatmadan önce hikaye okumuştı.

Aniden ne yapmam gerektiğini anladım ve ellerimi onun saçlarının üzerinde gezdirdim. Buna karşılık, yüzünü daha da derine gömdü.

İki elimle boynunun arkasını kavradım ve fısıldadım, "Ne yapabilirim?"

Cevap verirken hiç tereddüt etmedi.

"Yapıyorsun zaten."

Bu his... Bu

his...

Harikaydı.

Ama bu yeterli değildi.

Ellerimi tekrar yanaklarına koydum ve onu kendimden uzaklaştırarak yüzünü bana doğru çevirdim.

Sonra ona doğru eğildim ve dudaklarımı

dudaklarına bastırdım. Dudakları açıldı.

Dilimi içeri kaydurdım.

Bunu yaptığımda Cassius geriye düştü, beni de beraberinde götürdü, sonra yuvarlandı ve üstüme çıktı.

O anda, benim görevimin bittiğini

anladım. O devraldı.

Ve yaptığı şey, ilk kez birleştiğimizde yapmak istediğini düşündüğüm şeydi.

Yavaştı.

Çok yavaş.

Saygılıydı.

Şaşırtıcı

derecede.

Ve hayatımı tamamen değiştirdi.

Ve başladıktan çok sonra, parmağı klitorisimi okşarken, artık gece yarısı gibi kararmış gözleri benimkilere bakarken, yavaşça içime girip çıkarken, etrafımızdaki oda geceye teslim olmuş ve yıldızlarla kaplanmışken, başımı geriye attım ve sessiz bir iniltiyle muhteşem bir şekilde doruğa ulaştım.

Kısa bir süre sonra, itişlerinin gücü ve hızı arttığında, o da aynısını yaptı, ama bunu yaparken kulağımda derin bir iç çekişini duydum.

Her zamanki gibi, işini bitirdiğinde, neredeyse anında pozisyonumuzu değiştirdi, böylece ben üstteydim.

üstte

eydi

m.

Bunu, onun ağırlığını taşımak zorunda kalmamam için yaptığını

düşündüm. Bunu, ellerinin çıplak tenimde dolaşabilmesi için

yaptığını biliyordum. Şu anda yaptıkları şey buydu.

"Görünüşe göre, sessizce sevişebiliyoruz," diye mırıldandım.

Dudaklarının boynumu okşadığı yerde hareket ettiğini hissettim ve bunun bir gülümseme olduğunu umdum.

gülümsediğini umdum.

"Her şey yoluna girecek, Cass," diye söz verdim.

Dudakları tamamen hareket etmeyi bıraktı.

"Kızlar iyi olacak. Her şey yoluna girecek." Başını yatağa bıraktı.

"Hepimiz iyi olacağız," diye bitirdim, gözlerine baktığımda.

"Ben hiç iyi olmadım, kuzum."

Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Nefret ediyordum.

Sakalını çekiştirirken ona yumuşak bir gülümseme verdim ve "O zaman, o zaman yaklaştı, sence de öyle değil mi?" dedim.

İkna olmuş gibi

görünmüyordu. Ama yine de

"Evet" dedi.

Ve o anda, o tek kelimeyle, neden böyle dediğini tam olarak anladım.

bun

u

söyl

ediği

ni

anla

dım.

Tam da bu yüzden yaptığı her şeyi

yaptı. Çünkü o anda *onu* tanıdım. O

yatmadan önce hikayeler okurdu.

Ve Aelia'nın çikolata kaplarını sevdiğini biliyordu.

Ayrıca, Dora ona hikayeler için çok büyük olduğunu söylerse, ona baskı yapmaması gerektiğini de biliyordu.

bunu zorlamaması gerektiğini de biliyordu.

Dahası, kadını bir savaşçı olsa bile, onun tehlikede olduğunu düşünürse, onu tutup savaş alanından uzaklaştırır ve onu tehlikeden olabildiğince uzaklaştırırdı.

Airen'in Prensi Cassius Laird daha önce tek bir amaç için yaşamıştı, ancak şimdi o tek amaç çoğul hale gelmişti.

Kızlarına bakmak için yaşıyordu.

Kral Mars

*Kuzeybatı Kulesi Merdiven Boşluğunun Ağzına Yaklaşırken Birchlire Kalesi,
Notting Thicket*

WODELL

Mars'ın keyfi yoktu.

Bunun birçok nedeni vardı.

Ancak şu anda en önemli nedeni, karısını bulamamasıydı. Karısı odalarında değildi.

Kuzeybatı kulesindeki hiçbir odada da yoktu.

Ateş Şehrindeki sarayı büyüktü, ama bu kale devasa boyuttaydı.

Kraliçesini bulmak için sarayın yüzlerce odasını aramak istemiyordu.

Karısının giysilerini çıkarmak, onunla sevişmek ve sonra uykuya dalmak istiyordu, böylece bu iğrenç gün sona erebilirdi.

"Güzel, işte buradasın."

Kuleye çıkan son basamağı indiğinde ve koridordan merdiven boşluğunun ağzını gizleyen köşeyi döndüğünde bu sözleri duydu.

Saçma.

Saldırgan bir şekilde, o merdiven boşluğundan inip aşağıdaki salonda ne olduğunu bilemezdin.

Savunma açısından, eğer sizi kovalıyorsa, dönüp ona nişan alamazdınız.

Ama arkasına saklanabilirdiniz.

Ve bunun Kral Wilmer'in ataları tarafından tasarlandığı onu şaşırtmadı. Şu anda bunu düşünemiyordu.

Çünkü onun günü daha da kötüye gitmişti, Mars'ın inanması imkansız olsa da.

Çünkü görünüşe göre, Johan ve Vanka onları Arbor'dan Notting Thicket'e kadar takip ettikleri için, o ana kadar başarıyla kaçındıkları Silence'ın babasıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Hiç havamda değilim, Johan," dedi, adımını bozmadan, onun yanından geçmeye niyetli.

"Hazinemi şimdi alacağım," diye karşılık verdi Johan.

Mars, onunla yan yana geldiğinde durdu, başını çevirip adama baktı.

"Anlamadım?"

"Fire City'de, kızımı kendi hayatına, şu anda seninle yaşadığı hayata bırakırsam, bana hazinelerle yağmur yağdıracağını söylemiştin," diye açıkladı Johan. "Bunu seve seve yapmaya karar verdim. Bu nedenle, bana söz verdiğin mücevher ve sikkelerin bulunduğu sandıkları doğrudan Bower Manor'a gönderebilirsin."

"Sana o hazineyi vermeyeceğim," dedi Mars. "Verirsin," diye tükürdü Johan.

Mars sessizleşti ve sabırsızlığını kontrol etmeye çalışarak ona baktı.

O anda onun kokusunu aldı.

Gerçekten de, on kilometre öteden bile onun parfümünün kokusunu alabildiğini sandı. Kokusu güçlü olduğu için değil.

Ama onun kokusu olduğu için.

Frezya.

Karısı yaklaştı.

Ve sadece etrafındakilerin onu görememesi için gölgesini kullanmakla kalmadı (bunu ona gösterdi, o her zaman onu görebilse de, başkalarının görememesine hayret etti), aynı zamanda olağanüstü iyi duyabildiğini de söyledi.

Bunu da göstermişti. Mükemmel bir casus olabilirdi.

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

"Dediğim gibi, hiç havamda değilim, Johan," diye tekrarladı.

"Ne ruh halinde olduğun umurumda değil," diye cevapladı Johan.

"Ve bana güvenmelisin, sen de şu anda bunu tartışmak istemiyorsun," diye tavsiye etti Mars.

"Sana hiç güvenmiyorum ve devasa bir *canavar* olduğunu düşünürsek, *seni kaldıramam* bile."

Mars bu hakarete alınmadı. Bu adamın kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu

.

Ancak bu, duraksamak için bir nedeni olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kraliçesine, babasının onu terk etmesini ve ve kuracakları aileyi huzur içinde bırakmasını sağlayacağını söylemişti.

Bu nedenle, kraliçenin bundan sonra duyacakları konusunda hiçbir sorunu yoktu.

Bununla birlikte, *kraliçenin* duyabileceği şeyler konusunda ciddi endişeleri vardı, her ne kadar kraliçenin bunu duyması ve babasının ne tür bir adam olduğunu tam olarak anlaması gerektiğini düşünse de.

Sadece, teyzesini kaybettikten ve gün içinde yaşanan tüm olaylardan sonra, bunun için doğru zaman olmadığını düşünüyordu.

"Sana söylüyorum, şimdi zamanı değil," dedi Mars alçak sesle.

"Bir kese yakut. Zümrüt dolu sandıklar. Para dolu sandıklar," diye mırıldandı Johan. "Kızımın hayatından çekilmem için bana ödeyeceğini söylediğin şey buydu."

Mars, koridorda yürüyen kadına bir bakış attı, ama kadın babasının sözlerini duyunca durdu.

Mars, Johan'ın onun orada olduğunu fark etmediğini de fark etti.

Mars bir karar verdi ve babasına orada olduğunu söylemedi.

Adamın yanına döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, bunu söyledim. Ancak sen bunu yapmadın. Onun kalbiyle oynadın. Yeni evliliğimizi baltalamaya ve bizi ayırmaya çalıştın. Bu nedenle, bu teklifi iptal edilmiş sayabilirsin."

"Bunu iptal etmene izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi Johan. "Bu senin kararın değil."

Mars, Johan konuşmaya başlamadan önce yüzündeki ifadeyi ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi hiç beğenmedi.

"Johan, *dur!*"

Mars döndü.

Sessizlik
bozuldu.

Johan döndü.

Ve herkes Vanka'nın Silence'ın arkasında Mars ve Johan'a doğru koridorda koşarak gittiğini gördü.

Kızının yanından koşarak geçerken ona gergin bir bakış attı ve kocasını uyandırdı.

Johan, karısı iki eliyle kocasının koluna sarılırken bile Silence'a bakıyordu.

"Artık onun beni hayatından uzak tutmak için bana rüşvet vermeye çalıştığını biliyorsun," dedi Johan, Silence'a.

"Johan, zor bir gün oldu, hadi yatmaya gidelim," diye ısrar etti Vanka.

Mars, Silence'ın annesine gözlerini kısarak baktı.

"Biliyorum baba," diye cevapladı Silence ve sesinden annesinin onlara doğru geldiğini anlayabildi. "Mars bana bunu yapacağını söylemişti."

"Ben reddettim, ama sen yine de bana Cord Cottage'da davrandığın gibi davrandın, değil mi?" Johan öfkeyle sordu.

Mars, ona uzanabileceği mesafeye geldiğinde elini uzattı.

Sonra minik karısını yanına çekti ve karısı babasına, "Cottage'da sana öyle davrandım çünkü sen de *bana* Cottage'da öyle davranıyordun," derken bunu yaptı.

"Bilmece gibi konuşma," diye Johan ona sertçe çıkıştı.

"Onu anladım," dedi Mars sakın bir şekilde. Sakın olmayan şey ise, sözlerini bitirirken söylediği "Ve bir daha asla kraliçeme bu ses tonuyla hitap etme" cümlesiydi.

Johan o kadar öfkeliydi ki, çok daha iri ve çok daha genç damadına saldırmak gibi çok aptalca bir şey yapabilirdi.

"Johan, bugünkü olaylardan sonra herkesin sinirleri gergin. Lütfen, sevgilim, *yatmaya gidelim*," diye yalvardı Vanka.

"Hazinemi alacağımı garanti edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Johan karısına, ama bunu Mars'a kaşlarını çatarak yaptı.

"Lütfen, aşkım, lütfen..." diye denemeye devam etti.

"Bu konuşma anlamsız. O hazineyi ödemeyeceğim ve bunu bir daha söylemeyeceğim," diye cevapladı Mars.

Johan kızına öylesine nefret dolu bir bakış attı ki, Mars içgüdüsel olarak onu hemen arkasına çekti.

Lanet olsun.

Bu da nereden çıktı?

Johan sonra ona baktı ve acımasızca fısıldadı, "Oh, ödeyeceksin."

"*Johan*," diye yalvardı Vanka, şimdi onu uzaklaştırmak için kolunu çekiyor gibiydi.

Mars aniden hareket etti ve kraliçesine baktı. "Odalarımıza git, *amore*," diye emretti.

Silence ona gözlerini kırıştırdı. "Ama Mars, ben tamamen..." "Gitmen gerekiyor."

"Evet, Silence, git," diye teşvik etti Vanka, çaresiz, hatta çılgınca bir sesle. Siktir.

Johan onların yanına geldi. "Hayır, sevgili kızım," dedi sesinde sahte bir hayranlıkla, "*lütfen kal*."

Silence babasına baktı, başını yana eğdi, kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

Mars nazikçe elini kızının yanağına koydu ve bakışlarını kendine çevirmesini sağladı.

"Lütfen, karım, sana yalvarıyorum, *odamıza git*," diye ısrar etti.

"Ha!" Johan alaycı bir şekilde güldü. "Seni yalvarttım. İşte bu. *Seni yalvarttım lanet olsun*." Mars başını hareket ettirmeden sadece gözlerini yana çevirdi.

Johan'ın neşeli ifadesi bozuldu ve bir adım geri attı. "Mars," diye seslendi Silence tereddütle.

Yeniden karısına baktı. "Git."

"Ne oluyor?"

"Sonra anlatırım," diye sertçe cevap verdi, nazik davranmaya çalışıyordu ama maalesef pek başarılı olamıyordu. "Şimdi lütfen, Sessizliğim, *git*."

Kadın uzun bir süre onu inceledi, sonra başını salladı.

Babasına, yine babasının yanında duran annesine ve sonra Mars'a baktı.

"Odalarımızda buluşuruz," dedi titrek bir sesle. "Uzun sürmez," diye söz verdi.

Kız tekrar başını salladı, parmak uçlarına yükseldi, Mars eğildi ve kız dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Sonra uzun Dellish eteğini kaldırdı ve ondan uzaklaşarak merdivenleri tırmandı.

Karısının anne babasına döndü ve Johan ağzını açmak üzereydi. "Ben izin verene kadar konuşmayacaksın," diye emretti.

"Konuşacağım, lanet olsun..."

Mars, Johan'ın boğazını elleriyle kavrayıp sıkıldığında Vanka boğuk bir çığlık attı.

Sonra yüzünü Johan'ın yüzüne yaklaştırdı.

"Ben *izin verene* kadar *konuşmayacaksın*," diye tekrarladı.

Johan'ın yüzü kızarmaya başlayınca Mars onu bıraktı ve ikisinin etrafından dolaştı.

Onların onu takip ettiğini hissetti, uzun adımlarına yetişmek için koştuklarını hissetti, ama hızını kesmedi.

Uzun koridorun sonuna geldi, onlara döndü ve mesafeyi ölçtü.

Silence o kanlı merdivenlerin altında saklanıyorsa onu göremezdi.

Sadece koridorun yeterince uzun olduğunu ve onun dinliyor olması durumunda, bir sonraki sözleri duyamayacak kadar uzakta olduklarını umabilirdi.

Johan ve Vanka ona yetişti, Vanka kocasının yaklaşmasını engellemeye çalışırken neredeyse sürükleniyordu.

Yüzü acı çekiyordu.

Siktir.

Adam Mars'ın önünde durduğunda, "Bunu yapma, Johan," diye yalvardı. "Bırak beni," diye bağırdı, kolunu sallayarak.

Kadın kolunu çekti. "*Lütfen, Johan.*"

"*Bırak beni!*" diye bağırdı, hızla dönerek, Vanka da onunla birlikte döndü ve duvara çarptı.

Mars kulaklarında kanın uğultusunu duydu.

Yeter.

Yeter.

Mars, Silence'ın babasını tekrar boğazından yakaladı ve bu kez duvara çarpan Mars'tı.

Johan şaşkınlıkla homurdandı.

Sonra onu sıkıca tutan Mars'a öfkeyle baktı, ama bu sefer sıkmadı.

"Beni bırak," diye talep etti Johan.

"Söyle ne söyleyeceksen de bitsin bu iş," diye emretti Mars.

"Beni bırak!"

"Sen onun babası değilsin."

Johan'ın kafası sarsıldı, değil saldırı kırınlıktan şaşkınlık sürpriz
ki Mars bunun ne olduğunu doğru tahmin etmişti.

Vanka uzun bir inilti çıkardı.

Evet. Doğru tahmin etmişti.

Kraliçesinin güzel minyon vücudu, abanoz rengi saçları, soluk teni, gümüş rengi gözleri. Bu iki insana da hiç benzemiyordu.

Annesine bile.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Mars. "Neden fark etmedim?"

"Bırak beni!" diye bağırdı Johan.

Mars onu bıraktı ve bir adım geri attı.

Johan yeleğini aşağı çekti, sonra ceketini göğsüne daha sıkı bir şekilde çırptı, tüm bunları Mars'a dik dik bakarak yaptı.

"Eğer onun bilmesini istemiyorsan, bana para ödersin," dedi.

"Ve biz istemiyoruz," diye araya girdi Vanka. "*Hepimiz* onun bilmesini istemiyoruz."

"Çenenı kapalı tutmalısın," diye Johan karısına ters çıktı. "Şey, biz istemiyoruz, biz istemiyoruz..." diye Vanka açıkladı.

"Sen bilmiyorsun," diye Johan karısına karşılık verdi. "Artık umurumda bile değil."

"O Arbor Kontesi," diye hatırlattı Vanka. "Her şeyiyle senin, ama

—
"Önemli olan," diye tükürdü Johan. "*Kan*. Ben lanet olası bir *fahişe*yle evliyim. bacaklarını açtın..."

Vanka'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ama sen çok çocuk istiyordun, aşkım, ve biz..."

"Bana bir çocuk vermek için o *iğrenç adamla* yatmanı istemedim!" diye bağırdı. "Sana layık birini bulmanı söylemiştim. *Layık birini bulmadın!*"

"Sessiz ol," diye homurdandı Mars.

Johan bakışlarını Mars'a çevirdi. "Ne istersem onu yaparım."

"Ben de öyle yapacağım, seni susturmak için hoşuna gitmeyecek yöntemler bulmak da dahil," diye uyardı Mars. "O yüzden *sessiz ol*."

Johan boynunu eğerek defalarca başını salladı, bu da onun kibirli hareketini daha da gösterişli hale getirdi.

"Bana bir varis gerektiğini söylemiştin," diye fısıldadı Vanka, kırılmış bir sesle. "Bana..."

"Çok iyi bir seçim yapmadın çünkü *Silence*'a mahkum olduk," diye karşılık verdi Johan.

Vanka fısıldamaya devam etti. "Ben fahişe değilim. Bana dedin ki..." Tanrım, bu pislik gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Johan Mars'a döndü ve karısının üzerine konuşmaya başladı. "Herkesin bir piçle evlendiğini, kraliçenin ve gelecekteki çocuklarının annesinin sahte olduğunu bilmesini istemiyorsan, o zaman lanet olası, kanlı *hazinemi* alacağım."

"Karımın babasının kim olduğu umurumda değil," dedi Mars. "Senin onun babası olmadığını bilmem, onu hiçbir şekilde değiştirmedim."

Johan şaşkın görünüyordu.

Ne yazık ki, çabucak kendine geldi.

"Senin hükümdarlığını veya seçtiğin karını pek de onaylamayan klanların ve kabilelerin de aynı şekilde kayıtsız kalacağından emin misin?" diye sordu Johan alaycı bir şekilde.

"Hayır," diye cevapladı Mars. "Emin olduğum şey, bu konuyu kimseye açmayacağın. İlk olarak. Ne kamuoyuna, ne de özel olarak."

"O kadar emin olmazdım," diye alaycı bir şekilde Johan dedi.

"Sen onun kanından değilsin. Sen bir hiçsin. Benim için bir hiçsin, ama daha da önemlisi onun için bir hiçsin," diye karşılık verdi Mars. "Gerekli olan her türlü

seninle olan ilişkilerimi, öncelikle karımın ailesi olduğunu bilerek hallederdim. Ama sen öyle değilsin, bu yüzden istediğimi yapabilirim."

"Ben de istediğimi yapabilirim," diye karşılık verdi Johan.

"Boğazını kestiğimde nefes almıyorsan yapamazsın," diye sakın bir şekilde cevapladı Mars. Vanka nefesini tuttu.

Johan'ın ağzı açık kaldı ve bakakaldı.

Mars omuz silkti. "Artık önemin yok. Bu yüzden, sen istediğini yap, ben de istediğimi yapacağım. Ama şunu bil ki, benim istemediğim bir şey yaparsan, senin kesinlikle istemeyeceğin bir şey yaparım."

"Beni tehdit edemezsin," dedi Johan, ama artık öfkesini kaybetmiş ve cesaretini zorla sürdürmeye çalışıyordu.

"Görünüşe göre yapabilirim."

Johan ona sert bir bakış attı. "Öyleyse, Silence'a söyleyeceğim."

"Kimseye tek kelime bile etmeyeceksin dediğim kısmı duymadın mı?" diye sordu Mars kibarca. "Ama merak etme. Ona söyleyeceğim. Senin kanından olmadığı için biraz rahatlayacaktır. Bu, kafasındaki birçok soruyu cevaplayacaktır."

Johan son derece şok olmuş ve aynı derecede kırılmış görünüyordu.

"Benim kanımdan olmadığı için rahatlayacak mı?" diye sordu, tamamen kırılgan bir şekilde.

"Sen çok hoş olmayan bir adamsın. Berbat bir babaydın. Nedenini anladığında, evet. Rahatlayacaktır." Johan daha fazla konuşmadan, Mars Vanka'ya baktı.

"Babası kim, biliyor musun?" diye sordu. "Onunla tanışmak isteyebilir." "Ben... o..." diye fısıldayarak sözünü bitirdi, "bir Zee'ydi."

"Bunu duymak istemiyorum," diye Johan ona tükürdü.

"Bu konuşmayı sen başlattın," diye işaret etti Mars. "Artık bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyorsan, gitmekte özgürsün."

"Sen iğrençsin," diye tısladı Johan Mars'a.

"İlginç, benim ne hissettiğimi biliyorsun," dedi Mars yavaşça.

Sessizliğin babası olmayan adamın üst dudağı, tuhaf ve biraz da komik bir şekilde burnuna doğru tekrar tekrar seğirdi, sonra öfkeyle uzaklaştı.

"Johan!" Vanka arkasından seslendi.

"Bu gece uyuyacak başka bir oda bul, *karı*," diye cevapladı arkasını dönmeden.

Kendi karısına ulaşmak isteyen Mars, kocasının arkasından hüznle bakan Vanka'ya baskı yaptı: "Bu Zee'yi nasıl bulabilirim?"

"Hayır, ben..." Başını eğdi, yere baktı ve gözyaşlarıyla parlayan gözlerini onun yüzüne kaldırmak için biraz çaba sarf etmesi gerekti. "O bir Zee. Sunulan şeyi aldı. Onu çekici buldum. O..." Yutkundu, başını salladı, sonra dönüp kocasının kaybolduğu koridora baktı. "En güzel gümüş rengi gözleri vardı."

Bu sözler üzerine Mars ona acımaya başladı.

"Onu terk edersen, bizimle birlikte olabilirsin."

Kadının bakışları tekrar adama döndü. "Kocamı terk edemem." Öyle olsun.

Çenesini eğdi ve onun etrafından dolaşmak için harekete geçti, ama kadın onun kolunu tuttu ve o da durdu.

"Gerçekten Silence'a söyleyecek misin?" diye sordu kadın.

"Bu gece, onun yaşadığı günün ardından böyle bir haberi paylaşmak için uygun bir zaman olmadığı için, geciktirmeye çalışacağım. Ama o, bir şeyler olacağını bize belli etmeden gitmedi ve eğer ısrar ederse, karıma yalan söylemeyeceğim."

"Sen... iyi bir adamsın," dedi, sanki kendi sözlerine inanmıyormuş gibi. "Sen zayıf bir kadınsın," diye cevapladı.

Gözlerini kırptı ve elini onun kolundan çekti.

"Ama nefes aldığı sürece herkes değişebilir," diye devam etti. "Bunu başarmanın bir yolunu bulmanızı tavsiye ederim. Böylece çok daha mutlu olursunuz, değil mi?"

"O sert bir adam, ama beni seviyor," dedi kadın.

"Bir adam, karısını seviyorsa, mirasçı sahibi olmak için onu başka bir adama satmaz. Sen hamile kaldın. Dolayısıyla, gebelik sorunu açıkça onun sorunu. Ama öyle olmasa bile, hayatı olduğu gibi kabul et ve kaybedilen hayallerine rağmen mutluluğu bul. Sadece farklı hayaller kur."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı.

"Babam öldürüldü," diye karşılık verdi. "Sevgili karımı tanıyamadı, onu çok severdi. Çocuklarımı da tanıyamayacak. Onları dizine oturtup, babalarının çocukluk hikayelerini anlatamayacak. Ya da annelerinin, onun ailesiyle tanıştırıldığında kırmızı elbisesiyle ne kadar güzel olduğunu anlatamayacak. Bunu söylemek benim için kolay değil, Vanka. Ve eğer herhangi birinin, senin durumuna kıyasla, hangi koşullarda olursa olsun, seçimlerinin daha zor, daha çaresiz veya daha sınırlı olduğunu düşünüyorsan ve bu, yanlış seçimler yapmanın bahanesi ise, sandığımdan çok daha zayıfsın demektir."

Bununla birlikte, karısına bunu nasıl geciktirebileceğini merak ederek, onun yanından geçip koridora doğru ilerledi. Sadece birkaç saat önce, karısı üç

sakin kadınla, biri omzuna ok saplanmış olan, işkence odasına "izlemek" için baskın düzenlemişlerdi.

Bu, dudaklarını seğırtmesine neden oldu, ama odalarının kapısını açtığında bunu engelledi.

Önce karısını gördü, ona doğru geliyordu.

İkinci olarak, halıların üzerinde babasına ulaşmak için çok daha hızlı koşan minik maymunlarını gördü.

Piccola pantolonunun paçasına tırmandı ve Silence yanına gelip "Bu da neydi böyle?" diye sorduğunda boynunu kucaklamıştı.

"Seni geceliğinden çıkarıp yatağa atıp hızlı ve sert bir şekilde sevişip sonra bayılmamız için ikna etme ihtimalim ne kadar?" diye sordu.

Gözlerinde bir ilgi değışikliğı gördü, ama o bunu zihninden silip bir kenara attı ve "Pek olası değil" diye cevap verdi.

Mars iç geçirdi, Piccola'yı boynundan aldı ve yüzünün önüne tuttu. "Annen inatçı bir kadın."

Piccola cıvıladı.

Maymununu kalbine bastırdı ve kraliçesine baktı. "O da aynı fikirde." Silence kollarını göğsünde kavuşturdu ve uyarıcı bir şekilde, "Mars," dedi.

Tanrılar adına, o gezegendeki en değerli yaratıktı.

Dudaklarının tekrar seğırtmesini engelledi ve bu konunun ciddiyetini düşünerek bunu yaptı.

Sonra sessizce şöyle dedi: "Bugün ikimiz için de zor bir gün oldu, özellikle de senin için ve çok sevdiğin kuzenin için. Johan'ın entrikalarıyla bu kötü günü daha da kötü hale getirmeyelim mi?"

"True nasıl?" diye sordu.

"Kederinden kendini kaybetmiş durumda."

Dudaklarını ısırdı.

Sonra, "Baba, düşünümüzün ardından verilen partide bana, bir daha Wodell'e gelmeme izin vermeyeceğini söylemişti. Bu bir yalan mıydı?" dedi.

Tanrılar adına, o adam iğrençti. "Evet."

Kız yana baktı. "Sessiz ol,"

diye bağırdı.

Kız babasına baktı.

"Teyzeniz dinlendikten sonra, zamanı geldiğinde, anne babanızla yaptığım konuşmanın tamamını size anlatacağıma söz veriyorum," diye söz verdi. "Ama

şimdilik, bu berbat günü iyi bir şekilde bitirmenin bir yolunu bulalım." "Daha da kötüleştirmek yerine mi?"

Bu soruyu yanıtılamamaya karar verdi. "Sadece söyle, sana zarar verdi mi?" Mars kafası karışmıştı. "*Bana* zarar mı verdi?"

"Sana 'lurch' dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Daha önce hiç duymadım. Sadece iyi bir anlamda söylemediğini biliyorum."

Onun için endişeleniyordu.

Bu konuşmanın *onun için* hoş olmayan bir şey olmasından endişeliydi. "Bir dakika içinde çıplak olmalısın, karı," diye homurdandı. Gözleri büyüdü. "Ne-ne?"

"Boş ver," diye mırıldandı, ona yaklaşarak, "Seni yle yapacağım."

Piccola, odadaki havaya çok alışkındı, Mars'tan uzaklaşıp, ilgisini çekmeyen faaliyetlerle meşgul olan ve ona hiç ilgi göstermeyen, onu kucaklamayan ve sevgi göstermeyen Mars'tan uzaklaşıp, kendini eğlendirmek için gittiği yere koştu.

Mars, karısının aklını günün, gecenin ve kendileri dışındaki her şeyden uzaklaştırdı.

Bunu başardıktan ve iyice yaptıktan sonra, ikisi de bayıldı.

Prens True

Kralın Çalışma Odası, Birchlire Kalesi, Notting Thicket

WODELL

"Böyle bir şey yapmayacağım."

"Yapacaksın. Belgeler sabah hazır olacak. Haberciler saat yedide yola çıkıp kralın saat onda konuşacağını duyuracaklar. O zamana kadar belgeler imzalanıp kaydedilmiş olacak. Sen duyurunu yap, sonra ben de benimkini yapacağım."

"Karımın cesedi henüz soğumadı ki, sen benim tacımı ele geçirmeye çalışıyorsun," diye bağırdı.

Babasının ölen annesinden bahsetmesi talihsiz bir durumdu.

Çok talihsiz.

Ve Aramus o sırada yanında değildi.

Wallace, Luther, Bram ve Florian — son ikisi bandajlıydı, Bram'ın bandajı gömleğinin altında belinde, Florian'ınki ise pantolonunun üzerinde sol uyluğundaydı oradaydılar.

Ve True'nun babasını çalışma odasında duvara doğru itip, vücudunu duvara yapıştırmasını engellemek için parmaklarını bile kıpırdatmadılar, ağızlarını bile açmadılar.

"Alfie onu korumak için iki ok yedi," diye babasının yüzüne bağırdı. "Bu onun işi," diye babası karşılık verdi.

"Kendini kurtarmak için bir kilise sırasının arkasına saklandın ve karını açık bir hedef haline getirdin," diye devam etti True.

"Bu ülkenin hükümdarını kaybetmesi, ülkenin çıkarlarına aykırıdır."

"O zaman neden bu ülkenin *gerçek* hükümdarının *altı okla* vurulmasına izin verdin?" Wilmer hakaretle haykırdı.

"O belgeleri imzalayacaksın," diye dişlerini sıktı True.

"Böyle bir şey yapmayacağım!" diye bağırdı Wilmer.

"Ya tahttan çekileceksin ya da tacını alacağım," dedi True. "Çünkü yarın, o belgeler imzalanmazsa, yetersizliğin nedeniyle Wodell Kralı Wilmer'in hükümdarlığına savaş ilan edeceğim. Muhafızlarımı senin muhafızlarına yönlendireceğim. Ve bunu yaptığımda, muhafızların atlarından inip silahlarını

teslim olacak. Alfie ata binemez. Bu da, herkesin gözü önünde, bu kaleyi koruyan iki yüz kişilik kralliyet muhafızının beş adama karşı silahlarını bırakacağı anlamına gelir."

"Bunu yapmazlar," diye fısıldadı Wilmer.

"Yapacaklar. Her birine bizzat sordum ve bana sadakat yemini ettiler. Şimdi, bu gösterinin hükümdarlığınızı sona erdirmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu True. "Yoksa halkınızla, eşinizi kaybetmenin acısıyla kendinizden geçtiğinizi, danışmanınızın gerçek doğasını yanlış okuduğunuz için utançtan kendinizden geçtiğinizi ve bu zor zamanda tahttan oğlunuza bırakmanın krallığın yararına olacağını düşündüğünüzü paylaşmak mı istiyorsunuz?"

"Go'Doan kitaplarında tahtından feragat eden Dellish kralı olarak anılmayacağım," diye karşılık verdi Wilmer.

"Seslen," diye ısrar etti True, ondan uzaklaşarak. "Şimdi seslen, baba, kapının dışındaki muhafızlara seslen. Seslen."

Wilmer, öfkeyle ağır ağır nefes alırken, oğluna kaşlarını çatı.

Yapmadığı şey, muhafızlarına seslenmekti.

"Gelmeyeceklerini biliyorsun," dedi True sessizce.

Baba ve oğul birbirlerine baktılar.

Wilmer sessizliği bozdu.

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Annemin ölmesine izin verdiğine
inanamıyorum."

Wilmer gözlerini sıkıca kapattı ve başını çevirdi. True
burnundan nefes aldı.

Çok daha sakin bir şekilde, "Şimdi, o belgeleri imzalamayı kabul ediyor
musun?" diye sordu. "Onu sevdim," diye cevapladı babası.

True'nun zaten tükenmiş olan sabrı daha da azaldı. "Benim
sorduğum soru bu değildi," diye işaret etti.

Wilmer ona baktı. "Yas tutuyorum, oğlum."

"Ben de," diye cevapladı True. "Tam olarak anlamadığın şey, baba, bizim hissettiklerimiz, yaşadıklarımız, başımıza gelenlerin önemi olmadığı. Birinin yönetmesi gerekiyor. *Her zaman* birinin yönetmesi gerekiyor. Geri çekilip yaralarımızı sarmak için zaman ayıramayız. Ağlayıp sızlanamayız. *Yönetmeliyiz*." Son sözünü vurgulamak için bir ara verdi. "Bunu bana annem öğretti."

Wilmer irkildi.

"Şimdi, saldırı altındayız," diye devam etti True. "Bu ayaklanmayı bastırmalı ve bunu hemen yapmaya başlamalıyız. Bu kalede, kendi adamlarından birinin sizinle oyun oynamasına ve çabalarını finanse etmek için hazinemizi yağmalamasına izin veriniz. Bu durum onlarca yıl sürdü ve sonunda kraliçenin öldürülmesiyle sonuçlandı.

ta giymeye devam etmek istiyorsun çünkü gelecek nesillerin senin hakkında yazacaklarından korkuyorsun. Ben ta giymek istiyorum çünkü *halkımın* güvenliğinden endişe duyuyorum. Söylesene baba, bu durumda *ta kimin başında olmalı?*"

"Bu kararı kederim içinde vermemi bekleyemezsin," diye cevapladı babası.

"Söylediklerimi dinlemedin mi?" diye sordu True. "True, onunla için bitti," diye bağırdı Wallace.

"Sana konuşma izni verilmedi," dedi Wilmer, Wallace'a sertçe.

"Sizin izninize ihtiyacım yok, çünkü sizi hkmdarım olarak tanımıyorum," diye karşılık verdi Wallace. "Ve bunun nedeni sadece kralımın, bir adamın fikrini söylemek için izin istemesini gerektirmediği için değil."

True adamlarını inceledi, özellikle de yatakta sırtüstü yatması gerekse bile orada durmayı talep eden Bram'ı.

Bram'ın aldığı ok hayati bir organa isabet etmemişti, ama yine de karnını delip geçmişti.

Hepsi dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ve bu günün bir an önce bitmesi gerekiyordu.

"Gidelim," dedi True yorgun bir sesle. "Bunu yarın atlarımızın sırtında bitireceğiz."

Adamlar balarını salladılar ama True yanlarına yaklaşırken tereddüt ettiler, çünkü ayrılırken ona yanlarından yaklaşmaya hazırlanıyorlardı.

"Tahttan ekileceğim."

Bu sessiz sözleri duyunca hepsi durdu ve Wilmer'a döndü.

"Bir daha söyle," dedi True.

Wilmer ona doğru eğildi, yüzü burutu ve bağırdı, "Tahttan ekileceğim!"

True uzun bir nefes verdi.

"Ve bu saçmalığı *unu* paylaşarak sona erdireceğim," Wilmer yere işaret etti, "Carrington beni tam da *bunun* için uyarmıtı."

True kanının donduğunu hissetti.

Etrafındaki adamlar ona daha da yaklaştı.

"Bu akam hücresini hazırladığımda bana sırttı," dedi True babasına. "Zafer kazanmış gibi."

Wilmer oğluna baktı.

"Onun öldüğüne çok sevindi," diye devam etti True. "*Onun cinayetini planladı* ve sen onun adını bile syleyebiliyorsun?"

Wilmer tükürürken boynuna kızarıklık yayıldı, "İsteddiğini aldın. Git."

"Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, baba. Onun için. Çünkü o seni seviyordu. Çünkü o, kararsız ve asi bir hükümdarlığı desteklemek için çok çaba sarf etti. Çünkü o, benim bunu yapmamamı isterdi. Sadece bu nedenlerden dolayı seni sürgüne göndermiyorum, ayakların bir daha asla verimli Dellish toprağına basmayacak. Ama bunu sinama. Bu, alacağın tek uyarı olacak."

True'nun söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve başka bir kelime daha duymayı reddetti.

Böylece, botunu giyip adamlarıyla birlikte kapıdan çıktı.

Kapının dışındaki muhafız kapıyı kapattığı anda True, Luther'e döndü.

"Onları yatırın," dedi, başını Bram ve Florian'a doğru sallayarak. Sonra Bram'a doğru baktı. "Ve iki gün boyunca yataktan çıkmanı istemiyorum."

"True..."

True onu keserek "Bana söz ver" dedi.

"Alfie'yi ziyaret etmek isteyeceğim," dedi

Bram sessizce. Elbette isteyecekti.

"Onun da zamana ihtiyacı var, kardeşim," dedi True aynı tonda.

Bram başını salladı.

"Pekala beyler," dedi Luther, onları bir araya toplamaya başlayarak, "kral kararını verdi." Florian Luther'e bir bakış attı.

Bram, True'ya baktı ve başını salladı. Ama hepsi uzaklaştılar.

True yine uzun bir nefes verdi.

"Farah'ı isteyeceksin," dedi Wallace.

Adamına baktı. "Evet. Umarım yatakta, uykuda ve kendini toparlamaktadır, Elena, Serena, Silence ve Ha'Lah'ın desteğıyle Go'Doan tapınağına bir saldırı düzenlemiyorlardır."

Wallace dudaklarını hafifçe kıvırdı ve "Yatakta değil, True. Alfie'nin yatağının yanındaki sandalyede oturuyor."

True gözlerini kapattı ve başını eğdi. Tabii ki oradaydı.

"Onu toparlayacağız," diye yemin etti Wallace.

True gözlerini açtı ve arkadaşına baktı. "O Zehir'i isteyecek."

"Onu cesaretlendireceğiz, True," dedi Wallace dişlerinin arasından.

"Gururu, başkasına bağımlı bir hayat sürmesine izin vermez, bunu sen de biliyorsun."

"O zaman onun bunu yapmak zorunda kalmayacağı bir yol buluruz," diye karşılık verdi Wallace. "Eğer penisi çalışıyorsa, onu toparlarız."

"Bir erkeğin erkekliği penisinde değildir," diye cevapladı True.

"Bunu Florian'a söyle," diye karşılık verdi Wallace. "Onun erkekliği ve beyni penisinde."

True başını salladı.

"Ve Bram," diye devam etti Wallace.

Tanrılar adına, True gerçekten gülümseyebileceğini hissetti. "Ve özellikle Luther," diye devam etti Wallace.

"Lütfen sus," diye yalvardı True.

"Ve Alfie," diye fısıldadı Wallace. "Ama beyin kısmı hariç," diye mırıldandı.

Gözlerini birbirlerine diktiler.

Sonra True başını salladı.

"Sen de yat, Wally."

O zaman başını sallayan Wallace'ti.

True onun gitmesini izledi.

Sonra çenesini babasının çalışma odasının kapısında duran iki muhafızlara doğru kaldırdı ve Alfie'nin götürüldüğü yere doğru diğer yöne döndü.

True, adamının yakınında olmasını istediği için Alfie, True'nun kulesine götürülmüştü.

Onu hastaneye götürmediler çünkü yaralandığı tapınaktan daha uzaktaydı.

Ama ne olursa olsun, kalede herhangi bir hastaneye rakip olacak bir revir vardı, bu yüzden ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

Sadece yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bu ağır düşünceler ve bir düzine başka düşünceyle, kapının dışında oturan hemşireyi geçip arkadaşının odasına girdi ve karısını gerçekten de yatağının başucundaki sandalyede, başını sandalyenin koluna dayamış, derin uykuda buldu.

Ama kaptanı uyanıktı.

"Yatağına ihtiyacı var," dedi Alfie boğuk bir sesle.

True, Alfie'nin yanına gitti ve Farah'ın sandalyesinin hemen önünde durdu.

Ona baktı, sonra Alfie'ye baktı.

"Dinlenmen gerek," dedi. "Uyku ilacı çağırayım mı?" Alfie başını salladı.

"Alfie..."

"Karını yatağa götür, True."

"Alfie..."

Arkadaşının yüzü sertleşti.

"Bu kararı sana bırakmayacağım. Sana bunu asla yapmam. Kendim yapacağım."

True onun ne demek istediğini çok iyi anladı ve arkadaşına hızla boyun eğdi.
"Bunu sonra konuşuruz."

"Kral olduğunu iddia ediyorsun,"

dedi Alfie. "Evet."

"Tahttan vazgeçecek

mi?" True başını

salladı.

"O zaman Askerin Zehirini değiştirmelisiniz, kralım. Askerin komutanından izin almasını istemeyin. Kendisinin yapmasına izin verin."

"O her zaman bu seçeneğe

sahiptir." "Bunda onur yoktur."

"Alfie..."

"Kendi başına yapmasına izin verin ve onurlu olsun."

"Onun komutanından izin almasını istemenin sebebi, bu konuşmayı yapmamızın sebebi, kardeşim. Sen sormak istemeyeceksin. Bana bu kararı verdirmek istemeyeceksin. Ve eğer sormazsan, seni kaybetmeyeceğim. Ve eğer sormazsan, hayatı farklı şekilde yaşamayı öğrenmek için zamanın olacak."

"Beni çoktan kaybettin."

"Ben burada durmuş seninle

konusuyorum." "Bir daha asla ayağa

kalkamayacağım."

True, çekinmesini yenerek dikleşti ve "Henüz çok erken" dedi. "Artık çok geç."

"Sen benim kardeşimisin ve ben doğruyu söyleyeceğim. Bu düşünceleri ve acını durdurmak için, o oku senin yerine ben alırdım Alfie, bunu düşün günümde yapardım."

Alfie, True'nun yalan söylemediğini bildiği için dişlerini sıkıca sıkı. "Beni senden mahrum bırakma," diye fısıldadı True. "Sana ihtiyacım var."

"Ben işe yaramazım."

"Hiç de bile."

Alfie başını çevirdi, başını salladı ve "Merhaba" diye mırıldandı.

True dönüp gelinine baktı.

Uyanmıştı ve onları izliyordu.

Farah onların dikkatini çektiğini görünce Alfie'ye şöyle dedi: "Sana da ihtiyacım var. Sen olmazsan, Wallace ve Luther'ın kavga etmesini kim engelleyecek?"

Alfie, bu sözlerle şaşkınlıkla boğazından gelen bir kahkaha attı, ardından öksürmeye başladı ve acıyı dindirmek için derin nefesler aldı.

"Uyku ilacı çağır, sevgilim," diye fısıldadı True karısına. Farah ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüyerek dışarıdaki hemşireyi çağırdı.

"Sonra konuşuruz," dedi True Alfie'ye sessizce. "Çok sonra."

Alfie bir anlığına ona baktıktan sonra tavana doğru gözlerini çevirdi.

Farah, hemşire temiz pansuman malzemeleri, şişeler, şişeler ve beherler taşıyan bir masanın etrafında telaşla dolaşırken True'nun yanına geri döndü.

"İçtikten sonra seni yalnız bırakacağız," diye söz verdi True. Alfie hiçbir şey söylemedi.

Ama hemşire yaklaştığında, şiddetle yüzünü buruşturarak kendini kaldırmaya çalıştı ve bardağı kendisinin elinden aldı.

Hemşirenin gözleri True'ya kaydı ve Farah onun yanına yaklaştı, ama True müdahale etmedi.

Alfie, kendi başına bir şeyler yapabileceğini öğrenmeliydi ve bunu şimdi yapmaya başlayabilirdi.

Bardağı hemşireye geri verdiğinde ve tekrar yatağa yığıldığında, hemşire sertçe, "Uyku ilacını içebilmek için dikişlerini sökmeni pek hoş bulmadığımı söylemeliyim," dedi.

Alfie ona gözlerini kırptı.

Farah'a baktı , gözlerini devirdi ve "*Erkekler*. Daha kötüsü, *askerler*. İğrenç."

Sonra masaya doğru yürüdü, bardağı masaya koydu, arkasını döndü ve True'ya sordu: "Başka bir şey var mı, prensim?"

O anda True, onun oldukça hoş olduğunu fark etti.

Ve güzel bir vücudu vardı.

Ancak, özellikle bir hemşire için, tuhaf bir mizacı vardı. "Hayır," diye cevapladı.

"Ya sen?" diye Alfie'ye sordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Mesela, ihtiyacın olduğunda kendi ilacını karıştırabilmen için tentürleri yatağının başucuna getirmemi ister misin?"

"Bunu yapmama izin verir misin?" diye sordu Alfie.

"Kesinlikle *hayır*," diye cevapladı, Alfie'nin tamamen delirdiğini düşünürcesine iki elini havaya kaldırdı ve odadan fırladı.

Farah'ın yanına gelip parmak uçlarında durduğunu hissetti ve sonra fısıldayarak "Gölmek uygunsuz mu olur?" dediğini duydu.

True, Alfie'nin hemşiresinin kapattığı kapıya bakarken şaşkın yüzünü izledi ve fısıldayarak cevap verdi: "En azından koridora çıkmalıyız."

Elini tutup sıktı.

Alfie'ye yaklaşıp yanağına öpücük kondurmak için onu bıraktı, ama neyse ki onu rahatsız edecek bir şey yapmadı, örneğin yorganını çekip onu yatırmak gibi.

Karısı uzaklaştığında, True eğildi ve Alfie'nin ön kolunu parmaklarıyla sıkıca kavradı.

"Yarın daha fazla konuşuruz," diye mırıldandı.

Alfie iç geçirdi ve sonra başını salladı.

True, karısını odadan çıkararak onları odalarına götürecek merdivenlere doğru yönlendirdi. Prens ve prenses, yakında kral ve kraliçe olacak olan ikisi, kanlı hemşireye saygıyla başlarını eğdiler, çünkü eğmezlerse onun ne yapacağından korkuyorlardı.

Bu düşünceyle, True belki biraz çılgınca gölmeye başlamıştı ve merdivenlerin yarısına gelmişlerdi ki, karısı sordu: "Annenin hizmetçisini tanıyor musun?"

"Helga mı?"

Karısı ona baktı. "Evet, adı o."

"Evet," diye gereksiz yere onayladı. "O ne olmuş?"

Yürüyüşü sabit kalırken ve gözleri ona sabitlenmişken yüzü yumuşadı.

"O acı çekiyor, True. Bugün onu iki kez gördüm. Anneni çok sevdiği . Meşgul olduğunu ve kendin de yas tuttuğunu biliyorum, ama onunla konuşmak için biraz zaman ayırabilir misin?"

Helga annesini gerçekten önemsiyordu. Mercy ile kimsenin olamayacağı kadar, Helga ve o çok yakındılar.

Onu daha önce düşünmeliydi.

"Yarın onunla konuşacağım," dedi, odalarının koridoruna vardıklarında.

"Konuşacağınızı biliyordum," diye mırıldandı kadın.

Kapıdan geçip arkalarından kapıyı kapattı.

"Sorgulamalarda bir şey öğrendin mi?" diye sordu kadın, giyinme odasına gitmek yerine kanepenin önünde durup onu izleyerek.

Ah, onun sert Farah'ı.

"Hayatım, bugün ok yedin," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum, ama..."

"Sonunda biraz dinlenebilseydin çok mutlu olurdu."

"Anneni kaçıranların hak ettikleri cezayı aldıklarını ve bunun bir daha tekrarlanmamasını sağlayacak önlemlerin alındığını bilirsem daha rahat dinlenebilirim."

O anda, evliliklerinde karısının bu kadar zeki olmamasını dilediği zamanlar olacağını biliyordu.

Neyse ki, onun bu kadar akıllı olmasına minnettar olacağı çok daha fazla an olacaktı.

Böylece, yerleşti ve "Her biri Dellish" dedi. Sonra başını salladı. "Ama çok meraklılar. Hepsi, yakalanacaklarını, sorgulanacaklarını ve sonunda idam edileceklerini tam olarak bilerek görevlerine başladıkları açık. Bu bilgiyle göreve başlayan ve bunu isteyerek yapan, eğitilmiş bir casus olmayan birini hiç tanımadım."

"Bu çok rahatsız edici," diye fısıldadı kadın.

"Öyle," diye onayladı. "Ama bizim lehimize çalışabilecek bir ikilem var. Görüyorsun, ilk başta, kendilerine söyleneni yaptılar. Mars ve Güvenilirleri tarafından nekropolde işkence gören adamlara söyleneni yaptılar. Hiçbir şey söylemediler. Ancak, Kale'deki adamların durumunda, ara sıra 'Yükseliş çok yaşa' dediler."

"Bu bizim lehimize nasıl işliyor?"

True ona doğru yaklaştı ve dikkatlice onu kollarına aldı.

Onu çok sevdiği yere getirdiğinde, açıkladı.

"Bu bizim lehimize çalışıyor, çünkü onlar eğitilmiş casuslar değil. Eğitilmiş askerler bile değiller. Bence Mars, Fire City'de bu işe daha fazla zaman ayırsaydı, daha fazlasını öğrenirdik. Daha fazla esirimiz ve daha fazla zamanımız vardı ve bazıları diğerlerine yapılanları izleyip, kendilerine de aynısı veya daha kötüsü yapılacağını düşünebildiği için, hedefinin ne sen ne de ben olduğumuzu öğrendik. Sadece Annemizdi. Ve bu yüzden bu kadar çok ok bu kadar çok yere gitti. On ok tamamen ıskalandı. Ve seni, Bram'ı, Florian'ı, Alfie'yi vuran oklar o hedefler için atılmamıştı."

Farah hiçbir şey söylemedi, çünkü altı okun hedefine isabet ettiğini ve diğerlerinin de amaçlanmamış olsa da ciddi hasara yol açtığını hatırlatmanın gereksiz olduğunu biliyordu.

True da bu konuya değinmedi.

"Nişan alma konusunda eğitim almış olabilirler, ancak okçuluk eğitimi almamışlardı," diye devam etti. "Ve bu Ayaklanmanın önemli sırlarını ifşa etmemiş olabilirler, ancak sonunda hepsi konuştu. Ve hepsinin Go'Doan tapınakları veya Go'Doan rahipleri aracılığıyla işe alındığını öğrendik, ancak bu Ayaklanma açıkça resmi olarak Go'Doan dinine ait değil."

Gerçekten de, onlar genel inancı alaycı bir şekilde konuşuyorlar. Dolayısıyla, bu, Kubbe Şehri'nin misyonu ile örtüşmeyen agresif bir misyona sahip Go'Doan'ın bir alt grubudur ve bu da onu gerçek anlamda Go'Doan yapmaz."

"O zaman bu iyi," dedi.

"Evet, ancak bu Ayaklanmanın kimlerin parçası olduğunu ve kimlerin Go'Doan olduğunu ayırt edemiyoruz, bu da işleri zorlaştıracak. Ayrıca, bu Ayaklanma içindeki bilgilerin son derece bölünmüş olduğunu öğrendik, bu da işleri zorlaştıracak başka bir faktör. Onları bu göreve çağıran, eğiten, strateji geliştiren ve görevi gerçekleştiren liderleri, kaçarken ölen kişiydi. O, Go'Doan'ın bir rahibiydi. Diğerlerinin isimlerini bilmiyorlar. Ve muhtemelen daha fazla bilgiye sahip olan iki rahip, hiçbir şey söylemeyi reddetti."

"Bu çok kötü," diye mırıldandı.

Adam ona dikkatlice sarıldı. "Tam olarak değil. Öncelikle, onlar asker değil. Bu kesinlikle bizim lehimize. Ve bu da bana, bu işin başında olan kişinin bu şekilde eğitilmediğini düşündürüyor, bu da bizim lehimize olabilir. Catrame Sarayı'nda bir anlamda savaş ilan ettiklerinin farkında olmadıklarını düşünüyorum ve bu ilan kesinlikle bugün yapıldı. Ve savaştığını fark etmezsen savaşı kazanamazsın."

"Bunu düşünmediklerinden emin misin?"

Kafasını salladı. "Şu anda emin olduğum tek şey, bunun bir kart evi olmadığı. En alttan birini çekip çıkaramazsın, yoksa hepsi yıkılır. Çekiç en tepeden düşmelidir. Bu yüzden, tepeye ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Bu doğru gibi görünüyor," diye mırıldandı kadın.

O, kadına bir kez daha dikkatlice sarıldı ve küçük bir gülümsemeye devam etti: "İkincisi, onlar Go'Doan değiller, bu yüzden hizmet ettikleri alemlerin halkı arasından adam topluyorlar, ancak biz bilgi yayabilirsek, vatandaşlar farkına varabilir, hatta bilgi verebilir."

"Bu çok yararlı olur."

"Evet," diye onayladı. "Ve son olarak, uzak bir yer ama aşağıdakiler çok az şey bildiği için daha da yararlı olabilir, bu yüzden yukarıda neler olup bittiği hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Ve Mars'ın Ateş Şehrindeki kaptanı Lorenz'in, eskiden bu Yükseliş'e mensup bir rahibi var, ancak bu grup onun 'eskiden' mensup olduğunu bilmiyor. Ve o, onların planları hakkında öğrenebildiğini öğrenip paylaşmaya hazır."

Farah'ın yüzü aydınlandı, ama "Ona güvenilebilir mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Lorenz'in ona güvendiğini ve Mars'ın Lorenz'e güvendiğini biliyorum. Bu yüzden umutluyum."

Farah başını salladı ve "Ama bu kadar çok şey kaybedilirken cesaretlenmek pek mümkün değil gibi görünüyor." dedi.

"Fire City'deki tapınaktaki bu Ayaklanma'nın rahipleri saldırıdan sonra kaçtılar. Bazıları izleri sürüldü ve nekropolde Mars'ın dönüşünü bekliyorlar. Ama sorgulanmayı beklemiyorlar. Lorenz ve Guard onları sorgulamaya başladı bile."

Kaşları kalktı. True
konuşmaya devam
etti.

"Ne yazık ki, şu ana kadar çoğunun yetkili kişiler değil, astlar olduğu ortaya çıkıyor. Ancak Carrington'ın bu kalede görevlendirilmesi, bu planların uzun zamandır hazırlandığını açıkça gösteriyor. Ve belki de daha üst kademelerde, kararları veren ve bunu kötü bir şekilde yapan bazı fanatikler olduğu izlenimini ediniyoruz. Ve şimdi planlar uygulanmaya başladığına göre, takipçileri, Fire City'de parçalara ayrılan ya da katran çukurlarına düşen adamları görünce, sandıkları kadar sadık olmadıklarını fark ediyorlar. Ya da Carrington'a olacakları görecekler, ki bu korkunç olacak, ve diğer hainler halka açık bir şekilde asılacaklar."

"Yani bugün başardıkları şeyden dolayı bir zafer hissetmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Bence bu şehrin vatandaşları hala sokaklarda sessizce kraliçelerinin yasını tutuyorlar," diye cevapladı. "Ne kadar korkunç olursa olsun, Carrington'ın infazında tezahüratlar olacak ve hainler Dellish'in tükürdüğü darağacına götürülecekler. Bence bugün Chu, on dokuz okçunun yakalanacağını beklerken, liderlerinin tek başına kaçmaya çalıştığı gerçeğinden yararlandı. Ve Chu, işkence odasındakilere, liderleri kaçmayı beklerken onların kurban edildiğini çok açık bir şekilde gösterdi."

"Aman Tanrım," dedi sessizce. "Bu çok zekiceydi."

"Evet. Ve Chu, astlarının rahiplere karşı büyük bir düşmanlık beslemelerine neden olan bir durumu daha da körüklemişti. Chu, rahiplerin bir şekilde astlarını mevcut konumlarına getiren üst düzey yetkililer olduğunu açıkça belirtmiş, ancak onları bu durumdan kurtarmak için tek kelime bile etmemişti."

"Bu umut verici," dedi Farah.

O da başını salladı. "Bu nedenle, bu Ayaklanma'ya katılan herkes bunu izleyecek ve sadakatlerinin ne kadar derin olduğunu sorgulayacak. Geleceği bilemem, tatlım. Sadece bugün kaybettiğim her şeyi iliklerimde hissediyorum. Annemin hayatı ve Alfie'nin bacakları, intikam alabileceğim her şekilde intikam alınacak. Bildiğim tek şey bu."

"Ve yarın kraliçe olacağım, muhtemelen prenseslerin en kısa hükümdarlığı olacak," dedi, muhtemelen tartışmayı hafifletmek için.

"Olacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Ancak, ilan yarın gelebilir, ama resmi taç giyme törenimiz bu iş halledilene kadar bekleyecek."

Annemin cenazesi yakıldı, külleri toprağa verildi. Carrington ve hainler ortadan kaldırıldı. Birkaç hafta sürecek."

"Acelem yok," diye mırıldandı. "Farah."

Gözleri ona odaklandı.

Ona şu anda bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"Cassius, Airen'de azımsanmayacak kadar büyük bir kargaşa olduğunu duydu," diye bilgilendirdi onu.

"Tanrım, hayır," diye fısıldadı.

"Bugün olan biten her şeyi düşünerek bana her şeyi anlatmadığını hissediyorum. Ama aynı zamanda onun ve Elena'nın gitmesi gerekeceğini de hissediyorum."

Kadın tekrar başını salladı.

"Mars, Cassius'a yardım sözü verdi, ama bu Ayaklanmanın kendi krallığında da bir yeri olduğunu biliyor. Onu da kaybedebiliriz."

Alt dudağını ısırды ama yine başını salladı.

"Aramus'un Cassius'u destekleyeceğini sanıyorum. Frey Drakkar ve Apollo Ulfr, Wodell'e yardım etmeye yemin ettiler, ama bunu Airen'deki kargaşayı öğrenmeden önce yaptılar. Demek istediğim, Annem öldükten sonra, bu işi üstlenecek olanlar sen, ben ve adamlarım olabiliriz."

"Ve cüceler. Periler. Pixiler. Ve seni seven tüm insanlar."

Ona baktı.

"Bugün büyük bir kayıp yaşadık, True. *Sen* büyük bir kayıp yaşadın. Ve burada geçirdiğim sürede Wodell hakkında öğrendiğim bir şey var. Halkın bunu kabul etmeyecek. Onlar için değil. Mercy için değil. Ama en önemlisi, *senin* için değil."

Ona daha da yaklaştı ve konuşmaya devam etti.

"Cassius gidebilir, Mars gidebilir, Aramus da gidebilir, ve onların gidişine üzüleceğim, çünkü arkadaşlarım da onlarla birlikte gidecek ve hepsi bu yüzden gidiyor. Ama biz galip geleceğiz."

"Umarım haklısındır," dedi. "Haklı

olduğumu biliyorum," diye

cevapladı kadın.

Ona gülümsedi ve sonra, "Artık istediğini elde ettin, kocanı memnun edip sonunda yatacak mısın?" dedi.

Kadının yüzü yumuşadı. "Sanırım bunu yapabilirim."

Adam rahatladı, sadece kadının yatıp biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğu için değil, bugün günü için planladığı ve hala yapmaya niyetli olduğu bir şey olduğu için de.

Bu, en önemli şeydi, hatta onun en çok yapmak istediği şey olduğu tartışılabilir olsa da.

Diğeri ise, karısı birkaç saat önce vücuduna bir ok saplandığında gerçekleşecekti.

True, onu bırakmadan önce alnına bir öpücük kondurdu ve elini beline koyarak onu giyinme odasına doğru itti ve "Bana ihtiyacın olursa çağır" dedi.

"Bu kalede hizmetçiler her zaman hazır," diye mırıldandı Helga, True'nun parmaklarının bağcıklarını çözmesini özleyerek ve onun yönlendirdiği yöne doğru ilerleyerek.

True kendi giyinme odasına doğru yürürken, Helga'nın yeni kraliçeyi kabul etmek isteyip istemeyeceğini merak etti.

Ertesi gün onun durumunu değerlendirecek ve böyle bir isteğe ne zaman açık olacağını soracaktı.

Karısı yeni boudoir'ından yatak odasına geçerken, o pijamalarıyla ateşin başında oturuyordu.

Nispeten mütevazı ama çok Dellish bir gecelik giymişti. Çok güzel görünüyordu.

Ama "Bu fırsat için giymek için başka bir şey planlamıştım. Ne yazık ki," diğer eliyle kolunu gösterdi, "beklemek zorunda kalacak."

Gerçekten de üzücüydü.

Ama artık daha fazla bekleyemeyecek bir şey vardı ve Farah yatağın kendi tarafına geçerken, True onu takip etti.

"Aşkım," diye seslendi, kız battaniyeyi geri çektiğinde.

Kadın döndü ve onun bu kadar yakın olmasıyla başını hafifçe salladı.

"Doğru, biliyorsun ki ben... dilemişimdir... uzun zamandır bekliyorum...

..."

Komodinine döndü, eğildi, çekmeceyi açtı ve uzun abanoz bir kutu çıkardı.

Adam doğrulduğunda, kadın gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış bir şekilde kutuyu izliyordu.

"Firenze'den ayrılmadan önce Elpis'ten sana uygun bir tane bulmasını istedim. Bana beş tane getirdi," dedi. "Ben de bunu seçtim."

Ve bununla birlikte, içinde minik zümrütler, topazlar ve yakutlar asılı olan bir Floransa evlilik zinciri bulunan kutuyu parmağıyla açtı.

"Zümrütler Firenze'ye ait olabilir, ama bir bakıma Wodell'i de simgeliyorlar," diye devam etti.

Yavaşça, bakışları onun gözlerine kaydı.

"Yakutlar kesinlikle Floransa'ya ait, senin toprağına, senin bir parçana," diye devam etti. Gözleri yaşlarla parlamaya başladı.

"Topaz," diye gülümsedi, "şey, bana senin güzel gözlerini hatırlattı."

"Doğru," diye fısıldadı kadın.

"Bunu benim için takar mısın, gelinim?" diye fısıldadı. Bir gözyaşı yanağından süzüldü.

Sonra bir tane daha.

"Ben düşünmemiştim..." diye başladı.

"Sen Firenz'sin, bu senin geleneğin. Bunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden benim için de çok önemli."

Bir damla daha gözyaşı düştü.

"Lütfen ağlama," dedi sessizce. "Bunun sana mutluluk getireceğini ummuştum mutluluk getireceğini ummuştum."

"Senin evlilik zincirini takmak hayatımın en büyük onuru olur," diye cevapladı kadın.
"

Buna gülümsemedi.

Sırıttı.

"Elpis bana bunların kullanılmadığını söyledi. O halde yarın sana giydireyim, tamam mı?"

O başını sallarken iki damla daha gözyaşı düştü.

Sonra başını eğdi ve zinciri, parmaklarına dokunan en değerli şeymiş gibi, çekinerek uzattı.

Onun böyle hissetmesinden çok hoşlandı, çünkü bu onun alışkanlığı bile değildi ve o da aynı şekilde hissediyordu.

"Şimdi bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kız hala ağlayarak ona baktı, ama bir eliyle yanağını sildi, diğer eliyle de başını salladı.

True bu tepkiye şaşırdı, çünkü o, onun kucaklamasını hiç, bir kez bile reddetmemişti.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye fısıldadı, onun önünden kayarak odadan çıktı.

Adam onun arkasından baktı.

Kız uzun süre gitmedi.

Ve geri döndüğünde, kol askısından çıkmayan parmakları bir şeyi kavramıştı.

Ona yaklaşıırken adam ona döndü. "Farah..."

"Bunu çabuk söyleyeceğim." Adamın önünde durdu. "Bekleyecektim. Ama bundan sonra," hala elinde tuttuğu kutuyu işaret etti, "beklemeyeceğim. Bunun ne olduğu yüzünden. Bu günün ne anlama geldiği yüzünden. Ve sen, onun istediği şekilde hepsine layık olduğun için."

Onun istediği.

Oh, kahretsin.

"Farah..." Bu sözler sert bir şekilde çıktı.

"Annen bana, Dellish'li karı koca düğün günlerinde birbirlerine hediye verdiklerini söyledi. Senin de bu geleneği sürdüreceğinden hiç şüphesi olmadığını söyledi. Senin bunu yaptığını duyduğumda, annen gibi ben de hiç şaşırmadım. Bu benim geleneğim olmadığı için, annen bana yardım etti. Ve o... ve o..." sesi kırıldı, elini kaldırdı, parmaklarını açtı ve avucunda zümrütlerle süslenmiş altın bir yüzük vardı, "bunu sana vermem için bana verdi."

Muazzam sevinç ve büyük kederin çelişkili karışımı öylesine güçlüydü ki, True gözlerini kapattı ve başını eğdi, bunu yaparken nasıl ayakta kalabildiğini merak etti.

Ancak karısı kollarına sarıldığında ve onun derin hıçkırıklarını duyduğunda, ona sarılmakta hiçbir sorun yaşamadı.

"Senin onu giyip, beni düşündüğün sırada onu da düşünmeni seviyorum," diye hıçkırarak ağladı. "Senin kraliçelerin."

Onun kraliçeleri.

True, bir kolunu kadının omzundan çekerek evlilik zincirini bir kenara koydu, sonra sol elini ikisinin arasına uzattı, parmaklarını açtı.

"Tak şunu," dedi boğuk bir sesle.

Kadın tereddüt etmeden zinciri onun yüzük parmağının dibine kaydırды.

"Çok güzel," diye fısıldadı, elini onun avucunun yanına dolayarak.

Öyleydi.

Karısı dışında, hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Asla çıkarmayacağım," diye yemin etti.

Yüzünde onun bakışlarını hissetti, bu yüzden yüzüğü izlemekten vazgeçip ona baktı. ona baktı.

Uzun kirpikleri ıslaklıktan dikleşmiş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Güzel yüzünü avuçladı ve başparmağıyla onun derin duygularının izlerini sildi. O anda, onun bu duyguları hissetmesinin bir kısmını nefret etmesine rağmen, o duyguları en az onun kadar seviyordu.

"Senin karın olduğum için çok mutluyum, True," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve ben de senin kocan olduğum için çok mutluyum, Farah," diye aynı tonda cevap verdi.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," diye cevapladı.

Kız parmak uçlarına
yükseldi. True karısına yarı
yolda karşılaştı.

Kraliçe Ha-Lah

Misafir Yatak Odaları, Güneybatı Kule, Birchlire Kalesi, Notting Thicket

WODELL

Sevişmeden sonra temizlik yapabilmek için onu yatakta bırakıp kralımın yanına gittim.

Fener ışığında, elleri ve ağzı üzerimdeyken, penisi içimde hareket ederken, onun farklı bir hali olduğunu gördüm.

Dikkatim dağınıktı.

Kocamın alışkanlığı haline geldiği gibi, bana dikkatini verdiği anda, sanki aklında hiçbir şey yokmuş gibi ifadesini silip, bana tembel bir gülümseme attı.

"Kocam," diye mırıldandım, yanına kayarak, o ikimizi de sıcak tutmak için yorganı omuzlarına kadar çekse de, hızla beni kendine çekti ve altına çekti. "Benden saklanma."

"Neyi saklamayayım?" diye sordu, kötü bir yalan söyleyerek. Ben sadece ona baktım.

O, hayranlık uyandıracak bir süre buna dayandıktan sonra içini çekip sırt üstü yattı.

Onunla birlikte gittim, geniş göğsüne tünedim ve yastıklara yaslanmış halini izledim.

"Kararsızım," dedi tavana bakarak.

Anlayabiliyordum.

Her yerde olan biten her şeyden tam olarak haberdardım. Bana baktı.

"Herkes her şeyi vaat ettim."

"Herkes her şeyi veremezsin," diye mırıldandım, doğru ama ne yazık ki hiç yardımcı olmayan bir şekilde.

"Biliyorum, karıcığım," diye iç çekerek cevap verdi. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Yarın hepimiz bir araya geleceğiz ve o zamana kadar ne yapacağımı bilmeliyim," dedi. "Cassius'a söz verdim. Yıllardır tanışıyoruz. Henüz resmi olarak tahta çıkmadan hükümdarlığı tehlikeye girdi ve krallığının yarısı yüzyıllardır aynı durumda.

O yenildi, böyle kalacak. Mars da artık vaat ettiği desteği sağlayamayabilir ve bugün olanlardan sonra, bu Ayaklanmanın onun topraklarında devam ettiğini bilerek, onu suçlayamam. Cass'ın başkenti kuşatma altında. Ayaklanma gerçek bir savaşa dönüştüğüne göre, ona donanmamı sunmamak *olmaz*. Özellikle de Sky Bay'den başladıklarına göre, benim gemilerim orada hizmet edebilir.

"Evet," diye onayladım.

"Ama True'nun annesi bugün öldürüldü ve bu Ayaklanma en az iki krallıkta sorun teşkil ediyor, bunu biliyoruz. Firenze ve Wodell'de olduğu gibi Airen'de de bu ayaklanmanın sızmış olmamasını hayal edemiyorum. Hatta bu grubun sinsi tavırları göz önüne alındığında, bizim adamızda bile faaliyet gösteriyor olabilirler."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum, ama belki de haklıydı. "Evet," diye tekrarladım.

Yüzü somurtkan bir ifadeye büründü. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Ha-Lah."

"Bu doğru değil. Yardımcı oluyorum," diye karşı çıktım. "Çünkü bu soruların cevaplarını bilmiyorum. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum. Her iki seçenek de doğru ve Serena'nın bize anlattığı, onun ve Chu'nun öğrenebildikleri az miktardaki bilgiden yola çıkarak, ben de kendi topraklarımız için endişeleniyorum. Ancak, sen tek bir adamsın ve biz tek bir ulusuz. Donanmamızın büyüklüğü bile üç krallığı koruyup kendi topraklarımızı da korumaya devam edemez."

Söylemek istediklerimi bitirdiğimde ona daha da yaklaştım.

"Benim yapabileceğim şey, sen konuşurken seni dinlemek, sahip olduğum sınırlı tavsiyeleri paylaşmak ve bu şekilde kendi başına bir çözüm bulmana yardımcı olmak."

"Sizden daha fazlasını bekliyorum, kraliçem," diye cevapladı ve bu cevabın tonu beni sessizliğe boğdu. Elini yanağıma koydu ve sesini alçaltarak devam etti: "Geçmişte birçok fikriniz vardı ve bunları dile getirmekten çekinmiyordunuz. Ama şimdi, neyin tehlikede olduğunu çok iyi bildiğimiz halde, söyleyecek çok az şeyiniz var."

Bu doğruydu.

Ama bu sözler

beni incitti.

"Kaderin bize verdiği görev kolay değil," dedi dikkatlice, sıcak kahverengi gözleri de benim yüzüme aynı dikkatle bakıyordu. "Birçoğu kaleleri, ihtişamı, zenginlikleri görüyor ve tüm cevapları bildiklerini düşünüyor, bu yüzden lüks içinde yaşamak ve hüküm sürmek zor olmayacak. Aldığımız kararların, bazı durumlarda yüzyıllar boyunca etkileri olacağını görmüyorlar. Bu nedenle, kararları uygulamaya koymadan önce elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

O çok haklıydı ve o güne kadar, Mercy'nin kilisenin sıralarında oturmuş, kanlı göğsünden ve boğazından çıkan oklarla, o tapınağın tonozlu tavanlarına boş boş bakarken, bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bundan kaçamazdım...

Tüm cevapları bildiğimi hissetmiştim.

Bunu paylaşmakta da hiçbir sorunum yoktu. Ama

şimdi, o kadar da emin değildim.

Aramus'un söylediklerine başımı

salladım. Kocam konuşmaya devam

etti.

"Bu yüzden, rehberlik etmekte tereddüt etmeni anlıyorum. Risk yokmuş gibi görüldüğünde, fikirlerini söylemek kolaydır. Ama herhangi bir kararın ne kadar önemli olduğunu fark ettiğinde, neden tereddüt ettiğini tamamen anlıyorum." Başını salladı. "Ama şimdi tereddüt etme zamanı değil, Ha-Lah'ım. Sahillerimizi korurken, sahip olduğumuz her şeyi tek birine mi vermeliyiz? Yoksa kendimizi birçok kişi arasında mı bölmeliyiz...?" Gülümsedi. "Sahillerimizi korurken."

Onun teşvikiyle, bir an düşündüm, sonra kararımı verdim.

"Go'Doan fraksiyonunun bizim krallığımızda bir etkisi olduğunu sanmıyorum, Aramus," dedim.

"Katılmak isterdim, ama olan biten her şeyi düşününce, bu riski göze alabilir miyiz?" Yapamayacağımızı düşündüğüm için sessiz kaldım.

Sessizliğimi bozup, "Kendi diyarımızdan çok uzaklaştık, kralım. Bu gecikmeler, üç dört ay değil, çok daha uzun süre uzak kalacağımız anlamına geliyor. Zaten üç aydır uzaktayız ve Airen'de olanlarla, Cassius ve Elena'nın ne zaman evleneceklerini bilemeyiz."

Kaşları kalktı. "Hepsini terk edip eve mi dönelim?"

"Hayır," diye cevapladım. "Gördüğümüz ve Serena'nın anlattıklarından, Wodell ve Firenze'deki durumun sinsi olduğunu biliyoruz. Onlara sunabileceğiniz şey, nehirlerinde seyredecek gemiler, limanlarda varlık göstermek, belki de silah taşıyacak adamlar, ama onların ihtiyacı olan şey casuslar. Ten rengimiz onlarla aynı değil, ayrıca bildiğimiz kadarıyla halkımızdan hiç kimse bu dini uygulamıyor. Halkımızın bu Ayaklanmayı başarılı bir şekilde casusluk yapma şansı yok."

"Mm," diye mırıldandı.

"Öte yandan," diye devam ettim, "Sky Bay'de önemli yardımlar sunabiliriz. Sadece yiyecek ve malzeme getirmek için bile olsa. Beslenen, su verilen ve ayrılmak isteyen vatandaşlarının gemiyle ayrılabilirdiği bir şehri kuşatamazsınız."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı.

"Ve Firenze, tüm krallıkların en güçlü savaşçılarına sahip. Bize ihtiyaçları yok. Gerçekten yok."

Kocam yastıkta başını salladı.

Ona yaklaştım. "Ama eve dönmeliyiz. Halkımız, Triton'da olan biten her şeyi görmeli, senin ve benim onlar için ne kadar önemli olduklarını anlamalı. Onlar bizim önceliğimiz. Böylece, bu Ayaklanma'nın bizim kıyılarımıza da sıçrayıp sıçramadığını araştırmak için adamlar gönderebiliriz. Airen sadece bir günlük yelken mesafesinde. Sky Bay, bilmiyorum. Üç gün mü? Dört gün mü?"

"Beş," diye bilgilendirdi beni.

Kısa bir süre başımı salladım. "Böylece, Cassius sana ihtiyaç duyarsa, orada olabilirsin." Elimi göğsüne kaydırdım ve boynunun dibine koydum. "True için birkaç adam bırakabilirsin, ama onun savaşıması gereken savaş kılıçlar, mızraklar ve süvarilerle ilgili değil. Ve nehirlerini devriye gezmek, limanlarını korumak için gemilerimizden birkaçını geride bırakabilirsin. Böylelikle, True ve halkına desteğini paylaşabilirsin. Mars'ın buna ihtiyacı yok. Eğer çok düşük bir ihtimalle Sky Bay'i abluka altına almışlarsa, gemileri oraya gönder. Böylece Cassius'la eve dönebiliriz, çünkü senin şahsen ona yardım etmeye geleceğini ve gerekirse kısa sürede orada olabileceğini biliyoruz."

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye

fısıldadı. Gözlerimi kırptırarak yüzüne baktım.

Ve daha önce neden dikkati dağınık göründüğünü anladım. "Beni sınıyor muydun?" diye tehlikeli bir şekilde sordum.

O sırttı. "Öyle sayılmaz. Ben de aynı sonuca varmıştım. Ancak, Cassius'la kalıp, seni adamlarımla birlikte eve göndererek halkımızı kontrol etmeyi planlıyordum. Şimdi, en azından bir süreliğine ikimizin de eve gitmesinin en iyisi olacağına katılıyorum."

"Ama esas olarak beni sınıyordun," dedim, hala tehlikeli bir şekilde.

Elleri sırtımda kayarken dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Ha-Lah'im."

"Bugün bir kadın hayatını kaybetti, Aramus. Bir kadın. Bir eş. Bir anne. Bir kraliçe. Hepimizin etrafına örülen bu sefil ağda hayatını kaybetti. Ve sen oyunlar mı oynuyorsun?"

"Evet, bebeğim, eğer öyle demek zorundaysan," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü sen *benim* kadını, karım ve kraliçemsin. Senin rolünü öğrenmene yardım edecek bir annem yoktu. Sen gururlu ve cesursun, ve ruhumun derinliklerinde senin kraliçe olmak için doğduğuna inanıyorum. Ama bu, iyi bir kraliçe olmak için gerekli olan her şeyi öğrenemeyeceğin anlamına gelmez."

Bu cevabın da iyi bir cevap olması hoşuma gitmedi.

Aramus beni sırt üstü çevirdi, üzerime bastırdı ve üzerime eğildi.

"İyi bir kral olmada sık sık başarısız oldum. Çabalamasam bile yine başarısız olacağım. İyi bir koca olmada kesinlikle başarısız oldum ve elimden geleni yapacağım."

bu hataları tekrarlamak ya da başka hatalar yapmak. Ama insan olduğum için, yine başarısız olacağımdan korkuyorum. Tüm bunlardan sonra, kralın ve kocan olarak bildiğim tek şey, senin tereddüt etmeden, fikrinin ne getireceğinden endişe duymadan yanımda olmana ihtiyacım olduğu. Dürüst. Açık. Paylaşan. Rehberlik eden. Kısa sürede gerçek bir karı koca olduğumuz ya da o yöne doğru ilerlediğimiz süre içinde, senin hakkında kesin olarak bir şey öğrendim, Ha-Lah. Ne olduğunu bilmek ister misin?

"Evet," mırıldandım.

Dudakları yine kıvrıldı, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Uzaklaşarak, "Sen benim yanımda olduğun için, bunu tek başıma nasıl yaptığımı bilmiyorum," dedi.

Hemen onun altında eridim. "Aramus,"

diye fısıldadım.

"Şimdi, ikimiz için bundan sonra ne olacağı konusunda hemfikir olmamız da en az bunun kadar önemli."

Kocam çok zekiydi.

"Ve böylece, berbat bir günün ardından, rahatça dinleneceğiz,"

diye bitirdi. Evet.

Fazla zeki.

"Gitmeden önce, bana mümkün olduğunca fazla zaman ayırmanı rica etmeliyim, Beast'in Kardeşliği ile," dedim.

Kaşları çatıldı. "Canavar Kardeşliği mi?" "Sessizlik, Farah,

Elena ve ben," diye onu bilgilendirdim.

"Evet, bunu anlayabiliyorum karıcığım, ama siz... kendinize *isim mi verdiniz?*"

Vücudu titriyor gibiydi.

Kahkahadan.

Bu yüzden kaşlarım çatıldı. "Neden komik olduğunu anlamıyorum. Çünkü Canavar bizi kardeşler olarak bir araya getirdi ve birlikte Canavarı yeneceğiz. Bu isim çok uygun."

"Öyle. Tam isabet," diye mırıldandı, sesi de titriyordu. Onun devam eden esprisini görmezden gelmeye karar verdim.

"Onlara denizlerdeki hakimiyetimi ve deniz canlılarıyla olan akrabalığımı anlatmak istiyorum."

Aramus bu sözleri pek komik bulmadı. "Hayır," diye reddetti.

"Aramus..."

"Hayır."

"Adamların biliyor," dedim, çünkü biliyorlardı. Notting Thicket'e giderken onlara anlatmıştık (ve ben de gizlice göstermişim).

"Adamlarım *benim* adamlarımdır. Onları çok iyi tanıyorum. Silence, Farah ve Elena'yı ise pek tanımıyorum."

"Ben onları
tanıyorum." "Çok az."

"Aramus..."

"Ha-Lah, hayır," dedi sertçe. "Bunu yasaklıyorum."

Denizler adına.

O sadece *bir şeyi yasaklamadı*.

Ona baktım.

O, takdire şayan bir süre buna dayandı, sessizliği bozan ben oldum.

"Kendi güçlerimizi bilmeliyiz. Kendi kuvvetlerimizi bilmeliyiz. Kullanabileceğimiz silahları bilmeliyiz. Ve bunları bilerek, zayıflıklarımızı anlamalıyız."

"Bu, kullanacağın bir silah değil," diye karşılık verdi. "Bu, sahip olduğun ve *kimseyle* paylaşmayacağın bir yetenek... Zaten bilenler dışında, güvenebileceğimi bildiğim kişilerle paylaşmayacağın bir yetenek."

"Aramus, sen, denizlerin kralı, ben, onların güçlerini kullanarak, Triton'u Canavardan kurtarmak için kaderimizde olduğunu anlamalısın."

"Ve eğer böyle bir ihtiyaç ortaya çıkarsa, günler haftalara, haftalar aylara dönüşürken, ki şu anda öyle görünmüyor, durum endişe verici bir noktaya gelirse, o *zaman* senin güçlerini serbest bırakıp paylaşırız. Ondan önce değil."

"Demek istediğim, Elena, Farah ve Silence'ın da benzer güçleri olabilir. Elena gücünü saklamıyor, ama bizim bilmediğimiz daha fazlası olabilir. Ve bugün Farah'ın neler yapabileceğini kendin gördün. Bu müthişti."

"Ve senin bilmediğin güçler, sana temin ederim," diye bana derin bir şekilde bastırdı, "kesinlikle *temin ederim*, kraliçem, onların erkekleri, benim yaptığımın aynısını yapmak için onlara paylaşmayı yasaklamışlardır."

Mars, bunu
görebiliyordum.

Cassius ve True mu?

İmkanı yok.

"Aramus..."

"Hayır."

Oh hayır.

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım.

"Aramus," dedim yavaşça, yeni ruh halim onun adında titreşiyordu.

"Ha-Lah, tehlikeye gireceksin. Bu güç imrenilecek bir şey olacak. Başka seçeneğim kalmayana kadar seni ve bu bilgiyi koruyacağım."

Beni korumak zorunda değilsin. Beni korumak zorunda değilsin çünkü ben bir denizkızı olduğum için ne kadar güçlü olduğumu anlamıyorsun.

Neredeyse söyleyecektim.

Söylemedim.

O gün karar verdiğimden beri geçen haftalarda da söylemedim.

Frey, Finnie, Apollo, Maddie, ejderhalar, kampı terk etmek, yelken açmak, Aramus'un gemileriyle karşılaşmak, düğünler ve suikastlar... Hepsi araya girdi.

Kocam artık benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyordu. Ve bu süreçte, benim her santimetrekaremi ezberlemek için büyük çaba sarf etmişti.

Bu, onun bilmediği tek önemli şeydi.

Ve ona söylemem ne kadar uzun sürerse, bunu yapmak o kadar zorlaşıyordu.

Çünkü önceden, benim gibi biriyle evlendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordum. Ama şimdi, ondan bu kadar uzun süre sakladığım için ne hissedeceğini merak ediyordum.

Aramızda aşkın doğması, evliliğimizi (defalarca) tamamlamamız ve arkadaşlarımızın başına gelen bir dizi travmatik olay gibi pek çok şey yaşandı.

Kocam, "Söylediklerimi anladın mı?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. "Hâlâ kız kardeşlerimle vakit geçirmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Bunu senden esirgemeyeceğim, kraliçem, elbette ki hayır," diye mırıldandı. "Ama sırrını koru. Çünkü koruyamazsan, benim korumam neredeyse imkansız hale gelir."

Buna katılmıyordum, ama daha fazla tartışmak da istemiyordum. Gün yeterince zor geçmişti. Kocama (daha fazla) tartışarak günü bitirmek istemiyordum.

Ancak, derin ve sıkıntılı bir nefes almaktan kendimi alamadım. Bu, Aramus'un dudaklarını tekrar seğirtirdi.

Bunu da görmezden gelmeye karar verdim.

"Henüz sana söylemediğim bir şey var," dedi. Hazırlandım.

Aramus konuştu.

"Cassius kötü haberi aldıktan sonra, kızlarını Mar-el'e götürmemi ve onları orada güvende tutmamı istedi. Bunu Elena ile konuşması gerekiyor. Eğer Elena kabul ederse, kızlar bizim korumamız altında olacaklar. Bununla bir sorunun var mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevapladım. "Ancak, en uygun seçim Enchantments olmaz mıydı?"

O başını salladı. "Cassius bu konuda belirsizdi, ama görünüşe göre Ophelia ona The Enchantments'ın güvenli olmadığı izlenimini vermiş. Ana karada hiçbir bölge güvenli olmadığına göre, Mar-el onların tek seçeneği."

Kollarımı onun boynuna doladım. "Onlara iyi bakacağız. Elena da kabul ederse, ikisine de aynı şeyi garanti edeceğim."

Kocam bunu söylerken beni izledi ve yüzünde alışılmadık, ama hiç de çirkin olmayan bir ifadeyle izlemeye devam etti.

"Ne?" diye fısıldadım, onun ifadesinden biraz büyülenmiş bir şekilde.

"Çocuklarımız olacak," dedi sessizce.

Tüylerim diken diken oldu. "Evet,"

diye fısıldadım.

"O günü sabırsızlıkla bekliyorum. Gururlu, cesur karımın gururlu, cesur bir anne olmasını izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu sözlere gerçekten titredim.

"Sevgilim."

Aramus daha da yaklaştı. "Bunun gerçekleşmesi için güvende kalmalıyız, Ha-Lah'ım." Evet.

Kocam çok zekiydi.

"Sen de aynı şeyi söz verirken, ben de güvende olacağım," dedim. "Güvende olacağım, kraliçem," diye yemin etti.

Ona gülümsedim, Mar-el'in gelecekteki kralı olacak bir çocuğun yarı denizkızı olması konusunda ne düşüneceğini düşünmekten vazgeçtim.

Kralım daha da eğildi ve dudaklarımdaki gülümsemeyi öpücükleriyle sildi.

Görünüşe göre, bu gün henüz bitmemişti, çünkü sevişmeyi henüz bitirmemiştik.

Ama işimiz bittikten sonra temizlik için bir bez almaya yataktan kalkan Aramus'tu.

O işi halledip geri döndüğünde, ben yarı uykuluydum ve o beni güçlü kollarına çekti.

Sonra tamamen uykuya daldım.

Ve sonunda gün sona erdi.

Sessiz Kraliçe

Bark Salonu, Resmi Kabul Odaları, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

Saat erkendi.

Doğru, Farah, kocam Cassius, Aramus, Frey Drakkar ve Apollo Ulfr — hepsi tanık olarak, kralın resmi çalışma odasında az önce gerçekleşmiş olmasını umduğum olayda bulunmuşlardı — odaya girdiler.

Hepsi ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Bunun iyiye işaret olmadığını düşündüm.

Bir an durup sesimi ayarladım ve içgüdüsel olarak yapmak istediğim şeyi, yani bağırarak yerine, (biraz) sakın bir şekilde konuştum.

"Fikrini mi değiştirdi?"

"Hayır," diye cevapladı Cassius, Elena'ya doğru ilerlerken. "Gerçek kraldır."

O ana kadar Ha-Lah, Elena, Serena, Elpis, Finnie, Maddie ve benim gergin bir sessizlik içinde oturup çay içtiğimiz (Serena ve Ha-Lah kahve içiyordu) odadaki hava birdenbire gerginleşti.

Sonra, sanki içine bir tür uyuşturucu katılmış gibi, benim çok sevdiğim duman gibi, yeniden canlandı.

Böylece, koltuğumdan kalktım ve gözlerimi, bu gelişmeden hiç de memnun görünmeyen kuzenime diktim.

Hareketimi yaparken, onun bakışları bana çevrildi.

"Yaşasın Kral True," dedim yüksek sesle ve net bir şekilde, eteğimin kenarlarını kaldırarak derin bir reverans yaptım.

"Başka bir krala boyun eğmezsin," dedi Mars, yanıma gelerek sert bir sesle. "Aslında, kimseye boyun eğmezsin, kendi kralına bile."

Başımı geriye eğip kocama baktım. "Ona selam veririm." Ağzı, sözleri kadar sıkıydı.

True'nun sesi duyuldu. "Bana boyun eğmezsin, Silence."

Ona baktım ve yumuşak bir sesle, "Evet, True, eğilirim," dedim.

Çenesi seğirdi ve gözleri olağanüstü bir yeşil renge dönüştü. Benim ise gözlerim yaşlarla doldu.

"Kalk, kuzenim," diye cevap verdi, o da yumuşak bir sesle. Ayağa kalktım.

"Bir daha bunu yapma," diye mırıldandı Mars.

Ona tekrar baktım ve biraz şaşkınlıkla, bana kızgın olmadığını gördüm.

Beni sıcak bir şekilde inceliyordu. Sonra "Git" diye mırıldandı.

Gözlerimdeki yaşlar daha da şiddetlendi çünkü Mars beni çok iyi tanıyordu ve ben bunu seviyordum, ama bunu fark etmedim çünkü tereddüt etmeden hızla odanın diğer ucuna doğru koştum.

True, ben oraya varmadan kollarını açtı. Ve ben kendimi onun kollarına attım.

Sıkıca sarıldım.

Kollarını bana doladı, o da aynısını yaptı.

Yanağımı göğsüne dayadım ve "Seni seviyorum kuzen" diye fısıldadım.

Dudaklarını saçlarıma bastırarak, o da fısıldayarak cevap verdi, "Ben de seni seviyorum, kuzen." Söylemek istediğim çok daha fazla şey vardı.

Ama bunların hiçbirisi bundan daha önemli değildi.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, sonra o beni nazikçe salladı ve kollarını gevşetti.

Bu ipucunu anladım, onu bıraktım ve kocamın yanına döndüm. Kocam beni omuzlarımdan tuttu, vücuduna yasladı, ön tarafımı yan tarafına dayadı.

"Bu durumda tuhaf ama içten bir tebrik, True," dedi Elena.

True başını ona doğru eğdi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Serena.

Elena ona bir bakış attı.

Ama şunu söylemeliyim ki, Nadirî'li Serena hakkında çok şey duymuştum, ancak son iki güne kadar onunla hiç bir ilişkim olmamıştı.

Onun sıcakkanlı ve konuşkan biri olmadığını fark etmiştim, ama herkesin söylediği kadar kötü biri de değildi.

Sadece... bir erkek gibi davranıyordu.

Açık sözlüydü, lafı dolandırmıyordu. Ayrıca, hepimiz yetişkinlerdik ve durumlar çok vahimdi, bu yüzden gerçekten tereddüt edecek bir şey yoktu, ama yine de birinin duygularını incitebileceğinden endişelenerek söylediği her kelimeyi zihinsel olarak titizlikle seçmiyordu.

Kaba değildi.

Biraz sert konuşuyordu, ama erkeklerin de aynı şekilde sert konuştuğunu sık sık görmüştüm ve kimse onların kaba olduğunu düşünmüyordu.

O sadece...

kendisiydi. Onu

takdir ediyordum.

Ben bir şey söylemedim, çünkü Elena ona güvenmediğini ve onun yanında olmak istemediğini belirten bakışlar atıp duruyordu.

Elena benim arkadaşımı ve çok fazla arkadaşım olmadığı için bu tür durumlarda ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama doğru olanın, arkadaşımın bir konuda aynı fikirde değilsem, sessiz kalmak olduğunu düşündüm.

Böylece, ben de öyle yaptım.

"Babam benim için hazırladığım duyuruyu okuyor, benimki hazır, on beş dakika sonra balkona çıkacağız ve sonra... her şey bitecek," dedi True, Serena'ya.

"Sonra ne olacak?" diye sordu

Serena. "Serena," diye tısladı Elena.

"Ha-Lah ve ben bunu konuştuk ve eve dönmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Çok uzun süre uzak kaldık," dedi Aramus. Cassius ve Elena'ya baktı. "Theodora ve Aelia'yı da yanımızda götüreceğiz." True ve Farah'a baktı. "Limanlarınıza gemiler göndereceğiz, Seil Haven, Tradepoint, Mermaid Wharf ve Welling Harbor'a üçer tane. Ayrıca Dorian Nehri, Great Wohd ve Fae Nehri'nde devriye gezmek için gemiler bırakacağız." Yine Cassius'a dönerek, "Ve Elena, sen ve adamlarınla birlikte Sky Bay'e bir filo göndereceğiz, onlarla birlikte erzak da göndereceğiz," dedi.

Cassius başını salladı.

"Bana ihtiyacın olursa dostum, orada olacağım," diye devam etti, dikkati hala Cassius'ta.

"Biliyorum," diye cevapladı Cassius.

Aramus, True'ya döndü. "Ve bana ihtiyacın olursa, orada olacağım."

"Ben de biliyorum," dedi True.

Aramus derin bir nefes aldı ve sanki söylediği şey, kurtulduğuna sevindiği büyük bir yükümü gibi nefesini bıraktı.

Ve ben de öyle olduğunu gördüm. Söz verdiği kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ama neden eve gitmek istediğini anladım.

Bunu anladım çünkü, tahttan çekilme törenine tanık olmak için odalarımızı terk etmeden önce, Mars aynı top mermisini atmıştı.

Ateş Şehrine geri dönüyorduk.

Bunu tartışmamaya karar vermiştim.

İhanet planlanıyordu.

Firenze Kralı'nın eve dönmesi gerekiyordu.

Ayrıca, Zosime'nin bir kız çocuğu doğurduğunu duymuştuk ve ben onu görmek istiyordum.

True'yu (veya Farah'ı, ama özellikle True'yu) bırakmak istemiyordum. Şimdi değil.

Ama ben kraliçeydim ve birçok insanın düşündüğünün aksine, istediğim her şeye sahip olamazdım.

Mercy bana bunu öğretmişti.

Tanrılar onu kucaklasın.

"Apollo ve ben kaynaklarımızı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimizi tartıştık," diye Frey Drakkar sohbete katıldı. "Ve Cassius ile birlikte Airen'e gitmeye karar verdik, ama ejderhalarımı Firenze'deki ıssız bir kumuluna göndereceğim, bu kabul edilebilir mi?" diye Mars'a sordu.

Kocam başını salladı.

Frey de başını salladı ve Cassius'a döndü. "Henüz görmedilerse, durum hakkında daha fazla bilgi edindiğinde, sürpriz unsuru büyük bir başarı için kullanılabilir. Ancak bunu tartışmamız gerekiyor. Onların gücü çok büyük ve stratejik olarak kullanılmadıkları takdirde, kabul edilemez zararlar meydana gelebilir."

"Teşekkür ederim," dedi Cassius, Frey'e çenesini eğerek.

"Ve ben burada kalacağım," diye araya girdi Apollo, gözleri True'ya dikilmişti. "Bu alemdeki birkaç alfa ile iletişim kurma fırsatım oldu. Oradan öğrendiğim kadarıyla, burada da kendi topraklarımda olduğu gibi kurtlar üzerinde aynı kontrol gücüne sahibim. Frey ve ben bunu Wodell'de kullanabileceğimize inanıyoruz. En azından, hedef olabileceğini düşündüğün önemli yerleri koruyabilirler ya da öfkeli vatandaşların, yanlış yönlendirilmiş öfkenin hedefi olabileceğinden korktuğun Go'Doan tapınaklarına zarar vermelerini engelleyebilirler. Bu, çok geniş bir alana yayılmaları durumunda yetersiz kalacak olan bazı askerlerini serbest bırakacaktır. Ve bir kurt, niyetledikleri kötü eylemlerin arkasında büyük bir inanç olanlar için bile başarılı bir caydırıcıdır."

"Hiç şaşırmam," diye cevapladı True. "Ve bu çok takdir edilecektir."

Maddie, gözlerini bana dikerek söz aldı. "Bu topraklarda hayvanlarla konuşmaz mısınız?"

Başımı salladım.

Finnie'ye döndü. "Ne garip." "Siz konuşuyor musunuz?" diye sordu Elena.

Finnie başını salladı. "Kadınlar bazılarıyla konuşur, erkekler diğerleriyle. Ancak sadece Frey ejderhalara, Apollo da kurtlara emir verebilir."

"Erkekler hayvanlarla konuşur mu?" diye sordu

Serena. "Evet," diye cevapladı Finnie.

"Büyücüler," diye sonuçlandırdı Serena.

"Hayır, tüm erkekler ve tüm kadınlar farklı türlerle konuşur," dedi Maddie. Ne kadar harika!

"Ne garip," diye mırıldandı Serena.

"Konumuza dönelim," diye araya girdi Frey. "Lahn ve Tor'un bir günlük mesafede oldukları haberini aldık. Lahn bizimle gelecek. O ve savaşçıları yenilmezler. Aslında, eski zamanlarda sizin toprağınızdan gelmiş olsalar bile şaşırmazdım," dedi Mars'a, sonra Cassius'a da başını salladı. "Halklarınız arasında birçok benzerlik göreceksiniz." Mırıldanarak sözlerini bitirdi, "Gerçi Korwahkialılar daha iri."

"İlginç," diye mırıldandı Mars.

Ben de aynı fikirdeydim, çünkü Firenz veya Airenzian'dan daha *büyük* insanlar hayal edemiyordum.

"Tor burada kalacak," diye devam etti Frey. "Deneyimleriyle, gizli görevlerde faydalı olabilir."

True, Frey'e başını eğdi.

"Chu nereye gidecek?" diye sordu Serena kocama. "Eve gelecek," diye cevapladı Mars.

Serena bu cevabı hemen kabul etti.

Elena ve Cassius, Serena'yı dikkatle incelediler.

Sanki Serena'nın adını anmasıyla uyanmış gibi, Chu içeri girdi. "Hay aksi," diye fısıldadım, yüzüne bir bakış attığımda.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mars, Güvenilirine.

Chu, beni şaşırtacak şekilde, kralına değil, Serena'ya baktı. "İki gece önce, Büyüler saldırıya uğradı." "Bu sık sık olur, Chu," dedi Serena omuz silkerek. Zaten somurtkan görünen Chu, şimdi daha da asık suratlı görünüyordu.

O, "Perdeyi indirmek için tek boynuzlu at boynuzu kullandılar ve bir Nadirii'yi kaçırdılar" dediğinde nedenini anladım.

Ben de dahil olmak üzere herkes şaşkınlık içinde nefesini tuttu, ama şokumdan kurtulamadan, odayı çok daha yoğun bir duygu kapladığını hissettim.

Öfke.

Ve bu duygu Cassius'tan yayılıyordu.

"Ne diyorsun sen?" diye Chu'ya tısladı.

"Haberler için üzgünüm," dedi Chu Cassius'a, ama Elena'ya baktı ve yüzündeki ifade, ensem arkasındaki tüyleri diken diken eden bir ifadeye dönüştü. "Haberler için üzgünüm," diye yumuşak bir sesle tekrarladı. "Kaçırılan Nadirii senin akıl hocandı."

Elena'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Hayatta, ancak ağır yaralı," diye devam etti Chu. "Nadirii saldırıdan önce bir uyarı aldı, bu sayede hazırlık yaptılar ve saldırganları kolayca yendiler. Başka hiçbir Nadirii savaşçısı ölümcül veya ağır yaralanmadı."

"Hemen Annemizin yanına gitmeliyiz," dedi Serena. "Hemen

Melisse'nin yanına gitmeliyim," diye fısıldadı Elena.

"Kuzum," diye mırıldandı Cassius ve Elena başını geriye eğerek nişanlısına baktı.

"Cassius," dedi, ama sesi onun adının ortasında acınacak bir şekilde kırıldı, öyle ki kalbimde küçük bir kırılma hissettim.

Sonra hepimiz Cassius'un Elena'yı tutarak "İzninizle" diye mırıldandığını ve onu odadan çıkardığını izledik.

Cassius'un bu kadar düşünceli olacağını, Elena'nın ihtiyaçlarına bu kadar dikkat edeceğini ve Elena bunları paylaşacak durumda olmasa da onunla ilgileneceğini hiç tahmin etmezdim.

Ama bu davranışını çok beğendim.

Onlar gittikten sonra Aramus, "Bu, The Rising'in saldırısı mı?" diye sordu. "Evet," diye cevapladı Chu.

Odanın havası daha da bozuldu.

"İletişim Ophelia'dan mı geldi?" diye sordu Mars. "Evet," diye tekrarladı Chu.

"Elena ve bana emirler iletildi mi?" diye sordu Serena. Chu başını salladı. "Bu şekilde alınan kuşlarla değil."

Serena bu duruma sinirlenmiş görünüyordu.

"İlerlemek istemiyorum, ama vatandaşlarım çünkü olaylardan bu yana toplanmaya başladı. Önemli bir duyuru yapmam gerekiyor ve başımıza gelenlerden sonra bunu erteleyemem," dedi True.

"Endişelenme, Nadirii kendimize bakabiliriz," dedi Serena. "Elbette," diye gururla ekledi.

Haklıydı. Ama
şimdi...

"Bir tek boynuzlu at boynuzu çalındı," diye hatırlattım ona, pek çok yönden aşağılık bir eylemdi, hepsini anlatmak imkansızdı.

Bu, *tüm* alemlerde de son derece yasadışı bir eylemdi.

"Burada tek boynuzlu atların olduğuna inanamıyorum," diye Maddie Finnie'ye fısıldadı. "Biliyorum, değil mi?" diye Finnie Maddie'ye fısıldadı.

"Nadirii kendi başımızın çaresine bakabiliriz," diye tekrarladı Serena.

"Belki de Ophelia'dan gelen kuşların hepsi henüz gelmemiştir," dedi True. "Herkes dağılmadan önce, bu yeni haberlerin planlarımızı değiştirip değiştirmeyeceğini tartışmak için biraz zamanımız var. Ama şimdi vaktimiz yok. Balkona gitmeliyiz."

Birkaç kişi başını salladı ve herkes bunu yapmak için harekete geçti. Ancak ben geride kaldım.

Kocam bana hafifçe kaşlarını çattı.

"Git, Mars. Ben de hemen geliyorum," dedim ona. Bu, kaşlarını çatmasını engellemedi.

Serena'ya dönüp, "Serena, gitmeden önce bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Bu sözlerim onu şaşırtmış gibiydi, ama hareket etmeyi bırakarak onayladığını gösterdi. Mars'a tekrar baktım.

"Bir dakika, kralım," diye mırıldandım.

Bu durumdan hoşnut görünmüyordu, ama başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Serena'nın yanına gittim.

"Senden bir ricada bulunmam gerekiyor, tabii ki reddedebilirsin," diye başladım. "Aslında, eğer kabul edersen, ayrılmadan önce bunun için zamanımız olmayabilir."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana, belki bir hançerle bazı beceriler öğretmeni istiyorum." Bana gözlerini kırptı.

"Ve bilmiyorum," diye devam ettim. "Ben küçüğüm, bu işe yaramayabilir, ama bazı fiziksel stratejiler. Eğer, şey... kendimi, diyelim ki, *bunları kullanmak* zorunda kalırsam."

"Küçük olmak hiçbir şey ifade etmez, eğer aklını başına toplarsan ve bir adamın boğazına yumruk atmaktan ya da hayalarına tekme atmaktan çekinmezsen," dedi Serena.

İnanç! diye düşündüm.

"Oh," diye fısıldadım.

Beni inceledi, hala şaşkın görünüyordu, ama aynı zamanda başka bir şey de vardı.

Dikkatli
mi?

Memnun
mu?

"Zaman ayıracağız," diye karar verdi.

Çenemi kaldırdım. "Çok minnettar olurum." "Farah ve
Ha-Lah da," dedi.

"Bence bu akıllıca olur," diye cevap verdim.

"Erkekler bundan hoşlanmayacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Ben... bilmiyorum," dedim tereddütle. "Ancak, bence en iyisi, bizim böyle bir eğitim almayı planladığımızı bilmemeleri. Aksi takdirde, bize gereken tüm korumayı sağlayabileceklerini düşünerek, bir durum ortaya çıktığında..." Dudaklarımı ısırarak için kendimi zor tuttum ve cümlemleri tamamladım: "...*sağlayamayacaklarını*."

Kısa bir baş sallama ile onayladı. "Bunu önceliğimiz haline getireceğiz." Sonra ayrılmak için harekete geçti.

Onun yanına düştüm ve o bana baktı, şaşkınlığı geri dönmüştü, kaşları kalkmıştı.

"Aklında çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden gerçekten minnettarım," dedim ona.

"Ben Nadirii, Silence," diye cevap verdi. "Nadirii olsun ya da olmasın, tüm kız kardeşlerime hizmet etmek benim kutsal yemitimdir, çünkü biz tüm kadınların gerçek Nadirii olduğuna inanırız."

Ona gülümsedim. "Bu gerçekten çok güzel." Ve bu onu şaşırtmadı.

Onu hayrete düşürdü.

Bundan sonra soru soracak vaktim olmadı.

Koridora geçtik ve kocam beni bekliyordu.

Kolumu tuttu, Serena'ya hala biraz saygı içeren küçümseyici bir bakış attı (ben de bunu yapmayı öğrenmek zorunda kaldım) ve beni büyük balkona doğru eşlik etti.

"O neydi öyle?" diye sordu. "Önemli değil," diye yalan söyledim.

"Ne oldu Silence?" diye tekrar sordu. "Sonra konuşuruz" diye tekrar yalan söyledim.

O iç geçirdi.

Yani şimdilik pes etti.

Bu beni, belki de mantıksız bir şekilde memnun etti.

Böylece, yürürken bile, ağırlığımı onun koluna yasladım. "Ona güvenilmez," diye uyarıda bulundu.

Kalbimde, onun yanıldığını
düşünüyordum. Ama ağızımdan hiçbir
şey çıkmadı.

90
DUYURU

Wodell Halkı

Büyük Balkon, Güneydoğu Köşesi, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

Notting Thicket halkı, krallarının tahttan çekileceğini duyduğunda büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Wilmer balkonun kenarından uzaklaştıktan, yeni kral öne çıktıktan ve kalabalığın arasına yerleştirilen haberciler, herkesin duyabilmesi için kralın sözlerini tekrar ettikten sonra, şaşkın bir sessizlik oldu.

Ve sonra, kral olarak ilk sözlerini söyledi.

"Karşınızda dururken, hükümdarınızın mantosunu üstlendiğim için hiçbir sevinç duymuyorum," diye başladı.

Haberciler bu ilk şok edici sözleri yaydılar.

"Bu sorumluluğu geleneksel şekilde, yani babamı kaybetmiş olsaydım, aynı şekilde hissederdim," diye devam etti Kral True. "Bunu biliyorum, çünkü bu sorumluluğu annemi kaybettikten sonra üstlendim."

Bu duygusal sözler üzerine kalabalıkta hüznü ama onaylayan bir dalgalanma oldu.

"Korkarım ki bilmiyorsunuz," diye devam etti Kral True, "çünkü o bu krallığa hizmetinde çok sadık, çok bilge ve çok yetenekliydi, annemin sizlere ne kadar çok şey verdiğini bilmiyorsunuz. Bildiğim tek şey, bunu başardığı için gurur duyacaktır. Sessizce çalışarak ve bazı önemli durumlarda büyük fedakarlıklar yaparak, verimli yeşil topraklarımıza hizmetini zahmetsizce yerine getirdi."

Kalabalığın üzerinde bir başka hüznü dalga yayıldı.

"Ayrıca bana çok iyi öğrettiğini de biliyorum. Size zihnim ve kalbimle hizmet edeceğim. Krallığımdaki *her* canlının koşullarını korumak, savunmak ve iyileştirmek için hayatımı buna adayacağıma yemin ederim," diye söz verdi True. "Sizi dinleyeceğim ve size hizmet edeceğim. Ve lütfen, az önce söylediklerimi yanlış anlamayın. Size *hükmetmeyeceğim*. Size *hizmet edeceğim*."

Şaşkın ama coşkulu bir duygu izleyenlerin içinde yükselmeye başladı.

"Bu bağlamda, aramızda bir düşman olduğunu gözden kaçırmış olamazsınız," dedi True. "Bu topraklardaki halkın güvenliğini sağlamak için tüm çabayı göstereceğimizi size temin ederim. Ben, babam, komutanlarım ve askerlerim, bu sorunu ortadan kaldırmak ve sınırlarımızdan uzaklaştırmak için elimizdeki tüm gücü kullanacağımızı size temin ederim."

ve sınırlarımızdan uzaklaştırmak için elimizdeki tüm gücü kullanacağımızdan emin olabilirsiniz. Kralınız olarak yapmam gereken ilk açıklamalardan birinin savaşta olduğumuzu duyurmak olması beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Kendilerini The Rising olarak adlandıran bir grupla savaş halindeyiz."

True, bu haberin her yere yayılması ve bunun yarattığı tepkinin etkisini göstermesi için bir süre bekledi, sonra konuşmasına devam etti.

"Onların amacı, herkesi kendi inançlarına boyun eğdirmektir. Benim krallığımda bunun olmasına izin vermeyeceğim. Halkım, istediklerini düşünmekte, istediklerini söylemekte, istediklerini inanmakta ve kalplerinin sesini dinleyerek ibadet etmekte özgürdür. Ve ben, tüm bunları yapma hakkınızı savunmak için *hiçbir engel* tanımayacağım."

Bu sözler üzerine, ön sıralarda bir alkış patlak verdi ve sözler tekrarlanırken, bu alkış dalga dalga arkaya doğru yayıldı.

True, alkışların dinmesini bekledikten sonra konuşmasına devam etti.

"Bu amaçla, eğer siz de bu Ayaklanmanın bir parçasıysanız, şimdi bunu paylaşacağım. Eğer sahte bir bağlılık maskesi takan bu zalimlerle aynı safta yer aldıysanız, bunu dikkatlice düşünün. Çünkü Henry Carrington'ı Dellish monarşisine ve Wodell ülkesine karşı ağır ihanet suçundan suçlu buluyorum. O, tüm ulusa karşı işlenen bir dolandırıcılığın arkasındaki beyin ve kraliçemizin suikastına ortak oldu."

Kalabalıkta heyecanlı bir mırıldanma yayıldı.

"Henry Carrington yarın idam edilecek ve dört parçaya bölünecek."

Şok, vatandaşları sarstı.

Ama True devam etti.

"Annemize karşı yaylarını çekenler, sorgulamaları tamamlandıktan sonra, halka açık bir şekilde asılacaklar."

İnsanlar şaşkınlık içinde ayaklarını yerinden oynattılar. True devam etti.

"Bu ayaklanmaya katılan herkes aynı kaderi paylaşacak. Bu ayaklanmaya yardım edenler, mahkemede suçları kanıtlanırsa, Crittich Kalesi'nde yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılacak."

Seyirciler arasında düşük bir uğultu başladı.

"Ancak," True devam etti, "bu grup hakkında kullanışlı bilgilerle gelen herkese beş altın sikke, on gümüş sikke ve beş kalay sikke ödül verilecektir. Yirmi sikke. Yirmi, annemize, kraliçemize nişan alan okçuların sayısıdır."

Mırıldanmalar arttı.

"Sizi hatırlatırım, halkım, biz Dellish'iz," dedi True. "Biz bilgeyiz. Biz sadığız. Biz kendimize sadığız. Bu nedenle, ne duyarsanız duyun, bu

Rising kendi yetkisi dahilinde hareket etmektedir. Başka hiçbir krallık veya dinle ittifakı yoktur. Bu topraklarda yaşayan herhangi bir vatandaş, insan veya mülk dahil olmak üzere herhangi bir kişiye veya şeye zarar verir veya suç işlerse, cezalandırılacaktır. Bu grupla ilgili bilgiler ve bilinen bağlantılar, kraliyet temsilcisine bildirilmelidir. Bunun dışındaki her türlü davranış kabul edilemez ve kraliyet kararnamesiyle cezalandırılacaktır.

Vızıltı arttı, aynı şekilde hareketlilik de arttı.

"Benim kraliçem ve *sizin* kraliçeniz Farah ile ben, bu kötülüğü ülkemizden kovduktan sonra resmi olarak taç giyme törenine katılacağız. Ancak bu arada, halkımızı tehdit eden bu mevcut felaketle sınırlı kalmayıp, her konuda size sadakatle ve yorulmadan hizmet edeceğiz."

Kalabalık, yeni kralını ve onun sağ yanında, kolunu göğsüne yakın tutarak duran kraliçesini (bu arada, altın süslemeli güzel bir orman yeşili elbise giyiyordu) karşıladı. Başka bir ülkenin kraliçesi olan güzel Silence, solunda duruyordu, etkileyici kocası da onun yanında. Airen'den Cassius, Nadirii'den Elena, Firenze Kralı'nın yanında duruyordu. Mar-el Kralı ve Kraliçesi yeni kraliçelerinin yanında duruyordu. Başka bir kitadan gelen önemli şahsiyetler, karı koca olarak her iki tarafta toplanmıştı.

Eski kralları True'nun arkasında duruyordu ve her zamanki gibi görünüyordu. Bulanık, kafası karışık ve sıkılmış (hepsi birden).

Yine de, söylenenler ve şu anda olanlar göz önüne alındığında, bu, hepsinin şimdiye kadar gördüğü en etkileyici şeydi.

Ve çoğu, bir gün önce düğün geçit töreninin yapıldığı yerde durmuştu.

"Biz çok büyük bir darbe aldık," dedi True. "Annemi hem annem hem de kraliçem olarak yas tutuyorum. Onun kaybı hissedilecek, çünkü çocuklarım onu asla tanıyamayacaklar. Onun kaybı hissedilecek, çünkü hayatım boyunca bana verdiği büyük bilgelik ve zeki rehberlik için ona danışamayacağım. Ve onun kaybı hissedilecek, çünkü onu seviyordum."

Kalabalık yine sessiz ve hüzünlü bir hale geldi.

"Ama biz Dellish'iz," dedi True, sesini yükselterek. "Biz güçlüyüz ve gururluyuz. Ne olursa olsun, devam edeceğiz. Ve *devam edeceğiz!*"

Seyirciler arasında bir gurur dalgası yayılmaya başladı.

"Ve bu nedenle, kalbimden gelen bir sözle bitirmek istiyorum: sizin kralınız olmak benim için büyük bir onurdur. Bu benim kaderimdir, ama daha çok benim ayrıcalığımdır. Ve bu nedenle, son nefesimi verene kadar size adil bir şekilde hizmet edeceğime söz veriyorum. Ve size hizmet edeceğim..." Derin bir nefes aldı ve sonra haykırdı: "*Doğru!*"

Önden bir haykırış başladı ve arkaya doğru yayılırken gücü ve sesi arttı.

Kralı True onlara selam verirken bu haykırışlar dinmedi.

Kalabalık, yeni gelinine dönüp dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde çılgına döndü, ancak o geri çekildi ve hala ona doğru eğilmiş olan güzel yüzü, gülümsemesiyle ısındı.

Kral True halkına başını salladı, döndü, kraliçesinin elini koluna taktı...

Ve kraliyet balkonundan uzaklaştılar.

Prenses Serena

Stand Hall, Birchlire Kalesi, Notting Thicket

WODELL

"Tabii ki bu senin kararın olur," diye kız kardeşine tısladı.

Elena incinmiş görünüyordu.

Ama siktir et.

Cassius'la Airen'e mi gidiyordu?

Kız kardeşlikleri saldırı altındayken mi? Melisse

yaralanmışken mi?

"Senin de onlardan biri olacağını bilmeliydim. *Siklere* bağımlı *hale* gelen zayıf olanlardan biri," diye tükürdü.

"Yeter," diye homurdandı Cassius ve Serena'nın bakışları ona yöneldi.

"Onu amcığıyla yönlendirebilirsin, ama beni değil," diye bağırdı ona.

Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Bu da Serena'nın savunmaya hazırlandığı anlamına geliyordu.

Ama Elena elini onun göğsüne koydu ve o gözle görülür şekilde rahatladı.

İğrenç.

İkisi de.

Tamamen acınası.

"Sadece bir kuzgunun Melisse'nin durumunu haber vermek için geri dönmesini bekleyebiliriz," dedi Elena. "Ve annemden başka haberler gelene kadar," diye saçmalamaya devam etti. "Bir gün, en fazla iki gün. Ama neden Cassius'la Airen'e gitmem gerektiğini ve bunu daha fazla geciktirmeden yapmam gerektiğini anlamalısın."

"Anlamadığımı gayet açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum," diye karşılık verdi Serena. "Ben onların kraliçesi olacağım," diye Elena daha önce söylediğini tekrarladı.

"Sen Nadirii Prensesisin," diye karşılık verdi Serena.

Elena iki elini de havaya kaldırdı, hareketindeki öfke yüzüne de yansımıştı.

"Bu kararın kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, ama yanlış kararı verdin."

"Melisse aynı fikirde olmazdı," diye karşılık verdi Elena.

Serena son darbeyi indirdi. "Melisse'in ne d    nece  ini bilemezsin,        onu terk etmeye niyetlisin."

S  zleri do  ruydu,        kız karde  inin solgun y  z   k  l rengi oldu ve v  cudu g  r  nmez bir darbeyle sarsıldı.

"Bu bizi hi  bir yere g  t  rm  yor," diye araya girdi Cassius. "Senin bencillikten ba  ka bir   ey anlamadı  ın a  ık ve..." G  zleri Serena'nın omzunun   zerinden atlayıp dudakları ince bir   izgiye d  n    t    nde s  zleri kesildi.

Serena d  nd   ve midesinin bulandı  ını hissetti.

Kahretsin.

Cassius'un adamı Nero yakla  ıyordu.

Bu konu  madan ve bu yerden   ıkması gerekiyordu. Hemen.

Arkasını d  nd   ve Cassius'un g  zlerinin ona dikildi  ini fark etti.

B  ylece endi  esi arttı ve bu konuda bir   eyler yapması gerekiyordu.

"Her zamanki gibi, asla anla  amayaca  ız, bu y  zden bu konuda daha fazla enerji harcamaya gerek yok. Bu y  zden, sana veda ediyorum ve Sky Bay'de iyi vakit ge  irmeni diliyorum," dedi kız karde  ine.

"Onlar *ku  atma* altında, Serena," diye kar  ılık verdi Elena. "Prens naibi ve m  stakbel prensesinin geri d  nmeyi geciktirmemeleri i  in bir *ba  ka* neden daha."

"Cass," Nero yanlarına gelip konu  maya karı  tı, erkekler olarak, Serena'nın da hi       hesi yoktu ki, bunu yapmaya tamamen hakları oldu  unu d    n  yorlardı, "Mac'ten haber aldım, ben seninle gidiyorum, Aelia de  il."

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

"Ne oluyor lan?" Nero bu kısa talebiyle s  z  n   bitirdi.

"Bu benim kararım," diye onayladı Cassius, ama bakı  ları Serena'nın   zerindeydi. Serena, ayrılmak i  in yerinden kalkarken y  z ifadesini de  i  tirdi.

"O, lanet olası bir denizin   tesindeki lanet olası bir adaya gidiyor. Ko  ullar gerektirdi  inde, ve bence bu ko  ullar gerektiriyor, Otho ve ben onun ki  isel korumalarıyız. Biz her zaman onun ki  isel korumalarıydık," dedi Nero. "Ve karde  imizi kaybettik. Bu da demek oluyor ki, artık ben onun ki  isel korumasıyım. Bu nedenle, neden artık prensesimin *ki  isel* koruması olmadı  ımı   ok iyi bilmek istiyorum."

"       Theodora'nın annesini   ld  rd  n," dedi Cassius a  ık  a. "Ve Theodora onunla birlikte seyahat ediyor."

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Serena hızla.

"Anlamadım?" dedi Nero inanamayan bir sesle.

"Serena, Fire City'de Dora'nın annesi Tiana'yı senin öldürdüğünü bize anlattı," dedi Cassius, Serena çıkmadan önce.

"Cass, belki şimdi bunun sırası değil..." Elena başladı. "Lanet olsun, seni *kaltak*," Nero dişlerini gıcırdatarak söyledi.

Ona.

Serena'nın vücudu taş kesildi. "Nero!"

Cassius ısırdı.

"Tanrıça adına," diye fısıldadı Elena.

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?" Nero yine ona sordu.

"Bence konuşmamız, bana söylediğin kelimeyle başlıyor ve bitiyor," diye cevapladı kız, kalbi açıklanamayan bir nedenden dolayı hızla çarpmaya başlamıştı.

"Theodora benim krallığımın prensesi olacak ve ben de her bakımdan onun yeni babasının yardımcısıyım, tüm kraliyet ailesinin güvenliğini sağlamakla görevliyim, kılıcım ve hayatımla söz verdiğim bir görev bu, ama senin yalanın bunu imkansız kılıyor," diye cevapladı Nero.

"Yalan mı?" Elena hâlâ fısıldıyordu.

Serena, yalanını kurtarmaya çalıştı ve neden böyle bir yalan uydurduğunu ilk kez merak etti.

"Trajan ile birlikte, kız kardeşlerime defalarca savaş açtın. Kimi öldürdüğünü ya da öldürmediğini bilmen imkansız."

"Katılmıyorum, çünkü ben tek bir Nadirii bile öldürmedim," diye karşılık verdi Nero. Etraflarındaki atmosfer ağırlaştı.

Kahretsin.

"Bir prensle sorunum olsa da, aynı şekilde desteklemediğim nedenlerden dolayı onlara karşı savaşmayı desteklemedim ve onun hizmetine zorlandığımda, bunu paylaşmak için yapabileceğim tek şey, ok, kılıç, hançer ve yumruklarla saçma sapan kötü nişan alan çok kötü bir asker olmak oldu," dedi Nero. Ve daha bitmemişti. "Ek bir nimet olarak, hizmetimden o kadar tiksindi ki, beni görevimden aldı. Bununla birlikte, şu anda bir Nadirii'yi öldürmeyi reddetme konusundaki tutumumu yeniden düşünüyorum."

"Söylediklerin yalandı mı?" diye sordu Elena.

Serena, Elena'nın şaşkınlıkla kendisine baktığını görmek için kız kardeşine döndü.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Bir yalan daha. "Bana Nero'nun Tiana'yı alçaltmış olduğu söylendi." Ve bir yalan daha.

Evet, Serena bu aldatmacayı neden başlattığını merak ediyordu. Elena ona bakıyordu.

Sonra nefes aldı ve sözleri acı dolu bir şekilde, "Yalandı," dedi.

"Elena..." Serena başladı.

Kız kardeşinin gözleri aniden ametist rengi parladı, Serena'nın her zaman nefret ettiği bir şeydi, ama o talihsiz anda, bunun nefret olmadığını anladı.

Kıskançlıktı.

Ve o anda, ne yazık ki, o parıltının oldukça etkileyici olduğunu gördü, ancak tuhaf bir şekilde bunun sebebi olmak istemediğini düşündü.

"Sen *aşşğıllıksın*," diye tükürdü Elena. "Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum." Kalbi sıkıştı.

O gerçekten *sıkıştığını* hissetti.

Ne oluyor böyle?

"İşine bak," diye tersledi Elena. "Artık ne yaptığın, ne düşündüğün, nereye gittiğin umurumda değil. Bana seninle vakit geçirmekten zevk almam için pek bir neden vermedin, ama seni görmeye tahammül edebilecek bir yol bulana kadar bunu reddedeceğim. Ayrıca, umurunda olmasa da, sana şunu söyleyeyim, o devasa başarıyı başarsam bile, beni kaybettin. Senin için kalbimde sakladığım küçük parça ne olursa olsun, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın, ama artık yok. Gitti. Asla geri gelmeyecek. Bunu unutma, asla, Serena. Asla... *asla... asla*."

Kız kardeşler birbirlerine baktılar.

Ve Serena için bir başka ilk.

Söyleyecek bir şey olmasını çok istedi. Ama yoktu.

"Yani, gerçekten," diye fısıldadı Elena. "Tiana'nın kaybını kullanmak mı? Ve... *Dora'yı kullanmak* mı?" diye sordu.

Bir cevap beklemiyordu.

Bunun üzerine Elena, Cassius'a veya Nero'ya bakmadı bile.

Öfkeyle uzaklaştı.

Serena, onun gidişini izlemek için döndü, zihni söyleyecek kelimeleri bulmak için çabalıyordu, çünkü birdenbire, kız kardeşinden bu şekilde ayrılma fikrine dayanamıyordu.

Ama sessiz kaldı.

Çünkü arkasında gördüğü şey, midesinin tamamen boşaldığını ve göğsünü bir şeyin bastırdığını hissettiği tuhaf ve hiç de hoş olmayan bir duygu uyandırdı.

Ve bu şey, bütün bir Nadirii ağaç evi kadar büyüktü. Bunun nedeni,

Chu'nun orada durmasıydı.

"Chu," diye fısıldadı.

"Kız kardeşini kaybettiğin umurunda değil galiba," dedi Cassius arkasında. "Ama bunun önemi yok. Çünkü senin için daha da değerli olan bir şeyi kaybetmek üzeresin." Sonra fısıldadı, "Gidelim."

"Cass, ben hiç de öyle değilim..." Nero itiraz etti.

"*Gidelim*," diye tekrarladı Cassius.

Serena onlara pek dikkat etmiyordu. Gözleri Chu'ya kilitlenmişti.

Cassius ve adamının ayrıldığını hissetmişti. Ama bakışları hala Chu'dan ayrılmamıştı.

Yalnız kaldıklarında, sakın bir şekilde sordu, "Bu yalanı sen mi söyledin?"

"Ben..."

"Sen söyledin," dedi Chu ifadesiz bir şekilde. Ona doğru bir adım attı.

Chu elini ona doğru uzattı.

Serena durdu.

"Onu incitmek için. Onları incitmek için. Kız kardeşini, onun adamını, ailelerini incitmek için bu sözleri söyledin," dedi. "Ve bunu sadece zarar vermek için yaptın."

"Lütfen, bırakın
ben..." "Bu bizim
sonumuz."

Onun emriyle, vücudu ani, dayanılmaz, baştan ayağa yayılan bir acıyı bastırmak için kasılmadan hemen önce ağzını kapattı.

Chu uzaklaştı.

Ve arkasına bakmadı.

Tedrey

Go'Doan Tapınağı, Ateş Şehri

FIRENZE

"Onun önünde konuşabilirsin." "Ama

Fenn..."

"Tekrar etmeyeceğim."

Tedrey eski sevgilisi, hayır, yeniden sevgilisi G'Fenn'in yanına oturdu. G'Fenn görünüşte bir Go'Doan rahibiydi, ama gerçekte Rising generali idi. Tedrey masanın karşısındaki rahibi incelerken sessizce oturdu.

Yüzü gergindi ve ağzını sıkı tutmak istiyordu.

Mars'ın Trusted'ının kaptanı Lorenz ile geçirdiği zamandan sonra Tedrey'e güvenmiyorlardı ve onunla hala vakit geçirdiğini, onunla birlikte yaşadığını biliyorlardı.

Ancak Fenn, Tedrey'i tanıyordu, ya da tanıdığını sanıyordu ve eski/yeni sevgilisi, Tedrey'in hala davaya sadık bir asker olduğuna kolayca ikna olmuştu.

Ya da, Fenn için daha da önemlisi, Fenn'in sikine sadık bir tapıcı.

"Bir haber aldık," önlerindeki rahip sıkı bir şekilde söyledi. "Prens True artık *Kral* True ve sadece Birchlire Kalesi'ndeki ajanımızı değil, Kraliçe Mercy'nin suikastına katılan herkesi halka açık bir şekilde idam edeceklerini açıkladı."

"*Kral* True mu?" diye sordu Fenn sessizce.

"Wilmer tahttan çekildi," diye cevapladı adam.

Tedrey hareketsiz ve dikkatli bir şekilde oturdu ve dikkatli olduğunu gizlemedi.

Bu haberi göz önünde bulundurursak, dikkatli görünmesi, neden bu kadar açıkça böyle davrandığı konusunda kimseyi endişelendirmezdi.

"Bu beklenmedik bir durum," diye mırıldandı Fenn.

"Bu en azından beklenmedik olan şey, Fenn. Kuşların gelmesi günler sürer ve bu nedenle şüphesiz ki şu ana kadar ajanımız idam edilmemiş, ancak çekilmiş, *parçalanmış* ve dörde bölünmüştür," dedi asker.

"Vicee tarafından," diye soluk soluğa konuştu Fenn. "Onlar bunu yapmazlar..."

"Yüzyıllardır," diye adam Fenn'in cümlesini tamamladı ve Tedrey onun adını hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı.

Aklında çok şey vardı.

Bu konuda daha iyi olmalıydı. Lorenz (ve Faunus) ona isimler gibi şeylerin önemli olduğunu öğretmişti.

"Geri kalanlar, henüz asılmamışlarsa, asılacaklar. Ve True, davamızla ilgili haberler getirenlere veya davamıza bağlı olanlara ödül teklif etti."

"Bunu bekliyorduk ve buna hazırlıklıydık," dedi Fenn.

"En sadık askerlerimizden biri ve on dokuz takipçimizin Notting Thicket'teki Dellish kalabalığının önünde aşağılayıcı bir şekilde öldürölmesini beklemiyorduk ve buna hazırlıklı değildik," diye cevapladı adam.

Fenn buna cevap veremedi ve Tedrey bunun nedenini anlayabiliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, eğer hala davaya gerçekten bağlı olsaydı (artık bunun asla olmadığını farkındaydı, körü körüne Fenn'e bağlıydı), o adamların başına gelenleri bilmek, ona bu bağlılığın derinliği hakkında uzun uzun düşünmesini sağlayacaktı.

Firenze'de ihanet suçundan idam edilmesi bekleniyordu.

Wodell'de de aynı mıydı?

Hayır.

Çekilip dörde bölünmenin barbarlığı? Kesinlikle

hayır.

"Bunu düşünmeliyim," diye mırıldandı Fenn.

"Firenze'de yakaladıkları birkaç adamımız var, Fenn. Takipçilerimiz değil, *rahiplerimiz*. Bizim *adamlarımız*. Ve onlar çukurlara girecekler. Yani, şu anda işkence gördükten sonra. Yanılma."

"İşkence altında hiçbir şey söylemeyecekler."

Asker şaşkın görünüyordu. "Tek endişen bu mu? Bu adamlar hayatlarını kaybedecek. *Kardeşlerimiz hayatlarını kaybedecek*. Bildiğim kadarıyla beş kişi var. Daha fazlası da olabilir. Onlarla iletişimi kaybettik..."

"Kaçtıkları için kaybettik."

"Kaçtılar çünkü Fire City'deki saldırıyı mahvettik ve G'Seph'i onların başına getirerek onları daha da hayal kırıklığına uğrattık."

"Ve sonra zayıf olduklarını ve misyonumuza olan inançlarının sağlam olmadığını gösterdiler," diye cevapladı Fenn. "The Rising'e bağlılık yemini eden hiç kimse bu kadar kolay pes etmemeliydi."

"Söylediklerine kulak ver," diye tısladı adam. Konuşma başladığında sabırsız olan adam, artık sabrını yitiriyordu. "Eğer bu doğruysa, işkence altında konuşmayacaklarından bu kadar emin misin?"

"Onlar çok az şey biliyorlar."

"Parçalar bir araya getirilebilir, Fenn," diye karşılık verdi rahip. "Ateş Şehrindeki saldırı başarısız oldu ve saldırıya katılanların hepsi öldü. Saldırıyı planlayan rahiplerin bazıları nekropolde, Mars'ın dönüşünü bekliyorlar, *daha fazla* işkence gördükten sonra idam edilecekler. Mercy suikastı başarılı oldu, ama bunu gerçekleştiren adamlar asılacak. Ancak yakalandılar ve rahip değillerdi, bu yüzden sorguda ne söyleyecekleri belli olmaz. Büyüler düşmedi ve orada ağır kayıplar verdik. Ancak bazılarını canlı yakaladılar ve şüphesiz Nadirii, bu adamların bildiklerini öğrenmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ve o kaltaklar *sihirli güçlere* sahipler. Bilgi karşılığında ödül vaat edildi. Birkaç kişi konuşursa ve bu başka birkaç kişiye, sonra da başka birkaç kişiye yol açarsa, ne hale geliriz?"

Fenn'in cevap vermesine izin vermedi.

Devam etti: "Ve hazinemize erişimimizin devam edip etmeyeceğini bile bilmiyoruz..."

"Yeter," diye kesti Fenn.

Ama Tedrey sandalyesinde dik durmamak için çok çaba sarf ediyordu. Hazine mi?

Ne hazinesi?

"Ödeme yapamazsak asker alamayız," dedi asker Fenn'e. Ödeme mi?

Kime ödeme?

"Konuşmamız bitti," diye karar verdi Fenn.

"Konuşmamız bitmiş olamaz," diye itiraz etti rahip.

"Şimdilik *konuşmamız bitti*," diye ısrar etti Fenn. "Düşünmem gerek."

"Geri çekilmeli, yeniden toplanmalı ve durumu değerlendirmeliyiz. G'Dor'u kaybettikten sonra yaptığımız gibi. Catrame Sarayı'na yaptığımız saldırı başarısız olduktan sonra yapmamız gereken şey buydu. Ama Seph ısrar etti."

"Seph'in icabına bakıldı," diye hatırlattı Fenn.

"Yeterince hızlı değil. Şimdi her şey kaybolmadan önce durmalıyız."

"Ve belki de öyle yapacağız, *eğer bana düşünmek için zaman verirsen*," diye tersledi Fenn. "Tabii ki, diğerlerinin ne düşündüğünü anlamam gerekiyor ve bu da istediğin zamanı alacak, çünkü lanet olası *kuşları* beklememiz gerekiyor."

"Mars geri döndü ve bu bizim için iyi haber değil. Onlar unutmadılar." Adam Tedrey'e anlamlı bir bakış attı. "Onlar bizim yardımcılarımızı araştırıyorlar..."

"Go'Ella hiçbir şey bilmiyor," diye hatırlattı Fenn.

"O kadar emin misin?" diye sordu asker. "Hiçbir şey duymadıklarından emin misin? Sadık bir askerin yatakta konuşurken aptalca bir şey söylemediğinden emin misin? Emin misin? Çünkü ben emin değilim. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim."

Fenn cevap vermedi.

Asker Tedrey'e baktı.

"Güvenilirlerin kaptanına bu kadar *yakın* olduğunu düşünürsek, bir şey biliyor *musun?*" diye sordu.

"Paylaştıklarımı, az önce paylaştıklarını biliyorum," diye cevapladı Tedrey. "Onlar unutmadılar. G'Dor'u The Rising ile ilişkilendirdiler ve kanıtları olmasa da, yıllar önce topraklarına sızdığımız gerçeğine dayanarak hareket ediyorlar. Beş rahibe sahipler, daha fazlasını bilmiyorum, ve Mars'ı beklemeden onları sorguluyorlar. Ancak Mars geri döndüğünde, çukurlara yürüyecekler."

"Bundan başka bir şeyin yok," dedi adam sorusunu sorarak.

"Bunun dışında, şu ana kadar hayır. Ancak, inancıma geri dönme ihtiyacını neden hissettiğimi anlasa da, onun güvenini hala koruyorum. Bununla birlikte, krallıklarını korumak için yaptıkları her şeyi benimle paylaşmıyor."

"Ve senin The Rising'den olmadığını biliyor," diye ısrar etti asker.

Tedrey kendini beğenmiş gibi davrandı.

"Bir süredir, şu ana kadar, onunla, karısıyla birlikte yaşıyorum, karısı izlerken *onunla sevişiyorum* ve hayır. Beni öğretmen ve rahip sanıyorlar. Daha fazlası değil."

"Emin misin?"

Bunun üzerine Tedrey sinirli gibi yaptı.

"Eminim, ama şüphelendi bile olsa, ben hiçbir şey söylemedim ve hiçbir şey söylemeyeceğim," diye Tedrey sinirli bir şekilde güvence verdi. "Boynuma ilmek geçmesini istemiyorum. Ciğerlerimi dolduran zift istemiyorum. İstediğim şey, kutsal tanrılarımızın tüm topraklarda saygı görmesidir. Son seferden sağ kurtulmayı başardım. *Güvenilirler'in kaptanına* yaklaşmayı başardım. Buradayım. Kaçmadım. Son generalimizin kötü muamelesine dayandım ve *hala* misyonumuza adanmış durumdayım. Bu yüzden, sadakatimi sorgulamamanız beni memnun eder. Çünkü sadakatim *acı bir şekilde* sınandı," diye iki elini havaya kaldırdı, "ve işte buradayım."

Fenn'in hayran bakışlarını hissetti ama önlerindeki adamdan gözlerini ayırmadı.

"Bununla birlikte, sanırım işimiz bitti," dedi Fenn.

Adam Tedrey'e sert bir bakış attı, sonra bakışını Fenn'e çevirdi ve şöyle dedi: "Benim görüşüm, bir süre beklememiz, olanları, kazanılanları ve kaybedilenleri incelememiz ve son üç seferkinden çok daha büyük bir başarı şansı olan sağlam bir planımız olduğunda ilerlememiz gerektiği yönünde."

"Mercy'yi öldürdük," diye hatırlattı Fenn.

"Ne kazandık?" diye sordu adam. "Bunun amacını *hala* anlamıyorum, Dellish'leri *bize karşı* kışkırtmak dışında."

Fenn ilk başta cevap vermedi ve Tedrey bunun nedenini de biliyordu.

Mercy'nin ölümü Fenn'in planıydı.

Ve eğer her şey görüldüğü gibi, hatalı bir şekilde devam ederse, bunun hesabını vermek zorunda kalacak olan Fenn olacaktı.

Suikastlar ve ardından gelen infazlarla daha fazla takipçi kazanmaları mümkün değildi.

En azından Wodell'de.

Ama Firenze'de...

"Mercy'nin ölümü, o rejimi daha da istikrarsızlaştırmak içindi," diye mırıldandı Fenn, bu stratejiye eski si kadar hevesli görünmüyordu.

"Bunun yerine, ajanımız ortaya çıktı, Wilmer istifa etti ve biz onun beceriksiz yönetimi sayesinde yolumuzu açacağını umuyorduk. Sonuçta, yaptığımız şey güçlü ve *sevilen* bir lideri tahta çıkarmak oldu," dedi adam.

"Yine, bu öngörülemeyen bir şeydi," diye dişlerinin arasından Fenn cevap verdi.

"Pek çok şey öngörülemezdi, Fenn," diye karşılık verdi rahip. "Çok fazla. Bizi takip edenler, ne yaptığımızı bilmediğimizi düşünmeye başlayacaklar. Ve açıkçası, onları suçlamıyorum."

İki adam birbirlerine somurtarak baktılar, ama Fenn askerin son yorumuna cevap vermeyi lütfetmedi.

"Kayıtlara geçtim," diye tekrarladı

adam. "Not edildi," diye iç geçirdi

Fenn.

Bir süre daha birbirlerine kaşlarını çattılar, sonra rahip ikisine de küçümseyen bir bakış attı, arkasını döndü ve odadan çıktı.

Fenn yine iç geçirdi.

Tedrey, bir sonraki sözlerini dikkatlice tarttıktan sonra sessizce, "Kızgın olması yanlış değil," dedi.

Fenn, "Biliyorum," diye pes etmiş bir nefesle cevap verdi.

"Mars geri dönüyor, Lorenz bunu benimle paylaştı," dedi Tedrey, ona daha önce paylaştığı bir bilgiyi tekrar söyledi. "Birkaç hafta içinde evde olmalı. Muhtemelen çoktan yola çıkmıştır."

yoldadır."

"Evet," diye mırıldandı Fenn.

"Birlik olmalıyız, Fenn," diye ısrar etti Tedrey, her zamanki gibi davaya sadık görünmeye çalışarak, ama aslında hayat kurtarmak umuduyla daha fazla saldırıyı geciktirmek istiyordu. "Operasyonlarımız kargaşa içinde. Belki bir zirve yapabiliriz? Generaller bir araya gelip, uygulanmadan önce dikkatlice hazırlanabilecek bir plan üzerinde anlaşmaya varabilirler mi?"

Bakışlarını Fenn'den ayırmadı. Bir sonraki sözleriyle, Fenn'in Tedrey'in bilmediği bazı şeyleri paylaşmasını umarak, sesini alçaltıp devam etti.

"En azından takipçilerimizin korkularını yatıştırmak için zamana ihtiyacımız var, daha fazlasını kazanmak için de. Çok şey kaybettik. Kaç kişi kaldığımızı bilmiyorum, ama sadece Catrame Sarayı saldırısında en az yüz kişi kaybettik. Bu kayıpların, Floransa'daki diğerlerinin davayı terk etmesine neden olduğu söylentileri duydum. Ve bu, Wodell'de olanlardan *önceydi*."

Fenn uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra cevap verdi: "Kuşları göndermeliyim. Ve o kuşlarla ne söyleyeceğimi düşünmeliyim."

Krallıklar genelinde kaç takipçi toplandığını paylaşmayacaktı.

Tedrey içini kemiren hayal kırıklığını hissetti ama sakladı.

Fenn'in gözleri hâlâ rahibin arkasında kapattığı kapıya bakıyordu. Gözlerini

Tedrey'e çevirdi.

"Güvenilirine dönmeden önce beni emzirebilirsin," dedi, sanki Tedrey'e bir onur bahşediymiş gibi.

Bu, Tedrey'i en çok etkileyen şeydi.

Fenn'e dokunmak bile istemiyordu, ona bunu yapmak ise hiç istemiyordu.

Ve bu daha da kötüydü, çünkü Fenn, Seph'in Tedrey'de bıraktığı izleri gördüğü anda, ona iyilik yapma karşılığını vermemiş ve Tedrey'in seçtiği kişide geri dönüşü olmayan bir hata yaptığını düşünmesini daha da pekiştirmişti.

Tedrey'in kendisine olan takıntısının, kırıntıları bile kabul edecek kadar büyük olduğunu düşünüyordu, oysa Tedrey, gerçek sevginin verilmesi ve alınmasının, çok katmanlı bir pastanın tamamının sunulmasına benzediğini öğrenmişti.

Ancak, Fenn sandalyesini geri itmeden ve Tedrey dizlerini adamın bacaklarının arasına almadan önce, Fenn'in fark edemeyeceği bir tutku izlenimi veren bir yüz ifadesi takınmayı başardı.

Fenn'in istediği gibi, Tedrey Fenn'in cüppesini ayırdı ve sertleşmiş penisini ortaya çıkardı, başını eğerek bundan duyduğu tiksintiyi gizledi.

Sonra o hoş olmayan işi halletmeye başladı.

Fenn'in, görevini yerine getirirken acele ettiğini fark etmemesini umuyordu. Ama bunu halletmesi gerekiyordu.

Rapor etmesi gereken şeyler vardı.

Faunus'un bunu yapmasını istemiş olmasına rağmen, bu bir saygısızlık, bir ihanet gibi görünse de, gözlerini kapattı ve bunu yaparken Faunus'u düşündü, çünkü görevinde herhangi bir zevk taklidi yapabilmek için savaşçısını düşünmesi gerekiyordu.

İşini bitirdiğinde, yutkunarak ağızındaki tıkaçları sakladı ve Fenn'in saçlarını, sonra da yanağını okşamasına izin verdi. Tedrey penisini serbest bırakıp ona baktı.

"Ne yazık," diye mırıldandı Fenn, Tedrey'e bakarken. Tedrey kaskatı kesildi.

"Belki başka bir zaman, karanlıkta seninle ilgilenirim," dedi Fenn. "Bunu isterim," diye yalan söyledi Tedrey.

Fenn ona hoşgörölü bir gülümseme attı. "Git, Drey'im," dedi.

Tedrey, bunu yaparken aceleci görünmemeye çalıştı.

Ve Fire City sokaklarından Nyx ve Lorenz'in evine giderken de aynı şeyi yaptı.

Bunu, takip edildiğini bilerek yaptı.

Lorenz ve Faunus (ve Saturn) ona, gözlem yapıyormuş gibi görünmeden gözlem yapma, birinin gözlem yapmıyormuş gibi görünmek istediğinde onun gözlem yaptığını hissetme gibi çeşitli beceriler öğretmişti...

Ve takip edildiğini nasıl anlayacağını.

Lorenz ve Nyx'in malikanesinin yanında bolca yetişen hanımeli kokusunu alana kadar rahat nefes alamadı.

Nyx, arka kapıdan içeri girerken onu karşıladı.

Sonra, onun gelmesini endişeyle beklemediğini göstermeye çalıştı, çünkü Nyx, onun kendini tehlikeye attığını hiç sevmiyordu ve bunu şöyle yaparak yaptı: "Zosime ile biraz vakit geçireceğim."

"Guard'ın yeni kızına sarılmak ve ona şefkat göstermek için yola çıktı. Ona takıntılı hale geldi. Kendi çocuğu olsun istiyor ama bunu gerçekleştirmek için kocasının yatağında olması gerektiğini unutmuş gibi görünüyor," diye ekledi koridorda beliren Lorenz.

Nyx ona öldürücü bir bakış attı ve Tedrey endişesini gizlemeye çalışıyordu, çünkü casusluk görevine başladığı andan itibaren aralarında giderek artan

uyumsuzluk artmaya başlamıştı.

Sonra Tedrey'in yanağına bir öpücük kondurdu, onun yanından geçip kapıdan çıktı ve kocasına veda etmeden kapıyı arkasında sertçe kapattı.

Tedrey Lorenz'e baktı.

"Eğer ben..." diye başladı.

Lorenz başını salladı ve onu keserek sözünü kesti. "Onu kızdıran bir şey yaptığım ilk sefer değil bu. Hayatımın sonuna kadar onun yanında olacağım. Bu yüzden, bunun son olmayacağını tahmin ediyorum." Başını yanındaki kapıya doğru eğdi. "Gel, şarap içelim."

Sonra salona girdi. Tedrey onu takip etti.

Orada zaten bir sürahi şarap ve birkaç kase zeytin ve badem vardı.

Lorenz şarabı doldurdu ve Tedrey, "Bildirmem gereken bazı şeyler var," demeden önce oturdular.

Lorenz, Tedrey'e bakarak sessiz bir sesle şöyle dedi: "Biz arkadaşız ve bu nedenle, evime girdiğin anda bilgi vererek benim ilgimi veya saygımı satın almana gerek olmadığını hatırlatmalıyım. Sen görevini yerine getirmeden önce, arkadaş olarak sohbet edebiliriz."

"Biliyorum, ama..."

"Son olaylarla birlikte, bu isyancıların ne kadar ileri gidebilecekleri daha da netleşti ve yaptığınız şeyin ne kadar büyük bir risk taşıdığı ortaya çıktı."

Ah.

Nyx'in Lorenz'e kızmasının nedeni.

Başından beri, Tedrey'in yaptığı şeyi yapmaya kararlı olmasından hoşlanmamıştı.

Ancak şimdi...

"Bu benim seçimim, Lorenz," diye arkadaşına hatırlattı.

Lorenz iç geçirdi ve Tedrey'in devam etmesine izin verdi.

"Bir hazineleri var," diye duyurdu Tedrey.

Lorenz'in kaşları hafifçe seğirdi, ama bunun dışında, odadaki gergin atmosfer onun bu bilgiye olan ilgisini ele veriyordu.

"Fenn ve The Rising'in askerlerinden biri tartışıyordu. Bu konu gündeme geldi," dedi Tedrey. "Fenn benim önümde tartışmalara açık görünüyor. Ancak, bu konuyu çabucak geçiştirdi ve tartışılmasına izin vermedi."

söylendi, sadece bahsedilmedi, artık ona erişemeyebilecekleri ve ödeme yapamazlarsa asker alamayacakları da belirtildi."

"Dellish parası," diye mırıldandı Lorenz.

"Anlamadım?" diye sordu Tedrey.

Lorenz şarabından bir yudum aldıktan sonra koltuğuna yaslandı ve şöyle dedi: "Carrington. Wilmer'ın hain danışmanı. On yıllardır onların kasasından para çalıyordu. Bu paranın nereye gittiğini bulamadılar. Carrington muhtemelen artık ölmüştür. Eğer parayı sakladıysa ve nerede olduğunu kimseye söylemediyse, The Rising ona erişemeyecek."

Tedrey başını salladı.

"Ve böyle bir haçlı seferi için finansman gerekir," diye devam etti Lorenz. "Tabii ki, çoğu durumda askerler maaşlarını almayı beklerler. Carrington'ın zimmete para geçirdiğini öğrendiğimizden beri, bunun bu nedenlerden kaynaklandığını düşündük."

"Elbette," diye mırıldandı Tedrey.

"Bu iyi, Teddy," dedi Lorenz. "True'ya haber gönderebilirim. O da çabalarını buraya yoğunlaştırabilir. Bu sözler, para kaldığı anlamına geliyor. Onlardan önce bulursa, parayı krallığının rezervlerine geri koyabilir. Böylece, halkın sevgisini kazanacak ve onu kurnaz, bilge, becerikli ve güçlü gösterecek bir başarıyla hükümdarlığına başlayabilir. Ayrıca, paralarının olmaması, özellikle de sahip oldukları kadar büyük bir miktarın olmaması, davalarını önemli ölçüde zayıflatacaktır."

Tedrey bunu duyunca heyecanlandı, bu heyecan midesinde bir sıcaklık olarak yerleşti.

Prens'i tanıımıyordu... hayır, *Kral* True'yu. Ama Tedrey doğuştan Dellish'liydi ve ülkesinin ve hükümdarının, Tedrey'in öğrendikleri sayesinde bir şekilde güçlenebilmesinin kendisi için bir anlam ifade etmesine şaşırmıştı.

Ve o sikke bulunursa, bu The Rising için büyük bir darbe olurdu, muhtemelen çok ciddi bir darbe.

Evet, o sıcaklık midesine yerleşmişti.

"Faunus ziyarete gelmek istedi," dedi Lorenz, aşırı rahat bir tavrıyla. Arkadaşı pek çok konuda çok iyiydi.

Çöpçatanlıkta ise çok kötüydü. O

kadar kötüydü ki, Tedrey neredeyse

gülümseyecekti.

Söylemesi gereken şeyi söylemesi gerektiğini bildiği için

gülümsemedi. "Güvenli değil. Gözaltındayım. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladı Lorenz. "Ancak ben bir generalim ve o bir asker. Evime gelmesi olağandışı bir durum olmaz."

"Lorenz..."

Arkadaşı elini kaldırdı ve indirdi. "Eğer bunun göze alamayacağın bir risk olduğunu düşünüyorsan, anlarım. Ama Faunus senin için endişeleniyor. Ona defalarca iyi olduğunu söylüyorum, ama kulak asmıyor. Senin bu işi nasıl hallettiğini kendi gözleriyle görmek istiyor." Sesi alçaldı. "Seni çok seviyor, *amico*. Benden tavsiye istemedin, ama yine de sana söyleyeceğim. Ona bunu vereceğim."

Tedrey Faunus'a bunu vermek

istiyordu. Çok istiyordu.

Ama yapması gerekeni yapmalıydı.

Düzeltilmesi gereken hataları vardı ve sadece kendisi için bir şey yapmak, bu amaca ulaşmak için izlemesi gereken yol değildi.

Bununla birlikte, Faunus endişeleniyorsa...

"Belki de Fenn'den daha fazla destek kazandığımı hissettiğimde. Onlar bana güvenmiyor, Lorenz. Fenn'in bu hazineyle ilgili tartışmayı kesme şekline bakılırsa, onun da bana tam olarak güvenmediğini anlıyorum. Beni takip ediyorlar. Beni izliyorlar. Benim önümde rahatça konuşamıyorlar. Kafaları karışık. Carrington'ın yakalanması ve idam edilmesi ile The Enchantments'taki yenilgi nedeniyle ortada uyumsuzluk ve azımsanmayacak bir endişe var. Seph büyük bir kibirle ilerledi, ama Dellish kraliçesini öldürmek ve The Enchantments'a saldırmak Fenn'in planıydı. Fire City'deki bu kadroya, gelecekteki kampanyalar için planlar yaparken kendimi sevdirebilirim, edineceğim bilgiler onları engellemek için çok önemli olabilir."

"Ve eğer böyle bir şey olursa, ilk şüpheli sen olursun," diye Lorenz işaret etti.

"Bu, başından beri aldığım risk olduğunu biliyordum."

"Ve bu riski aldığını hatırlatmanın bir zararı yok, ayrıca istediğin zaman bu riski bırakabilirsin ve yine de benim korumam, evim, ailem ve kalbimdeki yerin var."

Tedrey gözlerinin kaşındığını hissetti.

Lorenz, Tedrey'in duygularını kontrol edebilmesi için ona mahremiyet sağlamak amacıyla başka yere baktı, şarap kadehini dudaklarına götürdü ve kadehin içine mırıldandı: "Sadece bunu bil."

Tedrey cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı: "Biliyorum."

Lorenz bir yudum aldı, yuttu, tekrar Tedrey'e döndü ve sordu: "Acaba baban şimdi senin hakkında ne düşünürdü?"

Tedrey'in tüm vücudu gerildi.

"Bir erkeğin penisiyle ne yaptığı, onun erkeği yapmaz," dedi Lorenz ve sözlerini şöyle bitirdi: "Değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Tedrey.

"Sen tanıdığım birçok erkekten daha erkeksin, Teddy. Ve tanıdığım erkeklerin çoğu asker."

Artan duygularını gizlemek için Tedrey gözlerini kaçırdı.

"Biraz yiyecek bulmaya çalışalım," diye önerdi Lorenz. "Acıktım ve bu gece karımla olan düşmanlığımızı sona erdirmeyi ve bunu ikimizin de en yorgun olacağı bir şekilde yapmayı planlıyorum. Beslenmeye ihtiyacım var."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve Tedrey de ayağa kalkana kadar kaşlarını kaldırdı.

Ve bu görevi yerine getirmek için ikisinin de yardımı gerekmeseyse de, ikisi de akşam yemeği sipariş etmek için bir hizmetçi bulmaya gittiler.

Tedrey yatmış ve koridorun sonundaki arkadaşlarının odasından gelen tutku dolu sesleri duymamışken, çok daha sonra bir fener yakıp, Lorenz'in birkaç hafta önce yapmasını önerdiği şeyi, sık sık yaptığı şeyi yaptı.

Şu anda yaptığı şeylerle, neredeyse her gece yaptığı bir şeydi.

Lorenz'in kendisine verdiği güzel, deri ciltli günlüğü açtı. Lorenz'in kendisine verdiği güzel gümüş kalemi eline aldı.

Ve endişeli düşüncelerini sayfayla paylaştı.

Prenses Elena

Seil Denizi'nde Sky Bay Dışında AIREN

"Sanırım bitti," diye not ettim, sağır edici top ateşinin sesi kesilip bir daha başlamadığında.

"Umarım bitmiştir," diye mırıldandı Finnie.

"Ben de öyle umuyorum," dedi Circe, sanki kulaklarından suyu boşaltmaya çalışır gibi başını sallayarak.

Circe, Güney Toprakları'nın Korwahk ulusunun Altın Savaşçı Kraliçesi *Dahksahna* Circe'dir.

Aramus'un gemilerinden birine binip, Circe ve kocası Lahn'ın geldiği yere doğru yola çıkmadan birkaç saat önce tanışmıştık.

Kral Noctorno ve Kraliçe Cora Wodell'de kalmıştı. Lahn, o sırada tüm erkeklerin bulunduğu yerdeydi.

Gemimize saldırı olması ihtimaline karşı güvertede kılıçlarını hazır tutuyorlardı. Bildiğim kadarıyla, gemimize saldırı olmamıştı.

Hava, top barutunun keskin kokusuyla doluydu. Uzaklardan, (umarım) batırdığımız gemilerde bulunan adamların çığlıkları olduğunu düşündüğüm sesler duyuyordum. Bu gemiler, Sky Bay'in tek iskelesi olan Twilight Harbor'ı ablukaya almıştı.

Ancak (örneğin güvertemizde) daha yakın mesafede bulunan erkeklerin çığlıkları, bizim güvende olduğumuzu ve zafer kazandığımızı düşünmeme neden olacak kadar yüksek değildi.

Bu varsayımımın doğru olup olmadığını doğrulamak için porthole'dan dışarı bakmadım, çünkü olayları görebileceğimiz bir kabinde değildik (bunu önceden kontrol etmiştim).

Ayrıca, kabinde olduğumuz için çok sinirli olduğum için de bakmadım.

Kılıç kullanmayı çok iyi bilirdim.

Finnie'nin de bu konuda yetenekli olduğunu öğrenmiştim.

Ve Circe, tanrıçanın adını taşıyan Altın *Savaşçı* Kraliçe olarak biliniyordu.

Bununla birlikte, kadınların güverte altında kalması gerektiğini savunurken kocasının bana attığı şiddetli bakıştan (ki itiraf etmeliyim ki, bu

derimden bir ürperti geçiren şiddetli bir bakışla (ve ben böyle bir hissi sık sık yaşamazdım), Circe'nin mahallesinde kavga etmedim.

Ya da Finnie'nin.

Sadece

kendiminkiyle.

Ben de

kaybettim.

"Bize anlattıklarına göre," dedi Circe, ben de kabindeki şezlongda öfkeyle uzanmayı bırakıp, şezlongda uzanarak ona baktım (hâlâ öfkeyle), "birçok savaşı karşı karşıyasın. Belki de enerjini buna değer olanlar için saklaman en iyisidir."

"Anlamadım?" diye sordum.

Circe, görevi devralan Finnie'ye bakışlarını yöneltti.

"Onlar... Yani, bu dünyadaki erkekler..." Bu ikisinin uzun zamandır bu dünyada olduklarını, ancak *bu dünyaya ait* olmadıklarını düşünerek düşüncelerimi düzelttiğimde, tereddüt etti. Onlar, yolculuğumuz boyunca bize çok şey anlattıkları, tamamen farklı bir dünyaya aitti.

"Arabalar", "bilgisayarlar", "akıllı telefonlar", "suşi" ve "fluffernutter sandviçleri" gibi şeylerle ilgili fantastik hikayeler de dahil.

Hepsini çok özlüyorlardı. Ama aşk

onları burada tutuyordu.

Kocalarına olan aşkları ve sonra da bu kocalarıyla kurdukları ailelere olan aşkları.

Ve ben, şu anki ruh halimle, bunun onların hikayelerinin en fantastik kısmı olduğunu düşünüyordum.

"Şey... *erkekler*," diye bitirdi Finnie zayıf bir

sesle. "Onlar erkekler," diye onayladım.

"Yani, çoğu *erkekten* daha *erkeksi*," diye devam etti. "Seninki de dahil."

Ona baktım.

O da (Circe gibi) divanda uzanıyordu (Jasmine ve Hera kapının dışında nöbet tutuyorlardı, en azından kızken öğrendikleri görevleri yerine getirmelerine izin verilmişti). Bana doğru eğilip elini uzatarak bileğimi kavradı. Elini orada bırakarak, beni rahatlatmak için sıkıca sıktı.

"Yıllar geçtikçe ona çok kızacaksın," dedi. Buna karşılık, ona göz kırptım.

"Yani, *kızgın*" diye, garip konuşma tarzını açıkladı. Yolculuğumuzun birkaç kısa günü boyunca bunu sık sık yapmak zorunda kalmıştı.

"Tamam," dedim, buna hiç de şaşırmamıştım.

"Ve yıllar geçtikçe, neyin önemli neyin önemsiz olduğuna karar vermen gerekecek. Neyin sadece inatçılıktan kaynaklandığını, neyin ise onun için gerçekten önemli olduğunu. Ve kabullenmesi çok zor olan bir şeyi anlayacaksın," dedi.

"O da ne?" diye sordum, istemediğim halde meraklanarak.

"Düzenli olarak, ama umarım sık sık değil, onu *sana karşı* çok kızdıracak şeyler yapacaksın," diye açıkladı. "Ve onun da buna hakkı olacak."

"Bu en kötüsü," diye mırıldandı Circe.

Bir bakıma bunu zaten keşfetmiştim.

Hiçbir şey söylemedim.

"Cassius'u çok iyi tanımıyorum," diye devam etti Finnie. "Ama onun memleketine yaklaştıkça daha gergin hale geldiğini fark ettim." Omuz silkti. "Bunun nedeni başkentinin kuşatma altında olması olabilir. Ülkesinde muhalefet hareketinin güçlenmesi olabilir. Wodell'de olanlar olabilir. Buradaki durumlara bakılırsa, yüzlerce farklı neden olabilir. Ama onun *senin için* gergin olduğunu hissediyorum."

Bu beni şaşırttı. "Benim için mi?" diye sordum.

"Seni götürdüğü bu ülke, *onun* ülkesi, anladığım kadarıyla senin alışık olduğun bir yer değil. Dahası, özellikle onun için, burada tehlikedesin," dedi Finnie.

Aman Tanrım.

Bu çok doğrudu.

"Ve o bundan hoşlanmıyor," diye ekledi Circe. Ona baktım.

Bu da doğrudu.

"Yani, şey gibi... o *bunu* sevmiyor, *sevmiyor*, yani, eve gelmek yerine, cehennemin ateşli kapılarını çalarak, ikinizi öğle yemeğine davet edip etmeyeceklerini sormak dahil, başka herhangi bir yere seve seve giderdi. Buraya gelmek yerine. Ama çoğunlukla, *seni* buraya getirmek yerine," diye devam etti.

Tamamen doğru.

"Ve sana aşık olduğu için..." Finnie başladı. Bir saniye.

"Dur," diye araya girdim. "O bana aşık değil." Bu sefer Finnie bana baktı.

Sonra bana bakan Circe'ye bir bakış attı.

Circe onun bakışını hissetti, ona doğru baktı ve ikisi de benim de fark ettiğim bir ifadeyle ağızlarını gerdi.

"O bana aşık değil," diye tekrarladım. "Um...

tamam," diye mırıldandı Circe.

"Tamam"ın "iyi" anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Ve bu durumda, bunu hiç de öyle kastetmemişti.

"Gerçekten öyle değil," dedim sessizce. "Daha önce evliydi. Karısını doğum sırasında kaybetti. Onu çok seviyordu ve hala seviyor."

"Hiç şüphe yok," diye onayladı Finnie. "Hâlâ sana aşık."

Dudaklarımın açıldığını hissettim.

"Bunu bilmek, senden önce birini kaybettiğini bilmek, seni tehlikeli olduğunu düşündüğü bir yere götürmek istememesinin büyük bir kısmını açıklıyor," diye bitirdi Finnie.

"Ama," diye fısıldadım. "O bana aşık değil."

Yine birbirlerine baktılar ve benim anlamadığım bir anlaşılmaya vardılar gibi görünüyordu, ve bunun nedeni sadece Cassius'un bana aşık olduğunu düşündükleri için sersemlemiş olmam değildi.

Bu olasılık karşısında hem dehşete kapıldığımı hem de büyük bir sevinç duyduğumu söylememe gerek yok.

Finnie bileğimi biraz daha sıkarak ama tutmaya devam ederek bu düşüncelerden kafamı uzaklaştırdı.

"Aramus ve Ha-Lah'a durumu açıkladıktan sonra bunu tartıştık. Frey, Apollo, Lahn, Tor ve biz kadınlar, en iyisinin bunu sizden saklamak olduğuna karar verdik." Bir kez daha bileğimi sıktı. "Hepiniz. Zaten çok fazla baskı altındasınız. Daha fazlası iyi olmaz. Ama şu anda bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyorum."

"Ben her zaman bunun akıllıca olup olmadığını merak ettim," dedi Circe. "Yani, ben senin kadar uzun süredir onların yanında değilim, ama herkes bunun zaten olduğunu ya da olduğunu görebiliyor, o zaman sorun ne?"

"Biliyorum, değil mi?" Finnie ona dedi.

"Doğru," Circe onayladı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sorduğumda sesim yükseldi.

"Kehanet," diye cevapladı Finnie, yine kolumu sıkarak, ama bu sefer bileğimi bırakıp arkasına yaslandı.

"Canavarı yeneceğimiz kehaneti mi?" diye sordum. "Aynen öyle," diye başını sallayarak cevapladı.

"Ne olmuş ona?"

"Bu ittifaklarla ilgili değil," dedi Finnie. "Bu aşkla ilgili," dedi Circe.

Aşk mı?

"Her zaman aşk ile ilgilidir," dedi Finnie.

"Her zaman. İnsanlar bunu anlamalı. Bu, bildiğim tüm dünyaları, ve ben çoğu insandan daha fazlasını bilirim, daha iyi bir yer haline getirir," diye ekledi Circe.

Bunun üzerine ikisi de kahkahaya boğuldu.

Onların neyi bu kadar komik bulduklarını tam olarak anlayamadım. Çünkü...

Aşk mı?

"Ne demek... *aşk*?" diye sordum. Ancak cevap alamadım.

Kapı birden açıldı ve hepimiz irkildik.

Cassius, rekor kıran bir kötü ruh haliyle içeri girdi.

Ardından Frey geldi, rahatlamış görünüyordu (evet, zafer kazanmıştık).

Lahn, Frey'in ardından geldi ve tüm erkekler uzun boylu olsalar da, o kadar iri bir adamdı ki, kapıdan girebilmek için çenesini boynuna gömmek ve hatta belinden biraz eğilmek zorunda kaldı.

Kesinlikle Firenz (veya Airenzian) gibi görünüyordu. Karanlık. Korkutucu. İri.

Ama o, bunların hepsinin yaklaşık elli katıydı.

Onun Güney Toprakları ve Kuzey Toprakları'nın en güçlü savaşçısı olarak bilinmesine şaşırmadım.

Güney ve Kuzey topraklarında en güçlü savaşçı olarak bilinmesine şaşırmadım. Aslında, onunla savaşma fikriyle karşı karşıya kalan birçok kişinin kaçmak için altlarına işediğini hayal edebiliyorum.

Bununla birlikte, o gülünç derecede çekiciydi.

Cassius kadar yakışıklı değildi (prensimin dövmeleri, kesik saçları, o mavi gözleri, onunla kıyaslanamazdı).

Ama Lahn'a bakmak zor değildi.

Frey'e bakmak da öyle.

"Limana yanaştık," diye bağırdı Cassius, ses tonuyla beni yine irkiltip Frey'i incelediğim gözlerimi ondan ayırıp ona bakmamı sağladı. "Adamlar erzakların dağıtımını halledecekler. Kaleye gidiyoruz. Hazırlan ama eşyalarını dert etme. Onlar getirilecek."

Ve bununla birlikte, dışarı çıktı.

Onun sırtına, sonra da kaybolduğu açık kapıya baktım.

Jasmine ve Hera kapıyı dolduruyorlardı, Jazz başını çevirmiş, şüphesiz giden Cassius'a doğru öfkeyle bakıyordu. Hera ise bana bakıyordu.

"Çabuk ol, çünkü gecikme olursa onun keyfi kaçacak," dedi Finnie. Ona baktım ve Cassius'un keyfi şu anki halinden daha da bozulabilir mi diye merak ettim. "Kadından kadına, uzun süredir evli olan bir kadından, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenen bir kardeşe."

İşlerin nasıl yürüdüğünü mü?

"Aklını başına al," diye devam etti. "Bu, senin becerilerin veya yeteneklerinle, onun bunlar hakkında ne hissettiğiyle veya senin bunları kullanman konusunda nasıl fikir ayrılığına düştüğünüzle ilgili bir mesele değil. Bu, onun kafasının nerede olduğu ile ilgili ve bu iyi bir yer değil. Başka bir deyişle, dostum," diye eğilerek yaklaştı, "savaşları seçerken, bunu bir kenara bırak ve bunun yerine enerjini erkeğine bakmaya yönelt."

Onu inceledim.

Sonra Circe'ye baktım, o da başını salladı.

Gözlerim çenesini eğen Hera'ya kaydı.

Jazz'ın dikkati artık kabindeydi ve o bile onayladığını gösterdi, bu da şok ediciydi (ama yine de, Mac ile olan ilişkisi ciddileşiyordu, Cassius'un pislik olmadığı zamanlarda sevimsiz bir adam olmadığını da fark etmişti).

Sonra Frey ve Lahn'a baktım.

Lahn, koyu renkli, yoğun bakışlarıyla bana bakakaldı.

Ama onun da aynı fikirde olduğunu hissettim.

Frey konuşan tek kişiydi.

"Karım aptal değil ve evliliğimiz on yıllardır sadece bu yüzden güçlü kalıyor."

"Bu doğru değil, yakışıklı kocam," diye cevapladı Finnie. "Sen de evliliğimizi besledin."

"Sadece senin öğrettiklerinle," diye

karşılık verdi. Peki o zaman...

Bu çok tatlıydı.

"Onlar birbirlerine atlamadan önce burayı terk etsek iyi olur," dedi Circe bana, ve o anda Drakkar ile Buz Prensesi arasındaki akımı hissettim, karısına olan bakışlarının sıcaklığını görmem gerek yoktu, ve *onların* yatağı olduğunu düşünerek divandan kalkıp çıkmaya karar verdim.

Odayı terk ederken, Jasmine ve Hera yanıma yaklaştılar.

"Bu, o çorak araziye tam donanımlı olmadan gitmek anlamına gelmez," diye mırıldandı Jazz.

"Kesinlikle," diye onayladı Hera.

Derin bir nefes aldım.

Ve hepimiz Cassius ve benim kabinime gittik, böylece kaderimin bu kısmıyla yüzleşmeye hazırlanabilecektim.

Tamamen silahlanmış olarak.

Ama "adamımın" ihtiyaçlarına odaklanarak.

Tanrım, bana yardım et.

SKY BAY BİR ÇORAK ARAZI DEĞİLDİ.

Güverteye çıktığımda bunu hemen fark ettim.

Cassius'un yanında, siyah asfalt yollarda, teğmenlerim ve adamları etrafımızı sıkıca çevrelerken, bacaklarımız ve botlarımız birbirine değecek kadar yakinken bunu daha da fark ettim.

Evet, sadeydi.

Ama mimarisi şaşırtıcıydı.

Birchlire Kalesi'nin yüksekliği, genişliği ve ihtişamı bir görsel şölen, bir görsel ziyafet gibiydi. Orada bulunduğumda, Go'Doan'ın altın kubbeli, beyaz badanalı binaları ve caddeleri güneşin altında göz kamaştırıcı bir temizlik ve güzellikle parıltıyan bir harikaydı.

Ama Sky Bay'de baktığınız her yer böyleydi, hatta daha da fazlası.

Siyah taştaki oymalar, binaların tepesindeki kubbeler ve kuleler, payandalı çatı pencereleri, heybetli gargoyl'lar, devasa vitray rozet pencereler, hatta tapınak gibi görünen çok katlı bir binanın tepesinde bulunan devasa bir saat (ama Cassius bunun bir banka olduğunu söylemişti) gibi, her şey ilgi çekiciydi.

Ve çoğu durumda... güzellik.

Doğru, bu benim alışık olduğum güzellik değildi. The Enchantments'ın yeşil yapraklarının arasından süzülen parlak güneş ışığı ya da Dellish tarlalarının dalgalı yamalı bohçası ve oradaki şirin sazdan çatılı köyler gibi.

Ama bu da en az o kadar

güzeldi. Sadece kendine

özgü bir güzellikti.

Hatta bacalardan yükselen kalın, gri duman bile genel havaya katkıda bulunuyordu.

Bu, bilinmeyen bir nedenden dolayı, bacaklarımı bir battaniyeyle örterek rahat bir yerde kıvrılmış, elimde iyi bir kitap ve kafamda hiçbir şey olmadan sadece *dinlenirken*, elime sıcak bir içecek almak dışında hiçbir şey istememe neden oldu.

Ağaç evimin terasında yaptığım gibi.

Ya da Cassius ile battaniyenin altında, çok daha aktif bir şey yapmak istiyordum.

Ve bunların kötü şeyler olduğunu düşünmüyordum.

Ama yaklaştıkça, en güzeli, bu ihtişamın en parlak örneği (kendi tarzında) şehrin tamamını çevreleyen sarp tepelerin güneybatı sırtında (mükemmel bir şekilde) oyulmuş gibi görünen Citadel'den parıldıyordu ve şehri limanda bir kırılma olan bir çanak gibi gösteriyordu.

Cassius'un evi, Körfezi koruyan bu sıradağın kenarı boyunca uzanan Sky Citadel, uzaktan bile pencerelerin üzerindeki demir haçların ve kulelerinden fırlayan, surlarını çevreleyen düşmanca dövme süslemelerin olağanüstü olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, oraya gidip her santimini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Bunların hiçbirinden bahsetmedim.

Cassius'un keyfi yoktu ve bu yüzden geri kalanımız da onun ruh halini benimsedik.

Ama yine de, her dönüşte, zihnim keşfedilecek yeni bir şeyle meşgul oluyordu.

Örneğin, bazı caddelerin ortasından geçen *su yolları* vardı ve bu yollarda dar tekneler insanları taşımak için yukarı (veya aşağı) yönlendiriliyordu. Bu sayede, kalabalık şehrin caddeleri atlar ve arabalarla (ve bunlardan kaynaklanan trafik sıkışıklığı ve kokularla) tıkanmıyordu.

Başka bir caddede ise, bir tür ulaşım aracına tanık oldum. Caddenin bir tarafını kaplıyordu. Uzun (yan tarafında *sekiz* pencere vardı), *raylar* üzerindeydi ve arkadaki büyük aparatları pedal çeviren adamlar tarafından hareket ettiriliyor gibi görünüyordu.

Bu da, çok sayıda at, araba veya (bazen dik) caddelerde uzun yürüyüşler gerektirecek mesafeleri kat etmek için çok sayıda insanı taşımak için bir yoldu.

Başka türlü tarif edilemezdi, *olağanüstüydü*.

Buna rağmen, sokakların insanlarla dolu olduğunu ve kralın dönüşünü (Gallienus kendi muhafızlarıyla önümüzde at sürüyordu)

ve prensin bir süre uzak kaldıktan sonra deniz savaşıyla müjdelenen dönüşü gözden kaçırmış olamazdı.

Ama kaçırılmaması gereken bir olay olmasına rağmen, bu pek önemli görünmüyordu. Bu (başlangıçta) beni tedirgin eden tek şeydi.

Çünkü çok az kadın vardı ve olan kadınlar da bulutlu bir günde gezintiye çıkmış, şık giyinmiş değillerdi. Sıkıcı, hatta bazıları eski püskü giysiler giymişlerdi ve yaptıkları işlerle meşguldüler.

Ve bu meşguliyet sinir bozucu, hatta bazı durumlarda çılgınca görünüyordu.

Kadınlar da erkekler de bizim geçit törenimizi izlemek için durmadılar. Kadınlar başları eğik bir şekilde yoluna koşturuyorlardı, ama açıkça dikkatlerini veriyorlardı, çünkü yolun kendilerine ait kısmını kullanmak isteyebilecek erkeklerden uzak durmaya özen gösteriyorlardı.

Ve uzun süre izlememe gerek kalmadan, giyinik olsun ya da olmasın, erkeklerin öncelikli geçiş hakkı olduğunu gördüm.

Ama erkekler, bizim tarafımıza bakıyor olabilirlerdi, ama bunun dışında... Hiçbir şey.

Bu tedirginliğin endişeye dönüşmeye başlamasının nedeni, çevremdeki merakımın azalmaya başlaması ve hiçbir neşe ya da canlılık hissetmememdi.

Gerçekten de, havada bunlardan eser yoktu.

Bu, özellikle böylesine güzel, görünürde refah içinde ve bariz bir yaratıcılığın olduğu bir yerde inanılmaz derecede tuhaftı.

Tabii ki, buranın dünyadaki en mutlu yer olmasını beklemiyordum.

Sonuçta, bu şehirde kadınlar ayaklanıp efendileri olan erkekleri öldürdükten sonra kaçarak Nadirii Kardeşliği'ni kurmuşlardı.

Ama bu beklenmedik ve rahatsız edici bir durumdu.

Dahası, hiçbir vatandaş kuşatma altında acı çekiyor gibi görünmüyordu. Kimse bitkin görünmüyordu. Ve yine de, liman çok kısa bir süre önce kurtarılmış olmasına rağmen, hiçbir tepki yoktu.

Kral ve oğlunun aralarında olduğu, limanı ele geçirdiği, dört geminin limana demir atarak erzak getirdiği için sevinç gösterileri yoktu.

Alaycı tepkiler de yoktu.

Prenslerinin yanında at süren beni gördüklerinde bile hiçbir tepki göstermediler.

Aralarında bir Nadirii vardı (aslında, üçümüz ve arkamızda yirmi kişi daha vardı).

Bazı bakışlar aldım, çoğu (tabii ki erkeklerden, kadınlar bize bakmıyordu bile) kötü niyetliydi.

Ama bunun dışında... Hiçbir şey yoktu.

Evet, bu rahatsız ediciydi.

Sonunda, Citadel'e giden virajlı yolu koruyan yüksek, sade demir kapılara vardığımızda, Sky Bay'e duyduğum tüm hayranlığım içimden akıp gitmişti.

O kadar ki, kendimi gerçekten bitkin hissettim.

Engabeli yolu koşarak geçmek, Cassius'u atından indirip kaleye sürüklemek, Jazz, Hera ve Cassius'un adamlarının da bizimle birlikte içeri girdiğinden emin olmak ve o hava, o ruh hali, o atmosferden korunmak için kapıları barikatlamak istedim.

Sonra Cassius'u yatağa götürmek, ama zevkli aktiviteler için değil.

Onu sıkıca bana sarılmak, gücünü, koruma ihtiyacının derinliğini (ki bu, dipsiz olan sevme yeteneğinin derinliği olmalıydı) emmek ve ona hafif, güneşli, neşeli ve iyi her şeyi aşlamak için.

Her şeyi.

Sadece bir fısıltı bile olsa.

Evini sık sık kasvetli ve sefil olarak nitelendirirdi.

Görünüşünü kastetmiyordu.

Bunu kastetmişti.

Havanın bile umutsuzlukla dolu, ağır, hatta tıkanmış gibi görüldüğü gerçeğini.

Yolu koşarak geçmedim.

Dikkatli olmak

zorundaydım.

Askerler, omuz omuza, o yolun her iki yanında sıralanmış, siyah savaş derileri ve arduvaz rengi yün mantolar giymiş, parlak siyah miğferlerinin altından bize bakıyorlardı. Uzun, ölümcül uçlu mızrakları gökyüzüne doğrultulmuş ve omuzlarına dayalıydı.

Bir anda yere serilebilirdik.

Ama hiçbirini bir santim bile kıpırdamadı. Hiçbirinin kıpırdadığını görmedim.

Benim merak ettiğim şey, şehri kuşatan radikallerle neden savaşmadıklarıydı, çünkü o yol kaleye kadar uzanan uzun bir yokuşdu. Onlarca kişi vardı.

Ancak, kral ve prensleri için dikkatle ayakta duruyorlardı, derileri, mızrakları ve kaskları tertemizdi.

Tuhaf ve oldukça rahatsız edici bir durumdu.

Cassius'un böyle hissetmediğini fark ettim.

Ama arkama baktığımda, Frey ve Lahn'ın ikisinin de açıkça tetikte olduklarını ve savaşçıların sıralarını açıkça incelediklerini gördüm.

En üstte, pürüzsüz parke taşlarıyla döşeli büyük, görkemli bir avlunun tam ortasında, bu karanlık taş manzarada göze hoş gelmeyen doğa izleri olan, ancak tam olarak kesilmiş, bodur koni ve piramit şekillerinde bazı çalılarla süslenmiş, turuncu alevlerle yanan devasa bir ateş çukuru vardı.

Çınlayan, huzurlu bir çeşme değildi.

Belki de Airen ve Firenze'nin bir olduğu ve Ateş Kralı tarafından yönetildiği eski zamanlara bir övgüydü.

Belki de bir zamanlar bir çeşmeydi, ama yıllar içinde bazı hükümdarlar, sıcak ve huzurlu bir şey yerine, tehditkar ve sert bir şey tercih etmişlerdi.

Bunu sorma fırsatım olmadı (sormayacaktım zaten). Cassius'u tutup onu güvenli bir yere götürme fırsatım da olmadı, böylece ruhlarımızda kalmış olabilecek mutluluğu koruyabilirdik.

Yüksek, geniş, kemerli çift kapılı Citadel'in açık olan kapılarından (her ikisi de), üç kadın, hareketsiz, üniformalı ve dikkatle duran hizmetkarların sıralandığı merdivenlerden aşağı indi.

Bunlar, Airen'de süslü giysiler giyen tek kadınlardı, ancak tanrıçama asla böyle giysiler giymeyeceğime yemin etmiştim.

Kalın deriden yapılmış, ipek bluzların üzerine giydirilmiş, ancak *mühendislik harikası* olarak tanımlanabilecek korseler, kadınların kaburgalarını sıkıştırıyordu. Bluzlar boğazlarına kadar düğmeli, yakaları sert ve rahatsız görünüyordu. Etekleri geniş ve ağır görünüyordu, çeşitli derin fırfırlar, büzgüler veya kıvrımlar (ya da üçü birden) ile süslenmişlerdi, sanki taş gibi ağır görünüyorlardı.

Yüzleri aşırı derecede boyanmıştı. Gözlerinin çevresine kalın sürme sürülmüş, dudaklarına yapay ve doğal olmayan kırmızı ruj sürülmüş, ciltlerine beyaz pudra sürülmüş ve yanaklarına palyaço gibi allık sürülmüştü.

Gerçekten de yüzlerinde o kadar çok boya vardı ki, on altı yaşında mı yoksa altmış yaşında mı olduklarını anlayamıyordum.

Göğüslerine kadar uzanan, kulaklarından sarkan ve bileklerini saran, birbirine dolanmış inci kolyeler ve altın zincirler takıyorlardı.

Bu zenginlik gösterisi sadece gösterişli olmakla kalmıyordu (özellikle de şehirdeki kadınların bu tür süslemelerden tamamen yoksun olması nedeniyle), aynı zamanda altın yaldızdan çok kelepçe ve boyunduruk gibi görünüyordu.

Bu, sistem için bir şoktu, çünkü bunu görünce, bu yerde hiç renk olmadığını fark ettim. Hiçbir yerde. Ne burada, Citadel'de, ne de aşağıda, şehirde.

Çiçek yoktu. Mevsim geç olsa bile, krizanterler, adaçayı, altın başak, güller, ayçiçekleri ve asterler hala çiçek açıyordu.

Renkli tenteler yoktu.

Parlak çömllekler ya da parlak sırlı fayanslar yoktu.

Kumaşlarda renk bile yoktu, ne hizmetçilerin üniformalarında, ne de kadınların giysilerinde (korse hepsi kahverengi veya gri tonlarındaydı, bluzlar beyaz veya krem rengiydi, etekler ise siyah veya griydi).

Kadınlar, Gallienus atından inmeden hemen ona doğru koşup, o kadar derin reveranslar yaptılar ki, etekleri kaldırım taşlarının üzerinde koyu renkli ipek havuzlar gibi göründü.

Onun eşleri.

Üçü de.

Başlarını eğerek onun önünde neredeyse secde pozisyonuna geçtiler.

Boğazıma safra yükseldiğini hissettim ve Jazz'ın boğazını tıkadığını duydum.

"Evime hoş geldiniz," dedi Cassius yavaşça ve ben endişeyle ona baktım.

Tek bir bakışla, zaten bildiğimden daha fazlasını anladım.

Buradan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

Ve işte buradaydık.

İşte buradaydım.

Ve o benim burada olmamı istemiyordu.

Ama burası aynı zamanda sevgili kızı Aelia'yı büyüttüğü yerdı. O da bunu istemiyordu.

Ve şimdi nedenini anlayabiliyordum.

Gözlerine baktım, gök mavisi rengi kaybolmuştu. Gözleri gece kadar karanlıktı ve minik yıldızlar parlıyordu.

Tutkunun sisinde ya da öfkenin ateşinde, derin duygular hissettiğinde gözleri böyle görünürdü.

Ve o gözlere bakarken, omurgamda bir şeyin biriktiğini hissettim. Sihirim değildi.

Daha da önemli bir şey. Hayatı.

Temel.

Onu bundan kurtarmam gerekiyordu.

Onu, Aelia'yı ve Dora'yı bundan kurtarmam gerekiyordu.

Onları bu kabustan korumam, onları bu kabustan kurtarmam gerekiyordu.
Ve bunu başarmak için yapabileceğim tek şey, onu dönüştürmekti. Önce
zihnimde.

Sonra da gerçekte.

"Bu gördüğüm en güzel şey," diye yalan söyledim, ama sadece
kısmen. Çenesi boynuna doğru çekildi.

"Bütün şehir. Şeyler... Ne dendiğini bilmiyorum, raylar üzerinde giden vagonlar,"
diye devam ettim.

"Trenler," dedi.

"Trenler," diye tekrarladım. "Ve kanallar. Ve gül pencereler. Sivri çatılar." Citadel'in sonsuz gibi görünen kulelerine baktım, kertenkelelerden yarasalara, trollerden grifonlara, ejderhalara ve tabii ki gargoylelere kadar her türlü şekle sahip gargoyleleri geçerek, gökyüzüne doğru uzanan korkutucu ferforje çatı süslerini görmek için. "Ve bu..." Kelimeleri aradım. "Bu olağanüstü."

Görünüşe göre sözlerim Cassius'u daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı ve o da bunu "Elena, yalan söyleme" diyerek vurguladı.

"Tamam," biraz pes ettim. "O zaman, baharda benim ya da kraliyet bahçıvanlarının sarmaşık dikmesine izin vermeni umuyorum, çünkü gerçekten," elimi kaleye doğru uzattım, "daha fazla yeşillik olmalı ve duvarları tırmanırken çok güzel görünecektir."

Cassius gözlerini kırptı.

"Ve birkaç çalı daha fena olmaz," diye cesurca devam ettim. O
sadece bana bakakaldı.

"Ve ateş çukurunu bir fıskiyeyle değiştirebilirim." O
zaman konuştu.

"O ateşi besleyen bir doğal gaz damarı var."

"Oh," diye mırıldandım ve gözlerimi ateşli manzaraya çevirdim. Nefes aldım,
kendimi güçlendirdim ve ona döndüm. "İçini keşfedelim."

Kaşlarını kaldırdı. "Üvey annelerimle tanışmak ister misin?" Aslında,
istemiyordum.

Gallienus attan inerken, hepsi ayağa kalkmış, başları hala eğik bir şekilde geri
çekilen kadınlara bakışlarımı çevirdim.

Cassius'a baktım ve "Tabii ki" dedim.

Hayatım boyunca hiç cıvıdamadığım için ve Cassius beni hayatım boyunca
tanımadığı için, ancak son birkaç ayda beni iyi tanımaya başladığı için, bunu biliyordu
ve gözlerini kısarak baktı.

Atımdan indim.

Hera ve Jasmine, çoktan atlarından inmişlerdi ve hemen yanıma geldiler. "Ellie..."

Jazz endişeyle mırıldandı.

O endişeli bir insan değildi.

Ama en gl savaşçı bile Airenzian havasını soluduğunda zararlı duygularla dolardı.

"Bunu yapacağız," diye mırıldandım. "Neyi?"

diye sordu Hera.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bir yolunu bulacağız."

"Mm-hmm," diye şüpheyile mırıldandı Hera.

Ben şüpheci olamazdım.

Ne olursa olsun *bunu yapmak* zorundaydım ve bahara kadar bekleyip sarmaşık dikerek yapamazdım.

Frey ve Lahn'ın eşlik ettiği Finnie ve Circe'ye baktım ve kadınlara büyük gözler yaptım.

Finnie'nin bakışları benden öteye, Cassius'un yaklaştığını hissettiğim yere kaydı, sonra bana döndü ve başını salladı.

Circe bana sadece ekşi bir ifadeyle baktı, ama o zaten bir Airenzian şehrini deneyimlemişti, bu yüzden bunun gerçekten ekşi olduğunu anlıyordu.

Cassius dirseğimi tuttu.

Bir kez daha g topladım ve onunla birlikte Gallienus'un sabırsızlıkla beklediği yere doğru yürüdüm. Gallienus, başları hala eğik bir şekilde sıralanmış olan eşlerinin yanında değildi.

Onları kucaklamış mıydı ve ben bunu kaçırmış mıydım?

Aylarca onlardan uzak kaldıktan sonra onlara hiç bir şey söylemiş miydi?

"Babamın sevgili kızları," dedi Cassius, yanlarına vardığımızda kuru bir sesle. "Kraliyet Hanımları, Horatia, Cornelia ve Domitia," dedi, kolunu uzatarak ve isimlerini söylerken her birine doğru ilerleyerek. "Hanımlar, nişanlım, Nadirii Prensesi Elena."

"Memnun oldum," dedim.

Başları hala eğik, sadece başlarını salladılar ve sadece Domitia kaşlarının üzerinden bana biraz merakla baktı ve yakından baktığımda,  arasında (açık ara) en genç olanın o olduğunu gördüm.

"Prensesle konuşurken konuşun," diye bağırdı Gallienus onlara ve onun sözleri ve ses tonu beni gerdi.

Cassius da gerildi.

Etrafımızda toplanmış olan tüm halkımız gerildi.

"İstemediğiniz veya rahat hissetmediğiniz hiçbir şeyi yapmayın," diye sert bir şekilde emrettim.

Bu sözüm üzerine üç çift göz de beni incelemeye başladı (gerçi bunu kaşlarının altından yaptılar).

En yaşlısı (tahminimce) Horatia, beni bir süre inceledi ve ben onu hemen sorunlu biri olarak değerlendirdim.

Cornelia bana biraz şaşkınlıkla, ama oldukça çekingen bir şekilde bakıyordu ve onun daha fazla değerlendirilmesi gerektiğine karar verdim.

Domitia şok içinde bana bakıyordu (evet, kaşlarının üzerinden bile).

"Ve bana başınızı eğmeyin. Biz eşitiz. Biz kardeşiz," diye öğrettim.

"Sen bir prensessin ve onlar da..." Gallienus başladı.

"Kraliçeler," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Muhtemelen Domitia'dan gelen bir nefes sesi duydum, ama diğerlerinden hiçbir ses gelmedi.

"Onlar Kraliyet Hanımları olarak bilinirler. Airen'de kraliçelerimiz yoktur," diye bilgilendirdi beni Gallienus.

"Benim gelinim kraliçe olacak," diye araya girdi Cassius.

"Bu senin seçimin, benim değil," dedi Gallienus ona.

Cassius, babasıyla sık sık tartıştığını fark ettiğim gibi, onu başından savdı ve hala başlarını eğik tutan kadınlara döndü.

"Elena başlarınızı kaldırmanızı söyledi," dedi, ses tonu yumuşayarak.

"Kralımızın emrine itaat ederiz," dedi Horatia ve yanındaki iki kadın da biraz kıpırdadı.

Evet, bir sorun vardı.

Gallienus onları boyun eğdirmişti.

Horatia onlara hükmediyordu.

"O halde şunu bilmeniz önemli: Seyahatimiz sırasında kralınız tahtından feragat etmedi, ancak yetkilerinden feragat etti ve ben artık bu toprakların ve bu kalenin hükümdarı, Prens Regent'im. Dolayısıyla, başınızı kaldırmanızı söylediğimde, *bana itaat etmenizi* kastediyorum," dedi Cassius çok daha sert bir sesle. Horatia'nın bu iğrenç komedide oynadığı rolü tam olarak bildiği için böyle konuştuğunu düşündüm.

Cornelia ve Domitia başlarını kaldırdılar, her ikisinin de yüzünde şok maskesi gibi bir ifade vardı.

Horatia bakışlarını çok daha yavaş kaldırdı ve ifadesi sakindi.

Fazla sakın.

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri çalışıyordu.

Kesinlikle bir sorun vardı.

"Ve şunu da belirtmek önemli, Prens Regent olarak, nişanlım Prenses Regent olacak," dedi Cassius.

Domitia'nın ağzı açık kaldı.

Cornelia'nın bakışları uzaklara kaydı, yüzü dondu. Horatia'nın gözleri hafifçe kısıldı.

"Bu, düğünümüzde resmiyet kazanacak," diye devam etti Cassius. "Ama şimdiden resmiyet kazanmış gibi davranmalısın."

Gallienus alaycı bir ses çıkardı. Horatia kocasına baktı.

Diğerleri yere baktılar.

"Ve düğün yapılacak," diye neşeyle ilan ettim, tüm kadınların dikkatini çekerek. Söylemek istemediğim sözleri söylerken sesimin hafif kalması için kendimi zorladım. "Cassius Sky Bay'in durumu ve bu korkunç kuşatmayı tartışırken, biz de düğün planlarının nasıl gittiği gibi daha mutlu şeyler hakkında konuşabiliriz."

"Bu işler kâhya tarafından yürütülüyor," diye tersledi Horatia. "Planlamayı o yapıyor."

"Peki, madem ben buradayım ve bu *benim* düğünüm, düzenlemeleri denetleme görevini üstleneceğim." Bunu kusmadan söyleyebildiğim için kendimle gurur duydum ve ivme kazandığım için devam ettim. "Öyleyse hepimiz bilgilendirilelim ve sonra," Cassius'a baktım, "bana evini gezdirebilirsin."

"Bu işe yaramayacak," dedi Cassius bana. "Ne?"

diye sordum masum bir şekilde.

Beni inceledi.

Sonra elini kaldırdı, parmaklarını kıvırdı, başparmağını uzattı ve onunla yanağını okşadı.

Cassius, "Hayır, bu işe yaramayacak, kuzum. Ama en azından senin denemeni izlemek eğlenceli olacak," diye mırıldanırken, yine Domitia'dan geldiğini düşündüğüm bir başka nefes kesici ses duyuldu.

"Pembe bir gelinlikle evlenmeye karar verdim," dedim aniden, bu kelimeleri zorla söylerken sesim biraz boğuk çıkmıştı. "Metrelerce, metrelerce, *metrelerce kabarık pembe*."

Jazz'ın boğuluyormuş gibi bir ses çıkardığını duydum. Cass sadece bana bakıyordu.

Sonra başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

Onun gülüşünün ne kadar güzel olduğunu ve kahkahasının ne kadar zarif olduğunu hayretle iz ledim.

O , bir bir bir hiç zaman zaman birlikte birlikte
birlikte bırakma

Harikaydı.

Hala bunu yaparken, yüzümü iki eliyle tuttu, başını eğdi ve beni derin bir şekilde öptü.

Yine de, Domitia'nın "Ona ne yaptın?" diye bağırdığını duydum.

O hafifçe uzaklaştı ve fısıldadı, "Evet, senin denemeni izlemek eğlenceli olacak."

Ona gülümsedim.

O başını salladı, beni bıraktı, omzumun üzerinden baktı ve "Silahlı muhafızlar brifingini paylaşmak için bizi bekliyor mu?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye bir erkek sesi verimli bir şekilde bağırdı.

"Gidelim," diye iç geçirdi, bana baktı, elini tekrar kaldırıp başparmağını yanağımda gezdirdi ve sonra uzaklaştı.

Hemen Ladies Royal'e döndüm ve Domitia ve Cornelia'yı kollarımı onlara dolayarak hızla sahiplendim, tercihlerimi hemen belirttim ve Horatia'yı alışması gereken bir konuma soktum.

Kimse bir kız kardeşi
yönetemezdi. İster kral
ister zorba olsun.

"Gidelim, biraz şarap içelim, birbirimizi tanıyalım ve maceralar ve düğünler hakkında konuşalım," diyerek onları kapıya doğru yönlendirdim.

Yürürken, soluduğumuz havadan daha da rahatsız edici bir şey hissettim ve dikkatimi bunun geldiği yöne çevirdim.

Orada, diğer hizmetkarların arasında duran, bana öfkeyle bakan güzel bir hizmetçi gördüm.

Böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım.

Yine de o duygunun bana yönelik olduğunu
biliyordum. Cassius onu elde etmişti.

Ve o, ona sahip olduğunu
düşünüyordu. Kahretsin.

Kalbim sıkıştı, gözlerim onun gözleriyle buluştu ve Circe'nin haklı olduğunu anladım, ancak o zamanlar ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Enerjimi korumam gerekiyordu.

Çünkü önümde bir dizi savaş vardı.

Ve bunların hiçbiri asalar ve oklarla kazanılmayacaktı.

Bu tür zaferleri getirecek taktiklerde ustaydım.

Bana rehberlik edecek Melisse de (tanrıçaya şükürler olsun ki, son aldığımız haberlere göre hala bizimleydi) yanımda değildi.

Kendi başımaydım.

Aynı zamanda (filen) Airen'in Prenses Naibiydim. Bu

yüzden öğrenmek zorundaydım.

Ve bunu çabucak yapmalıydım.

Kraliçe Farah

Kraliçe'nin Giyinme Odası, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

"S ling."

Kocamın sesiyle, aynaya çevrilmiş gözlerim, Helga'nın elbisenin arkasındaki bağcıkları bağlamasını izlemekten, bana yaklaşan kocamın yüzüne kaydı.

"Hemen döneceğim, kraliçem," diye mırıldandı Helga, eğilerek ve sonra hızlıca ve sessizce odadan çıktı.

"Doğru..." diye başladım.

Kocam arkamda durdu, başını eğdi ve omzumla birleştiği yerde, boynumun açıkta kalan kısmına dudaklarını değdirdi.

Titremeyi engelledim.

Yeşil gözleri aynada benimkilere doğru yükseldi.

"Senin bağcıklarını bağlamayı özledim," diye mırıldandı.

Ben de özlüyordum.

Onun bağcıkları *çözmesini* de özlemiştim, hatta daha fazlasını, uyumak için yatmaya hazırlanmama yardım etmekten daha fazla bir amaçla bağcıkları çözmesini dilemiştim.

Cevap veremedi, "Askı" diye tekrarladı.

"Kolum tutuldu" dedim.

"İyileşiyor," dedi. "Can sıkıcı," dedim.

"Tahmin edebiliyorum," diye cevapladı. "Hâlâ takıyorsun." "Ben iyiyim. Sorun yok. Artık hareket etme zamanı ve..."

"Farah, üç gün daha, sonra durumu değerlendiririz."

"Bir gün," diye pazarlık ettim.

Aynadan bana gülümsedi ve yumuşak bir sesle "İki" dedi.

O kanlı kol askısını iki gün daha takmak istemiyordum. Evet, hala ağrı vardı.

Ama o sabah (ve önceki sabah, ve ondan önceki sabah, vb.) yarayı yakından incelemiştim. Derisi güzelce iyileşiyordu. Artık şişlik yoktu. Kızarıklık da neredeyse yoktu. Aslında, iki gün içinde dikişleri tamamen aldirmek mümkün olabilirdi.

Ve sonra, belki de çok yapmak istediğim bir şeyi yapabilirdim. Kralımla evliliğimi tamamlamak.

Kocamın gözlerine baktım ve saklayamadığı yorgunluğu gördüm.

Genel olarak pek iyi uyuyamıyordu. Bir askerin kaderi, geceleri uykuyu kaçıran bu korkular.

Ama son zamanlarda, annesi o kadar çirkin, hızlı ve herkesin gözü önünde ölmüştü ki... Ve ben de yaralanmıştım.

Ve Alfie çok ağır yaralanmıştı.

Ve şimdi, o kraldı, zor zamanlarda tahtına oturmuş, korkunç kararlar almak zorundaydı.

Neredeyse hiç uyumuyor gibiydi.

"İki," diye onayladım.

Ellerini belime koydu, beni döndürdü ve beni kendisine dönük hale getirdiğinde hala gülümsediğini gördüm.

Ellerimi göğsüne koydum ve yüzündeki yumuşaklık, dokunuşumla gözlerindeki yorgunluğu silip süpüren memnuniyet beni cesaretlendirdi.

"Ophelia bu sabah geldi," dedi. "İyi," diye cevapladım. "Onu gördün mü?"

"Gördüm. Uzun uzun konuştuk." "İyi mi?"

"Fire City'de olduğundan daha iyi görünüyor."

"İyi," diye tekrarladım.

"Birçok tutsak getirdi. Crittich Kalesi'nde tutulacaklar," dedi.

Başımı salladım.

"Ancak, bu iş halledildikten sonra, o gecikmek istemiyor. Konuştuğumuz gibi, o ve Nadirii, Airenzian cadısı Fern'i hapishanesinden kurtarmak için bir kurtarma operasyonu başlatacaklar. Bu nedenle, bu sabah geç saatlerde bir zirve toplantısı yapacağız. O, yardımcıları, ben, Baba, Apollo, Tor, Rus, Tint ve Go'Doan temsilcileri. Ancak, hemen Serena ile konuşmak istedi. Şu anda konuşuyorlar." Bana belimden sarıldı. "Bu sabah istediğini yap, ama saat 10'da resmi çalışma odamda benimle buluşmanı rica ediyorum."

Şaşırdım.

"Orada olmamı mı istiyorsun?"

O da benim soruma şaşırmış göründü. "Tabii ki."

"Ama ben..."

"Çok bilgesin, Farah," dedi benim sözlerimi keserek. "Annemden birçok şey öğrendim, en önemlilerinden biri de, çevrende bilgelik varsa, onu kullanan kişinin cinsiyeti ne olursa olsun, onu kullanman gerektiği idi."

Ona daha yakınlaştım ve ellerimi göğsüne dayadım.

"Ve sen kraliçesin, benim kraliçem, bu ülkenin kraliçesi ve bu nedenle, söz hakkın olacak," diye devam etti.

Mercy ve benim başlangıcımızın pek kolay olmadığını söyleyebiliriz.

Ve o bunu yapmak istediğini açıkça belirttiğinde, bunu değiştirmek için zamanımız olmadı.

Yine de, bu ilk kez olan bir şey değildi ve onun hala aramızda olmasını, oğlunda yarattığı etkiyi görebilmesini dilediğimi biliyordum.

"Orada olacağım," diye söz verdim ona.

True ellerini belime doladı, kalçalarımı hafifçe kendine doğru bastırarak, "Peki bu arada ne yapacaksın?" diye sordu.

"Alfie'yi ziyaret edeceğim."

O kadar derin bir nefes aldı ki, göğsü ellerime bastırdı. "Seni oraya götüreceğim," dedi nefesini verirken.

"Seni gördüğüne sevinecek," diye yalan söyledim. "Yalancı," diye fısıldadı True.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

True, Alfie'yi mümkün olduğunca sık ziyaret etti.

Daha fazla zamanım olduğu için, ben de onu daha sık ziyaret ettim. Alfie'yi iyileştirebilecek tek şey buydu.

İyileştiremeyen şey ise sorundu. True'ya kızgın olması değildi.

Alfie kimseyi görmek istemiyordu.

True'nun bakışları saçlarımdan ve yüzümden aşağıya, Dellish marka, dolayısıyla ağır olan elbiseme kaydı. Keten rengi kadife, göğsün derin V kesiminde ve alt kısmın geniş etek ucunda altın, kırmızı ve yeşil renkli işlemeli süslemeler vardı. Kolları omuzlarımdan ve üst kollarımdan kabarık duruyordu, ancak dirseklerimden bileklerime kadar inci düğmelerle süslenmişti

bu düğmeler kumaşı cildime sıkıca kapatıyordu.

Elbisenin ağırlığını, kolların ve korsenin sıkılığını pek sevmedim.

Bu soğuk iklimde, onun sıcaklığını çok sevdim.

Kare şeklinde altın disklerden yapılmış belimdeki kemeri çok beğendim ve bacaklarımda sıcak zeytin yeşili rengindeki ipek iç etekler çok hoş duruyordu.

Bu yüzden, sonuncular üzerinde durdum.

"Ben..." Tereddüt ettim, elimi saçlarıma doğru uzattım, saçlarım serbestti, bu da neredeyse her yerde Dellish modasına uygun olmadığını fark ettiğim bir şeydi, sonra sözümü bitirdim, "Gerçekten bilmiyorum."

True güldü ve "Helga!" diye seslendi.

True tarafından bu pozisyon teklif edilen ve kabul eden Mercy'nin hizmetçisi, şimdi benim hizmetçim, iş bulma ihtiyacından başka bir nedeni olup olmadığından emin olmasam da, telaşla içeri girdi.

True yanıma yaklaşp "Karım güne hazır mı?" diye sorarken, onu gizlice izledim.

"Ben... o... şey..." diye kekeledi, dikkatini bana çevirmek istemediği açıkça belli olan bir şekilde onun yüzüne odakladı. "Evet," diye bitirdi, ama bu bir tahmin gibi geldi.

"Doğru," diye sessizce seslendim, bakışlarım hizmetçime çevrilmişti. "Bize biraz zaman verir misin?" Onun bana baktığını hissettim, ama gözlerimi Helga'dan ayırmadım.

"Elbette," diye mırıldandı.

Ancak o zaman başımı geriye eğdim, neyse ki tam da o anda dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bizi yalnız bırakarak odamıza girdi ve kapıyı arkasında kapattı. Helga'ya döndüm.

"Güne hazır mıyım?" diye kocamanın sorusunu tekrarladım. "Evet, elbette, Ekselansları," diye cevapladı.

Ona inanmadım ve bu konuda bir şeyler yapmanın zamanının geldiğine karar verdim.

.

Bunu söylemek için

"Sizin düşündüğünüz şeyi duymak istemediğimi söylerken samimi duymak istiyorum. Bu güne hazır olup olmadığımı dürüstçe cevaplamamı istiyorum," dedim dikkatlice.

O tedirgin oldu.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onun yasını tuttuğunu biliyorum," diye devam ettim.

Ellerini önünde birleştirdi ve sıkıca tuttu.

"Onun yerini asla dolduramam. Bu imkansız. Bu topraklar için ve senin kalbinde tek bir Kraliçe Mercy vardı," diye devam ettim.

Ona doğru bir adım attım ve konuşmaya devam ettim.

"Ama zamanla seninle kendi ilişkimizi kurabilmeyi dilerdim. Bana güvenmeni. Bizim..."

"Size güvenmemi mi?" diye sözümü kesti, sonra hemen devam etti, "Affedersiniz, Ekselansları."

"Peki, bu odada," iki elimi kaldırdım, "ben Farah, sen Helga ol, sen istediğini söyle, ben de aynısını yapayım, ne dersin?"

Bana baktı.

"Sen bu kalenin hizmetçisisin, kraliçenin hizmetçisisin ve her zaman kralın hizmetçisisin," diye devam ettim. "Ama sen ve ben birçok samimiyeti paylaşıyoruz. Burada hiç arkadaşım yok. Hiç müttefikim yok. Kocam ve adamları dışında kimse yok. Onlardan biri olmanın bir yolunu bulabilirsen onur duyarım."

O sessizdi ve çok uzun süre bu şekilde kaldı. Ben, meşgul olan kocama ulaşabilmek için bu durumu sona erdirmek için ağzımı açmak üzereydim ki, o birdenbire, "İdamlarda hiç irkilmedin" dedi.

Oh hayır.

"Helga..."

"Gittim. İzledim. Seni izledim. Birçok kişi izledi. Ve sen hiç irkilmedin." "Benim ülkemde hainleri idam ederiz," dedim ihtiyatla.

"Bu ülkede de öyle. Onları asıyoruz. Gerçi ben bunu hiç görmedim, çünkü benim hayatımda böyle bir şey olmadı. Ama Carrington..." Başını salladı ve fısıldadı, "Sen hiç irkilmedin. Cezanın infazını baştan sona izledin ve hiç irkilmedin, bir kez bile gözlerini kaçırmadın."

"Kralı veya kraliçeyi tehlikeye atanlara sert davranmak benim kültürümün bir parçası," diye açıkladım.

"Ben olsam onu küçük düşürürdüm," diye fısıldadı aniden, bana doğru eğilerek. "Onu çıplak olarak sokaklarda gezdirirdim. Halkımızın ona dışkı atmasına izin verirdim. Saçlarını yolup, derisini parçalarlardı."

Tanrılar adına.

"Halk," diye devam etti. "Senin duygusuzca izlediğini gördüler." Olamaz.

Ne demek istiyordu?

"True üzerinde sađlıksız bir etkim olduđunu ve Carrington'ın bu yűzden o sonla karřılařtıđını mı dűřűnűyorlar?"

Bundan korkuyordum, ama bunun dođru olduđuna inanamıyordum, űnkű True'nun tahmin ettiđi gibi, halk Carrington'ın tűm cezasına ve hain okçuların sonuna alkıř tutmuřtu.

"Hayır," dedi, arkasına yaslanarak. "Annesi dűđűn gűnűnde ۆldűrűldű. Gelini yaralandı. Hazinesi onlarca yıl boyunca yađmalandı. Babası genel olarak aptal olarak gۆrűlűyor ve bazıları için bu kelime bile nazik bir ifade. ۆlkemiz yıllardır zor durumda, halk bunu hissediyor ve bundan hořlanmıyor. Bunun kralımızdan kaynaklandıđını dűřűnűyorlardı. řimdi bunun Carrington'ın oyunuyla onun suçu olduđunu biliyorlar, ki bu daha iyi deđil, daha da kۆtű."

Onun sۆylediklerine hiç karşı çıkamadım, ama o henűz bitirmemişti. "Kuzeyde inřa edilen gemiler, orada iř bulan erkekler hakkında çok konuşuluyor iř buldukları hakkında çok konuşuluyor. obanlar, iftiler ve dۆkűmhane sahiplerinin daha fazla koyun yetiştirmeyi, daha fazla mahsul yetiştirmeyi, o gemilere yűklemek için daha fazla kalay işlemeyi ۆđrenmeleri gerektiği, tűm krallığı kasıp kavuruyor. Artık kralımız True olduğu için, ۆlkemizde bir kez olsun umut var. Yani, hayır. Yeni kralımızın bir hain, herhangi bir hain için merhamet gۆstermesi şaşırtıcı olmazdı. Bu, Kral True'nun tarzıdır. Ama bu hayal kırıklığı yaratırdı."

Bu bir rahatlamaydı.

"O zaman neden idamlara tepki gۆstermediđimi sۆylediđini anlamıyorum," dedim.

"űnkű benim kraliçem, benim Mercy'im, benim..." Sesi kesildi ve ben, duyguların yűzűnű mahvettiđi için ona gitmemek için kendimi dikkatlice tuttum. Burnundan keskin bir nefes aldı, omurgasını dűzeltti, çenesini kaldırdı ve sۆzlerini bitirdi: "Benim kraliçem Mercy, o... *korkmazdı*."

Omurgamın dikleřtiđini ve gۆğsűmde bir sıcaklık hissettiđimi fark ettim. "Onu ۆzlűyorum," diye fısıldadı Helga.

"Elbette," diye fısıldadım.

"Saçını bađlamalısın," dedi, hala sessizce konuřuyordu. "Arkası uzun olacak řekilde, ama yűzűnden uzak olacak řekilde kıvrıacađım. Dellish olacak, ama çok gűzel olacak ve uzun sűrmeyecek."

"Bunu isterim," diye cevap verdim. O da başını salladı.

Odanın kapısına dođru yűrűdűm, kapıyı açtım ve bařımı içeri soktum.

True ayakta duruyordu, sabırsız gۆrűnűyordu, ama bana bakıřını çevirdiđi anda bu ifadeyi yűzűnden sildi.

"On beş dakika mı?" diye sordum. "Saçımı kıvırmam lazım."

Dudakları seğirdi.

"Çalışma odanda buluşalım," dedim, "sonra birlikte Alfie'ye gidelim."

"Burada masamda işim var, hayatım," diye cevapladı. "Acele etme. Seni beklerim."

Ona gülümsedim.

Başını yana eğdi ve odamızın yanındaki oturma odasındaki masaya doğru döndü.

Kapıyı kapattım ve Helga'nın yanına gittim.

Şezlonga oturdum.

Bana telaşla yaklaştı.

"Kralımız," diye tereddütle başladı, "yorgun görünüyor."

"İyi uyuyamıyor," diye tereddüt etmeden söyledim.

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı.

"Her şey oluyor, ama bu aynı zamanda bir askerin yüküdür," diye söyledim ona, o benim saçlarımı toplarken.

"Bunu duymuştum," diye mırıldandı.

"Ben duymamıştım ve hiçbir şey yapamamak ne kadar sinir bozucu olduğunu sana anlatamam."

O, tısladı ve saçımı topladı. Ben

başka bir şey söylemedim.

Ama memnun olmuştum.

Hiç hizmetçim olmamıştı.

Ancak, bu satın almadan büyük keyif alacağımı düşünüyordum. Ve bunun nedeni sadece saçlarımı okşayan ellerinin *muhteşem* hissettirmesi değildi.

"Bunun hiçbir anlamı yok."

"Sen lanet olası hemşire ol, ben de lanet olası hasta olayım, ne dersin?" "Sen lanet olası *başka* bir yere git, beni *rahat bırak*, ne dersin?"

"Bunu isterdin, değil mi?"

"Evet, bunu ben istediğim için, bundan hoşlanacağımı anlayabilirsin." "Eh, her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

"*Bunu* ben bilmiyor muyum?"

Alfie'nin odasının açık kapısından gelen bu yüksek sesli sözler üzerine, ben True'ya baktım, True da bana baktı ve ikimiz de adımlarımızı hızlandırarak kapıya doğru koştuk ve içeri girdik.

kapıya doğru koştuk.

Orada Alfie'nin hemşiresinin yatağın yanında durduğunu gördük. Yatağın çarşafı kalçalarında toplanmıştı, uzun bacakları çıplaktı ve hemşire bacaklarını manevra ediyor, birini dizinden büküyor, sonra tavana doğru düz bir şekilde itiyordu.

Ne oluyor?

"Beni rahat bırak!" Alfie, sesi aynı derecede yüksek ama garip bir şekilde kalınlaşarak bağırdı. "*Ben... oh!*" diye bağırdı hemşire, bacağını dikkatlice yere indirdi, hemen ardından

Yatağından uzaklaşmadan hemen önce.

İkisi de aynı anda bizi fark etti, hemşire yanımıza doğru döndü, yanakları koyu pembeye döndü, Alfie vücudunu bize doğru eğdi, iki eliyle de kasıklarını kapattı.

Oh.

"Bu lanet olası *bir şaka*," diye homurdandı Alfie.

Hızla başka yere baktım, elimi hemşireye doğru kaldırdım ve "Bu adamların biraz sohbet etmelerine izin versek nasıl olur?" diye önerdim.

Hemşire bana doğru koştu, beni geçip kapıdan dışarı çıktı.

True'ya baktım, gülmekten patlayacak gibi görünüyordu, bu beni çok sevindirdi, çünkü annesini kaybettiğimizden beri ondan birkaç kez kıkırdama duymuştum, ama gülüş duymamıştım. Sonra başımı eğip odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Hemşire koridorda volta atıyordu ve utanç verici bir şekilde (çünkü birçoğu vardı), olaydan bu yana geçen günlerde onun adını öğrenmediğimi fark ettim.

Alfie'ye bakan üç kişiden biriydi ve Alfie'nin tahammül edemediği tek kişiydi.

Ve şimdi nedenini anlıyordum.

"Çok özür dilerim, adını hiç sormadım," dedim ona.

"Bronagh," diye boğuk bir sesle cevap verdi, hala volta atmaya devam ediyordu, ama bunu kesip garip bir reverans yaptı, sonra tekrar volta atmaya başladı.

Onu bir an inceledikten sonra, "Sir Alfie gibi önemli bir şahsiyete hizmet etmekle görevlendirildiğinize göre, mesleğinizde bir miktar deneyiminiz olduğunu varsayıyorum," dedim.

"Ben... Ben Go'Da'da okudum. Dome City'de. İleri düzeyde şifa sanatları eğitimi aldım. Ve ben," diye yutkundu... zorlukla, "Beş yıldır Kraliyet Hizmeti Revirinde çalışıyorum."

"Öyleyse," kapıyı işaret ettim, "bu daha önce de olmuştur. Değil mi?"

Hareket etmeyi bıraktı, gözleri kapıya kaydı ve cevap vermeden kapıya bakakaldı. Aslında, birdenbire sersemlemiş gibi kapıya bakakaldı. "Bronagh," diye uyardım.

O irkildi ve bana baktı.

"Korkarım ki, kraliçem, Sir Alfie'ye hizmet etme görevimden muaf tutulmamı rica etmeliyim."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Yani, bu daha önce hiç olmamıştı?" "Hayır... hayır..."

Cümlesini tamamlayamadı.

"Şey ile mi?" Devam etmesini istedim.

"Şey, şey, şey, şey... öyle değil... yani..."

Az önce gördüklerimizden sonra, Alfie'nin kral olsa da olmasa da True'nun odasından çıkmasını isteyeceğinden ve bunu çabucak yapacağından endişelendim, bu yüzden bu konuşmanın daha da hızlı devam etmesi gerekiyordu.

"Bana karşı rahatça konuşabilirsin," dedim ona.

Yüzünde kocaman, çilli, güzel bir yüz ve sıcak kahverengi, güzel gözleri bana doğru geldi.

"O çok yakışıklı," diye fısıldadı.

Kendimi yine dudaklarımı sıkıştırırken buldum, ama bu sefer çok farklı bir amaç için.

Onları açarak, "Evet, öyle" diye onayladım.

"Ben hiç... yani, başka hiçbir hastama karşı..." "Onlara ilgi duymadın mı?" diye sordum.

Yanakları yine kızardı.

Ona yaklaştım ve yumuşak bir sesle, "Çekici bir erkeğe ilgi duymak şaşırtıcı değil," dedim.

"Eğer ona karşı... *duygular* besliyorsam, ona bakmaya devam etmem uygun olmaz. Yani, bu tür *duygular*."

"Duygular" kelimesini her söylediğinde, onun vurgusuna gülmek için kendimi zor tutan bendim.

Ama yine de yumuşak bir sesle sordum: "Senin deneyimlerine göre, daha önce başka bir hastada da böyle bir şey oldu mu, Bronagh?"

Elini yüzünün önünde salladı. "Bazı durumlarda erkekler için bu doğal bir tepkidir. Ayrıca, onlara bakan hemşirelere karşı kendi duygularını beslemeleri de doğaldır

Bu gerçek değil. Başka bir şey. Sadece fiziksel. Ya da başka bir şeyle karıştırdıkları minnettarlık."

"Hissettiklerin gerçek mi?"

Yüzü kızarmış haldeydi, ama gözleri parladı. "O çok sinir bozucu."

Muhtemelen öyleydi.

True ise hiç sinir bozucu olmaya meyilli değildi.

Ancak Mars sık sık sinir bozucu olabiliyordu ve bu özelliğinin onu kendi cinsiyetine ait olmayanlar için daha ilginç hale getirdiğini fark etmiştim (ancak bana sinir bozucu davrandığında, bunu sadece sinir bozucu buluyordum).

Bununla birlikte, Alfie'nin şu anda pek iyi bir ruh hali içinde olmadığını söylemek büyük bir understatement olurdu.

Ancak üç hemşiresinden biri ondan çok daha yaşlı, diğeri Bronagh ile aynı yaşta ve oldukça sevimliydi, sadece Bronagh'ı rahatsız ediyor *gibi* görünüyordu, sadece sinirli değildi.

Bu durumu bir an düşündüm.

Sonra bir karar verdim ve bunu dürüstçe paylaştım.

"Alfie benim için önemli biri. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem. O ekingen bir adamdır. Onun hakkında bildiklerimin bir ayrıcalık olduğunu söyleyebilirim ve o, bazıları oldukça kişisel olan birçok nedenden dolayı kocam için çok önemli biridir, çünkü onlar iyi arkadaşlardır. Bu yüzden, şimdi söyleyeeğim şeyi anlamalısnız, istediğinizi yapmakta özgürsünüz, çünkü ben bencilce davranıyorum. Ama bu alanda Sir Alfie'ye bakacak en uygun kişinin siz olduğunu düşünüyorum."

"Bu uygun değil," diye fısıldadı.

"şu anda Alfie'nin başına gelenler umurumda değil. O eylem adamıdır. Böyle devam edemezse, önünde yaşamaya değer bir hayat görmüyor."

Yüzünde keskin bir korku belirdi ve bakışları bu kez kapıya yöneldi. Tam o anda.

Bununla birlikte, doğru kararı verdiğimi anladım.

Konuşmaya devam ettiğimde dikkatini tekrar bana verdi.

"Bu nedenle, ona hayatın yaşamaya değer olduğunu, birçok nedenden dolayı göstermeliyiz. Bu nedenler arasında, güzel kahverengi gözleri ve çekici illeri olan sarışın hemşireler de var. O da bu hemşireyi çekici buluyor, ancak bu konuda hiçbir şey yapamayacağını düşündüğü için onu çok sinir bozucu buluyor."

Yine kızardı.

Ona sıırttım.

Bronagh gülümsemedi.

"Benden hoşlanmıyor," dedi üzgün bir şekilde. "Her zaman benimle kavga ediyor." "Diğer hemşireleriyle kavga etmiyor."

Kahverengi gözleri yine yuvarlaklaştı. "Öyle mi?"

Kafamı salladım. "Onlarla şakalaştığını söyleyemem, çünkü şakalaşmıyor. Ama onlarla kavga etmiyor, onlara küfür etmiyor ve onların yanında inatçı davranmıyor."

"Oh," diye nefesini verdi ve yine kapıya doğru baktı.

"Onun bacaklarına ne yapıyordun?" diye sordum. "Çünkü diğer hemşireler ona böyle bir şey yapmamıştı."

Bana döndü. "Bu yaygın bir uygulama değil... henüz. Ama Go'Da'daki profesörüm, Sir Alfie gibi yaralanmaları olan ve benim diğer benzer hastalarla yaptığım çalışmalar da dahil olmak üzere, birçok kanıtla oldukça haklı olduğunu gösteren hastaların, kullanamadıkları kasları çalıştırmanın onları güçlü olmasa da esnek, hareketli ve tonlu tutacağını savunuyor." Başını salladı. "Bu yapılmazsa, kaslar sertleşir, dizler bükülmesi zorlaşır ve sonunda kaslar zayıflar."

"O zaman devam etmelisin." "Orada hissi var."

Ona baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Kalçalarında. Hatta bacaklarında bile. Kalçalarına dokundum ve o... o... yüzünü buruşturdu. Acıdan değil. Benim dokunmamdan..."

"Anlıyorum," diye mırıldandım, o konuşmayı kesip devam etmediğinde. Sonra devam etti.

"Şişlik indiğinde, uyluk kaslarını esnettiğini bile fark ettim."

"Tanrılar adına," diye fısıldadım.

Hızla başını salladı. "Umutlanmayın. Lütfen, Majesteleri. Bu aptalca olur. Yaralanması çok ağırdı. Ama sırtı alt kısmındaydı. Bir daha yürüyebileceğini sanmıyorum. Ama bu tür yaralanmalar geçiren ve bacaklarında bir miktar hareket kabiliyeti kazanan adamlar tanıyorum. Bazı fonksiyonları kontrol edebiliyorlar. Hayat ve haysiyet için önemli fonksiyonlar, kraliçem. Ve o... o... küçük bir umut var, çünkü o da bunlara sahip."

"O zaman *devam* etmelisin," diye ısrar ettim.

"Hasta da yardım etmeli," dedi bana.

Omuzlarımı silktilim. "Bunu bana bırak. True ve bana."

Daha çok True, Wallace, Luther, Bram, Florian ve *belki* ben. Ama bunu hallederiz.

Kesinlikle.

"Ona acı çektirmem onun yararına olmaz," diye uyardı.

"Senin ona yaşatacağın türden bir sıkıntı, Bronagh, onu hayatta tutan tek şey olabilir."

Şaşkınlıkla nefesini bıraktı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Bu senden çok şey alabilir ve nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum, ama lütfen. Kocam için. Alfie için. Lütfen, ondan vazgeçme."

Cevap vermesi biraz zaman aldı.

Ama "Bunu sizin için yapacağım, kraliçem, kralım ve... ve..." dediğinde omuzlarım rahatlamış hissettim. Gözleri parladı, "Sir Alfie için."

Ona başımı salladım ve gülümsedim.

"Teşekkür ederim." "Bu benim görevim."

Bunun çok daha fazlası olmasını umuyordum.

"Her ne olursa olsun, teşekkür ederim."

Gözleri kapıya kaydı ve mırıldandı, "Kralına bağırmadığını duydum."

"O, sadece aldatıcı çillerle süslenmiş sarışın hizmetçilere bağırır." Gözleri bana dönünce umudunu gizleyemedi.

Ben de gülümsememi engelleyemedim.

Kapı açıldı ve ikimiz de suçluymuşuz gibi oradan sıçradık.

True kapıyı arkasında kapattı ve Bronagh'a, sonra bana değerlendirici bir bakış attı ve Bronagh'a, "Sanırım o, senin yaptığın şeyden... her neyse, biraz dinlenmeye ihtiyacı var." dedi.

O reverans yaptı ve "Elbette, Ekselansları" diye cevap verdi.

"Bu kalede artık reverans yapmıyoruz, Bronagh," True, görünüşe göre adını sorduktan sonra (çok True'ya yakışır bir şekilde), ona hatırlattı.

"Haklısınız." Bronagh tekrar reverans yaptı ve yine kızarak "*Tanrım*" diye mırıldandı. True ona anlayışlı bir gülümseme attıktan sonra bana döndü.

"Üzgünüm, canım," diye mırıldandı, dirseğimi tutarak. "Alfie daha fazla misafir ağırlayacak durumda değil."

"Elbette," diye mırıldandım.

Uzaklaşmaya başladık.

Alfie'nin odasından biraz uzaklaştığımızda, True şöyle dedi: "Bronagh'ı kovmamı istiyor."

"Tabii ki istiyor. Bu durumun kendisini yenmesine izin vermeye kararlı ve onu suçlamıyorum. Ben bunu hayal bile edemiyorum. Hayal edebileceğim tek şey, muhtemelen benim de aynı şeyi yapacağım."

Ancak, aramızda bunun olmamasını sağlayacak becerilere sahip tek kişi o."

"Onu pek tanımıyor, Farah, ve tanıdığı kadarıyla da onu sevmediğini söylüyor."

"Hmm," diye mırıldandım.

"Bunun onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlayabilirsin, tatlım," diye mırıldandı.

"Gördüğüm o kısa bakış etkileyiciydi, *il mia vita*," diye cevap verdim. "Ve Bronagh da şüphesiz aynı şekilde hissetmiştir."

Kocam kısa ve keskin bir kahkaha attı.

"O bacaklarını kullanamayan bir adam, ama yine de çok açık bir şekilde çok Bir erkek, ve Bronagh bunu kaçırmadı," diye devam ettim.

Doğru, dirseğimi bıraktı ama kolunu belime doladı. Konuşmayı o yaptı.

"Tamamen uygunsuz davranıyorsun, kraliçem."

"Bronagh da aynı fikirdeydi, ama onu ikna ettim."

True ikimizin yürümesini durdurdu ve bana baktı. "Anlamadım?"

"Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak, olur mu?" diye önerdim.

"Farah..."

Ona sarıldım, askıdan kurtulmuş elimle parmak uçlarımı dudaklarına dokundurdum.

"Hayata devam etmesi için her türlü nedeni gösterilmeli. Bu, güzel bir hemşireyle tartışmak olsa bile."

True parmaklarını bileğime doladı ve elimi boğazının dibine tutmak için aşağı çekti.

"Bunun hatalı bir oyun olmasından endişeleniyorum," dedi nazikçe.

"Bu durumda, *caro*, hepimizin, ama özellikle Alfie'nin kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığından korkuyorum."

Bunun arkasındaki nedenleri beğenmese de, kocam bunun akıllıca olduğunu anladı. Alnımı öpmek için eğildiğinde bunu anladım.

Dudaklarının dudaklarıma değmesini istedim.

Ama şimdilik, bununla yetinecektim.

Sonra beni yanına çevirdi, kollarımız hala birbirine dolanmış halde. Ve böylece, çalışma odasına doğru yürüdük.

"ANLAMALISINIZ, ellerimiz bağılıydı," dedi Go'Doan rahibi sert bir sesle. "Böyle bir şeyi anlamıyorum," diye cevapladı Ophelia.

"Teğmeninize olanlar için üzgünüm," diye cevapladı rahip, yüzünü iddia ettiği duyguyu yansıtabilecek şekilde şekillendirerek. Bu, masadaki hiç kimsenin, özellikle de öfkelerini hissedebildiğim kocamın gözünden kaçmadı.

True sinirli biri değildi.

Ayrıca çabuk öfkelenen biri de değildi.

Ama G'Aron adındaki bu rahip, Go'Doan'ın bu özel zirveye göndermek için yaptığı aptalca bir seçimdi.

Mars ve Silence, Mercy'nin cenazesi ve infazların ardından birkaç gün önce ayrılmışlardı.

Ancak, annesi, dul Kraliçe Elpis'i onun yerine kalması için geride bırakmıştı.

Cassius, yardımcısı Severus'u bırakmıştı.

Aramus, adamı Tintagel'i bırakmıştı.

Serena da o masada oturuyordu, gözleri uzaklara dalmış, orada olmak istemiyor, günlerdir olduğu gibi, onu gördüğümde (çoğu zaman kalede değildi, nerede olduğu bilinmiyordu ve bildirilmiyordu, ama bu benim işim değildi).

Ophelia'nın yanında yardımcısı Lucinda, Julia ve Agnes vardı.

Hawkvale Kralı Noctorno ve Lunwyn Kralı Apollo da bizimle birlikte oturuyordu. Go'Doan da iki Go'En, yani baş rahiplerini göndermişti.

G'Aron, bu dünyada belki de ellinci yaşında olduğunu tahmin ettiğim (yaşlı) bir adamdı. Gururlu bir adamdı ve açıkça tüm sorumluluğu reddetme, herkesi Go'Doan'ın bu Ayaklanma ile hiçbir ilgisi olmadığına ikna etme ve ikisi arasında mümkün olduğunca mesafe yaratma talimatı almıştı.

Ve G'Ry, yaşlı bir adam, tahminimce yedinci ya da sekizinci on yılında, sessiz, dikkatli, Aron'un onun katılmadığını anladığım şeyler söylediğinde sık sık anlaşılabilir bir şekilde homurdanan, ama çoğunlukla neden orada olduğu konusunda kafası karışık görünen bir adam.

Bunu ciddiye almıyorlardı.

Ama yine de, saldırıya uğrayan onların toprakları değildi.

Son olarak, masada G'Liam adında başka bir rahip daha vardı. O, Ophelia ile birlikte gelen bir adamdı, Dome City'den gelen grupla değil.

Aron'a büyük bir tiksinti duyduğunu açıkça belli ediyordu, sadece söylediklerinden değil, Aron'un onların inancında kim olduğundan da.

Wilmer'ın bu toplantıya katılmamayı tercih ettiğini öğrenince hiç şaşırmadım.

"Ancak, bu fanatiklerin eylemlerinin Dome City ile hiçbir ilgisi olmadığını tekrar belirtmek isterim," diye bitirdi Aron.

"G'Dor, Kral Ares'i öldürdüğü anda bunun bir sorun olduğunu biliyordun ve kimseye, hiçbir yere tek kelime bile etmedin," diye karşılık verdi Ophelia.

Elpis'e bakmadım.

Ama Aron, Liam'a intikam alacağına dair acımasız bir bakış attı, çünkü Liam bu bilgiyi Nadirii kraliçesiyle paylaşmıştı.

"Eğer saçının bir *teli* bile zarar görürse, Nadirii Dome City'yi geçip altın ve beyazlarınızı yerle bir edecek," diye tükürdü Ophelia.

Bu iddiayla birlikte True'nun ilgisinin keskinlikten eleştirel bir hal aldığını hissettim, benim ve masadaki herkesin ilgisi de öyle.

Bir Nadirii, bir Go'Doan rahibi için meydan okudu mu?

Ancak o zaman gözlerim Ophelia'ya bakan Elpis'e kaydı.

O da benim bakışlarımı hissetti, bana baktı ve bir an için şaşkınlık duydu.

Bu şaşırtıcı değildi. Annemin ölümünden sonra ona karşı soğuk davranıyordum.

Ama şimdi, çok şey kaybedilmişti.

Kin beslemenin ve ayrılıkları beslemenin zamanı değildi.

Sevdiğiniz her şeyi olabildiğince yakınınızda tutmanın zamanıydı. O bir zamanlar benim için ikinci bir anne gibiydi.

Kendi kaybımı ve ondan önce olanları yaşarken, bunu geri kazanıp kazanamayacağımızı bilmiyordum.

Sadece artık kin beslemek ve ayrılıkları beslemek istemediğimi biliyordum.

Yüzü yumuşadı, benim düşüncelerimi okuduktan sonra kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı ısırdım.

Çenemi bir santim bile kaldırarak kendimi toparlamam gerektiğini ima etti. Ben de öyle yaptım ve dudağımı ısırmayı bıraktım.

"Go'Doan'da suç işleyenleri asmayız," diye cevapladı Aron. Olamaz.

"Onları halka açık bir şekilde de öldürmüyoruz," diye devam etti. True'nun dikkati artık o kadar keskin değildi.

Öfkelenmişti.

Elini tutmak için uzanan elimi durdurdum.

Ama True konuşacak sandığımda, onun yerine Noctorno konuştu.

"Yakın zamanda trajik olaylar yaşandığını ve bu masada bu olaylar nedeniyle çok acı çekenlerin olduğunu unutmamanızı tavsiye ederim. Burada, sizin inancınıza sadık insanların bu olayların arkasında olduğuna inanan kimse yok. Mesele bu değil. Mesele, bu eylemleri gerçekleştirenlerin daha fazla şey yapmasını engellemek."

"Şu anda, Go'Doan için," diye karşılık verdi Aron, dikkatini True'ya çevirerek, "sorun şu ki, Wodell'deki rahiplerimize ve bu alemdeki takipçilerimize karşı şiddet uygulandığına dair endişe verici raporlar aldık. Çocukların rahiplere taş atmasından, Ramsay'deki tapınağımızın yakılmasına kadar. Bu nedenle, mümkün olan en kısa sürede asker göndererek kutsal mekanlarımızı korumayı ve inancımızı yayarken aynı zamanda hastalarınızı tedavi edip çocuklarınızı eğiten adamlarımızı güvende tutmayı tekrar rica ediyorum."

"Bunu memnuniyetle yaparım," dedi True rahat bir tavırla, ancak sesindeki tonundan bunun hiç de rahat bir konu olmadığını anladım.

Aron şaşkın görünüyordu ve geriye yaslanarak, "Peki o zaman," dedi.

"Wodell, Firenze, Airen, Dome City veya başka herhangi bir yerde bu Ayaklanma'nın bilinen tüm üyelerinin isimlerini bana verdiğinizde," diye devam etti True.

Aron öne doğru eğildi ve sertçe, "Bunu isteyemezsin," dedi. "Az

önce istedim," diye işaret etti True.

"Bu adamlar yeniden eğitilebilir," diye karşılık verdi Aron.

"Bildiğimiz kadarıyla, bu adamlar annemi, karımın annesini, Kraliçe Elpis'in kocasını, Ophelia'nın yardımcısını ve Catrame Sarayı'nda en azından kuzenimi öldürmek için komplo kurdular, ancak saldırganların sayısına bakılırsa, niyetlerinin beş krallığın kraliyet ailelerine zarar vermek olduğu açıktı. Ve hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum, bu suikastların üçü başarılı oldu, biri de neredeyse başarılı oluyordu."

"Yani, onları sana teslim ederek, onları katletmen için, iman kardeşlerimizi ihanet etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Aron.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, sana söz veriyorum ve bunu parşömene imzalayacağım, onlar *insan*ca sorgulanacaklar," True, Aron sözünü kesmek için ağzını açtığı anda son cümleyi ekledi. "Daha sonra mahkemeye çıkarılacaklar ve suçlu bulunurlarsa idam edilmeyecekler, bunun yerine kırk yıl boyunca ya da ölümlerine kadar, hangisi önce gelirse, Crittich Kalesi'nde kalacaklar."

"Bir Go'Doan rahibini buna mahkum edemem," diye tükürdü Aron.

"Anlamıyorsun," Apollo tartışmaya katıldı, "kartlar dağıtıldıktan sonra bu odaya girdin. Oyuna sırtını döndüğün

oyunun oynandığını bilen tek kişiydin ve kazanmak için tüm kozları elinde tutuyordun. Bu arada, diğerleri masaya oturmak zorunda kaldılar. Şimdi sen de oyuna girmeye karar verdin. Dolayısıyla, efendim, sadece kartın yok, aynı zamanda kozun da yok."

"Ben insanlık onuruna sahibim," diye karşılık verdi Aron.

"Bu davaya katılıp Enchantments dışındaki Fire City'de öldürülenler, birkaç gün önce burada vatana ihanetten asılanlar ve şu anda Crittich Keep'te oturanlar Firenz ve Dellish'ti. Bu insanlar size hastalarını gönderiyorlar. Size çocuklarını gönderiyorlar. Ya da kaybolmuş ve yalnızlar. Ve ihtiyaçları ve minnettarlıkları nedeniyle, avlandılar ve sonunda kullanıldılar. Onlara karşı biraz nezaket göstermeye ne dersiniz?" diye sordu Ophelia.

"Baskıcılarından kaçmak isteyen Airenzian kadınlarına güvenli liman sunacak kadar nezaketimiz var ve onları sana gönderiyoruz," diye karşılık verdi Aron.

"Cassius'un Prens Regent olması ve ilk görevi, krallığındaki kadınları bu zulümden kurtarmak olması nedeniyle, bu ihtiyaç artık ortadan kalkacak," diye Ophelia ustaca karşılık verdi.

Aron ona şaşkınlıkla baktı.

Görünüşe göre, bu haber henüz Dome City'ye ulaşmamıştı.

"Aron, kardeşim," Ry, kimse bir şey söylemeden önce sessizce araya girdi, "belki sen ve ben kapının dışında bir dakika konuşabiliriz."

"Müzakerelerimiz devam ediyor," diye cevapladı Aron.

"Sanırım benim koz yorumumun anlamını kaçırdı," diye mırıldandı Apollo, Noctorno'ya.

Tor diye hitap etmemi isteyen Noctorno, Apollo'ya açıkça tiksinti duyarak başını salladı.

"Bir dakika," diye ısrar etti Ry.

Aron'un sesi alçaldı. "Burada görevinin ne olduğunu sana hatırlatayım kardeşim." "Hatırlatmana gerek yok," diye cevapladı Ry.

Aron ona keskin bir bakış attı ve sözsüz bir şekilde hatırlatması gerektiğini hissettiğini ifade etti.

"Meslektaşınla bir konuşma yapardım," diye tavsiye etti Noctorno, sandalyesine yaslanıp Aron'a düşünceli bir bakış attı.

"*Denizin ötesindeki* tahtınla ilgili olarak, neden burada olduğunu bile bilmiyorum," dedi Aron, Tor'a.

Tor ağzını açtı. Ama True konuştu.

"*Benim isteğim üzerine* geldi. O benim misafirim. *Benim evimde*. Senin oturuyorsun."

Aman Tanrım.

True dişlerinin arasından
konuşuyordu. Onu hiç böyle
konuşurken duymamıştım.

Elimi ona uzatmak için gerçekten can atıyordum.

Elpis'e baktım.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını
salladı. Hareketsiz oturdum.

"Hawkvale artık birçok konuda Wodell ile ittifak halinde," diye devam etti True. "Kral Noctorno benim danışmanım olarak burada. O burada *hoş karşılanır*. Ama tapınaklarınızı koruyan Lord Apollo'dur, Aron, çünkü o, emrindeki kurtlarını tam da bu amaçla göndermiştir. Bu nedenle, Go'Doan tapınaklarında bu tür sorunların bildirilmesinde hızlı bir azalma olduğunu fark ettik. Nitekim, Apollo hayvanlarını gönderdiğinden beri, tek bir bildirim bile almadık. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, o onları geri çağırabilir."

Aron, Apollo'ya baktı.

True konuşmaya devam
etti.

"Burada oturup, ciddi trajedilere ve can kayıplarına yol açan liderlerinizin dikkatsiz kararlarından dikkati başka yöne çekmeye çalışırken, düşman edinmemeye dikkat edin. Halkıma, öfkelerini Go'Doan'dan çıkarmaları halinde cezalandırılacakları konusunda uyarıda bulundum ve bunu yaparken yakalanırlarsa, bu uyarı geçerli olacaktır. Ancak bu sorunu çözmayerek yaratan *ben* değilim. *Go'Doan'dır*. Sizin bu sorunun bir süredir var olduğunun tamamen farkında olduğunuzu bize açıkça bildirdiğinizi unutuyorsunuz. Aslında, *bir kralın* ölümünden beri. Ve siz hiçbir şey yapmadınız. Şimdi, hepimiz sizin yarattığınız karmaşayı temizlemek zorundayız ve siz bu çabaya katılmak yerine, bize düşmanlık besliyor ve taleplerde bulunuyorsunuz."

Aron ağzını açtı, ama True henüz bitirmemişti.

"Meslektaşınızla konuşmanızı öneririm. Aksi takdirde, bu zirve sona erecek, Dome City'ye geri götürüleceksiniz ve beş ülke, Go'Doan'ın nasıl yapacağımız konusunda söz sahibi olmadan işleri kendi ellerine almak zorunda kalacak."

"G'Jell'in nerede olduğunu sorabilir miyim?" Aron, bu kritik anda nedense bunu talep etti.

"G'Seph'in nerede olduğunu *sorardım*," diye karşılık verdi True. "Ancak sormayacağım, çünkü biliyorum. O, The Rising'in büyüü bozup yakmak için yaptığı göreve yardım ettikten sonra kaçmaya çalışırken Nadirii tarafından yakalanmış ve ellerini kaybetmiş olarak Crittich Kalesi'nde tutuluyor. Tutuklulardan onun bu davanın generali olduğunu öğrendik. Go'Doan tarikatından kendisine verilen büyük sorumlulukları taşıyan bir başrahip olduğunu *biliyoruz*."

Bu yüzden, ikimizin de G'Jell'in nereye kaybolduğunu bilmemesi Jell için iyi olabilir. Şimdilik."

Aron hasta gibi görünüyordu, bakışları Ophelia'ya kaydı. "Seph'in ellerini aldınız mı?" "The Rising ellerini aldı," dedi True.

Aron şimdi şok olmuş görünüyordu. "Onlar mı yaptı?"

"Ayrıca düğün günümde tapınağımızda oturan annemi de öldürdüler. *Benim* ve onun ibadet ettiğimiz tapınakta," diye hatırlattı True. "Görünüşe göre, çok büyük bir vahşet sergileyebiliyorlar."

"Ama Seph onlardan biri ise, o da... şey, *onlardan biri demektir*," diye işaret etti Aron.

True arkasına yaslandı ve içini çekti, gözleri Apollo ve Noctorno'ya kaydı.

"Neden ona biraz düşünmesi için zaman verip ara vermiyoruz?" diye önerdi Tor.

Bir mola iyi olur.

"Aron, bu molada seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum," dedi Ry acil bir şekilde.

Aron masaya bakıyordu, açıkça şaşkın bir halde.

Ry masaya parmak eklemleriyle vurdu ve Aron irkildi.

"Kardeşim, dışarıda konuşalım," dedi Ry.

Aron sonunda bunun mantığını anladı, ayağa kalktı ve iki Go'Doan odadan çıktı.

"Onların tırnaklarını kökünden sökerek tartışırsak daha fazla ilerleyebileceğimizi düşünüyorum," dedi Elpis, iyi bir Firenz kraliçesi gibi.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Severus somurtkan görünüyordu.

Tor, Apollo ve Tintagel eğlenmiş görünüyordular. True ona alaycı bir şekilde sırıttı.

Masada baş köşede oturan kocama doğru eğildim. "Yemek sipariş etmemi ister misin? Çay?" diye sordum.

"Suyumuz var, sevgilim, ve başka bir şeye ihtiyacı olan varsa, hizmetçiyi çağırmak için ipi çekmeyi biliyorlar," diye cevapladı True.

Başımı salladım ve koltuğumda doğrulup Ophelia'ya döndüm.

"Sormaya çekiniyorum ama teğmenin nasıl?"

"Şu anda hastanede ve iyileşiyor," diye cevapladı Ophelia. "Konuşabiliyor ve eve gitmek için sabırsızlanıyor."

"Buna sevindim."

Ophelia bana başını salladı, sonra dikkatini True'ya çevirdi. "Seni uyarmalıyım, True, bundan sadece bıktım, bunun için vaktim de yok. Şu anda kızım Airen'de ve Fern haftalardır hapiste. O krallığın durumu tehlikeli. Nadirii'nin yola çıkması gerekiyor."

True diğer kızına, sonra da teğmenlerine baktı ve "Bir vekil bırakmak ister misin?" diye sordu.

Ophelia kadınlarından birine döndü. "Julia?" Julia başını uzattı. "Kraliçem."

Ophelia kısa bir baş sallama yaptı ve Liam'a baktı. "Bir muhafızla Melisse'ye geri döneceksin."

"Ona sağ salim döneceğim, Majesteleri," diye cevapladı.

"Bir muhafızla Melisse'ye geri döneceksin," diye tekrarladı. O da başını eğdi.

Ophelia, True'nun solunda oturduğu yerden kalktı ve ona baktı.

"Serena bu masada oturabilir ya da oturmaz, bu onun tercihi. Onun için başka bir görev kararlaştırdık, True, ama bu görevi tamamlayana kadar ona misafirperverliğini sürdürmeni rica etmeliyim."

"Bu görevin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu True.

"Sormana gerek yok, doğrudan sana rapor vermesi söylendi," dedi Ophelia.

True'nun bakışları, hala uzak ve açıkçası sıkılmış görünen Serena'ya kaydı.

Ophelia tekrar konuşunca dikkatini ona çevirdi. "Aron'u boş ver.

G'Ry ile çalış. O mantıklı biri," dedi.

"Akıllı olabilir, ama korkarım ki yetkisi yok," diye cevapladı True.

"Onların hatası, saygı duymadıkları ve sadece koltuğunda oturan bir ahmak olarak gördükleri bir rahibi göndermeleri. Yeni kral onu önemli bir kişi sanacak ve böylece ilgilenmedikleri bir zirveye karşı görevlerini yerine getirecekler, çünkü evde kışkırtıcıları kurtarmak için çabaları var."

True'nun dudakları yine seğirdi.

"Onlar için bir otorite olmayabilir, ama onu gönderdiler," diye devam etti Ophelia. "Bu nedenle, o burada onların temsilcisidir ve bu sıfatla yaptığı her anlaşma geçerlidir."

"Elbette," diye mırıldandı True.

"Şimdi Sir Alfie ile konuşup gideceğim," dedi. True bu söz üzerine gerildi, ben de öyle.

"Ophelia, ben..." diye başladı True.

"Oğlum," dedi yumuşak bir sesle, "senin gibi birçok savaşçının yatağının başında durup, zirveye ulaşana kadar aşılmaz gibi görünen dağlarla karşı karşıya olduğumuzu onlara açıkladığımı düşünmüyor musun?"

True rahatladı, ben de öyle.

"Dikkat edeceğim," diye söz verdi, ama ayrılmadı ve bakışları True'ya sabit kaldı. "Annen harika bir kadındı. Onun kaybı büyük bir boşluk bıraktı."

Bunun üzerine, iki yardımcısıyla birlikte Nadirii kraliçesi odadan çıktı.

Dudaklarımın titremesini kontrol ederken, aynı zamanda elime True'ya uzanma isteği duyuyordum.

Elpis'e baktım.

O başını salladı.

Böylece, kocamın elini tuttum.

Parmakları benimkini sıkıca kavradı.

Kapı açıldı ve ben çekilmeye çalıştım.

O buna izin vermedi ve el ele tutuşarak, ikimiz de kapıda duran Ry'a baktık.

"Görünüşe göre kuşları göndermemiz gerekiyor," dedi. "Gecikme için özür dilerim."

"Yarın sabah saat 10'a kadar vaktin var," diye cevapladı True.

"Ama Majesteleri, kuşlar..." diye başladı Ry.

True ayağa kalktı ve elimi tuttuğu için ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

"Yarın, saat on," diye tekrarladı. "Şimdi hepimizin yapmak istediği şeyler var. Önümüzdeki zamanı bunları yapmak için kullanacağız."

Ve böylece, beni odadan dışarıya çıkardı ve ben kolum askıda olduğu halde elimden geldiğince onurlu bir şekilde yürüdüm.

İki (buçuk) gün daha geçtikten sonra, kolumdan kurtulabilecektim.

İki (buçuk) gün sonra, düğün günümüzde başımıza gelenleri her gün hatırlatan bu şey, benim ve True için ortadan kalkacaktı.

İki (buçuk) gün sonra, kocama atlayıp onu gerçekten benim yapabilirdim.

İki (buçuk) gün sonra, True'yu bütün gece uyutacak kadar yoracak şeyler paylaşabilirdim, ama en azından bunlar onun zihnini ağır yüklerden kurtarırdı.

İki (buçuk) gün daha.

Sabırsızlanıyordum.

Kral Aramus

Taht Odası, Keel Kalesi, Nautilus MAR-EL

Uzun koridorun sonundaki yüksek kapıların menteşeleri protesto edercesine gıcırdadığında, podyumun üstündeki tahtında oturan Aramus, hayal kırıklığından bağırmak istedi.

Eve dönüş yolculuğu boyunca, kraliçesi ile birlikte, krallığında yapacağı değişiklikler için kullanacağı dili taslak olarak hazırlamış (ve yeniden yazmış, sonra tekrar yazmış ve daha fazlasını yapmıştı).

Bunu yaparken, kraliçesinin teşvikiyle, Triton'un diğer krallıklarının hükümdarlarına verdiği sözde bir değişiklik yaptı.

Bu değişiklik, beş yıllık hizmetin ardından bağımlıların serbest bırakılacağına dair sözüydü... Yeni bağımlılar alınmayacaktı.

Korsanlar tarafından bile.

Bu bazıları için hoş olmayabilir, ama True haklıydı, zamanı gelmekle kalmamış, çoktan geçmişti.

Tabii ki, bunu izin veren rejimler, The Rising gibi hareketlerin doğuşuna zemin hazırlıyordu.

Ve o, Mar-el'de bunun olmasına izin vermeyecekti. Bu nedenle, vardığında hazırды.

Böylece, sekreterlerine kalemi kağıda koymalarını söyledi ve en alta imzasını attı.

Ardından, kraliyet habercilerine hazır olmalarını emretti, çünkü bağımlı sahiplere, söz konusu değişikliklere hemen hazırlık yapabilmeleri için yasa değişiklikleri hakkında önceden bildirimde bulunulacaktı.

Ardından, bu değişiklikleri

Aynı zamanda Aramus, mektuplar alındığında ve yeni yasa resmi olarak ilan edildiğinde ve gerekirse, mektuplar alındığında ve yeni yasa resmi olarak ilan edildiğinde direnişi bastırmak için askerler gönderdi.

Bu günler sürmüştü.

Artık bitmişti.

Ancak tüm bu süreçte, uzun bir yolculuğa çıktığında nasıl olduğunu ve döndüğünde neyle karşılaştığını unutmuştu.

Bol miktarda mektup, şikayet, tahkim, alınması gereken kararlar, yerine getirilmesi gereken emirler.

İyi haber, son gelgit aşırı derecede şiddetli olmasına rağmen, iki kişinin hayatını kaybetmesine rağmen, önemli veya uzun süreli bir hasara yol açmamış olmasıydı.

Kötü haber ise, son üç gündür, halkı çeşitli şikayetler, endişeler ve nadiren de olsa son derece can sıkıcı taleplerle aralıksız olarak karşısına çıktığı için, kışını tahtına oturmak zorunda kalmasıydı.

Bu süreç boyunca, Tintagel hariç, adamları podyumunun etrafında dolaşıp durdular ve karadan ayrılıp denize, bir maceraya, bu saçma, zaman kaybettiren deliliğin dışında herhangi bir şeye dönmek için sabırsızlıklarını zaten gösteriyorlardı.

O, görevinin bu kısmını hiç sevmemişti.

Babası da sevmezdi.

Adamları da sevmezdi.

Ancak, olan biten her şeyde, hepsinin bunu ne kadar zor bulduğunu unutmuştu.

Bu nedenle, Aramus herkesten sürekli konuşmalardan kurtulmak için dışarı çıkmalarını istediği halde, kapılar açılmaya başladığında adamlarının da öfke yaydığını hissedebiliyordu.

Ancak, ağır kapılar Aelia'nın dans ederek geçebileceği kadar açıldığında, Elena'nın kanından olmasa da Nadirii prensesinin zarafetine sahip Dora onu takip etti ve sonunda karısı da içeri girdiğinde, Aramus sadece rahatlamakla kalmadı.

O anda kendisini gülümsetebilecek tek şeyle karşı karşıya buldu.

Kızları.

Üçü de.

Üç güzellik.

Böylece gülümsedi.

"Aramus amca!" diye bağırdı Aelia. "*Bir köpekbalığına*

dokundum!" Aramus gülümsemeyi kesti.

"Ne yaptın?" diye homurdandı Xi.

Aelia'nın Aelia olduğu, Dora'nın ise henüz gelişmekte olan bir savaşçı olduğu ve çoktan gelişmiş olanlara hayran olduğu, dolayısıyla yolculukları boyunca tüm adamlarını kahraman olarak gördüğü söylenebilir. Böylece iki kız, kendilerine beş yeni amca kazanmış oldular.

Beş yeni *koruyucu* amca.

"*Bir köpekbalığı!*" diye bağırdı Aelia, Aramus tahtından kalkıp kenarına doğru yürüdü ve Aelia dibe ulaşır adamlarının etrafında dans ederken ona bakmak için aşağıya indi, o kadar heyecanlıydı.

Sonra kraliçesine baktı. "Karım,
açıkla," diye emretti.

"Küçük bir bebektir," dedi.

Bu bilgi onu pek rahatlatmadı, hatta onun bu yaratıkla iletişim kurabileceğini bilmek bile.

O hala hayvan içgüdülerine sahip bir hayvandı.

Gelişmemiş ve dolayısıyla *sınırlanmamış* hayvan içgüdülerini. "Bir gelgit havuzunda yakalandı," dedi Ha-Lah.

"Evet, biz de onu serbest bıraktık," diye övündü Dora. "*Harikaydı.*"

O anda, ilk kez, Cassius'u Nero'yu Aramus'la birlikte Aelia'nın kişisel muhafızlarını göndermek yerine yanında götürmesi için teşvik etmemiş olmayı diledi.

Cass'in tüm adamlarına ihtiyacı olacağını düşünmüştü.

Ve kendisi ile adamlarının onları korumak için tamamen hazırlıklı olacaklarını düşünmüştü. İnatçı karısını unutmuştu.

"Arkadaşıma, kızlarını korumak için hayatımı feda edeceğime söz verdiğim için," Aramus yavaşça konuşmaya başladı, gözleri kraliçesine sabitlenmiş halde. "Onlardan birinin elinin bebek köpekbalığı tarafından ısırılmasının nedenini açıklamak zorunda kalmak istemem."

"Bizi ısırmayacaktı, Aramus Amca," diye bilgilendirdi Aelia. "Sanırım bizimle oynamak istiyordu."

"Cass'e bizi hayatın pahasına koruyacağına söz mü verdin?" diye sordu

Dora. Ha-Lah ona büyük gözlerle baktı.

Aramus gözlerini ondan ayırdı, onun iletmek istediğı şeyi görmezden geldi ve kıza baktı.

"Evet," diye cevapladı.

"Aramus," diye mırıldandı Ha-Lah.

"Bizi *hayatın* pahasına koruyacağına söz verdirdi mi?" diye sordu Dora.

"Evet," dedi Aramus, çünkü Cassius'un ona karşı ne hissettiğini bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

"*Aramus,*" diye tısladı Ha-Lah, çünkü korkmaması gerektiğini hissediyordu, ama bu bir sorun değildi, çünkü Aramus kızlarına hiçbir şey olmasına izin vermezdi. "Ama... sen bir kralın," dedi.

"Sen de bir kızsın ve bir kızın olduğunda hangisinin daha önemli olduğunu anlayacaksın," dedi Aramus.

Dudakları aralık kalmış halde ona baktı.

"Tamam, peki, seninle öğle yemeği yerken vatandaşlarından bir süreliğine seni kurtarmaya geldik, ama dürüstlüğüne dizginleyemiyorsan, seni yalnız başına yemek yemeye bırakmalıyız," dedi Ha-Lah sinirli bir şekilde.

"Belki de biraz yalnız kalmalıyız," diye önerdi ona.

"Belki de o anı daha sonra, akşam yemeğinden sonra, kızlar uyuduktan sonra yaşamalıyız," diye karşılık verdi Ha-Lah.

Kızlar uyuduktan sonra.

O ve kraliçesi kızları olur mu?

Onun bukleleri ve kristal gibi gözleri olan kızlar isterdi.

Bu nedenle, karısı ona tam da istediği gibi kızlar doğurana kadar denemeye devam etmeye karar verdi. En az iki tane.

Ya da belki üç tane.

"Kraliçem, ben demedim ki..." diye başladı. "Bunu sonra konuşuruz," diye sözünü kesti. "Ha-Lah..."

"Merak etme, Ha-Lah teyze," diye şarkı söyler gibi konuşan Aelia, karısına doğru dans ederek elini tutup çekmeye başladı. "Aramus amcaya, sana, bana ya da çocuklara hiçbir şey olmayacak," diye diğer kolunu uzatarak "çocuklar"ı, yani adamlarını işaret etti, "ya da kimseye. Yani, Aramus amca *denizlerin kralı*. Sen de *deniz canavarlarını* kontrol ediyorsun."

Aramus'un gözleri beyazladı. "Şşş,

Aelia!" Dora tısladı.

Onlara söylemişti.

Ve onlara bunu sır olarak saklamalarını söylemişti. Ama...

Onlara söylemişti.

"Herkes dışarı," diye emretti

Aramus. "Uh-oh," diye fısıldadı

Aelia.

Kimse kıpırdamayınca, "*Çıkın!*" diye bağırdı.

"Gidelim, minikler," diye mırıldandı Nav ve kızları toplamaya başladı.

Ha-Lah da ona yardım edecekmiş gibi görünüyordu.

Bu nedenle Aramus, gözlerini ona dikerek, açık olduğunu düşündüğü şeyi söyledi: "Sen hariç."

"Uh-oh," diye tekrarladı Aelia.

"Bu bir sırđı, aptal," diye fısıldadı Dora. "Unuttum," diye cevapladı Aelia.

Dora, geniş alanı geçerken elini tuttu ve Aramus onun "Her şey yoluna girecek. Ha-Lah teyze öyle olacak" diye mırıldandığını duydu.

Aramus bundan emin değildi.

"Kralım..." diye başladı Ha-Lah.

"Bir dakika," diye dişlerini sıkarak, botunu döndürerek tahtının arkasındaki merdivenlere doğru yürüdü ve merdivenlerden inip karısının yanına vardığında, salonun sonundaki kapılar diğerlerinin arkasında kapanıyordu.

Kapıların kapanma sesi odada yankılanmayı bitirir bitirmez, "Onlar kızlar," dedi. "Tehlikeli değiller."

Adam ona baktı. "Görüyorum ki sana bunu anlatmakta başarısız oldum..."

"Kocam," dedi yumuşak bir sesle, ona yaslanarak ve elini göğsüne koyarak. "Bu bir sorun değil."

"Aelia bunu açıkça paylaştı."

"Evet, *sana*."

"Bir bakıma herkese aynı şeyi yapardı."

"Ve eğer bunu herkese söylerse, o genç, onun söylediklerini bilmeyenler onun ne demek istediğini anlamayacaklar."

"Senin için sorun olmadığını görüyorum,"

dedi. "Beni korumak istemen hoşuma gidiyor, ama..."

"*Sirens lanet olsun, Ha-Lah!*" diye bağırdı ve ani kontrol kaybıyla, kız elini indirdi ve bir adım geri attı. "Mercy gözlerimizin önünde öldü!"

"Aramus," diye fısıldadı.

"Alemlere neler olduğunu anlamıyor musun?" diye sordu. "Hayatım..."

"Anlamıyor musun, şu anda, ülkemizin dört bir yanında, hiç hoşlarına gitmeyecek haberler alan ve bunu benimle hoş olmayan şekillerde paylaşmak isteyebilecek, bunu da *seni* kullanarak yapmak isteyebilecek bağılı tutucular var."

"Her şey yoluna girecek," diye sakinleştirici bir sesle güvence verdi.

"Endişelenmemem için bana bunu inandırmak istediğini biliyorum ve haklısın, her şey yoluna girecek. Ama *bu zaman* alacak. Ve bu süre zarfında tahtımı korumalıyım. Hükümdarlığımı korumalıyım. Cassius'un kızlarını, adamlarımı, vatandaşlarımı korumalıyım. Ama en önemlisi, *seni korumalıyım*."

Onun sözleri üzerine yüzü yumuşadı, ama şöyle devam etti: "Benim gücüm var..."
"Ve Airen'in Fern'i güç sahibidir, ama kaçırılıp hapsedilmiştir." Karşılık vermek için ağzını açtı.

Ama Aramus henüz bitirmemişti.

"Melisse'in de gücü var, ama o da kaçırıldı ve tek boynuzlu at boynuzu ile kazığa oturtuldu."

Anlaması biraz zaman aldı, ama sonunda anladı.

"Belki de Aelia ve Dora'ya yaptıklarımı anlatarak kötü bir karar verdim."

Bunu kabul edebilmesi onu cesaretlendirdi. Bu konuda gururlu ve inatçı olabilirdi.

Ancak bir kısmı bunu zorlamaması gerektiğini düşünse de, risk çok büyüktü.

Bunu yapmak zorundaydı.

"Ve Tint hariç tüm adamlarım podyumumun dibindeyken, sen iki küçük kızla *tek başına* hangi gelgit havuzunu ziyaret ediyordun?"

Suçlu bakışını pek gizleyemedi.

"Ha-Lah," diye homurdandı, o kadar kızgındı ki, devam edemedi. "Kale arazisindeydi," diye onu temin etti.

"Muhafızsız hiçbir yere gitmeyeceksin," diye onu uyardı.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Kendi evimde mi?"

"İçinde, özellikle çevresinde, umurumda değil. Benimle veya adamlarımla birlikte değilsen, koruman var."

"Aramus, tabii ki gelgit havuzundaydık, denize yakındım.

—"

"Bunu tartışmaya açmayacaktım."

"Bu konuşmayı sık sık yapıyoruz gibi görünüyor," diye tersledi. "Evet, maalesef öyle," diye aynı şekilde terslikle cevap verdi.

Birbirlerine baktılar.

Ya da daha doğrusu, o ona dik dik bakarken, o da ona öfkeyle bakıyordu.

Onun bir parçası, onun ruhunu seven parçası, tavrını yumuşatmak ya da en azından söyleyeceği sözleri yumuşatmak istiyordu.

Onun daha güçlü olan bir başka kısmı ise, fikrini net bir şekilde ifade etmesini sağladı. "Bu senin kraliçe olarak kaderin," diye ısrar etti.

"Ben buna razı olmadım," diye cevapladı.

O bu darbeye dayanarak karşılık verdi: "Kabul etmedin, bu doğru. Ama sonra bana aşık olduğunda kabul ettin."

Kadın başka yere baktı, zarif çenesi ve boynu öfkeden gerildi.

Adam, kadının bu noktayı kabul etmekten başka seçeneği olmadığını anlaması için ona zaman tanıdı.

O da bu süreyi kullandı, bakışlarını ona çevirdi ve kısa bir şekilde başını salladı. Ama sordu: "Her zaman böyle olacak, değil mi?"

"Üzgünüm, aşkım, ama evet. Öyle olacak. Ama fark etmemişsin gibi görünüyor, sadece sen değilsin. Adamlarım olmadan hiçbir yere gitmem ve onlar benim arkadaşlarım, kardeşlerim, ama bebeğim, aynı zamanda korumalarım da."

Onun kristal mavisi gözlerinde aniden parlayan anlayış ışığından, bunun aklına gelmediğini anladı.

"Tamam, peki," diye mırıldandı, pes ettiğini kabul ederek.

"Zor bir gün oldu, o kızlarla birlikte içeri girdin ve beni gülümsetebilecek hiçbir şey yoktu. O kızlarla birlikte ya da onlarsız içeri girmen dışında."

Öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Cass ve Elena'nın kızlarıyla birlikte seni izlemek bana büyük bir mutluluk veriyor," dedi ona. "Kendi kızlarımızı özlememi sağlıyor."

Ve bu, yüzünü sıcaklık kapladı.

Yine ona doğru yaklaştı, iki elini kaldırıp boynunun iki yanına doladı.

Ve ancak o zaman Aramus rahatladı.

"Görünüşe göre, çabuk öfkelenen, inatçı karını idare etmede çok ustaca davranıyorsun."

"Sen çabuk öfkelenen ve inatçı değilsin. Sen bağımsız ve enerjiksinsin." Sessizce gülmeye başladı. "Evet, ben de o kelimeleri tercih ederim."

O, ona gülümsedi.

Elini sakalını okşamak için uzattığı anda gözlerinde bir gölge belirdi. "Biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle, "ben iyi olacağım."

"Biliyorum, bebeğim," diye fısıldadı, "çünkü ben öyle olmasını sağlayacağım." Bir an onun bakışlarını karşıladı, sonra başını salladı.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" diye önerdi. "Evet, yiyelim," diye kabul etti.

Kafasını eğip onu öpmek istedi, niyeti hafif bir öpücük vermektir.

Kız parmak uçlarına yükseldi ve öpücüğe karşılık verdi, böylece öpücük hafif bir öpücükten çok daha fazlası oldu.

Sonra kollarını birbirlerine dolayarak kapıya doğru yürüdüler.

Aramus, karısının güvenliği konusunda oldukça endişeli olduğu gerçeğine odaklanan düşüncelerini gizleyerek bunu yaptı.

Bu, bir yandan mantıklıydı.

Öte yandan, Keel Kalesi'nin arazisinin dörtte biri, karısının emrinde olan okyanusla çevriliydi. Ama yine de, karada ve denizde korunan bir rıhtım vardı.

Kalenin geri kalan kısmı, askerlerin görev yaptığı 15 fit yüksekliğindeki bir duvarla korunuyordu. Kaleye giden yola açılan bir kapı vardı ve burada muhafızlar görev yapıyordu. Avluya girmek için ise bir başka kapı daha vardı ve burada da daha fazla muhafız görev yapıyordu. Kalenin kendisine de ayrı bir muhafız kadrosu atanmıştı.

Ayrıca, herhangi bir sorun belirtisi durumunda hemen müdahale edebilecek yüz kadar asker de muhafızların kışlasında bulunuyordu.

Orada güvendeydi.

Evinde güvendeydi.

Deniz kenarında kesinlikle güvendeydi, çünkü kendini güvende hissedebilirdi.

Yabancı topraklarda ise durum farklıydı.

Ama onun da dediği gibi, kendi evinde durum tamamen farklıydı. Öyleyse neden Aramus, onun güvende olmadığına bu kadar korkuyordu?

Bunun cevabını biliyordu, kraliçesine aşıktı ve zamanlar karışık.

Başka cevaplar da olduğunu biliyordu ve bunu ertelemek için birçok nedenden dolayı ertelemişti.

Ama bu çalkantılı zamanlarda, artık evine döndüğüne göre, bu cevapları araması gerekiyordu. Eski zamanlardan beri, Mar-el Kralı'nın gizli bir silahı vardı.

Ancak, tehlikeli olması nedeniyle, onu kullanırken çok dikkatli olması gerekiyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu DÜŞÜNÜYORUM," dedi Ore, Aramus uçurumun kenarında attan inerken.

Hala atının üzerinde duran kardeşine baktı ve Oreti'nin gözlerinin açıklığa odaklandığını gördü, ve bu bakışlar sadece sert deniz rüzgarına karşı daralmış değildi.

Ore'nin çekingenliğine şaşırmadı. Uçurum pek de davetkar görünmüyordu. Aslında, tüm bölge sarp, kasvetli ve iticiydi.

Aramus buna değinmedi.

"Ne görürsen, ne duyarsan, ne hissedersen hisset, arkamdaki bu uçuruma inme," diye emretti.

"Kaptan," diye mırıldandı Xi.

"Ne olursa olsun," dedi Aramus.

"Kim düşünürdü ki, o taht odasına geri dönüp, arazi sahiplerinin çit yerleştirme anlaşmazlıkları hakkında sızlanmalarını dinlemek isteyeceğimi," diye mırıldandı Nis.

Ama Bond attan indi.

Aramus ona döndü.

"Ne olursa olsun, Bond," diye uyardı.

Bond yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu.

"Kralım," diye başladı ve Aramus hazırlandı, çünkü adamlarından hiçbiri ona bu kadar resmi bir şekilde hitap etmezdi.

Sonraki sözleri bunu açıkladı.

"Bildiğiniz gibi, babamın önceden yaptığı şeyi onurla yapıyorum. Kralıma doğrudan hizmet ediyorum. Ve bu görevi üstlendiğim için, babamın bana söylediği şeyi paylaşmak şimdi benim görevim. Bu, babanızın ona, eğer buraya gelerseniz, sizi o yoldan vazgeçirmek için elimden geleni yapmam gerektiğini söylediği şey."

Bunu söylerken, vadinin kenarından geçen dar yolu işaret etti. "Huzurlu ol kardeşim," diye cevapladı Aramus.

"Kraliyet mektupları ulaşıyor ve şu ana kadar herhangi bir kargaşa haberi gelmedi. Barbar olarak bilinen Güney Toprakları'nda köleliğin sona ermesiyle, bizim öyle olmadığımızı biliyor olmalılar ve bunun burada da olacağını tahmin edip bekliyor olmalılar."

"Henüz erken."

"Doğru, ama biz hazırız."

"Kölelik..."

"Ve Wodell'den ayrılmadan önce, Rising'in kıyılarımızda bir yer edinmeye çalışıp çalışmadığını tespit etmek için operasyonlara başladık ve şu ana kadar bu konuda hiçbir söylenti yok."

"Bu..."

"Aramus," Bond yaklaştı. "Depremler durdu. Bir süredir hiç hissetmedik."

Aramus, arkadaşının bunu yapmak zorunda olduğunu anladı. Bu yüzden, onu rahat bırakmak için sessiz kaldı.

"Hepimiz onun öldürülüşünü gördük, kardeşim," dedi Bond sessizce, sonunda konunun özüne gelerek. "Ama Kraliçe Mercy'nin ülkesi için öleceğini söyleseydik, o bu onuru reddetmezdi."

"O ülkesi için ölmedi. O bir şehit yapıldı."

"Kraliçe Mercy de bundan kaçınmazdı. Değiştireceği tek şey, oğlunun bunu görmesine izin vermemek olurdu."

Aramus dişlerini sıktı, çünkü haklıydı. "Onu güvende tutabiliriz," dedi Bond.

Şimdi Ha-Lah'tan bahsediyordu.

Aramus alçak sesle, "Nereus erkekleri normal erkekler gibi sevmezler," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Bond.

"Babam ve annem, efsane gibiydi." "Evet," diye tekrarladı Bond.

"Büyükbabam ve büyükannem." "Aramus, biliyorum."

"Onları bize getiren tanrılardır, düşüşü zorlayan ise kadınlardır." Bond sessizleşti.

Aramus, sonraki sözlerini akıllıca seçmek zorundaydı, çünkü adamları o uçurumun içinde ne olduğunu bilmiyorlardı.

Sadece Mar-el Kralı biliyordu. Ve varisi.

"Buraya öğrenmek için geldiğim şeyi bilmeden artık devam edemem," demenin güvenli olduğunu hissetti.

"Bunu yapma yeteneğini yeniden düşünmeni istiyorum," diye ısrar etti Bond. Aramus sessizce durdu ve gözlerini kapattı.

Ama tek düşünebildiği, Ha-Lah'ın herhangi bir tehlike altında olduğu düşüncesine ne kadar öfkelenmişti.

Ha-Lah'ın bundan ne kadar rahatsız olduğu.

Ve ikisinin de tüm arkadaşlarıyla birlikte ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya oldukları. Aslında, kıtadaki herkesin.

Gözlerini açtı. "Aşağı inmeliyim."

Bond, başını sallamadan önce duyulabilir bir nefes aldı.

"Elimden geleni yaptım," dedi.

"Elinden geleni yaptın kardeşim," diye mırıldandı Aramus.

Sonra arkadaşının omzuna vurdu ve diğerlerine bakmadan uçurumun ağzına döndü.

O iri bir adamdı, yol dardı, düşüş çok uzundu, dibi göremiyordu, sadece tepeye kadar uzanan dalgaların uğultusunu duyabiliyordu.

Ama ilk adımını atarken tereddüt etmedi, sonraki adımını da, ondan sonraki adımlarını da.

Babasının ona söylediği gibi, aşağı indikçe, onu çevreleyen karanlık da derinleşiyordu.

Ancak, bu yolculuğa çıkmaya çalışan diğerleri gibi, sonunda kendilerini kör bulup ya geri dönmek zorunda kalacak ya da düşerek ölecek olanların aksine, o her zaman önündeki yolu görebiliyordu; tanrılar tarafından ilan edilen kralın yolunu gösteren sihirli bir ışık.

Ancak babası, bu inişi yapmak için hiçbir neden bulamadığı için, ona dipten gelen öfkeli denizin sesinden ve adım adım sesin nasıl arttığını, bir gürültüye, gök gürültüsüne, *kükremeye* dönüştüğünü anlatmamıştı.

Ve çalkalanırken sıçradı, o kadar çok sıçradı ki, sonunda sis yağmur gibi hissedildi.

Aramus, tabanda dönen fırtınayı görebildiğinde sıırıslıklaı oldu. Su, tamamen beyazlaşacak kadar çalkalanıyordu, uçuıum genişıti, girdap şiddetliydi, o köpüğün içine düşerse derinlere çekileceğini, belki de boğulmuş cesedinin dünyanın merkezine götürüleceğini hemen anladı.

Nemli ama soğuk, ıslak, rutubetli ve karanlıktı. Uçuıumun etrafında tekrar tekrar dolaşırken, on dakikadır mı aşağı iniyordu yoksa zaman mı bükülmüştü ve on yıldır buradaydı?

Bir insan burada delirebilir, diye düşündü, tam da fenerleri gördüğü anda.

Yeşil ve mavi camdan yapılmış, içinden parlayan küreler, belki de on beş metre önündeydi. Garip aralıklarla asılıydılar ve uçuıum yolunun yanındaki mağaranın dairesel açıklığını çok loş bir şekilde aydınlatıyorlardı.

Babasının ona yapmamasını söylediği gibi, Aramus adımlarını hızlandııımadı. Bu kaygan kayada bir kez bile tökezelese, kader yüzünden kaybettiği kişi Ha-Lah olmayacaktı.

Sonsuza dek yok olan kendisi olacaktı.

Dikkatlice kürelere ulaştı ve onların bulanık ışığının dışında durdu.

"Benim, Kral Aramus," dedi arkasında çınlayan su sesine karşı, kendini tamamen aptal hissederek.

"Ve Baş'ı alan da benim."

Kafa mı?

"Girin, Denizlerin Kralı," dedi ses.

Asılı kürelerden kaçan Aramus bunu yaptı ve hiçbir kapıdan geçmemiş olmasına rağmen, o küreler arkasında kaldığı anda, çalkantılı denizin gürültüsü, kıyıya vuran nazik dalgaların sesinden başka bir şey olmaktan çıktı.

Aramus bundan hoşlanmadı.

Ayrıca bunu sorgulamadı.

O kürelerin ötesinde sadece zifiri karanlık olması da hoşuna gitmedi.

Bunu da sorgulamadı.

"Uzun zaman oldu," diye bir ses gölgelerin içinden geldi.

Aramus nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Bu yüzden sadece "Evet" dedi.

"Baban sana benden bahsetti mi?" diye sordu ses.

Ses yaşlı ama güçlüydü. Bilge ama anlaşılmazdı. Sesin nereden geldiğini bile tam olarak belirleyemedi.

Ve o gölgelerin içinde hiçbir şey göremiyordu. "Evet," diye tekrarladı.

"Yani biliyorsun, tehlike olmadan aşağı inemezsin. Ve fedakarlık yapmadan öğrenemezsin."

Kahretsin.

"Biliyorum," diye onayladı Aramus.

"*Tek boynuzlu at ve toplar, gölge ve horoz, bilge ve kalp, kristal ve kafa,*" dedi ses ürkütücü bir şekilde.

Ve anlamsızca.

"Oturmamda sakınca var mı?" diye sordu Aramus.

"Gelininle akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu ses.

"Evet."

"O zaman hayır, kralım. Ziyaretinizin kısa olması gerektiğini düşünüyorum." Aramus kendini eşit ama derin nefes almaya zorladı. Sonra başladı, "Çok şey oluyor."

"Oh, biliyorum. Biliyorum. Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Her şeyi biliyorum, Deniz Kralı." Aramus cevap veremedi.

"Peki, benden istediğini elde etmek için bana ne vereceksin?" diye sordu ses.

"Ne istiyorsun?"

"İlk çocuğunu."

Aramus bir adım geri attı, eli içgüdüsel olarak kemerindeki kılıca uzandı.

"Bunun hoşuna gitmediğini görüyorum," dedi ses.

"Babam bana fedakarlığı benim yapmam gerektiğini söylemişti. Bu benim fedakarlığım olur. Ama aynı zamanda karımın da fedakarlığı olur. Benden bunu isteyebilirsin. Ondan isteme."

Rahatsız edici bir kıkırdama duyuldu, "Görüyorum ki babanız çok titizmiş."

"Evet, öyleydi. Sen bizim sırrımızsın. Sen bizim koruyucumuzsun. Bu nedenle sana saygı duyuyorum. Ve bu saygıdan dolayı, oyun oynamak için vaktim olmadığını söylemeliyim."

"Ben değil," diye cevapladı ses. "Benim dünyadaki tüm zamanım var." "Bunun bir nimet olduğunu tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Aramus.

"Hayır, evladım, bu bir lanet. En kötü lanet. O ve yalnızlık. Düşünsene, sonsuz bir yalnızlık hayatı."

"Kral, kurban vermek zorunda olmasaydı ziyaret ederdi."

"Tanrılar, hak ettiklerini almazlarsa kaşlarını çatarlardı." "Sen bir tanrı mısın?"

"Öyleydim."

Aramus boynunun kaşınmaya başladığını hissetti.

Babası ona bilmeceleri, oyunları anlattı. Sabırlı olmadan kahini aramaman gerektiğini. Gizemlere kapılmamak için dikkatli olman gerektiğini, yoksa sonsuza kadar o uçurumda kaybolabileceğini.

Ve bedelini ödemeye hazır olmadıkça kahini aramamalıydı. Sabrını toplayarak sordu: "Hâlâ gücün var mı?" "Olsa, bu çukurda olur muydum?"

"Canavar uyanıyor," dedi Aramus.

"Hayır, o dirildi. Yüzeye çıktı, ama yuvasına geri döndü. Ama kalıcı olarak gelecek. Ve çok yakında."

Bunun üzerine Aramus göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Ejderhalar bu savaşa ilginç bir katkı olacak," diye mırıldandı ses.

Gerçekten de, bu çukurda bile, kahin her şeyi biliyordu. "Galip gelecek miyiz?" diye sordu

Aramus.

"Bilmek istediğin bu mu, Deniz Kralı?"

"Evet, ama en çok da karımın güvende olacağını bilmek istiyorum." "Denizkızı kraliçesi."

Aramus hareketsizce durdu.

O böyle yaparken, havada uğursuz bir kahkaha yankılandı: "Oo, ne sürpriz. Çok lezzetli, o bedavaydı."

"Denizkızı kraliçesi mi?"

"Ah, aşıklar," dedi ses, başını sallıyormuş gibi. "Ne kadar aptallar. Asırlar geçiyor, ama onlar hala aptal."

"Karım bir deniz kızı mı?"

"Sırlar, sırlar."

"Söylesene, karım bir deniz kızı mı?"

"Biliyorsun, bu dünyada tanık olduğum her şey arasında, zulümler iyiliklerden çok daha ağır basıyor, bu benim hiç anlamadığım bir şey. Bu kadar olağanüstü şeyler nasıl bu kadar iğrenç bir şekilde muamele görebilir? Ve bu her yerde böyle. Biliyor musun, paralel dünyada, kadınlar kürklerini giyebilsinler diye *bebek fokları* öldürüyorlar."

"Efendim..."

"Ve insanlar onları seyredebilirler diye yaratıkları kafeslere mi kapatıyorlar?" "Bu benim için çok anlamlı olur..."

"Hakkıyla denizlerin genişliğini kendilerine ait sayabilecek muhteşem hayvanları, küçük havuzlara hapsedip eğlence için gösteri yapmaya zorluyorlar mı?"

Aramus ağzını kapattı.

"Biz de aynısını yapıyoruz," diye fısıldadı ses. "Deniz kızlarına da aynısını yaptık." "Biliyorum," diye fısıldadı Aramus.

"Onları ikiye bölüp yüzgeçlerini oyduk, böylece zengin insanlar geçit törenlerinde onları giyebilsinler."

Bunu bilmiyordu.

Bunu öğrenince Aramus'un midesi bulandı.

"Deniz kızları yakalanabilsin diye yüzlerce deniz erkeği katledildi, tanklarda yaşamaya zorlandılar ve insan erkeklere bu tür eylemler yaptılar." Ses alçaldı. "Ne ahlaksızca eylemler."

Aramus dişlerini sıktı.

"Triton ve Medusa onları birlikte yarattılar. Mer, bir aşk eylemiydi. Bu dünyaya bir armağan, onların güzelliği, onların sihirleri. Ve onlara da öyle davranıldı."

Aramus'un söyleyecek sözü yoktu, çünkü

söyleyecek bir şey yoktu. "Bu yüzden saklanıyor."

Aramus gözlerini kapattı ve başını eğdi. O bir denizkızıydı.

Karısı bir denizkızıydı ve ona söylememişti.

"Aşırı koruyucu davranmıyorsun. Sen Deniz Kralısın. Onun özel olduğunu hissediyorsun. Ve onu korumak için harekete geçiyorsun."

Aramus gözlerini açtı ve karanlığa baktı.

"Bunu paylaşırken, benden bir şey alacak mısın?" diye sordu.

"Burada olduğumuz için mutluyum, çünkü bunun sürpriz olmasını tercih ederim."

Aramus, bu tür bir sürprizi sevmeyeceğini hissetti, ama zaman kazanmak için bu konuyu tartışmaya girmede.

"O güvende olacak mı?"

"Bu cevabın bana kazandıracağı şeyi feda etmek istemezsin."

"Krallığımızı güvende tutacak mısın?"

"Ziyaretimizden keyif aldım, Deniz Kralı. Beni gücendirerek bitirme."

"Gücün yüzyıllardır kullanılmadı ve buraya sıkışıp kaldığını, buradan ayrılamadığını ima ediyorsun," diye işaret etti Aramus.

"Kabul ediyorum, bu çalkantılı zamanlarda gücümün biraz paslanmış olduğundan endişeleniyorum."

Aramus daha sabırlı davrandı.

"Canavar..."

"Efsaneyi boş ver. O hatalı, yıllar boyunca yalancı anlatıcıların ağzında abartılmış. Onun gücü açıkça ortada değil, sinsî. Ama tehlikeli. Başka bir deyişle, o senin düşündüğün gibi biri değil. Onu kontrol edebileceğini düşünenler bile onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini tam olarak bilmiyorlar. Ve onun müttefikleri var. Hiç beklemeyeceğin müttefikler."

"O nedir?"

"Onunla ilgilenmeden önce uğraşman gereken çok şey var." Aramus'un sabrı hızla tükeniyordu.

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

"Ve bunu, Deniz Kralı, baban bilemezdi çünkü bana hiç gelmedi. Hiçbir şeyle gelmedin ve sana vermek istediğim şeyle gideceksin, daha fazlasıyla değil."

"Kraliçemi ve halkımı koruyacağım." "Dünyadaki en yıkıcı gücün ne olduğunu biliyor musun?"

"Söyle bana."

Bir duraklama oldu.

Sonra, "Su."

Aramus cevap vermedi.

"Ateş, rüzgâr, hiçbir şey çürümez, hiçbir şey bozulmaz, hiçbir şey yoluna çıkan her şeyi süpürmez, *su gibi*. Ateş, bir dağ sırasını kaplayan ağaçları yakabilir, ama taşa dokunamaz. Ancak zamanla yağmurlar, taşı bile toprağa geri döndürür."

Aramus konuyu gündeme getirdi.

"Buraya karım, krallığım ve Triton'un tüm halkı için endişelenerek geldim ve buradan daha fazla endişelenmek için nedenlerle ayrılıyorum."

Ve kraliçesinin, hiçbir neden yokken ondan bu kadar önemli bir şeyi sakladığı için öfkelenmek için nedenleri vardı.

"Peki sana verdiğim şey önemli değil mi, Deniz Kralı?" Bu çok sinir bozucuydu, ama bu konuda haklıydı.

"Ödeme çok pahalı, bir daha gelmeyeceğim," diye uyardı. "Ve bana hak ettiğim şeyi vermedin."

"Bilmen gereken her şeyi sana verdim." Aramus öyle düşünmüyordu.

Ta ki düşünene kadar...

Su.

"O denizlere hükmediyor," diye fısıldadı.

"Bir anda Sky Bay'i okyanusa süpürebilir," diye cevapladı ses. "Ona havayı, ateşi, toprağı da ekleyin..." diye devam etti ses.

Hava, Elena.

Ateş, bu Silence olmalıydı. Toprak, şüphesiz Farah. Kalbi hafifledi.

"Biz galip geleceğiz," dedi.

"Kötülüğün kendine özgü bir büyüü vardır ve hiçbiriniz gerçek kötülükle yüzleşmediniz." Aramus'un kalbi artık hafiflemiyordu.

"Tüm gücünle, tüm büyüyle, kullanabileceğin tek bir silah var, Deniz Kralı. Onu bildiğini sanıyorsun. Elinde olduğunu sanıyorsun. Onu kullanabileceğini sanıyorsun. Ve bu, benim Başım, eğer bu tuzağa düşersen, senin sonun olacak."

Aramus, Frey'in ona söylediği şeyi hatırladı. "Aşk," dedi.

Ses cevap vermedi.

"Canavarı yenen bizler, erkekler, savaşçılar değiliz. Güçlü olan kadınlardır. Bizim görevimiz onları korumaktır," diye tahmin etti Aramus.

"Tırman," diye emretti ses.

"Çiftler birbirlerine aşık oluyor," dedi, yine hafif bir rahatlama hissetmeden. "Ah, bir hükümdarın kibri."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Haklısın. Aşk. Şimdi beni bırak ve tırman."

"Monarşinin kibri ne demek?"

"Sadece sen, diğerleri, kurduğunuz ittifaklar ve birbirinize karşı hissettiğiniz duyguların Canavarı yenebileceğini düşünüyorsun. Fedakarlık olacak, Deniz Kralı. Ama bu benim için olmayacak," dedi ve Aramus midesinin düğümlendiğini hissetti. "Şimdi beni bırak ve *tırman*."

Aramus, kendi vücudunu hareket ettirmeden, kendini kürelerin dışında, kulaklarında dalgaların uğultusu ile buldu.

Ancak o zaman Aramus, babasının bu yer hakkında ona söylediği son şeyi hatırladı.

Tırmanması emredildiğinde... *tırmandı*.

Döndü ve ayaklarına bakarak, altındaki kaygan kayanın üzerinde her adımının sağlam olduğundan emin olarak, olabildiğince hızlı hareket etti.

Ve yolunu aydınlatan sihirli ışık sönmeye başladığında, adımlarını hızlandırmadı. Sol elini duvara koydu, bazıları pürüzlü ve sivri olan taşları takip ederek, etini ısırarak, bir ayağını diğerinin önüne koydu.

Ve sonra tekrar.

Ve yine.

Işık giderek sönmeye devam etse de paniğe kapılmadı. Panik ve acele ölümcül olabilir.

Babası ona, uçuruma yaklaştığında, içine indiğinde, kahinle konuştuğunda ve uçurumdan ayrıldığında aklını başına alması gerektiğini söylemişti.

Her kralın her zaman her şeyde olması gerektiği gibi.

Yeni bir ışık yolu aydınlatmaya başladığında, bir anlığına başını kaldırıp yukarıya baktı.

Ve ayı gördü.

Öğle yemeğinden sonra ayrılmışlardı. Uçurumdan aşağıya doğru yaptığı yolculuk uzundu, ama kilometrelerce sürmedi.

Henüz ay görünmemeliydi.

O aşağıdayken zaman bükülmüştü.

Bunu bildiği ve adamlarının ne kadar endişelendiğini bildiği halde, aceleyle yukarı çıkmadı.

"Ahoy!" diye bağırdı, ama acele etmedi ve adamlarının kenarda durup aşağıya baktıklarını gördüğünde, rahatlama dalgası onu sardı.

"Sirenler, lanet olsun!" diye bağırdı Xi. "Saatlerdir yoktun!"

Kahretsin.

Aramus, sağlam zeminde olmanın heyecanı ile tepeye çıktı ve Nav, "Sırılsıklam olmuşsun. Aşağıda ne oldu?" dedi.

Aynı anda Bondi, "Aradığını buldun mu?" diye sordu. Bulamamıştı.

Ama bir şey bulmuştu.

Bond'a başını salladı, atının yanına gitti ve "Gidelim. Karım endişelenecek." dedi.

Karısının endişeleneceği tek şeyin bu olup olmadığından emin değildi, ama o anda, karısının endişesi (çünkü karısı onun kaleden ayrıldığını bile bilmiyordu) onun endişesinden daha ağır basıyordu.

Ve krallığının kara kayalıklarını atla geçerken, bir parçası onun neden saklandığını anladığını biliyordu.

Sadece onun diğer yarısı, kocası, onu seven adam, sevmiyordu.

Uzakta Keel Kalesi'ni gördüğünde moralinin düzeldiğini hissetti; gri taşları, okyanus mavisini kiremitli kuleleri, kaleye giden yolu kesen sütunlu koridorları.

O ve adamları, kalenin geri kalanından çok farklı olan, tebeşir rengi taştan yapılmış muhteşem kapıya doğru atlarını sürdüler.

Beş kat yüksekliğinde devasa bir kadın heykeli vardı, gözleri kara delikler gibiydi, yüzündeki ifade duygusuzdu, yere kadar uzanan saçları uzun ve kalın kıvrımlar ve dalgalar halinde oyulmuş, deniz yosunu, yosun ve mercanlarla süslenmişti.

Omuzlarının olması gereken yerde büyük yüzgeçler vardı. Dışarıya ve aşağıya, saçlarının arasından, her iki yana doğru, kadının rahminde olması gereken kapıyı işaret ediyordu.

Ve göğsünde, kocası deniz tanrısı Triton'un silahı olan üç çatal mızrak bulunan bir kolye vardı.

Bu, tanrıçaları Medusa'nın heykeliydi.

Onları gören kapıdaki muhafızlar kapıları açtı ve Aramus ve adamları içeri girdi.

Yolu geçip, kalkan kapısından ve onun ötesindeki nöbetçi kulübesinin altındaki kemerli açıklıktan geçerek, Arnavut kaldırımlı avluya girdiklerinde, artık hizmet etmek zorunda olmayan adamlar (çünkü kendisi kendi adamlarını özgür bırakmıştı) atların dizginlerini almak için öne çıktılar.

Aramus attan indi, ama kraliçesinin aceleyle üç yapraklı kemerli kapılardan kaleye doğru koştuğunu gördü, eteği aceleyle arkasında dalgalanıyordu.

"Aramus! Neredeydin?" diye sordu merdivenlerden koşarak inerken. "*Çok uzun süre* yoktun ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu. *Çok* endişelendim."

Ona doğru yürüdü ve karşılaştıklarında durdu, öfke ve endişenin karışımı olan yüzünü inceledi.

Onun güzelliği eşsizdi, bu onun karısı olmasının tek nedeniydi.

Ama yüzyıllar boyunca, bu durum onun krallığının krallarının batık hazineleri keşfetmesine yol açmıştı, çünkü o güzellik, iç güzelliğine kıyasla önemsiz kalıyordu.

Ve o bir denizkızıydı.

"Ee?" diye tükürdü. "İki çok endişeli kızı yatırdım..." "Bana söylemeliydin."

Kız, ağzını sıkıca kapattı, gözleri yuvarlaklaştı ve sonra korkuyla doldu. Onun bildiğini biliyordu.

Adamları onun etrafında sıralanarak sessizce kaleye girdiler, gözlerini çiftten kaçırarak, hizmetçiler atlarını uzaklaştırırken.

Bunu kale merdivenlerinde yapmamalıydı. Bunu yapmaması gereken son yer orasıydı

Kendini durduramayacak gibi görünüyordu.

"Bana söyleyemeyeceğin izlenimini ne verdi?" diye sordu.

"Ne söylemeye?" diye karşılık verdi ve o kızgın değildi, aynı zamanda kızgın *değildi*.

Ama onun sorusu üzerine, *kızgın* olmaya başlamıştı.

"Yapma," diye fısıldadı.

"İçeri girmeliyiz," diye fısıldadı kadın.

"Özellikle birkaç saat önce yaptığımız konuşmayı düşününce, seni korumak için duyduğum yoğun arzuyu çok iyi bildiğinin farkındayım."

"Sen benim tüm benliğimi tanı mıydın." O hiçbir şey söylemedi.

"Artık biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedi, ama başını salladı.

"Nasıl biliyorsun?" diye tereddütle sordu. "Bunu bilmen gerekmez," diye cevapladı. "Aramus..." diye başladı.

"Seni seviyorum," dedi.

Kız ona baktı, gözleri yine fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?" diye sordu.

"Ben..."

"Kaynar yağın içine düşüp derin eriyebilirsin, hayatta kalırsan seni yine de seveceğim. Bana çocuk veremesen de, ben tek çocuğum, babam da öyleydi, şu anki taht varisi uzak bir kuzenim. Henüz küçük bir çocuk, ileride nasıl bir adam olacağını bilmiyorum, ama krallığımı ona bırakıp hayatımda sadece seni tutardım ve seni severdim."

"Kocam," diye fısıldadı.

"Sen olduğun gibisin ve *ben seni seviyorum*."

Kale avlusunu ve kapılarını aydınlatan meşalelerin ışığında Aramus, gözyaşlarının parladığını gördü.

"Sana bunu söyledim, sana bunu gösterdim, ama sen bana bu konuda güvenmedin mi?" diye sordu.

"İstiyordum, ama geciktirdikçe, bu nedenle sana söylemek daha da zorlaşıyordu," diye paylaştı. "Neden söylemediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ve söylemedikçe, seni daha çok inciteceğimi biliyordum." Bir süre durdu ve şöyle bitirdi: "Ve beni *her şeyden* korumak istediğin için endişelendirecektim."

Aramus incindiği için cevap vermedi. Aynı

zamanda kızgındı da.

Ancak, Ha-Lah'ı için bunun kolay olmadığını anlayabiliyordu. Kraliçesi de hiçbir şey söylemedi, sadece endişeyle onu inceledi. "Senden daha fazlası var," dedi sonunda.

"Biz..."

"Bacaklarımız var," diye sözünü kesti. "Biz... evet, bacaklarımızı kullanma yeteneğini geliştirdik."

"Ve geçebiliyoruz."

"Geçmek mi?"

"İnsan gibi

geçinmek."

Gözlerini kaçırdı.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu.

O tekrar ona döndü, ama bakışları avluda dolaşırken, "Bunu içeride konuşmalıyız," dedi.

"Kimse sana zarar vermez," dedi adam ve onun heybetli ses tonuna tepki olarak kadının vücudunun titrediğini gördü. "Sadece kraliçe olduğun için değil, aynı zamanda bir me're zarar veren herkes

Mer'e zarar verirse, boynuzlu direğe asılır ve kanı boğazından akar." Ve yine, gözleri yuvarlaklaştı.

"Kralın koruması altındasınız, ve 'siz' derken, sizi ve tüm halkınızı kastediyorum," diye buyurdu. "Cassius, Elena, Ophelia, Mars ve True ile konuşacağım ve Mer'lerin kendi bölgelerinde korunmalarını ve Mer'lere zarar verenlerin ağır şekilde cezalandırılmasını talep edeceğim. Başka bir hükümdar için bu cezayı ben belirleyemem. Ama bunun yeterli olmadığını düşünürsem, denizlerin geçişini açma sözümünden cayacağım ve vatandaşları bunu denerse onları bağlayacağım."

"Aramus..."

"Ve bu topraklarda bağlayıcılığın kaldırılması nedeniyle herhangi bir kargaşa çıkmayacağından emin olduktan sonra, balina ve yunus avcılığını, kalamar, ahtapot ve deniz aslanı avcılığını yasaklayacağım."

Gözlerine yeniden parlak gözyaşları doldu.

"Ve bu karar yürürlüğe girdikten ve bundan kaynaklanabilecek herhangi bir isyan bastırıldıktan sonra, Mer'leri topraklarımıza ve denizlerimize yeniden getireceğiz ve onlar kralın sıkı koruması altında olacaklar."

"T-tamam," diye zorla çıkardı.

"Peki, halkından kaç kişi var?"

"Bilmiyorum, ama... epey var," diye cevapladı. "Geri kalanlar sadece denizlerin derinliklerinde, benim hiç gitmediğim yerlerde yaşıyor."

Kral başını

salladı.

"Aramus..."

Kızın cümlesini bitirmesine izin vermedi, çünkü henüz bitirmemişti ve en önemli kısmı sona saklamıştı.

"Birbirimizden hiçbir şey saklamayacağız, bir daha asla," diye ilan etti.

"Bunu söylemeye çekiniyorum, çünkü sana katılıyorum ve sana bilmemi istediğim şeyi en iyi nasıl anlatabileceğimi anlamaya çalışmak benim için çok zor oldu. Şimdi durum daha da kötüleşti, çünkü sen biliyorsun, ama sana söyleyen ben değildim."

"Sizin için üzülmenin zor olduğunu söylemekten çekinmiyorum, kraliçem."

"Evet." Hızla başını salladı. "Anlıyorum."

"Ancak, söylemekten çekindiğin şey bu muydu?"

"Hayır, ben sadece..." Şimdi başını salladı. "Sır yok diyorsun, ama benim hakkımda nasıl bilgi edindiğini bilmemin bana düşmediğini söyledin."

"Bu, yüzyıllardır saklanan bir sırdır. Sadece Mar-el Kralı bunu bilir ve sadece Mar-el Kralı bunu bilebilir. Bu benim bir parçam değil.

benim kimliğimin bir parçası değil. Bunu bilmek ve paylaşmamak beni tehlikeye atmaz ya da senden önemli bir şeyi saklamam anlamına gelmez. Adamlarım bunun hakkında hiçbir şey bilmiyor. Kimse bilmiyor. Ben hariç. Ve varımız olduğunda, o da bunu bilecek, çünkü başka yolu yok. Sana söyleyebileceğim ve söyleyeceğim tek şey bu ve bu bir sır saklamak değil, Ha-Lah'ım. Bu bir mirası korumak."

O, başını sallamadan önce onu dikkatle inceledi.

Sonra kalelerinin merdivenlerinde durup sessizce birbirlerine baktılar. O sessizliği bozdu.

"Bana kızgın mısın?"

"Kızgıyım," dedi o. "Ve haklıydın, ben de incindim." "Sevgilim," diye fısıldadı kadın.

"Ama seni anlıyorum."

Kadının omuzları rahatlamış bir şekilde düştü.

"Artık sır yok, kraliçem," dedi adam yumuşak bir sesle.

Kız dudakları titreyerek başını salladı, ama "Sana sarılabilir miyim?" dedi.

"Bunu yapamayacağın bir an asla olmayacak, bu yüzden bundan sonra bir daha bunu sormaman gereken bir an asla olmayacak."

Onun sözleri üzerine, aralarındaki kısa mesafeyi kapattı, ona sarıldı ve kollarını onun boynuna doladı, yanağını göğsüne dayadı.

Onu sıkıca sarıldı.

Aramus da kollarını ona doladı ve aynısını yaptı.

"Sana söylemediğim için çok üzgünüm Aramus. Gerçekten söylemek istedim. Söylemediğim için çok üzgünüm," dedi göğsüne yaslanarak.

Başını eğdi, sakalı kızın buklelerine dolandı ve dudakları buklelere değerek cevap verdi: "Bitti. Geride kaldı. Artık bunu düşünme, Ha-Lah'ım."

Kız başını salladı, yanağı onun göğsüne değiyordu.

"Kızlara bakmam gerekir mi, böylece benim iyi olduğumu bilirler?" diye sordu.

Kız başını geriye doğru eğdiğinde adam başını kaldırdı ve "Evet, ama sanırım Aelia uyuyor. Dora uyanık. Az önce söylediklerinle onu endişelendirdin" dedi.

"Cass'in ona olan duygularını bilmeli ve," karısı sözünü kesmek için ağzını açacak gibi görünce vurguladı, "Mercy'nin ölümüne tanık olduktan sonra, ne pahasına olursa olsun korunduğunu bilmeli."

"Annesini kaybetti, aşkım," diye hatırlattı ona sessizce.

"Ve bu nedenle, çatışma zamanlarında, tehlike kol gezerken ve pek çok şey belirsizken, ne pahasına olursa olsun korunacağını bilmelidir."

"O seni, beni, erkekleri seviyor, hiçbirinizi kaybetmeyi düşünmemeli."

"Zamanla, hepimizi kaybetmekten başka seçeneği kalmayacak. Hepimizin tek seçeneği, bu zamanın uzun sürmesini ummak."

Ha-Lah dudaklarını sıkıca kapattı.

"Ölümün, yas tutmanın, nasıl iyileştiğini ama iyileşmediğini öğrenmek için henüz çok genç. Hainlerin, komploların, aldatmacaların ve tehlikenin. Ama o *iki* krallığın prensesi, Ha-Lah. Ve o beş yaşında değil, sekiz yaşında. Bilmek için yeterince büyük."

"Aelia da oradaydı."

"Aelia hayatı neşe dolu bir balonun içinde geçiriyor. Cassius bunu onun için oluşturmak için çok çalıştı. Cass öyle karar verene kadar hiçbir şey ona dokunmaz ve dokunmayacaktır."

"Şu anda, çocuklarımız söz konusu olduğunda, sekiz yaşın komplolar, aldatma ve tehlike hakkında bilgi paylaşmak için uygun bir yaş olup olmadığını tartışacağımızı belirtmek isterim."

Aramus saatler sonra ilk kez gülümsedi.

Karısı bunu görünce yüzü yumuşadı ve Aramus onu kollarından çıkardı, tek koluyla omuzlarından tutarak döndürdü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bu tartışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"On üç yaşını düşünüyorum," dedi.

Aramus neredeyse gülecekti.

On üç yaşına gelene kadar, kraliyet kanından, *Mer* kanından olan hiçbir çocuğunu barındırmayacaktı.

Çocuklar uyanık, kurnaz ve hazırlıklı olmayı öğreneceklerdi. "O zaman konuşuruz," dedi.

"On üç yaşına geldiklerinde mi?" diye ısrar etti kadın.

O gülmeye başladı ve "*Buraya* geldiklerinde" diye cevap verdi.

Kapılar onlar için açıldı ve içinden geçtiler.

Kapılar arkalarından kapandığında, onu merkezi kulenin kenarında dolanan geniş merdivene doğru götürürken, mercan desenli taştan oyulmuş korkulukların destekleri, Ha-Lah "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Anlamadım?"

İlk adımlarını atmadan önce durdurdu ve ona baktı. Adam ona baktı.

“Kızgın olmak, öfkelenmek ve bana bağırmak için her türlü hakkın vardı. Bu sefer, Aramus, her türlü hakkın vardı. Bu yüzden, sevgilim, teşekkür ederim. Sebebin varken kaleye bağırmadığın için teşekkür ederim ve neden incitici ve aptalca bir şey yaptığımı anladığın için teşekkür ederim. Ve son olarak, beni sevdiğin gibi sevdiğin için teşekkür ederim.”

O anda, Dora'nın derin uykuda olup olmadığını kontrol etmek istemedi ve eğer uyanıksa, ona kendini gösterip güvende olduğunu bilmesi için.

Karısını omzuna atıp yatak odasına taşımak istiyordu.

Ama tatlı Dora'nın rahatça dinlenmesine ihtiyacı vardı.

Bu nedenle, bunun yerine, sadece başını eğdi, karısını tekrar kollarına çekti ve onu öptü.

Derinden.

Ondan uzaklaştığında, karısının onu omzuna atıp yatak odasına götürmesine karşı çıkmayacağını anladı, ona gülümsedi ve Dora'yı kontrol etmek için onu yanına aldı.

Ve sonra onu yatak odalarına götürdü.

MÜRETTEBAT

Prenses Serena*Shanty, Notting Thicket WODELL*

Günlerdir banyo yapmamış ve ölü bir kadının paçavralarını giyen Prenses Serena, eskiden bir ev olan, ancak zaman ve ihmal nedeniyle kapısı ve çatısı kalmamış, yıkık dökük bir binanın kapısında uzanıyordu.

Önündeki basamakta büyük, ağır, çentikli bir içki sürahisi vardı, başına paçavra bir battaniye örtmüştü ve gölgeli gözleri sokağın karşısına bakıyordu.

Orada kambur duran bir trol vardı, kocaman bir trol. Hayatı boyunca pek fazla trol görmemişti, ama gördükleri arasında bu trol *çok büyüktü*.

Derisi belirsiz bir mavimsi-yeşil renkteydi ve sadece pantolon, bot ve ön kol kalkanları giydiği için derisinin büyük bir kısmı görünür durumdaydı.

Başında da kirli siyah saçları vardı, saçları birbirine dolanmış ve ip gibi uzamıştı.

Ayrıca, alt dişleri görünecek kadar belirgin bir alt çene çıkıntısı vardı ve üst dişlerinden farklı olarak alt dişlerinde büyük dişler vardı.

Tüm dişleri, ilgisizlikten sararmıştı.

Bu görevin çok uzun süreceğini ve saçlarını temizlemeden geçireceğini, saçlarının trolün saçlarına karışacağını ve hepsini kestirmek zorunda kalacağını düşündü.

Sonra bu endişesini bıraktı, çünkü kel kalabilirdi. Yaralı. Derisi ve kemikleri. Tüysüz, çökmüş ve zayıf.

Ve bunu umursayacak kimse olmayacaktı. Belki annesi.

Belki de yardımcıları.

Belki de, Silence ve Ha-Lah, onları çok seven erkekler sayesinde yönetilmesine yardımcı oldukları krallıklara gitmeden önce kaldıkları kısa sürede, ona birkaç yakın dövüş savunma hareketi ve hançer kullanma konusunda bazı temel beceriler öğretmişlerdi. Ve ikisi de ona karşı nazik davranmıştı.

Ama kız kardeşi öyle

değildi. Chu öyle

değildi.

Bir daha asla kız kardeşi.

Bir daha asla Chu.

O ve o bitmişti. Hayır.

O, ona tek kelime bile ettirmeden ilişkiyi bitirmişti.

Kız kardeşi ise, bu olaydan sonra, Serena'nın sahip olduğu şeyi sahipken istemediği, ama kaybettiğinde özlediği sık sık aklına geliyordu.

Daha önce yaptığı gibi, zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve yine o çökmüş, hareketsiz trolen her yönüyle haberdar oldu.

Bildiği kadarıyla, troller Airen'den ayrılmazlardı.

Sıcaklığı sevmedikleri için Firenze'ye gitmezlerdi. Vücutları çok sıcaktı, bu yüzden onun gözündeki trol, Wodell'e nihayet yerleşen soğukta bile sadece pantolon ve bot giyiyordu.

Ayrıca, yanlışlıkla olmadıkça Wodell'e girmezlerdi (ve bu olabilirdi, çünkü onlar en zeki yaratıklar değildi). Bunun nedeni, yüzyıllar önce periler, cinler ve cüceler, yeşil toprakları kendileri için ele geçirmek amacıyla, onların beceriksiz, dikkatsiz şiddet ve oburluklarını ortadan kaldırmak için alışılmadık bir ittifak kurdukları bir savaştı.

Ve onlar Enchantments'ı ihlal edemediler, çünkü sadece çok zeki olmadıkları için değil, aynı zamanda Sisterhood da bunu yasakladı, çünkü onlar düşüncesizce yıkıcıydılar, çabuk öfkeleniyorlardı, kendi güçlerinin farkında değillerdi ve insanlara ve büyülü yaratıklara kolayca zarar veriyorlardı.

Bu nedenle, çoğu Airen'de yaşıyordu ve sahiplerinden sevgi görmekten çok, daha büyük ve daha iyi koordine edilmiş bekçi köpekleri olarak davranmak amacıyla evcil hayvan olarak tutuluyorlardı.

Peki o trol neden oradaydı?

Shanty'de olduğunu anladı. Ve orada geçirdiği günlerde, bu çökmekte olan kapının önünde hak iddia ederek, ezilenler, serseriler, suçlular, bağımlılar ve deliler arasında görünerek, itici ve düşmanca davranarak ve sürekli sarhoş gibi davranarak, onun bu gruba katılmasına kimse şüpheyle bakmasın diye, kimsenin şaşkın ve sürekli sarhoş bir trole kaşlarını kaldırmadığını anladı.

Ama Serena buna inanmadı.

Shanty hakkında bir şey fark etmişti.

Birkaç kişi gündüzleri işlerine gitmek için ayrıldı, bu işler çoğunlukla şehirde para dilenmekti ve tek amaçları içki veya uyuşturucu (ya da her ikisi) satın almaktı.

Birkaç kişi gece işlerine gitmek için ayrıldı, bu işler muhtemelen ahlaksız işlerdi ya da kadınlar ve erkekler içki veya uyuşturucu (ya da her ikisi) satın almak için bedenlerini satıyorlardı.

Geri kalanlar ise sadece *kaliyordu*.

Sadece şehir muhafızları geliyordu, sık değil ama düzenli olarak, çoğunlukla ölüleri toplamak için. Bunlar, çok fazla *ashesh* veya *koekah* almış, çok uzun süre içki içmiş veya soğuğa maruz kalarak ölenlerdi.

Muhafızlar cesetleri, tören ya da duygu göstermeden, açık arabalarla kelimenin tam anlamıyla taşıdılar.

Ve o, cesetlerin doğrudan Shanty'nin yanındaki çöplüğe götürüldüğünü ve oraya atıldığını tahmin etti, ancak bunu görmedi.

True'nun bu yerin sefaletinin derinliğini bildiğini düşünemiyordu. Eğer biliyorsa, bu konuda bir şeyler yapacağına inanmak zorundaydı.

Ancak, şu anda bunu da düşünemiyordu.

True ve onun krallığı için yaptığı planları düşünemiyordu, onun bu yer için bir şeyler yapacağını bilen bir adam olduğunu ve bunu bilerek içinde bir şeylerin yerleştiğini biliyordu. Kendisine ait olmayan bir ülkeye yerleşti. Zayıf bir yönetim döneminden geçtiğini, ancak şimdi güçlü bir liderin yönetiminde olduğunu bilerek yerleşti.

Ha-Lah ve Silence'ın evlerine gitmelerini, hepsinin içinde bulunduğu tehlikeyi ve Serena'nın, kendilerini savunmak için çağrıldıklarında bunu düzgün bir şekilde yapabilmeleri için onlara haftalarca, hatta aylarca eğitim vermesi gerektiğini düşünemiyordu.

Bunu neden umursadığını anlayamadığını düşünemiyordu.

Ayrıca, sahip olduğu az zamanı onlarla geçirirken nasıl hissettiğini de düşünemiyordu. Ve her şeyin yolunda olmadığını hissetmiş olsalar bile, onun yardımcısı (ve itiraf etmek zorunda olduğu gibi, akıl hocası) gibi onu öfkeye veya acıya sürüklemediler. Onu bunu içselleştirmeye, bundan beslenmeye, onu daha iyi bir cadı, daha kurnaz bir savaşçı yapmak için kullanmaya zorlamadılar.

Bunu görmezden geldiler, ama onu dikkatle ele almaya çalışıyor gibiydiler, onu tanımadıkları için bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

Ama denediler.

Chu ilişkiyi bitirmeseydi, Elena bu kadar incinip öfkelenmeseydi, o da ilişkiyi bitirseydi, Serena belki de...

Ha-Lah ve Sessizlik öğretisini...

Görevlerine olan hevesleri, yanlış bir şey yaptıklarında kendileriyle kolayca gülme şekilleri, ama bir dahaki sefere doğru yapmaya çabalamaları...

O bunu bulmuş olacaktı...

Eğlenceli.

Bunların hiçbirini düşünemiyordu. Şu anda olması gerekiyordu.

Ve şu anda, bilmek zorundaydı.

O trolin neden orada olduğunu, kapının önünde uzanmış, etrafı boş içki şişeleriyle dolu olduğunu bilmek zorundaydı.

Çünkü kapısı yıkılmıyordu, artık ötesine açılan bir giriş değildi.

Kapısı sağlamdı, iyi yağlanmış demir menteşeleri ve parlak yeni b i r kilidi vardı.

Ve ötesinde karanlık vardı, pencereler içeriden tahta ile kapatılmıştı ve Shanty'deki birkaç sağlam binadan biriydi.

Grogunu azar azar yudumladı, çünkü sadece banyo yapmamış, aynı zamanda çok az yemek yemişti. Bunu Chu'nun ona öğrettiği gibi yaptı. Kılık değiştirmesini somutlaştırması gerekiyordu ve bunu yapmak için kilo vermek ve bitkin görünmek, bitkin görünmeye çalışmaktan çok daha iyiydi.

Çoğunlukla, sarhoş görünmek için içkiyi üzerine döktü, ama koku da rolünü oynamasına yardımcı oldu.

Trolün etrafında birçok boş şişe vardı. Sık sık (ve yüksek sesle) geçirirdi. Sık sık (ve yüksek sesle) horlardı. Ve binanın girişinde, benzer şişelerle dolu büyük ama giderek azalan bir kasa yığını vardı. Bu kasalar ve içindeki şişeler doluydu.

Serena sık sık onun koruduğu şeyin bina mı yoksa bu kasalar mı olduğunu merak ederdi.

Ancak o giriş kapısını sahiplendiği günden beri, uzun sürmeyen ve her zaman geri döndüğü gezintilerinde, onun içki içtiğini nadiren görmüştü.

Efendisi günlerdir ziyarete gelmediği için mi tasarruf ediyordu? Yoksa o içkiler bir hile miydi?

Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti, diye karar verdi.

Ayağa kalkıp, ağır kabı yanında sürükleyerek, Shanty'deki diğerlerinin yaptığı gibi onu koruyarak, orada (belki) uyuyan adama yaklaştırmaya başladı ve içebileceği tortu olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi yaptı.

Ancak asıl istediği, hareketlerinin onu uyandırıp uyandırmayacağını görmektir.

O, onun bulunduğu yerin karşısındaki sokağın aşağısındaydı.

Yolun yarısına bile gelmeden, elindeki sürahi elinden düşürüldü.

Saksı kaldırıma çarparak parçalandı, alt kısmı kırıldı ve içki döküldü.

Dış

arı. "Ne...?" diye bağırdı, ama küçük, boş para kesesi kemerindeki küçük, boş para kesesi çalındığında ve aynı anda sırtına bir şey çarptığında konuşmayı kesti.

Trolün başını kaldırdığını belli belirsiz fark etti.

Çoğunlukla iki cücenin gülerek ondan uzaklaştığını fark etti, biri onun para kesesini taşıyordu.

"Hey, alçaklar!" diye bağırdı, çünkü Shanty'deki hiç kimse cüzdanının çalınmasına izin vermezdi.

Kesinlikle içkilerini feda ederek değil. "Onu geri ver!" diye bağırdı.

Son anda bunu zorlaştırmak için biraz tökezleyerek peşlerine düştü.

Bir sokağı geçip köşeyi dönerek başka bir sokağa giren cücelerin kısa bacakları hızlıydı, ama ondan daha hızlı değildi.

Ancak, cücelerin kaçısa yardımcı olacak başka yetenekleri de olduğunu fark edince tedirgin olmaya başladı, örneğin yüksek ve uzun atlayışlar yapabilmeleri gibi. Dahası, tutunacak bir şeyleri veya inecek bir yerleri olduğu sürece, sarmaşıklar, ipler veya çıkıntılardan büyük bir koordinasyonla sallanabilirlerdi.

Bir çırpıda çatıların üzerinden kaybolabilirlerdi. Ama bunu yapmıyorlardı.

Onu fark etmişler miydi?

Eğer öyleyse, onu bir tuzağa mı çekiyorlardı?

Büyük halk binlerce yıldır tartışabilirdi (ve tartışmıştı da), ama bir şey kesindi. Yaratılıştaki hangisi önce gelirse gelsin, periler, cinler ve cüceler Dellish'lerden daha Dellish'ti, çünkü çok daha uzun süredir oradaydılar.

Ve kendilerine taptıkları kendi tanrıları vardı.

Hiçbirinin The Rising ile ilgisi olduğunu hayal bile edemezdi.

Yıpranmış çizmesinde bir hançer ve Thicket'teki bir dükkanda gözüne çarpan garip bir yıldız vardı. Yıldız, iç daireye kusursuz bir şekilde tutturulmuş altı kısa, keskin çelik bıçaktan yapılmıştı. Onu fırlatmayı denemişti, ancak henüz bu konuda ustaca değildi. Ancak, doğru şekilde fırlatıldığında, örneğin bir uyluğun arkasına saplandığında büyük zarar vereceğini biliyordu.

Bir cüce, vurma becerisi olmadığı için korktuğu küçük bir hedefti ve eğer vurursa, yıldızın vereceği zarar, yetişkin bir insana vereceği zarardan çok daha büyük olacaktı.

Ancak durum kötüleşirse, onu, yırtık pırtık elbisesinin içinde, cildine temas eden diğer kemerine takılı bir kese içinde saklıyordu.

İki cüce başka bir sokağa döndü ve Serena, uyanık ve temkinli bir şekilde onları takip ederken, bu maceraya... ya da her ne oluyorsa ona karışmış olabilecek başka kişiler olup olmadığını da araştırıyordu.

Bir başka ara sokağa girdiler ve Serena endişelenmeye başladı.

Shanty'yi oldukça kapsamlı bir şekilde dolaşmıştı, ama bunun farkında değildi. Yakın değildi. Çok büyük değildi, ama bir labirent gibiydi. Dar sokaklar ve geçitlerin karışımıydı. Kolayca bir çıkmaza girebilir ya da o kadar kaybolabilirdi ki, geri dönüş yolunu bulması çok uzun zaman alabilirdi.

Cüceler yine döndüler ve başka bir sokağa girdiler. Serena, peşlerinden gitmeyi bırakıp başka bir şişe içki bulmayı mı düşünmeliydi (çünkü kemerinde başka bir kese vardı ve içinde biraz para ile birlikte, Birchlire'deki muhafızlara gösterip geri girebilmek için True'nun imzaladığı bir parşömen vardı, geri döndüğünde durumu ne olursa olsun).

Düşüncesini tamamlayamadı.

Cüceler bir kapıdan içeri girip bir konutta kayboldular ve Serena, o karanlık derinliklere girip bir tuzağa düşmemek için dışarıda durduğunda, bir ses "Prenses Serena, içeri girip söyleyeceklerimizi dinlemek isteyeceksin" diye seslendi.

Bir kibrit çakıldı ve arka duvardaki masada tek bir mum yakıldı.

Cücelerden biri masanın üzerinde duruyordu, diğeri ise aynı şeyi yapmak için yan taraftaki sallanan sandalyeye tırmanıyordu.

Kız kıpırdamadı.

Diğeri de masanın üzerine çıktığında, ona dönerek şöyle dedi: "O trole yaklaşmak, Shanty'de başarmak için çalıştığımız her şeyi mahveder. Ama daha da kötüsü, The Rising'i kurtarabilir."

Bu sözler üzerine, kapıdan dışarı çıktı.

Mumu yakan cüce, yanındaki başka bir mumu da yakıp sandalyenin oturağına atladı, sonra yere indi ve odanın diğer tarafına geçip gölgelerin içinde kayboldu.

"Kapıyı kapat," masanın üzerinde duran diğeri emretti.

Serena emir almaktan ya da bilinmeyenle kendini kapatmaktan hoşlanmazdı, ama bunlar cücelerdi.

Kendi tarzlarında tehlikeli olamayacakları anlamına gelmezdi bu. Ama casusluk yaptıkları biliniyordu.

Shanty'de çok az sayıda büyücü insan olduğunu da unutmamak gerekir.

Çünkü onun türünün aksine, çoğunlukla birbirlerine göz kulak oluyorlardı.

Bu nedenle, söyleneni yaptı, eli hançerinin çizmesinde değil, kemerinde olmasını diliyordu.

Diğer cüce, soğuk şöminenin üzerindeki şömine rafına birkaç mum yakınca, oda loş da olsa aydınlanmaya başladı.

"Ben Kapılar'dan Welbrix," dedi masadaki adam. Kolunu, şöminenin üzerindeki kancaya bağlı bir ipten aşağı kayan adama doğru uzattı. "O da Kapılar'dan Galbdor. Bize Gal ve Brix diyebilirsiniz. Biz Prens True'nun casuslarıyız."

Demek casuslardı.

Serena kıpırdamadı ve konuşmadı.

"Ve biz, trollerin The Rising'in hazinesini koruduğunu düşünüyoruz," diye devam etti.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onlara söylemenin güvenli olduğunu hissetti. Onlar cücelerdi. Ayrıca, belirtildiği gibi, casuslardı. Ve son olarak, tüm cücelerin (ve büyülenmiş halkın ve sadece Dellish'in) True'yu sevdiği bir sır değildi. "Ve bu nedenle, o trolü alt etmek, o kapıyı kırmak ve o parayı ait olduğu yere geri koymak iyi olur."

Ve bu iyi olurdu.

Bu kanlı Ayaklanmayı felce uğratırdı.

Bunu biliyordu.

Annesi de bunu biliyordu.

Ve bu onun göreviydi.

Kayıp paranın burada, Shanty'de olduğunu hissetmişti. True'nun halkı her yerde onu arıyordu.

Ama Shanty'de aramamışlardı, çünkü kimse Shanty'ye gitmiyordu.

Annesi zirve için Thicket'i kurmadan önce bu içgüdüsunü geliştirmek için çalışmıştı ve Nadirii ile birlikte gitmek yerine, şehirde kalarak haklı mı yoksa haksız mı olduğunu görmek için çalışmasına izin verilmişti. Her iki durumda da, bulduklarını True'ya rapor etmesi istenmişti.

"Öyle olurdu, ama bunu yaparsak, Shanty'yi asker bulmak için tarayan ve şimdi de çalıntı mallarını aramak için tarayan The Rising'in üye toplayıcılarını tespit edip, yargılamak ve mahkum etmek için gerekli kanıtları toplayamayız," dedi Gal, sandalyenin koltuğuna geri tırmanarak.

Onun masayı hazırlayıp arkadaşının yanına gitmesini izledi.

Bunu yaptığında, "Asker mi?" diye sordu.

"Trolle fazla odaklanıyorsun, ki odaklanmalısın da. O bir sarhoş, ama işlevsel. Tahminimiz doğruysa, isyancılar *tarafından* viski, yemek ve ihtiyacı olan her neyse onunla besleniyor. O kapının savaşımadan açılmasına izin vermeyecektir," dedi Brix.

"Acemi mi?" diye tekrarladı.

"Kraliçemizi öldürmeye çalışan okçuların sorgularında, on dokuz kişiden on dördünün buradan askere alındığı ortaya çıktı," dedi Brix, masayı, yani Shanty'yi işaret ederek.

"Hastalarını tedavi ettiğimiz veya çocuklarına fırsatlar sunduğumuz için duydukları minnettarlığı, bu Ayaklanmaya bağlılık olarak görüyorlar," diye devam etti Gal. "Ancak bu tehlikeli bir durum ve hassas bir şekilde ele alınmazsa onları tehlikeye atabilir. Özellikle de şu anda, bu konuyla ilgili bilgi verenlere ödül verildiği için. Son toplantımızda True, Wodell genelinde halk tarafından ihbar edilen Go'Doan rahiplerinden dokuzunun tutuklandığını söyledi."

Dokuz tutuklama.

Çok fazla değildi, ama yine de bir şeydi.

"Ancak, onlar çeşitlilik yaratacak kadar akıllıydılar," diye devam etti Brix. "Bu nedenle, bu tür yerlerden eleman alıyorlar. Haklarından mahrum bırakılmış olanları. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayanları, böylece sunulan her şey onların hayal edebileceğinden daha fazlası olur."

Bunun zekice olmasından
nefret ediyordu. Çünkü bu
gerçekten zekiceydi.

"Bildiğimiz kadarıyla, dört kişi var," dedi Brix. "Shanty'de çalışan dört rahip. Onlar da senin gibi kılık değiştirerek geliyorlar. Belki eskiden bu konuda daha iyilerdi, ama şimdi, paçavralar giyip saçlarını dağınık bırakıyorlarsa da, iyi botlar giyiyorlar ve on yıldır sabun görmemiş gibi kokmuyorlar."

Tanrıça lanet olsun, onu gördüğü anda, o trole, kapıya, menteşelerine, *kilidine* o kadar odaklanmıştı ki, bunu fark etmemişti.

"Onlar keşfedilmedikleri için kibirli davranıyorlar," diye mırıldandı.

"Belki," diye cevapladı Gal. "Belki de bu bölge şehir muhafızları veya *herhangi* bir muhafız tarafından devriye gezilmiyor ve bizim gözlemlediğimiz kadarıyla cömertlikleri çok fazla değil, ama buradaki herkesin normalde deneyimlediğinden daha fazla... yiyecek, içki, battaniye, *koekah*, *ashesh*, *taibac*, duman, minnettarlar ve her şeyi yaparlar. Ya da belki de kendilerini çok fazla gizlemedikleri için, Shanty'nin nüfusu onları verdikleri sözleri tutabilecek kişiler olarak tanımlayabiliyor."

Serena bir duvar buldu ve ona yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları cücelerden hiç ayrılmadı.

"True'nun açıklamalarından sonra bile hala çalışıyorlar mı?" diye sordu. Her iki cüce de başını salladı, ama Brix konuştu.

"Bulgularımızı ona bildirdikten sonra, kralımız senin gibi başkalarını da gönderdi, ama onlar bu Ayaklanma tarafından işe alınmak için kendilerini hazırlayan adamlar. Bu başarılı olursa, onların iç işleyişini anlamamanın bir yolu olacak."

Tanrıçaya şükür, bu da akıllıcaydı. "Peki ya o trol?" diye ısrar etti.

"Ona dikkat etmek gerekir, ama bildiğimiz kadarıyla ve Floransa'daki bir ajanın verdiği bilgiye göre, Carrington'ın ölümüyle birlikte hazinelerinin yerini bilen kimse kalmadı. Biz görmedik, ama o trol, o kapı ve arkasında yatan şeyin sadece Carrington tarafından bilindiğine inanıyorum."

Bu yüzden kimse trolün yanına yaklaşmamıştı. "Bulana kadar, çünkü pek gizli değil," dedi Serena yavaşça.

"Bu yüzden korunması gerekiyor," diye cevapladı Gal. "Ve ona yaklaşılmamalı. Kışkırtılmamalı. Shanty'yi gözetleyen ve bunu çok daha gizli yapan ya da kendileri arayan başkaları da olabilir. O kapıya dikkat çekemeyiz."

"O trolü kimseyle birlikte gördün mü?" diye sordu Brix.

Serena başını salladı.

"Görev yerinden ayrıldı mı?" diye sordu Gal.

Kadın yine başını salladı. "Kapının yanında işiyor, ben o binanın köşesini dönmem. Orada bir yığın bok olmalı."

İki cüce de dudaklarını kıvırdı.

"Ona da yaklaşılmadı," diye devam etti Serena. "Ama Carrington dün kaçırılmadı. Carrington ona viski ve ihtiyacı olan her şeyi sağlıyorsa, şimdiye kadar bir trol bile Carrington'ın artık gelmediğinden endişelenmeye başlar. Bu da başka bir sorunu gündeme getiriyor, çünkü ben de onun içeri girdiğini hiç görmedim. Ama içeride ne olduğunu biliyorsa ve yoldaşının artık aramızda olmadığını duyarsa, kendine yardım edebilir. Shanty'dekilerin devlet işleriyle ilgilenmediklerini fark ettim. Onlar, burunlarına çekecek *koekah* bulabilecekleri yerlerle ilgileniyorlar. İdamlardan haberi bile olmasa şaşırmam. Ama Carrington gelmediğine göre, öğrenecektir."

"Tam da ihtiyacımız olan şey, daha fazla sorun," diye mırıldandı Brix.

"Ya da yanılıyor olabiliriz ve o sadece Shanty'deki bir kapı eşiğinde sarhoş bir trol olabilir," diye devam etti. "Bunun arkasında ne olduğunu bilmemiz gerekiyor, yoksa bunu korumak zaman kaybı olur, ki bizim zamanımız yok."

Gal, Brix'e baktı.

Brix omuz silkti.

İkisi de Serena'ya baktı.

"Bir ekip kuruyoruz," dedi Brix.

Serena'nın tüyleri diken diken oldu.

Bir ekip.

O ve Chu da bir nevi ekipti. Oldukça iyi

işleyen bir ekip.

Onunla böyle bir şey yapmak çok daha eğlenceliydi.

Böyle bir işin ardından onunla birlikte kaldıkları yere dönmek çok daha eğlenceliydi.

Hayat çok daha...

Her şey... Chu ile

birlikte.

Ama onu kaybetmişti.

Kıskançlık ve nefret yüzünden onu kaybetmişti.

"Birimiz dikkatlerini dağıtır, diğerleri binaya girer," dedi Gal, düşüncelerine seslendi.

Hmm...

Dikkatleri başka yöne çekecek kişinin kim olacağını bildiğini hissediyordu.

"Yanlış karar verdiğimiz takdirde ihtiyacım olacak kılık değiştirmeyi korumak için, beceriksiz ve sarhoş gibi davranarak savaşmam gerekecek," dedi. "Troller, sarhoş olsalar bile çok güçlüdürler ve kendi güçlerinin farkında değildirler. Bana büyük zarar verebilir. Ayrıca trollerin penisi vardır ve o da bir *erkek*. Dikkatini üzerime çekersem, başka bir şey isteyebilir ve ona bunu vermezsem, ki vermeyeceğim, onunla savaşmak için yeteneklerimi ortaya koymam gerekecek."

"Kilit açabilir misin?" diye sordu Gal. O

yapamıyordu.

Kahretsin.

"Bana öğretebilirsin," diye denedi.

Yine birbirlerine baktılar, ama bu sefer ikisi de omuz silkmeden ona baktılar.

"True, saflarına adam yerleştirmek istiyor," dedi Brix. "Bunu beklemeliyiz. Shanty'de faaliyet gösterdiklerini bildiğimizi belli edemeyiz. The Rising'e gizli adamlarımızı yerleştirdikten sonra, trolün dikkatini dağıtmak ve içeri girmek için operasyonu başlatabiliriz."

"Peki ya The Rising bizden önce bu trolü ve kapısını bulursa?" diye sordu.

"O zaman elimizden başka çare kalmaz. Bu arada, sen burada yerini sağlamlaştırdın. Devriye görevinde bize yardım edebilirsin. Alanı bölüşebilir, bilgi toplayabilir, sakinleri gözetleyebilir ve burada buluşup bildiklerimizi paylaşabilir, gerekirse taktiklerimizi ayarlayabiliriz," dedi Gal.

"Takım kurun," diye

mırıldandı. "Evet," diye

onayladı Brix.

Serena, beş parlayan mumun bulunduğu şömine rafına baktı.

Banyo yapmak istiyordu.

Yatmak istiyordu.

İyi bir yemek istiyordu.

Kız kardeşinin Airen'de nasıl olduğunu, güvende olup olmadığını bilmek istiyordu.

Annesinin nasıl olduğunu bilmek istiyordu, çünkü daha iyi görünüyordu, ama Serena bunun geçici bir durum olduğunu hissediyordu.

Chu'yu istiyordu.

Tüm bunlarda, sahip olabileceği tek bir şey vardı.

"Airen'den haber var mı?" diye sessizce sordu. "Neden umursayalım ki?" diye başladı içlerinden biri.

"Kız kardeşi," diye fısıldadı diğeri.

"Doğru."

"Hayır, ama öğrenebiliriz."

Burun deliklerinden nefes aldı ve nefesini verirken, ikiliye geri döndü.

ikiliy

e

baktı

İki cüce.

Onun ekibi.

"O benim orada olmama alıştı," dedim. "Geri dönmem gerek. Sabah daha fazla içki bulmak için ayrılacağım. O zaman biriniz devralabilir. Bunun yerine buraya gelip biraz uyuyup devriyeye çıkacağım. Burada bir palet var mı?"

"Şurada." Brix şöminenin karşısındaki karanlığı işaret etti.

"Ateşi yakmıyoruz, sadece mumları yakıyoruz. Shanty'deki insanlar mumları olabilir, ama yakıtları yok. Pencereleer tahta ile kapatılmış. Kimse mumları göremez. Ama bacadan çıkan dumanı görebilirler ve bu da istemediğimiz dikkatleri üzerimize çeker," diye açıkladı Brix.

Kız başını salladı.

"Ekstra battaniye alacağız," diye söz verdi Gal.

Umursamıyordu.

Bu Ayaklanmayı bastırmak, ardından Canavarı yenmek için elinden geleni yapmak (eğer gelirse) ve sonra Enchantments'a geri dönmek dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Ve tüm alemlerde barış sağlandığında, artık kullanmaları gerekmeyecek beceriler konusunda savaşçıları eğitecek ve...

Hepsi bu kadardı.

Ve bu yeterli olmalıydı. Savaş yok.

Ölüm yok. Kavga yok.

Aşk yok.

Sadece... nefes
almak.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı ve bunu yapmak için harekete geçti. "İyi misin?" diye sordu içlerinden biri, Gal olduğunu düşündü.

Her zaman iyi olduğunu düşünmüştü.

Ama aynada kendini gördü ve hiçbir zaman iyi olmadığını fark etti.

Hayatını boğulmakla geçirirken iyi olamazsın. Kıskançlık ve
nefretle boğulmakla.

Artık onu ayakta tutacak bir şey kalmamıştı.

Ve ona verilen diğer şey, gerçek besin olan diğer şey yoktu. Seni hafif ve özgür hissettiren, yük ve boşluk hissi vermeyen türden olan.

Diğeri, çölde ay ışığı altında sana hüzünlü hikayeler anlatan ya da geceleri uyurken sana sarılan biriydi.

Serena o zamanlar yanılmıştı.

O değildi dayanılmaz dayanılmazüzücü kadın kadın kadıncadın
tebeşir düşen hiçliğin hiçliğin içine düştü, canlı ve ölü sevgilisini
kollarında tutuyordu.

Artık dayanılmaz derecede üzücü olanın, kendi çirkinliğin ve kininden dolayı sevgilini kaybetmiş olman olduğunu biliyordu.

O, asıl üzücü olanın bir şey verilmiş, onu kaybetmiş ve sonra hiçbir şeye sahip olmamak olduğunu biliyordu.

"Ben iyiyim," dedi, elini kapı koluna koyarak.

"Gece seni kontrol edeceğiz ve sabah görevi devraldığımı belirtmek için bir yol bulacağım," dedi Brix arkasına doğru.

"Sabah geldiğinde sana battaniye ve yiyecek getireceğim," diye ekledi Gal.

Ona battaniye ve yiyecek getireceklerdi.

Hayır.

Yanıliyordu.

Gerçekten de hiçbir şeyi yoktu.

Ancak şu anda bu ekip vardı. Bu onu

daha iyi hissettirmiyordu.

Ama hiç yoktan iyiydi.

Elini kaldırdı, kapıyı açtı, içinden geçti, arkasında kapıyı kapattı. Ve kendi kapısına geri döndü.

TAMAMLANMA

Kral True

Sir Alfie'nin yatak odası, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

"Şu anda on bir rahip tutuklu," dedi True Alfie'ye. "On bir iyi," diye cevapladı Alfie. "Down'da mı?"

True başını salladı. "Bram ve Wallace tarafından sorgulanıyorlar." Dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve devam etti, "Mars ve adamlarından çok şey öğrendiler, ama bu işin tadını çıkarmıyorlar."

"İşkence güvenilirmez bilgiler getirir, True," diye mırıldandı Alfie.

"Bu yüzden Florian ve Luther onları farklı bir şekilde sorguluyorlar. Onların The Rising'den olduklarını biliyoruz."

"Peki bu nasıl oluyor?" diye sordu Alfie.

"Sadece 'Yükseliş çok yaşa' diyorlar."

Bu kez Alfie başını salladı ve "Peki Go'Doan'dan ne haber?" diye sordu.

"Hâlâ bir sürü kuş bekliyorlar, onları gönderiyorlar ve alıyorlar. Ophelia çoktan gitti. Apollo'nun kurtları tapınaklarını koruyor. Ama bazı yerlerde rahipleri onların esiri, halk o kadar heyecanlı ki yüzlerini göstermekten korkuyorlar." True başını salladı. "Yapabileceğim hiçbir şey yok değil. Asker gönderebilirim. Ve bunu yapmamak ağızda kötü bir tat bırakıyor. Ama bu, onlarla pazarlık yapabileceğim tek kozum."

"Artık tapınaklar yakılmıyor, rahipler zarar görmüyor, bu kurtlarla bir anlaşmaları var," diye cevapladı Alfie ve gözleri yumuşadı. "Yapman gerekeni yapmalısın, True. Ve bunu yapmalısın."

True bakışlarını başka yöne çevirdi ve sandalyesine çöktü.

Kral olacağı günü hiç de heyecanla beklediğini söyleyemezdi.

Ama bunun ne kadar sıkıcı, ne kadar zorlu olduğunu bilseydi, annesinin ölümünden sonra, bazen bundan tamamen kaçmak istediğini düşündüğü zamanlar olmuştu.

Ama bunu yapsaydı, Farah'ı bulamazdı. "Airen'den haber var mı?" diye sordu Alfie.

"Ophelia'dan haber yok. Ama Cassius geri döndüğünde hiç vakit kaybetmedi. O ve çok sayıda adamı sahil boyunca yelken açtılar, iç kesimlere doğru ilerlediler ve

kuşatmacılara arkadan saldırdı. Bu, onların beklediği bir şey değildi. Özellikle de Nadirii onların arasında olduğu için. Onlar bozguna uğradılar. Slán Bailey artık Crittich Keep kadar kalabalık."

"Bu hızlı bir zafer olabilir, ama hızlı bir savaş olmayacak," diye uyardı Alfie.

"Bence o da bunun farkında, ama şu anda odak noktası Fern'i kurtarmak ve, şey... düşün."

Alfie şaşkın görünüyordu. "Düğünü öncelikli mi görüyor?" "O değil, Elena öyle görüyor."

Alfie şimdi şok olmuş görünüyordu. "Elena mı?"

"Görünüşe göre bunu bir an önce halletmek istiyor," dedi True, dudakları seğirerek. Alfie eğlenmeye başladı.

Onun eğlencesini gören True'nun, dünden daha iyi, daha kötü değil, ama iyi de olmayan günü, iyi hale geldi.

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Alfie, ama daha güçlü bir sesle sordu, "Prens naibi olduğunu ilan etti mi?"

"Evet, kuşatmayı kaldırdıktan sonra."

Alfie bir an hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: "Hepsi bu mu?"

"Hayır, ayrıca krallık genelinde kadınlarla ilgili yeni yasaları ilan etti ve tüm soyluların ordularını dağıtmaları gerektiğini bildirdi. Yerel milis birimlerinden serbest bırakılan tüm askerlere Airenzian ordusunda görev vermeyi veya ticaret gemisi mürettebatına öncelikli muamele göstermeyi teklif etti."

"Buna tek söyleyebileceğim, kötü haberleri zamanla vermek yerine hepsini birden vermek cesur bir hareket," dedi Alfie.

"Cass cesurca davranmaya meyillidir," diye cevapladı True.

"Ve?" True başka bir şey söylemeyince Alfie sordu.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey yok mu?"

"Hayır," dedi True. "Hiçbir şey."

"Saldırıya hazırlanıyorlar," diye mırıldandı Alfie.

"Aynen öyle," diye onayladı True.

"Bu iş çirkinleşecek," diye tahmin etti Alfie.

"Cass'ın bir koz var. Frey'in ejderhaları."

"Peki onları kullanarak krallığını mahvetmeye razı mı?"

"Bilmiyorum. Ama ben olsaydım, ibret olsun diye bir şeyleri feda etmeye razı olurum."

"Gerçekten," Alfie onaylayarak mırıldandı.

"Bu Ayaklanma'nın halledilmesi ve bizim de yardım etmeye gitmemiz iyi olur."

"Biraz zaman tanı. Onların acı çektiğini hissediyorum. Serena ve cüceler bu hazineyi bulabilirse ve sen de onların saflarına birkaç adam yerleştirebilirsen, belki işler çok daha hızlı ilerler."

True başını salladı.

"Firenze?" Alfie devam etti ve True daha da rahatladı. Alfie öğrenmeye hevesli görünüyordu.

Aslında True'nun rahatlamasının nedeni, Alfie'nin her şeye meraklı görünmesiydi.

Çoğu zaman kayıtsız ya da sinirli değildi, Bronagh'ın yanında olduğu gibi.

"Mars ve Silence henüz Ateş Şehrine varmadılar, ama yakında orada olacaklar," dedi True.

"Peki Mar-el?"

True, "Aramus bağlayıcılığı tamamen kaldırdı. Alınan kişiler beş yılın geri kalanını çalışacaklar, ancak artık kimse alınmayacak ve bu süreyi dolduran diğerleri serbest bırakıldı. Ayaklanmalar oldu. Çok fazla değil, ama o meşgul. Daha fazlasını bilmiyorum, çünkü çok fazla kuş göndermeye vakti olmadığını sanıyorum." dediğinde boyun kaslarının gerildiğini hissetti.

"O doğru olanı yapıyor, durum yatışacak ve sonra da geçip gidecek," dedi Alfie sessizce. Öyle olmasını umuyordu, ama tecrübesine göre bu hiç de kolay değildi.

True yine başını salladı.

"Okulda tarih derslerine oldukça meraklı bir öğrenciydim," dedi Alfie aniden.

"Bunu bana söylemiştin," diye hatırlattı True.

"Bir zamanlar asker olmak istemediğimi sana söylememiştim galiba. Go'Da'ya gidip tarih okumak ve sonra Wodell'e dönüp üniversitelerimizden birinde öğretim görevlisi olmak istiyordum."

"Hayır," diye mırıldandı True. "Bunu bana anlatmamıştın."

"Tarihte Triton'u aynı anda bu kadar büyük bir değişimin sardığı tek bir dönem bile bilmiyorum," dedi.

True onu dikkatle inceledi.

"Bir süredir deprem olmadı, True," dedi Alfie. "Ve sana yük olmak istemem, ama bu değişim..."

Sesi giderek azaldı.

"Canavar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Gerçekten bilmiyoruz," dedi True. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Olan biten her şey eşi benzeri görülmemiş. Ve eğer barış ve refah istemeyen bir güç varsa..."

"Ama savaş ve açgözlülükten beslenen..."

"İlerlemeyi durdurmak için ayağa kalkacaktır." "Bu bir varsayım," dedi Alfie.

"Son deprem en kötüsü olduğu için depremlerin durduğunu ve onun artık yükselmediğini, yükseldiğini düşünmek de bir varsayım. Ve o bekliyor. Ama zihnimin buna yöneldiğini ve bunu sık sık yaptığını itiraf etmeliyim."

True ve Alfie birbirlerine baktılar.

Kapı açıldı ve Bronagh içeri girdi. Alfie kapıya baktı.

True, arkadaşına bakmaya devam etti ve Alfie'nin yüzünün aniden spekülatif ve endişeli bir ifadeden soğuk ve sinirli bir ifadeye dönüştüğünü gördü.

Bronagh yatağın ucunda durup ellerini beline koyarak Alfie'ye bakarken, True ona döndü ve "Görüyorum ki bugün her zamanki neşeli halindesin" dedi.

"Görüyorum ki son gönderinden bu yana maalesef uçurumdan düşmemişsin," diye cevapladı Alfie.

True keskin bir nefes aldı.

Bronagh'ın güzel yüzü, çökmek üzereymiş gibi göründü. "Alfie," diye fısıldadı.

Ama Alfie, kendi gücüyle yataktan kalkmak için her şeyi verecekmiş gibi görünüyordu, yürümek, binmek, savaşmak için değil.

Sadece düzgün bir şekilde özür dilemek için ayağa kalkmak için. "O..." diye başladı.

Bronagh duygularını verimlilik arkasına hızla sakladı ve onu keserek sordu: "Acı çekiyor musun?"

"Bronagh..." Alfie nazikçe başladı.

"Acı çekiyor musunuz, efendim?" diye sordu.

"Hayır," dedi.

"Ağrın olursa beni çağır. Kapının dışında bekliyor olacağım."

Bunun üzerine, dönüp kapıya doğru koştu, kapıdan geçip arkasında kapıyı kapattı.

"Siktir," diye mırıldandı Alfie.

True, bundan sonra ne yapacağını dikkatlice düşündü.

Ve zorunluluktan dolayı hızlı bir karar verdi. "O benim kaptanım değildi," dedi.

Alfie ona baktı. "True..."

"O adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama o sen değildin," dedi True düz bir sesle. "Aklını ve bedenini rahatsız eden birçok şeyi hayal bile edemiyorum. Ama benim tanıdığım Alfie Henriksson bir kadına asla öyle konuşmazdı. Aslında, kimseye öyle konuşmazdı."

"O kadın bende öfke uyandırıyor, nereden geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti Alfie. True ayağa kalktı, arkadaşına baktı ve bunu açıkça paylaştı.

"Bu, ona karşı bir çekim hissetmenden kaynaklanıyor. O da sana karşı aynı şeyi hissediyor. Ve bunun bir yere varamayacağına inanıyorsun. Bu yüzden onu uzaklaştırmak istiyorsun. Bence o, senin neler yaşadığını ve bunun için mücadele edersen hayatının nasıl olabileceğini az da olsa anlayan çok az sayıdaki kişiden biri. Ve her gün buraya gelip sana öyle bakıyor ki, bu bana hayatının nasıl olabileceğini ve bunun için mücadele edersen hayatında kimlerin olabileceğini gösteriyor."

Alfie'nin yüzü sertleşti. "Bu yatakta bir ay bile olmadım..."

"Umurumda değil," diye araya girdi True. "Benim tanıdığım Alfie Henriksson umurunda olmazdı. Bana olan sadakati ve bir gün her şeyin biteceğine ve geleceğin daha iyi olacağına olan inancı nedeniyle, yararsız ve kazanılması imkansız savaşlar verdi. Şimdi kazanması çok önemli ve kazanılması mümkün bir savaş var, ama o tereddüt ediyor."

"Siktir git, True," diye tükürdü Alfie.

"İyi," diye fısıldadı True ve ona doğru eğildi. "Bana saldır, ben dayanabilirim. Ama o," eğili kalarak kapıyı işaret etti, "belki dayanamaz, ama bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istemezsin."

Yeterli olduğuna karar verdi, dikleşti ve arkadaşına başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Bronagh, koridorda onunla göz göze gelmedi ve True ona bunu kabul etti, dönüp Farah'ın odasına doğru yola çıktı.

Geç değildi, erken de değildi. Kısa bir süre önce, o ve Farah bir grup erkek ve büyüleyici insanla akşam yemeği yemişlerdi, çünkü True'nun elinde bir isyan olsa da, Canavar muhtemelen dirilmiş ve pusuda bekliyor olsa da, krallıklarındaki arkadaşları ciddi ve tehlikeli sorunlarla uğraşıyor olsa da, Wodell'in geleceği için fikrinden vazgeçmemişti.

Bu Ayaklanmayı bastırıp Canavarı yenmekten başka bir gelecek düşünemiyordu.

Bu, bir gelecek *olduğu* ve onun için plan yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu, Carrington'ın onlardan çaldığı parayı geri aldıklarında (eğer değil, ne zaman), onu bir parlamento binası, üyeleri ve personeli için bitişik ofisler inşa etmek ve ülkesinde seçimler düzenlemek için kullanacağı anlamına geliyordu.

Çeşitli eyaletlerden ve büyücü klanlardan gelen elçiler bu fikre hayret ettiler, ancak onu kabul ettiler. Hem de büyük bir istekle.

Bu, planlanacak ve yapılacak çok şey olduğu, halkının bu fikir hakkında bilgilendirilmesi ve kralını kaybetmediklerini anlaması gerektiği anlamına geliyordu. O görevinden kaçmıyordu. Krallığında son sözü söyleyen ve yönetimi ile yakından ilgilenen kişi olmaya devam edecekti.

Ancak halkın da söz hakkı olacaktı.

Bu fikre verilen tepki onu memnun etti.

Aynı zamanda, bunu uygulamayı düşünmekten bile yorulmuştu. Bitkin düşmüştü.

Normalde iyi uyuyamıyordu.

Ancak annesinin ölümünden bu yana neredeyse hiç uyumamıştı.

En büyük dileği gerçekleşebilseydi, Farah'ı uzak ve تنها bir yere, belki de Welling Limanı'nın dışındaki deniz kenarındaki Royal Cottage'a götürür ve orada saklanırdı. Toplantı yok. Konferans yok. Zirve toplantıları yok. Strateji toplantıları yok.

Sadece karısı ve kendisi, bir yatak, belki birkaç kitap, kıyıya vuran dalgalar... ve uyku. Bunu yapamazdı.

Aylarca, hatta planladığı her şeyi düşünürsek yıllarca bunu yapamayabilirdi.

Ama tek istediği şey buydu.

Helga, akşam yemeğinden sonra Farah ile konuşması gerektiğini söylemişti, bu yüzden Farah Helga'nın peşinden gitmiş, True ise Alfie'yi tek başına ziyarete gitmişti (ve sonuçta bu bir nimet olmuştu, çünkü karısının Alfie'nin o şekilde davranışını görmesini istemiyordu ve gördükten sonra söylemesi gerekenleri söyleyemeyebilirdi).

Şimdi, karısının odalarında olduğunu ve erken yatmaya aldırış etmediğini umuyordu, çünkü tek istediği, karısının yumuşak sıcaklığına sarılmak ve kötü rüyalar onu uzaklaştırmadan önce olabildiğince dinlenmekti.

Odasına girip oturma odasının karanlık, yatak odasının ise aydınlık olduğunu görünce aklından geçen düşünce buydu.

"Farah," diye seslendi, oraya doğru ilerlerken.

Cevap vermedi.

O, kadının adını tekrar seslendi.

"Farah."

Yatak odasına adımını atamadı, çünkü kapının eşiğinde donakaldı.

Çünkü karısı yatağın ucunda bağdaş kurmuş oturuyordu. Üstünde sadece düğün kolyesi vardı.

Koyu renkli saçları uzundu ve göğsüne kadar uzanıyordu, çıplak göğüslerini neredeyse tamamen örtüyordu. Elleri kucağında gevşekçe birleşmiş, cinsel organını örtüyordu.

Gözleri onun üzerindeydi.

True donakaldı, zihni dağıldı, gözleri nereye bakacağını bilemedi. Böylece, gözleri karısının tüm vücudunu dolaşarak, onun güzelliğini içlerine çekiyorlardı.

O, bir kısmı sert bir şekilde dikkatini çekmiş olsa da, hareketsiz kalmıştı.

"Bence," diye sessizliği bozdu, güzel sesi odanın her yerine yayıldı, "artık gerçekten karı koca olmanın zamanı geldi, değil mi?"

Normal şartlarda, o da aynı fikirde olduğunu haykırırdı. Onun yarası.

Annesinin ölümü. *Onun* annesinin ölümü. "Farah..."

"Üşüyorum, True," diye fısıldadı ve onun gelişinden beri yaptığı sözlü daveti ekledi. "Gel ve beni ısıt."

Şöminenin demir ızgarasında ateş yanıyordu.

Oda, tüm lambalar yandığından ışıkla doluydu. Ama karısının üşümesine izin veremezdi.

Ona doğru yürüdü.

Pozisyonunu düzelterek dizlerinin üzerine çöktü ve hafifçe şişkin karnını, çıplak kalçalarını ve cinsel organını ortaya çıkardı.

True daha hızlı hareket etti.

Kollarını ona doğru uzattı.

O, başını geriye doğru eğdiğini izleyerek, eğildi ve... Onun ağzını öptü.

Dudakları onun dudaklarının altında açıldı, kolları onu sardı.

Dilini içeri kaydırды, iki elini de kadının kalın saçlarına daldırdı.

Ama onun tadı, ona kendini açtığını bilmek, onun davetini, onu uzun zamandır arzulaması ve ona sahip olamaması, kendini kontrol edememesine neden oldu.

Ona doğru eğildi ve onu yatakta sırt üstü yatırdı.

O, kadının üstündeydi, kadının kokusu her yerdeydi, kadının tadı dilindeydi, kadının yumuşaklığı altında kıvrılan hissi, tüm bunlar onu çözüyordu.

Kadın onun giysilerini çekmeye başladı.

Onu durdurmadı, elleri kadının ipeksi teninde dolaşıyordu.

Belli belirsiz bir şövalyelik duygusu yayıldı ve ağzını kadınınkinden ayırarak, "Omzun" diye mırıldandı.

"Günlerdir iyiydi," diye fısıldadı kadın, onun frak ceketini çekerek. True omuz silkti ve ceketini bir kenara attı.

Tekrar eğildiğinde, kadının boynuna yöneldi.

Tanrılar, kadının parfümü olağanüstüydü. Baharat ve Farah.

Elini kadının yan tarafına doğru kaydırırken dilini boynunda gezdirdi.

Kadın, kadının yeleğindeki düğmelerle uğraşıyordu.

"Giyisilerini çıkarmalısın," diye talep etti.

Haklıydı.

Çıkmalıydı.

Hemen.

Cildini onun cildine değdirmek istedi.

Dizlerinin üzerine çökerek, onun üzerine oturdu.

O da kalçalarını yukarı kaldırdı ve ikisi de onun yeleğindeki düğmeleri açmaya çalışırken parmakları birbirine çarptı.

Adam kadının ellerini yakaladı.

Kız başını eğip onun gözlerine bakarken saçları omuzlarına döküldü.

"Ben yeleği, sen gömleği açmaya ne dersin?" diye önerdi boğuk bir sesle.

Kadın gülümsedi ve ellerini adamın gömleğinin düğmelerine uzattı. Adam, kadının ellerinin titrediğini gördü.

Onun elleri titremezdi.

Onun elleri sabırsızdı.

Yeleği çıkarmak için durmak zorunda kaldı, ama gömleğinin düğmelerini açmaya zahmet etmedi. Birkaç düğme açıldıktan sonra, gömleği başından çıkardı.

Ve kızın ateşli bakışları göğsüne düştüğünde, penisinin sertleştiğini hissetti.

"Sen çok... çok güzelsin," diye fısıldadı ve dudaklarını onun cildine bastırarak, aşağı doğru inerken kasındaki girintiye dilini gezdirdi.

Daha sonra, onun bunu yapmamasını dilediği gibi, aynı zamanda yaptığına da sevindi.

Çünkü o, bu olduğunda, onun hazır olduğunu düşündüğünde, ve o zaman sadece ikisi, onların

dokunuşları, tatları, birleşmeleri, üzerlerinde hiçbir baskı olmadan, ona zevk vermek için zamanını almak istemişti.

Ama kız dilini onun tenine değdirdiğinde, odada yaprakların arasında esen hafif bir rüzgar gibi tuhaf bir ses duydu.

Ve aklını kaçırdı.

True, botlarını, çoraplarını ve pantolonunu kaybettiğini hatırlamıyordu. Onları kendisinin mi çıkardığını, kadının mı çıkardığını, yoksa ikisinin birlikte mi çıkardığını bilmiyordu.

Ama ilk kez kadının meme ucunu ağzına alıp dilini gezdirerek emdiğinde, kadının inlemesi, sertleşen etinin dudaklarına yapışması, onu derinlemesine emdiğinde duyduğu sesi asla unutmuyacaktı.

Diğerine de aynı şeyi yaptığını asla unutmuyacaktı.

Onun tırnaklarının kafasını ve sırtını tırmaladığını da unutmuyacaktı.

Ve kadının dudaklarının boğazında bıraktığı fısıltıyı ya da dilinin karın kasları boyunca bıraktığı nemli izleri de unutmuyacaktı.

Havayı kaplayan kadının cinsel organının kokusunu da unutmuyacaktı.

Ve o, ilk kez bacaklarının arasındaki nektarı tattığında, gözlerini kapatmadan önce odanın yeşile döndüğünü kesinlikle unutmuyacaktı.

O, ağzıyla onu alırken, kadın ona karşı kıvranıyordu, bu yüzden adam, kadının ayaklarını omuzlarına doladı, böylece kadın dengede kalabilecekti.

Ve ondan içti.

Daha da derine, kadının hareketleri daha da istekli, sesleri daha da çaresiz hale gelene kadar, saçlarını kavrayan parmakları onu sırayla kendine çekip uzaklaştırıyordu.

Önce onu bu şekilde doruğa ulaştırmak, bunu garantilemek ve onu kabul etmeye hazırlamak istedi, ama başını iten eller, nefes alıp verirken çekmeye başladı. "Hayır... Yapamam... Olmak istemiyorum... Senin önünde, sensiz olmaz. Doğru," şiddetli bir çekiş, "içime gir."

Buna karşı koymalıydı, ama o anda, sesindeki istek, vücudundaki arzu, bunu yapmasına engel oldu.

Onun üzerine uzandı, arzusun güzelliğini bulanık bir şekilde içine çekerek, onun yüz hatlarını yumuşattı, kehribar rengi gözlerini ısıttı ve onu kapladı, yarasının iyileştiğini ona temin etmesine rağmen ağırlığına dikkat etti.

"Ben küçük değilim," diye mırıldanacak kadar akıllı başındaydı.

"Fark ettim ve umursamıyorum." Ses tonunda ve parmaklarında güç vardı, parmakları açgözlülükle onun kıkırını sıkıyordu.

Tanrılar, onun güzel karısı.

"Farah..."

"Beni senin yap."

O, ona daha da yaklaştı, parmağını saç çizgisinde gezdirdi ve bu işi yavaşlatmaları, anın tadını çıkarmaları, kendilerini kaptırmamaları gerektiğini fark etti.

"Farah..."

"Sana ait olmak istiyorum," diye fısıldadı ve o hareketsiz kaldı. "Sana ait olmayı *arzuluyorum*, True. Lütfen, *il mia vita*, sanki sonsuza kadar bekledim. Lütfen, kocam, *beni... senin yap.*"

Bu onun isteğiydi, ve onun da, o da bunu ona verecekti. Onlara.

True penisini tuttu, başıyla onu buldu ve yavaşça içine girdi.

Bir olduklarında, onun gözlerinin zevkten kapandığını izledi. Ve onun kaygan sıcaklığı onu sıkıca sardığında, vücudu kaskatı kesildi.

Kadın dört uzvuyla onu sardı.

Karısına, kraliçesine, artık sevgilisine, sadece aşkına, yastıkların üzerine dağılmış saçlarına, buklelerinden sarkan sarmaşık dallarına baktı ve bu tuhaflığı fark etmedi.

Farah'ın içine girdi, sonunda onu kendine ait yaptı, sonunda kendini ona verdi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Evet," diye homurdandı, orgazm olmamak için çabalarken, o kadar iyi hissediyordu ki, o kadar güzel kokuyordu ki, zevki *o kadar güzel görünüyordu ki*.

Kadın onu daha da sıkı sardı... *her yerinden*. Adam dişlerini sıktı ve daha hızlı hareket etti.

"Tanrım, *evet*," diye inledi, kalçaları onun ritmini buldu.

"Bana bak," diye emretti, sesi boğuktu.

Kızın gözlerini zorla açmasını izledi.

"Sen benimsin," diye ilan etti, kalçalarının hareketi kontrolünden çıkarken, hızlı ve sert bir şekilde kadının içine girmeye devam etti.

"Ben seninim," diye nefes nefese söyledi.

"Sonsuza kadar benimsin, Farah," diye homurdandı.

Tırnakları omurgasının tabanına ve boynunun arkasına saplandı. O, kadının sahiplenme ısırığından büyük zevk aldı.

"Ben seninim," diye inledi, hareketleri çılgınca, cinsel organı kavrayarak, sıkıca tutarak, *yakalayarak*.

Tanrılar.

"Ve ben de seninim," dedi ona.

Sersemlemiş gözleri ona odaklandı ve ıslandı.

"Sen benimsin," dedi kız, sesi kırılacakmış gibi geliyordu.

"Sonsuza kadar, sevgilim," dedi adam.

"Sonsuza kadar, True," diye fısıldadı kadın, kolunu tamamen dolayarak, parmaklarını onun yanına sıkıca tutarak, elini boynuna koyarak.

Elini kalçasının üzerinden, aralarına, karnının üzerinden aşağıya doğru kaydırarak ona öpücük vermek için eğildi.

Derinlemesine girerken onun klitorisini bastırdı ve dilini kaydırarak ağzını ele geçirdi.

Karısı anında orgazm oldu.

Ona bunu yaşatan True kendini bıraktı, parmağı ve diliyle ona daha fazlasını sunmaya, onu daha da yükseğe çıkarmaya, mümkün olduğunca uzun süre devam etmeye devam etti, ta ki dünyası yoğun bir yeşile bürünene, testisleri gerilene ve gelinine boşalana kadar onu sabit tutmak için kalçasına sıkıca tutunmak zorunda kalana kadar.

Muhteşemdi.

Yüzünü karısının boynuna gömmüş, orgazm onu serbest bıraktığında karısının parmaklarının sırtının alt kısmını, kıcının hemen üstünü okşadığını hissetti.

Hala ön kolunda ağırlığı olduğunu fark etti, ama bu

h
e
p
si.

Hareket edemiyordu.

Bu sorun değildi, çünkü o da istemiyordu.

"Bu korkunç bir numaraydı, ama daha fazla bekleyemezdim."

Farah'ın sözleri onu harekete geçirdi.

Kafasını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı. "Anlamadım?"

"Seni baştan çıkarmak umuduyla çıplak olarak yatağımızda oturmak," diye açıkladı. Neredeyse kahkaha atacaktı.

Bunu bastırmaya çalışırken vücudu şiddetli bir şekilde titremeye başladı, o kadar ki penisi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Penisinin olduğu yeri seviyordu, bu yüzden kendini kontrol altına aldı.

"Şikayet ettiğimi sanmıyorum," diye belirtti.

"Seninle konuşmalıydım. Ama çok meşguldün. Çok dalgındın. Askı çıktıktan sonra konuşuruz diye düşündüm... ama konuşmadık. *Günlerce*. Toplantılar vardı. Sen Crittich Keep'e gittin. Alfie'yi ziyaret ettin.

Alfie'yi ziyaret ettin. Bram, Wally, Florian ve Luther ile kapalı kapılar ardında görüştün. Ve

O konuşurken, onun ne kadar tedirgin olduğunu fark etti.

Ve o konuşurken, onun penisi dışarı kaydı, onun sıcaklığını kaybetti, yatağı kaplayan sarmaşıkların geri çekildiğini gördü.

"Bir bahçe yarattık," dedi, onun sözlerini keserek. "Ben... pardon?"

"Senin büyün, benim dünyam," dedi, gözlerini yana çevirerek.

Kız, tam zamanında başını çevirerek iki sarmaşık dalının uzaklaştığını gördü.

"Oh," diye fısıldadı.

Ona baktı ve kız tekrar ona döndüğünde gülümsedi. Sonra ciddileşti.

"Karıma karşı görevlerimi ihmal ettim," dedi.

Kadın elini adamın sırtından çekip yanağına koydu ve "Doğru. Sorun o değil. Sorun..." diye mırıldandı.

"Karıma karşı görevlerimi ihmal ettim," diye tekrarladı. "Senin hazır olduğunu hissetmedim."

"Hazır olduğumu anlamanın en iyi yolu, sana söylememdi, kendini bana atarak beni sevişmeye ikna etmek değil."

"Farah, lütfen emin ol, bunu iyice anla ve bilmeni isterim ki, hayatımızın geri kalanında her gece yatak odamızda bizimle buluşman, güzelliğini benim için açıkça sergilemen benim için hiç sorun değil."

Ona baktı.

Sonra kahkahalara boğuldu. True yine ona gülümsedi.

"Ama bir dahaki sefere," dedi True, Farah'ın eğlencesine rağmen, "benim sana gelmemi beklemek yerine, kendini bana atmana izin verdiğimi bil."

Gülmeye devam etti ve daha da şiddetli güldü. True ona gülümsemeye devam etti.

Kız kendini (çoğunlukla) topladı ve diğer elini de kullanarak True'nun yüzünü iki eliyle çerçeveledi.

Onu kavradığında, "Biz karı kocayız" dedi. Öyleydiler.

Tanrılara şükür.

Vücudunun kadının vücuduna daha da yakınlaştığını hissetti.

"Evet, sevgilim," diye onayladı.

"Ben gerçekten seninim," dedi kadın.

Bunun kendisi için ne anlama geldiğini bilerek, bunun onun için ne anlama geldiğini duyarak, "Evet" diye cevap verdiğinde sesi kalınlaşmıştı.

"Ve sen benimsin."

"Evet, Farah."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Sakin yapma," diye fısıldadı ve elini kadının yüzüne götürerek başparmağının ucuyla kadının yanağını okşadı.

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Tamam. O zaman izin veriyorum," diye mırıldandı. Ona sulu bir gülümseme verdi.

Ve sonra ona hayatının yeni anlamını verdi.

"Her şey çok fazla olacak. Çok fazla. Kim olduğun. Halkına vermesi gerekenler. Ezici. Yükleyici. Bazen monoton. Ayrıca, sinir bozucu. Zaferler olacağını biliyorum. Başarılar. İlerlemeler. Kutlamalar. Ama ben neredeyse Catrame Sarayı'nda büyüdüm. Karşı karşıya olduğun görevin ne olduğunu biliyorum. Ares'in her gün bu görevi üstlendiğini gördüm, o harika bir kraldı, ama aynı zamanda bir insandı. Bazen bunu çekincelerle ya da yorgunlukla yaptığını fark edemiyordum. Ama burada, True..."

"Burada"yı, kollarını tekrar ona dolayarak, bacaklarını hala onun uyluklarına dolanmış halde gererek açıkladı.

"Burada, ikimiz için de, bir sığınak var," diye bitirdi.

Sığınak.

Tanrılar, sadece yataklarında onun dudaklarından çıkan kelimeler, onun vücudunun altında, ona orada olduğunu hissettiriyordu.

Evet, öyle.

O haklıydı.

Burası *bir* sığınaktı.

"Seni dinleyeceğim," dedi. "Eğer istersen, sana tavsiyemde bulunurum. Eğer bağırman gerekiyorsa, sessiz kalıp senin sesini dinleyeceğim, böylece içini dökebilirsin. Eğer öfkelenmen gerekiyorsa, sana sabır ve kulak vereceğim. Ama burası," onu tekrar sıktı, "geldiğin ve anlaşıldığını bildiğin yer. Sarsılmaz bir desteğin olduğunu biliyorsun. Bunun senin olduğunu, bizim olduğunu biliyorsun. Hepsi bu. Dünya buraya giremez. Sadece sen ve ben varız. Biz varız."

Boğazı düğümlendi ve gözlerinin de ıslandığından korktu. Onu seviyordu.

Onsuz bunu yapamazdı. Annesinin kaybını atlatamazdı. Tahtı ele geçiremezdi. Alfie ile başa çıkamazdı. Hayatının geri kalanını yaşayamazdı.

O, onun desteği değildi. O,
onun bir parçasıydı.

Onun güzelliğine ve gücüne aşık olmuştu, şimdi de vücudunun cazibesine.
Ama onu sevdiği için yapıyordu. Bir
süredir seviyordu.

Ve şimdi, onun sözleriyle, asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

"Ne?" diye fısıldadı, ona bakarak.

İlk kez seviştikten sonra, o anda duygularını açıklamak için en uygun zamanın o an olduğunu iddia etmek mümkün.

Ama True öyle olmadığını iddia ederdi.

Bunu, arkasındaki saf duyguyu sorgulayacak hiçbir şey kalmadığında onunla paylaşmak istiyordu. Zirvenin ardından gelen coşkunun etkisinde kalmadan. Yas tuttuğu, zor zamanlarda ona gösterdiği ilgi ve desteğe duyduğu minnettarlıkla karıştırılmadan.

Kahvaltı masasının üzerinden, gözlerinin içine bakarak, hiçbir şeyden ve her şeyden bağımsız olarak, bunun doğru olduğunu bilmesini sağlamak için, bunu söylemek istedi.

"Kocam... ne?" diye sordu kadın.

"Bu çok çabuk oldu ve ben istediğim kadar nazik davranamadım.
Hassas mısın?" diye sordu.

"Beni tekrar becermemi mi istiyorsun?" diye sordu kadın.

Ona bir kez daha sırtıttı ve kimin baştan çıkarıldığını merak etti, çünkü kendisinin baştan çıkarıldığını hissediyordu.

Buna da hiçbir şikayeti yoktu.

Kız başını kaldırıp dudaklarının kıvrımını öptü, sonra tekrar eğilip cevap verdi:
"Ben çok hassasım ve eğer tekrar sevişmezsek, kralım, bu çok can sıkıcı olur."

O, sırt üstü yuvarlanarak onu da yanında götürdü, böylece kız üstte kaldı.

"Seni kızdırmak istemem," diye mırıldandı, gözleri kızın ağzına dikilmişti.

"O zaman yapma," diye fısıldadı kadın, başını eğerek.

Onu öptü.

Kocası da karısının öpücüğüne karşılık verdi.

Sonra True yine kendini ona kaptırırken, onu kızdırmamaya başladılar.
Ve o da bu iyiliğin karşılığını verdi.

ERTESİ SABAH.

İkisi de sabahlıklarını giymiş, oturma odalarında kahvaltılarını yapıyordu.

Farah, üçgen şeklinde bir tostun üzerine marmelat sürüyordu.

True onu izliyordu.

Saçları dağınıktı, omuzlarını süsleyen muhteşem bir yele gibiydi.

Yüzü rahattı ve onu tanıdığından beri ilk kez kaygısız görünüyordu. Bazen onu mutlu edebiliyordu.

Onu hiç, bir kez bile kaygısız görmemişti.

"Farah," diye seslendi ve Farah tostundan gözlerini kaldırıp ona baktı. "Seni seviyorum, sevgilim."

Heykel gibi hareketsiz kaldı, gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Kahvaltını bitir tatlım," dedi adam, dudakları kıvrıldı. "Her zamanki gibi, yoğun bir günümüz var."

O kıpırdamadı.

True, sepetten kendi üçgen tostunu aldı. "True."

Ona baktığında, yanağından tek bir gözyaşı damlasının süzüldüğünü gördü. Artık kaygısız görünmüyordu.

Gözleri minnettarlık, mutluluk ve... sevgiyle parlıyordu.

O haklıydı.

Kahvaltı sırasında konuşmak için mükemmel bir zamandı.

"İşte," diye fısıldadı. "Çalışma odam. Bir çayır. Ay. Her yer, aşkım, hepsi senin, ben seninim, hepsi bu."

"Beni sana götüreceksen, hepsini tekrar yaşadım," diye titrek bir sesle fısıldadı.

True elini yanağına uzattı, ıslaklığı parmak eklemleriyle okşadı, sonra elini açarak parmaklarını saçlarının yan tarafına kaydırды.

"Seni seviyorum, True," dedi.

Ve o da onun sevgisine sahipti.

"Ben kutsanmışım," diye ona gerçeği söyledi. "Benim kadar değil," diye cevapladı kız. "Hayır, Farah, ben çok daha kutsanmışım."

"Yanılıyorsun, True. En şanslı olan benim. Aık ara." O glmeye başladı.

O da ona parlak bir glmsemeyele karşılık verdi ve glmeye başladı.

Durdu ve şöyle dedi: "Bir ayır. Ay. Ben seninim ve hepsi bu."

Onu Onun sözleri üzerine, elini saçlarına koyarak onu kendine çekti ve eğildi.

Ve aşkları bir öpücükle mühürlendi.

Kahvaltı masasının üzerinde.

98
DÖNÜŞÜM

Prens Cassius

Prens Regent'in yatak odası, Sky Citadel, Sky Bay AIREN

Cassius boş bir yatakta uyandı.

Anında homurdandı.

Boş bir yatakta uyanmaktan hoşlanmıyordu, ama evine geldiklerinden beri her gün tam da bu oluyordu.

Yakında eşi olacak kadın, kanlı bir seferde kanlı bir çadırda onun yanında uyanıyordu.

Bu sefer, tesadüfen, o mucizevi bir performans sergilemişti.

Kuşatmacıları yenmek zor bir savaş olmamıştı, ama o yay ve okla olağanüstüydü ve sopayla da mükemmeldir.

Ancak kılıç kullanmadaki yeteneklerini o ana kadar görmemişti. Ve bu yetenekleri örnek teşkil edecek kadar iyiydi.

Yine de kanlı bir kalkan kullanması gerekiyordu.

Ve tartışmış olsalar bile, onun gelmesini istememiş olsa da, Frey, Lahn ve sürpriz bir şekilde Mac'in ona attığı bakışlar karşısında izin vermişti ve sonunda memnun olmuştu.

zaferi seks ile Prenses Elena Nadirii tanrılar lanetli
muhteşemdi.

Ama şimdi yatakta, uyanık, sert ve kadını gitmişti. Ne yaptığını bilmiyordu.

Ama nişanlısı, Citadel'i yaptıklarından beri meşguldü. Bu onu endişelendiriyordu.

Ve böyle zamanlarda, bu onu sinirlendiriyordu.

Yorganı geri attı, bacaklarını yana doğru salladı, ayağa kalktı ve giyinme odasına doğru yürümeye başladı.

Ama birden durdu. Sonra gözlerini kırptı.

Yerde yeni bir halı vardı.

Kömür grisi kenarları olan siyah bir halı değildi.

Gök mavisiydi.

Ve bu yatak odasında geçirdiği tüm zaman boyunca hiçbir şeyin bulunmadığı alanın ötesinde, şimdi yatağın karşısında, gök mavisi kadife kaplı, düğmeli sırtlı bir chesterfield kanepede duruyordu.

Kanepenin yanında, tabanı kalın gümüş telden yapılmış gibi görünen alçak bir masa vardı, üstünde okumak isterseniz elinizin altında bir yığın kitap duruyordu.

Köşede ise uzun, kalın, parlak yaprakları olan uzun boylu, sağlıklı bir yeşil bitki vardı.

Yavaşça döndü ve Elena'nın yatağının yanındaki komodinin üzerinde, kenarından kadifemsi soluk mor güller fışkıran, bodur, yuvarlak gümüş bir vazo gördüğünde donakaldı.

Ve onun yanındaki komodinin üzerinde, kızının ona verdiği ve onun da sakladığı, Aelia'nın The Enchantments'ta yaptığı çocukça bir çizim, şimdi bir çerçeve içinde duruyordu.

"Bu da ne lan?"

Bu şeyler dün gece orada olmalıydı.

Ancak, nişanlısı onunla ve arkadaşlarıyla birkaç saat şarap içtikten sonra (nişanlısı her gece bunu ayarlıyordu - sürekli bir kutlama vardı, saray mensupları yoktu, sadece Elena, o, sevdikleri insanlar ve bol miktarda içki vardı) yukarı kata çıkmıştı.

Kız onu öpüyordu, o da onu öpüyordu ve odaya girip yatağa düştüklerinde zihni başka yerdeydi.

Yine döndü.

Kanepede uzundu, rahat görünüyordu ve yakışıklıydı.

Bu düşünceyle, giyinme odasına doğru yürümeye devam etti, deri kıyafetlerini giydi, botlarını giydi ve dışarı çıktı.

Koridorda büyük adımlarla yürüdü, yürüdükçe ruh hali kötüleşti ve nişanlısının nerede olduğunu sorabileceği tek bir hizmetçi bile görmedi.

Ama giriş kapısına inen merdivenlerde aniden durdu.

Bunu yaptı, çünkü şu anda, devasa ve ürkütücü şamdanın altında, parlak gül ağacından yapılmış geniş, yuvarlak bir masa duruyordu ve masanın altında, ortasında gece mavisi ombre desenli, kenarlarında gök mavisine doğru genişleyen dairesel bir halı vardı.

Masanın üzerinde ise parlak mor, soluk sarı, zengin krem ve narin şeftali rengi glayöl çiçekleriyle dolu büyük bir kristal vazo vardı.

Yüzyıllardır hiçbir canlı renk görmemiş bir odada, bu canlı renklerin parıltısına bakakaldı. Bu, ona o kadar büyük bir şok yaşattı ki,

Büyük Salon'dan gelen öfkeli sözleri duyduğunda bile hareket edemiyordu.

"Sana tekrar söylemeliyim ki, emirlerimi kralımdan ve prensimden alıyorum," dedi Cassius'un kale kahyası olduğunu bildiği bir ses.

"Ve yine, *sıze* prensesiniz ve sonra da kraliçeniz olacağımı bildirmeliyim," diye karşılık verdi Elena.

"Bu kalenin yönetimi her zaman, yemek, içki, temizlik, bakım, ısıtma ve *dekorasyon* gibi tüm kararlar dahil olmak üzere, doğrudan *benim gibi* verimli ellerde bırakılmıştır," diye cevapladı kahya. "Kralın eşleri bile bu konularda söz sahibi değildir."

"Kral, performansını sergileyecek kadar enerji topladığında beni yatağına çağırıyor," diye cevapladı Elena ve Cassius'un midesi sarsıldı, çünkü alışılmadık bir şekilde kahkaha atma isteği duydu. "Neyse ki ben *Prens* Regent'in yatağındayım ve o, *geline*, yani *bana*, kendi evini dekore etme hakkını vermekte hiçbir sakınca görmüyor."

Cassis merdivenlerden inmeye devam ederken, kahya, "Kraliyet fuayesinde çiçekler yoktur," dedi.

"Artık var," diye cevapladı Elena.

"Ve o kırmızı minderler, gayri resmi oturma odasındaki kanepelerden hemen kaldırılacak," diye devam etti görevli, sanki o konuşmamış gibi.

Kırmızı minderler mi?

"Eğer kaldırılırlarsa, kafanı uçururum," diye tehdit etti

Elena. Evet.

Bu oluyordu.

Bu yerde. Annesinin öldüğü bu korkunç yerde. Karısının öldüğü yerde. Ve o, sanki yürüyen bir ölü gibi yaşamıştı.

Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Zengin renkli halının üzerinde duran parlak gül ağacı masanın yanından geçerek (ve o halıları nereden bulduğunu merak ederek) Büyük Salon'a doğru ilerledi ve biraz çaba sarf etse de gülmesini bastırmayı başardı.

Yönetici alaycı bir şekilde "Senin o güce sahip değilsin kadın, ve asla da sahip olmayacaksın" dediğini duyunca, daha fazla çaba sarf etmesine gerek kalmadı.

"Elena, Mac'i bul."

İkisi de onun sesini duyunca ona döndüler.

"Majesteleri." Uşak zarif bir reverans yaptı.

Onlardan on adım uzakta durdu, gözleri hizmetkarda, ama sözleri Elena'ya yönelikti.

"Elena... *Mac*," diye
homurdandı. "Cass,
bence..."

Bakışları ona çevrildi.

Elena sessizleşti.

"Git... *Mac'i* bul," diye emretti.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı. "Git," diye fısıldadı
o da.

Gözleri ametist rengi parladı, ruh hali inatçı bir hal aldı.

"Ne yapacağını söylemeden gitmeyeceğim," diye talep etti. "Zindanlara
gidecek," diye mırıldandı Cassius.

Elena'nın yüzü soldu.

Kâhya birden doğruldu ve korkuyla ona baktı. "Cassius, biz
sadece tartışıyorduk..." diye başladı.

"Mac'i çağır."

"O kadar önemli değil," diye karşılık verdi.

"Benim krallığımda kadınlara saygı gösterilmesini istiyorum, Elena. Ve tabii ki, bu benim kendi *lanet olası evimde* başlayacak. Kendi kâhyamın sana böyle konuşmasına izin verirsem, her şey biter. O bir hizmetkâr. Sen tüm hayatın boyunca burada yaşayacak, çocuklarımızı burada büyütecek ve burada öleceksin. Dolayısıyla burası onun iş yeri, ama *senin evin*. Sana çiçek alıp alamayacağını söyleyemez. Ve sana asla bu şekilde konuşamaz. Şimdi git... getir..." Ona doğru eğildi, "*Mac*."

"Ve bana bu şekilde konuşabilir misin?" diye sordu.

"Evet, çünkü sana saygı duyuyorum, seni önemsiyorum, sikim sende ve bana istediğin gibi konuşabilirsin, konuşuyorsun da ve konuştuğunda seni dinliyorum," diye karşılık verdi, fikrini açıklayarak.

"Bu doğru," diye mırıldandı kadın.

"Tanrılar adına, Elena, git Mac'i bul." Bu sefer şöyle bitirdi: "Lütfen
lütfen."

"Madem lütfen dedin," diye mırıldanarak ona doğru yürüdü. Yaklaştığında mırıldanmaya devam etti, "Bu zindan meselesini sonra konuşacağız."

"Hayır, tartışmayacağız," diye cevapladı.

O, odadan çıkmadan önce gözlerini devirdi.

Adam, bakıcıya döndü.

"Efendim..." diye başladı adam.

"Sessiz ol," diye emretti

Cassius. Uşak korkarak
sustu.

Cassius konuşmadan önce sabrını toplamak için birkaç saniye bekledi.

"Ben gelecekteki kraliçenizi yeni evine getirdiğimde avludaydınız, değil mi?"

"Evet, efendim, ama..."

"Ve bu yüzden, onun sizin Prenses Regent'iniz olarak kabul edileceğini söylediğimi
duydunuz, değil mi?"

Hizmetçi titreyerek başını salladı.

"Bu krallığın insanlarının, aldığım kararların bilgeliğini ve onlara bahsettiğim
cömertliği anlamaları için biraz zaman, belki de on yıllar geçmesi gerekeceğini
biliyorum," dedi Cassius. "Ancak bunu anlasak bile, kendi evimde, kendi halkıma
örnek teşkil etmek gerekli... hayır, *hayati* önem taşıyor. Aksi takdirde bu durum hoş
görölmeyecektir."

"Evet, efendim, ben..."

"Ne oluyor?" Mac arkadan sordu.

"Citadel'in kâhyasını cinsiyet isyanı suçlamasıyla tutukluyorsunuz," dedi Cassius,
önündeki adamdan gözlerini ayırmadan.

"Cinsiyet isyanı diye bir şey var mı?" diye sordu Mac, şimdi onun yanında
duruyordu. Cass başını çevirip ona baktı.

Mac'in dudakları kıvrıldı.

Mac sonra görevliye döndü ve elini adama doğru salladı. "Tamam o zaman, gel
bakalım dostum. Seni zincirleyelim."

"Ama, ben..." diye başladı kâhya.

"İki gün sonra sözlerini dinleyeceğim," dedi Cassius.

Adamın yüzünde belirgin bir rahatlama belirdi.

Mac ona doğru yürüdü, kolunu tuttu ve odadan çıkarmak için eşlik etmeye başladı,
ama Cassius görevliye tekrar seslendiğinde onları durdurdu.

"Bu şehirde kimseye göre daha iyi bildiğin bir konuda, bilgini ve becerilerini
kaybetmen çok yazık olur. İki gün boyunca bunu düşün, efendim, ve sohbetimizden sonra
nasıl devam edeceğimizi."

Adam heyecanla başını
salladı. Mac onu
uzaklaştırdı.

Cassius dönüp bakmaya başladı, ancak altın sarısı saçları ve parlak mor gözleri olan
güzel bir kadın, ellerini ince beline koyarak onunla sert bir şekilde bakışmak için önüne
geldiğinde bakmayı bıraktı.

Ve onun yanında uyanamadığı için ne kadar sinirlendiğini hatırladı.

"Bu gerekli miydi?" diye sordu Elena. "Başka

ne yaptın?" diye sordu Cassius.

"Anlamadım?"

"Fuayede çiçekler. Odamızda yolumuzu tıkayan bir kanepe.

Aelia'nın çizimi. Gerçekten mi, Elena, oturma odasında kırmızı yastıklar mı? "Renk şoku yaratıyor," diye mırıldandı. "Harika uyum sağlıyor."

"Savaşçım," dedi yumuşak bir sesle. "Çabasını takdir ediyorum, ama bu yerin kasvetini glayöl çiçekleri giderebilir."

"O zaman onları doğru düzgün görmedin, savaşçım, çünkü ortadan kaldırılabılır." O, onun arkasındaki muhteşem çiçek düzenlemesine baktı.

Giriş holü çok büyüktü, üzerindeki avize neredeyse ürkütücü bir görünüme sahipti. Ama canlı çiçeklerin bu sivri uçlarının mekanı dönüştürdüğünü inkar edemezdi. Gelecekteki karısına tekrar baktı.

"S e n çiçekleri düzenlemekle meşgulken yalnız uyanmaktansa, yanında uyanmayı tercih ederim," dedi.

Yüzündeki öfke kayboldu, ellerini belinden çekti ve göğsüne yaslandı, dudakları kıvrıldı.

"Dün gece seni yorduğumu sanıyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"*Seni* yoran benim sanıyordum," diye cevapladı adam, kollarını kadının omuzlarına dolayarak.

Kadının yüzündeki ifade ciddileşti.

"Görevimde tereddüt edemem, Cass," dedi. "Büyük bir ve hiç durmadan saldırmalıyım. Senin için. Ve kızlarımız için." Kızları.

Elini omurgasından yukarı kaydırıp ve omuz bıçakları arasındaki bölgeye ulaştığında, onu kendine doğru çekerek bastırdı.

"Daha önemli savaşlarımız var," diye hatırlattı ona. "Hayır, yok," diye itiraz etti.

"Elena, onlar sadece çiçekler."

Ancak, bu arayışlarını bırakırsa, Aelia'nın çiziminin olduğu yerde kalacağından emin olacaktı.

Ve her gün Elena'nın yatağının başına taze güller koyacaktı.

"Hayatım boyunca bir evim oldu," dedi, onun dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Senin hiç evin olmadı. Bu yüzden anlıyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun, Cass. Ama sana gösterdiğimde anlayacaksın. Bundan daha önemli bir şey olmadığını anlayacaksın. Ama şimdilik bana güvenmek zorundasın."

Anlamıyordu, o haklıydı.

Ancak, kollarında, yüzüne nazikçe bakan onunla oldukça keyifli hale gelen sohbetine devam etmesine izin verilmedi.

Çünkü bir çığlık havayı yırttı.

İkisi de harekete geçmeden önce kendilerini topladılar.

Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında başka bir çığlık duyuldu ve bu çığlık doğudan değil, babasının kanadından, batı kanadından geliyordu. Cass'in midesi düğümlendi.

"Sen burada kal," diye emretti, aynı zamanda onu geri itmeye çalışarak koşmaya devam etti.

"Hayatta olmaz..."

Son sözü, babasının odasından gelen başka bir çığlık tarafından bastırıldı, ama Horatia ellerini kaldırmış olarak onlara doğru koşuyordu.

Cassius onu devirmek yerine durmak zorunda kaldığında, "Bu karı koca meselesi," dedi aceleyle.

Bir gürültü duyduğunda başını babasının kapısına doğru çevirdi.

O, Elena da onunla birlikte Horatia'nın etrafından dolaşmak için hareket etti, ancak Elena onları engellemek için yerini değiştirdi, ellerini Cass'in göğsüne koydu ve itti.

"Bu sizi ilgilendirmez, prensim," dedi kararlı bir şekilde.

"Yolumdan çekil," diye emretti.

"Bir krallığı kontrol ediyorsun, ama şunu anlamalısın ki, bir erkeğin yatak odasını asla kontrol edemezsin," diye cevap verdi.

Bu konuda çok yanılıyordu.

Özellikle de o anda babasının odasında olanlarla ilgili olarak. Bunu onunla tartışacak zamanı yoktu.

"Çekil önümden," diye tekrarladı, babasının odasından keskin bir acı çığlığıyla birlikte başka bir gürültü duyuldu.

Horatia başını salladı, göğsüne bastırmayı artırdı, ağzını açtı, ama ağzından çıkan tek ses kendi acı çığlığıydı, ama aynı zamanda şaşkınlık çığlığıydı da, çünkü Elena onun etrafını dolaştı, saçlarından yakaladı ve onu yana doğru çekerek, kollarını sallayarak uçurdu.

"O, onun yolundan çekileceksin dedi," diye babasının karısına sertçe cevap verdi.

Cassius, iki kadın arasında olacakları beklemek istemedi.

Babasının kapısına gitti, ama içeri girmek için kapı kolunu çevirdiğinde, kapı açılmak yerine omzuna çarptı, çünkü kilitliydi.

"Aç şunu!" diye kapıya bağırdı. "Git buradan!" diye bağırdı babası. "Aç!" diye bağırdı.

Odanın içinden, bir kadından geldiği ve iyiye işaret olmadığı dışında, anlam veremediği bir ses duydu ve sonra kararlılıkla omzunu kapıya dayadı.

Elena da onun arkasında aynı şeyi yaptı.

İkisi de tüm güçleriyle kapıyı yumrukladılar ve kapı pervazında sallandı, ama açılmadı.

"Ne oluyor böyle?" diye Antonius'un sorduğunu duydu. "Bu saygısızlık!" diye bağırdı Horatia.

"Geri çekil," diye homurdandı Cassius.

Elena geri çekildi, Cassius da öyle.

Sonra botunu kaldırdı ve bacağındaki tüm gücüyle kapıya tekme attı.

Ahşap gıcırdadı ve kapı açıldı.

Gördüğü manzara ve Elena'nın dehşet dolu çığlığı karşısında kanı dondu, ama dudakları hareket etti.

"Onu götürün," diye emretti.

"Tanrılar adına," diye bir nefes duydu ve lan'ın ona katıldığını anladı.

"Onu götürün!" diye bağırdı Cassius.

"Cass," diye seslendi

Elena. "Lanet olsun."

Ve Nero'yu yakaladılar.

Dönüp baktığında adamlarının sersemlemiş, hareketsiz Elena'yı sürükleyerek götürdüklerini, Horatia'nın ona öfkeyle baktığını ve Cornelia'nın yan tarafta, sırtını karşı duvara dayayarak korkmuş bir şekilde durduğunu gördü.

Kapıyı tuttu ve kapıyı kapattı, artık mandal olmadığı için elini kaldırarak kapıyı kapalı tuttu.

Sonra babasının bulunduğu yatağa döndü. Babası dizlerinin üzerindeydi, kanlar içindeki Domitia ise dört ayak üzerinde onun önünde, babasının penisini alıyordu.

"Bir dakika içinde bitiririm," dedi babası alaycı bir şekilde.

Cass'in yaptığı her şeyin intikamı olarak bunu... bunu... yapıyordu.

Bunu.

Bunu o yapmıştı.

Horatia haklıydı.

Bu saygısızlıktı.

Cassius odaya girdi. Yatağa doğru.

"Ne...?" diye başladı babası.

Domitia utançtan başını ondan başka yöne çevirmişti.

"Oğlumun bunu görmesini istemeyebilirim," dedi Gallienus.

Cassius yatağın ucundan yünlü bir battaniye kapıp, ellerini nazikçe Domitia'nın kollarının altına koydu ve onu uzaklaştırdı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı babası.

Onu dikkatlice yere indirdi, battaniyeyi etrafına sardı ve fısıldadı, "Git. Hemen. Elena sana bakacak."

Gözünün ucuyla gördü ve kendisine doğru gelen yumruğu avucunda yakaladı, parmaklarını sıkıca kapatarak ezici bir tutuşla kavradı.

Babası acı içinde bir ses çıkardı.

"Git, şimdi," diye fısıldadı Cassius Domitia'ya.

Domitia bakışlarını ondan kaçırdı, ama Cassius kızın gözünün şiştiğini, burnunun ve dudağının kanadığını görebiliyordu.

Kulağından da kan akıyordu.

"Artık yasalar hayır diyebileceğimi söylüyor sanıyordum," diye hıçkırdı.

Cassius'un göğsü çöktü.

"Doğru düşünmüşsün," diye cevapladı.

Kız ona baktı ve Cassius, tereddütlü bakışlarında suçlama gördü. "Beni bırakın!" diye emretti babası.

Domitia bu sesle irkildi ve topallayarak uzaklaştı. Cassius'un kanı kaynamaya başladı.

"Beni bırak!" diye bağırdı babası.

"Ian! Tone! Nero!" diye bağırdı Cassius, dönüp babasının gözlerine baktı.

Gallienus Cassius'un elinden kurtulmaya çalıştı, ama Cassius onu daha da sıkı tuttu.

Gallienus mücadeleyi bıraktı ve "Beni bırak!" diye bağırdı.

"Cass," diye mırıldandı Ian.

"Bu adamı tecavüzden tutuklayın," diye emretti

Cassius. Oda sessizliğe büründü.

"Cass, emin misin?" diye sordu Ian.

"*Beni tutuklayamazsınız!*" Gallienus çığlık attı ve serbest eliyle kalçalarının etrafındaki çarşafı toplamaya çalıştı.

Cassius ona baktı. "Bahse girmek ister misin?"

"Bu saçmalık," diye tükürdü Gallienus. "Beni bırak!" Cassius'un tuttuğu elini çekip kurtardı.

Cass onu bıraktı ve Gallienus yatağa düştü. "Onu tutuklayın," dedi.

"Ben yaparım," dedi Nero, yaklaşarak.

"*Bana dokunma!*" diye bağırdı Gallienus, kaçmaya çalışarak. "Ben senin kralınım. Senin hükümdarınım. Senin yöneticinim. Regency'yi iptal ediyorum. Tahtımı geri alıyorum!"

Cass izlemedi.

Botunu giyerek, "Ian, Nero'ya yardım et. Tone, benimle gel" dedi. Horatia'nın hâlâ durduğu ve ona öfkeyle baktığı kapıya doğru gitti.

Cornelia görünmüyordu ve Domitia'ya bakmak için Elena'nın yanında olduğunu umuyordu.

Ama Frey ve Lahn şimdi koridordaydılar, Lahn kızgın, Frey ise ölümcül görünüyordu. Onlardan gözlerini ayırdı ve Horatia'ya döndü.

"Antonius, bu kadını tecavüze yardım ve yataklık etmekten tutukla," diye emretti. Gözleri kocaman oldu, yüzü soldu ve geri çekilmeye başladı.

"Ne-ne?" diye sordu.

"Bu krallığın Prens Regent'i olarak ilk bildirilerimi duyurduğumda ciddiye alınmadığımı görüyorum. Bu nedenle, halkımın, benim iradem bilindiğinde ona itaat edileceğini anlamasını sağlamam gerekiyor. Kararlılığımı kanıtlamak için bana güçlü bir örnek verdiğiniz için size teşekkür etmiyorum. Ancak siz bunu sağladığınız için, bu fırsatı boşa harcamayacağım," dedi ve Antonius'a dönerek başını ona doğru salladı.

Antonius harekete geçti.

"Ama... yapamazsınız. O kral!" diye bağırdı Horatia.

Cassius onu aklından çıkardı ve Frey'e baktı.

"Ejderhalarının Airen'i yaratması ne kadar sürer?" diye sordu.

Kral ve karısı zorla bölgeden uzaklaştırılırken bir gürültü çıktı, ama Frey cesurca bunu görmezden geldi.

"Hızlı uçarlar, uzun sürmez."

"Daha fazla örnek vermem gerekebilir," dedi Cassius. Frey başını salladı.

"Eşleriniz mi?" Cassius ikisine de sordu.

"O ortaya çıktığında bizimle birlikteydiler," Frey, ağzını sıkı tutarak, aynı kelimeleri tekrarladı. "Elena ve Cornelia ile birlikte onu görmeye gittiler."

Cass başını salladı ve adamlarını takip ederek, yapılması gerekenleri halletmelerine yardım etmek için harekete geçti.

Frey, koluna elini koyarak onu durdurdu.

"Korku ile yönetmek risklidir," diye fısıldadı.

"Benim için işe yaradı," dedi Lahn ve Cassius gözlerini Korwahkian kralına çevirdi.

"Sonra başka bir şeye geçtin," diye hatırlattı Frey.

Lahn omuz silkti. "Oğluma barış içinde bir krallık bırakmak istiyorum. Bu, annesinin isteği."

Frey iç geçirdi ve elini Cassius'tan çekti.

Cassius neredeyse gülümsedi, çünkü Circe'nin isteyebileceği her şeyin Lahn tarafından ona sağlanacağı herkesin malumuydu.

Gülümsemedi.

"Kızlarıma güvenli bir krallık vereceğim" dedi ve iki adamın da dikkatini çekti. "Bu onların hakkı."

Bunu söyledikten sonra, büyük adımlarla uzaklaştı.

Akşam geç saatlerde onu surların üzerinde durmuş, Sky Bay'e bakarken buldu.

Onun yaklaştığını hissetti, sonra elini sırtında hissetti, sonra yanağını sırtına dayadı ve diğer kolunu beline doladı.

Kız, ağırlığının bir kısmını ona verirken onu sıkıca tuttu. "İyi misin?" diye sordu Elena.

"Başka ne yaptın?" diye sordu adam. "Anlamadım?"

"Bu kabusu bir yuva haline getirmek için."

Ona daha da yakınlaştı ve fısıldadı, "Cass." "Anlat bana."

"Şey, kraliyet bahçivani sonbaharda sarmaşık dikmenin en uygun zaman olduğunu söyledi, o da öyle yaptı. Ve, şey... baharda da epeyce wisteria asması olabilir.

olabilir."

Cass, pencerelerdeki ışıklara, caddelerdeki sokak lambalarına, Sky Bay'deki bacalardan yükselen koyu dumanlara baktı.

Elena'nın sözlerini duydu. Ama

hiçbir şey söylemedi.

O, onun yanına kayarak kolunun altına girdi. Bu yüzden, o, göğsünü onun yanına bastırırken, elini yukarı kaydırarak boynuna baskı uygulayıp ona bakmasını sağladı.

Adam bunu yaptı ve kızın kolunun altına sıkışmış halinden ona bakmaya çalıştığını gördü.

"Beni korkutuyorsun," dedi kız sessizce.

Adam elini kaldırıp kızın yanağını okşadı, sonra çenesini avuçlayarak elinin hareketlerini izledi ve "Kader sana True'yu verseydi, hayatın nasıl olurdu acaba?" diye mırıldandı.

Kız iki kolunu da onun boynuna doladı, onu salladı ve "Kes şunu" diye emretti.

"Sen de gördün," diye cevapladı adam.

"*Sen* de gördün, ve ben de bundan endişeleniyorum." "Babamın karısını tecavüz ettiğini gördün."

Onu tekrar, daha sertçe salladı. "Cass, bana odaklanmanı istiyorum."

"O iyi mi?"

Yüzünde bir gölge belirdi. Domitia iyi değildi.

Ama nasıl iyi olabilirdi ki? Onun rızası olmadan, kendisinden iki kat yaşlı bir adamla evlendirilmiş, kullanılmış, istismar edilmiş, aşağılanmıştı.

"Cassius," diye fısıldadı Elena.

"Çiçekler onu değiştirmeyecek, benim güzel savaşçım," diye fısıldadı.

Onun sözleri üzerine, kendini onun önüne zorla itti ve başını iki eliyle sıkıca tuttu.

"Işık her zaman karanlığı yener," diye sertçe söyledi. "Sence bir gün Domitia o merdivenlerden aşağı inip, daha önce hiç görülmemiş çiçekleri gördüğünde, işkencesinin bittiğini anlayıp, bu onun kalbini hafifletmeyecek mi?"

"Elena..."

"Sence, kızlarımız, şimdiki kızlarımız, gelecekteki kızlarımız ve oğullarımız, bir gün burayı bir zamanlar bir kabus olduğunu bilmeden, wisteria çiçekleri arasında oynayacaklar mı? Onların tek bileceği şey, buranın çiçekler ve *yaşamla* dolu olduğu olacak. Ve babalarının, annelerinin çiçekleri düzenlediğini ve kırmızı minderler konusunda kahyayla tartıştığını anlattığı hikayelere gülecekler."

Bu güzel bir tablo idi, ama o bunu tam olarak netleştiremiyordu. "Bu, bu kadar büyük bir sorun için çok basit bir çözüm."

"Zor bir sorunun karmaşık bir çözümünü olmak zorunda mı?" diye sordu kadın.

Buna bir cevabı yoktu.

"Bazen çözüm gözden kaçır, çünkü onu arayanlar daha büyük bir şey ararken, ihtiyaçları olan şey ellerinin altında durmaktadır."

"Ejderhaları örnek vereceğim, Elena," diye basit çözümünü paylaştı. "Krallığımda bunun devam ettiğini duyarsam, suçluların üzerine ateşli bir cehennem yağdıracağım ve gerekirse onları boyun eğmeye zorlayacağım."

"Ve ben bu kararı destekleyeceğim, çünkü zalimler korkutulmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya zorlanmalı değil, bu senin kararın olacak ve ben senin yanında olacağım."

O, ona yukarıdan baktı.

Başını ellerinin arasına alan Elena, şimdi onu nazikçe salladı.

"Yapmamız gerekeni yapacağız Cass, *birlikte*."

Tarırlar, onu

seviyordu. Parlayan

savaşçısı.

Onun muhteşem prensesi.

Onu iliklerine kadar

seviyordu.

Tam da korkunun yattığı yerde.

Onu kaybetme korkusu.

"Sabahları beni yatakta yalnız bırakma," diye fısıldadı.

"Eğer beni orada istersen, orada olacağım," diye fısıldadı kız.

Başını eğdi ve alnını onun alnına dayadı. "Annemi öyle görmüştüm," dedi ona.

Kız, ellerini onun saçlarının üzerinde gezdirip başının arkasında birleştirdi ve onu kendine yakın tuttu. "Biliyorum."

"Bu bir gösteri olacak, tecavüzden yargılanan bir

kral." "Bu, gözden kaçmayacak bir mesaj

olacak."

Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum, diye düşündü ama söylemedi.

"İçeri gel. Domitia'yı gör." O açıkça tereddüt edince, kadın ısrar etti ve cesaretlendirdi: "Sadece onu düşündüğünü söyle ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa, ona yardım edeceğini söyle. Sonra gidebilirsin. Şarap içeceğiz. Yatacağız. Gözlerimizi kapatıp uyuyacağız ve bu gün bitecek."

"Ve yeni gelin için fuayeye daha fazla çiçek düzenlenecek."

"Ve belki Büyük Salon temizlenecek, çünkü mekanı aydınlatmak ve umarım ziyaretçiler için daha sıcak ve davetkar hale getirmek için, oldukça çarpıcı gümüş brokarlı bir dizi kanepe sipariş etmiş olabilirim."

Bunun olabileceğine inanamıyordu, ama oldu.

Gülümsedi.

Sonra başını çevirerek dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Sonra ikisini de hareket ettirerek onu sur boyunca soğuktan uzaklaştırdı.

"Cornelia biraz endişeli. Buradaki statüsünü kaybetmekten ve senin onu kovacağından korkuyor," dedi Elena, ama o bunun böyle olmayacağını söylemek için ağzını açmadan, Elena devam etti: "Ona, başka bir yere taşınmak isteyene kadar, senin bunu asla yapmayacağını, burasının onun evi olduğunu söyledim."

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Ve şehirde başka bir iş bulduğum bir hizmetçi var," diye devam etti.

Cassius kendini

hazırladı. Sonra

iç geçirdi.

"İyi bir iş ve maaşı kaledenkinden daha yüksek olacak," diye devam etti. "Ancak, eğer istemiyorsa, başka bir şey bulurum. Yine de, burada kalmak onun tercihi olmayacak."

"Bir erkeğin ihtiyaçları vardır," diye mırıldandı, ama ikisini de kule kapısında durdurdu ve kız ona bakana kadar ona baktı. "Ve sana temin ederim ki, kuzum, bu karşılıklı rızayla oldu."

"Peki bu adam," kolunu beline dolayarak ona sıkıca sarıldı, "artık bu ihtiyaçlarını karşılayacak biri var. Ve onun sana ve bana bakışlarından, bunun karşılıklı rıza ile olduğunu hiç şüphem yok. Ama sen prensessin ve o hizmetçi, bu yüzden rıza konusu belirsiz olabilir. Bu nedenle, bu noktada elimizden gelenin en iyisini yapıp bu konuyu halledelim, olur mu?"

"Basit çözümler," dedi.

Kafasını yana eğdi ve omuzlarını silkti.

"Mm," diye mırıldandı, sonra yanına gidip kapıyı açmak için uzandı. "Domitia'yı ziyaret edeceğiz. Sonra, mavi kadife kanepeyi kullanmaya başlayacağız."

Onu kuleye götürürken, kulede onun kahkahalarının yankılandığını duydu. Cassius, o kulede daha önce hiç kahkaha duyulup duyulmadığını bilmiyordu.

Işık karanlığı geri püskürtür, kız yanılmıyordu.

Dönüştü.

99
KAVGA

Kral Mars

Kralın Yatak Odası, Catrame Sarayı, Ateş Şehri

FIRENZE

Mars, kraliçesinin bacaklarının arasından ağzını çekti ve onun hoşnutsuzluğunu ifade eden sesini duyunca sıırttı.

Sonra onun üzerine atladı ve sırt üstü yuvarlandı, elleriyle kraliçenin kalçalarını tutup kendisini üzerine çekti.

His Silence hiç vakit kaybetmeden oturup, onun üzerine çömeldi, penisini ağzına aldı ve kendini üzerine oturdu.

Mars, onu alırken geriye düşen başını düzeltip ona baktığında hala sıırtıyordu.

"Kibirli," diye mırıldandı.

Sonra gözlerindeki değişimi gördü ve ne yapacağını anlamalıydı.

Ama kız onun üzerinde hareket ediyor, kalçalarını yavaşça sallıyor, onu dışarı çıkarıp geri alıyordu. Elleri vücuduna gitti, her ikisi de kalçalarından göğüslerine kaydı ve kız onları utangaçça avuçladı, pembe meme uçları parmaklarının arasından görünüyordu.

Ona bakışı gizemliydi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, kalçalarının ve ellerinin hareketleri vermekten çok baştan çıkarmak, alay etmek anlamına geliyordu.

Ve o baştan çıkarıcıydı.

"Kraliçem çok yaramaz," diye mırıldandı, ellerini kalçalarının üstüne kaydırarak.

"Ağzın bana çok yakındı," diye mırıldandı kadın, kalçalarını biraz öne doğru kaydırarak yukarı doğru bir hareket yaptı, adamın penisinin başı, kadın aşağı doğru kayarken içinde sertçe sürtündü.

Ona verdiği şey o kadar fantastikti ki, adam homurdandı ve sarsıldı.

Gülümseme dudaklarında devam ederken, bir elini karnından aşağı, bacaklarının arasına kaydırıldı.

Kafası tekrar geriye düştü.

Onu bu halde gören Mars, kalçalarına sıkıca tutundu ve kontrolü ele aldı. Kadının başı tekrar dikleşti.

"Mars," diye uyardı.

"Sanki bu senin istediğin şey değilmiş gibi davranma," diye homurdandı ve onu kendi gövdesine doğru sertçe itti.

Kadının dudakları açıldı ve başı tekrar geriye düştüğünde adam onun bakışlarını kaybetti. Kadın sonra kalçalarında adamın ritmini buldu ve ona bindi, bir eliyle göğsünden boynuna, çenesine, sonra saçlarına doğru kayarken, diğer elinin parmağı bacaklarının arasında çalışmaya devam etti.

Böylece, ona tamamen, muhteşem bir şekilde kendini açığa çıkardı ve onun penisini sürdü. Tanrılar.

"Acele et," diye homurdandı.

"Mars," diye nefes nefese, ikisine de daha hızlı gitmeleri için ısrar etti, Mars ona bunu verdi

"Acele et," diye bağırdı.

Sırtını geriye doğru eğdi, zıplayan göğüslerini öne doğru itti, derin bir inilti ve ellerini onun bileklerine geçirdi.

O, kendi orgazmını geri tutabildiği sürece onun altında geri çekildi.

Bu, kız öne doğru düşene, ellerini onun göğsüne dayayıp inleyene ve orgazmında amcığı onun etrafında sıkılaşıp kadar sürdü.

Ancak o zaman onu bıraktı, kalçalarını aşağı doğru çekti, onu doldurdu, kraliçesinin içine tohumunu boşaltırken görüşü karardı.

Karısının tamamen üzerine yığıldığını hissetti, ama son patlamalarıyla homurdanıyordu, bunlardan büyük zevk alıyordu ve bunun nedeni sadece karısının ipeksi saçlarının göğsüne, omuzlarına ve sakalına dolanması, onun pürüzsüz cinsel organı, kokusu ve küçük vücudunun kendisine yaslanması değildi.

İşini bitirdiğinde, kollarını ona doladı ve "Evde olmak güzel" diye mırıldandı.

Karısının başını kaldırdığını hissettiğinde çenesini eğdi.

Ve böylece, Silence'ın çenesini göğsüne dayadığı ellerinin üzerine koyarken gözlerine baktığını izledi.

"Özledin mi, sevgilim?" diye sordu.

"Güneş tekrar tenime dokunuyor," diye mırıldandı, ellerini omurgasına kaydırarak. "Ama şimdi karım benim sikimde olduğu için her zamankinden daha iyi."

Silence, yarı şehvetli, yarı Silence'a özgü bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra ellerini hareket ettirip başını eğerek onun göğsünün derisini öptü.

Onun parlak abanoz saçlarına bakarak, kaderinin kendisine bu güzelliği bahşetmeye layık gördüğü mucizelere hayretle bakıyordu.

Kraliçesi başını kaldırıp onu gafil avladığında, o da bunu düşünüyordu.

"Babam hakkında konuşmalıyız."

"Sessiz ol, benim sikimin üzerinde yatıyorsun." "Uzun zaman oldu..."

O, onu penisinden çekip yanlarındaki ipeklerin üzerine sırt üstü attığında, o da bağırarak konuşmayı kesti ve kendini çevirip onu bir taraftan örtmeye başladı.

"Onu yatağımıza getirmeyeceksin," diye homurdandı ve kadının yüzü, onun sevimli bulunduğu bir şekilde buruştu, bu da rahatsız edici olması gerekirken rahatsız edici değildi.

"Onu yatağımıza getiriyorum çünkü defalarca rica ettim, ama sen..." "Bunu yapmamamın seni üzeceği için olduğunu hiç düşündün mü?"

"Bunu yapmamanın beni *daha çok* üzdüğü hiç *aklına* geldi mi?" Hiç gelmemişti, bu yüzden homurdandı.

"Mars..." diye başladı kadın.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, benim aletimi oynayarak istediğini *elde* edemezsin," dedi ona.

"*Ben* de öncelikle, söylemek istediğim şeyi bitirmeme izin vermemenin çok sinir bozucu olduğunu söyleyeceğim," diye karşılık verdi.

Ondan bir homurtu daha geldi.

Küçük kraliçesi ona dar bir bakış attı ve konuşmaya devam etti.

"Ve ben, istediğimi elde etmek için nasıl bir yol izlemeye karar verirsem, o yolu izleyeceğim."

Karısının istediğini elde etmek için onu körü körüne sikmemesini talep etmek zorunda kalmayacaktı, çünkü gerçekte, Sessizliği onu körü körüne siktiğinde oldukça hoşlanıyordu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Ve *ikinci olarak* şunu söyleyeceğim," diye devam etti, "*seni* sakinle oynayarak uyandıran *ben* değildim, ama oldukça farklı bir senaryo vardı, kralım."

Bu konuda haklıydı, bu yüzden Mars sessiz kaldı.

Kadın, onun sessizliğini incelerken, Mars da kadının ondan istediğini elde etmek için sahip olduğu başka bir aracı kullanmaya başladığını izledi.

Kız, iki eliyle Mars'ın çenesini kavradı ve yumuşak bir sesle, "Mars, babam hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum ve bunu anlamamı umuyorum," dedi.

Mars bunu anlıyordu.

Ve anladığı için, sırt üstü dönmeden önce burun deliklerinden derin bir nefes aldı.

Yatağın kanopisine bir saniye kadar baktıktan sonra, kadının yumuşak göğüslerinin göğsüne bastırıldığını hissetti ve kadının güzel yüzünün kendi yüzünün üzerinde durduğunu gördü.

"Aşkım, şimdi korkmaya başladım," diye fısıldadı, ona yakından bakarak.

ona

yakı Aynen öyle görünüyordu.

nda

n Kahretsin.

bak Bunu çok uzun süre ertelemişti.

arak

fısıld Ama sevgili karısına, babasının gerçek babası olmadığını,

adı.

ve adamın onu hiç sevmediğini nasıl söylerdi?

Mars elini uzatıp parmağıyla kızın yanağını okşadı ve fısıldadı: "Belki de bir sabahlık giyip diğer odaya geçmelisin."

Mars, kızın korkmadığını fark etti. Şu *anda*, kız

kesinlikle korkmuştu.

"Aman Tanrım, Mars, sana ne dedi?"

Mars, kadının başını iki eliyle tutup kendine yaklaştırdı ve gözlerine baktı.

"Baban olarak tanıdığın adam çocuk sahibi olamaz," dedi sessizce.

Kaşları şaşkınlıkla seğirdi. "Ama bu..." diye

başladı.

Dikkatlice devam etti, "Gerçek baban gümüş gözlü bir Zee." Bir çift gümüş gözün daha büyüdüğünü izledi.

"Ve sana bunu söylememiş olmamın bir nedeni de, bu adamı bulup bana getirmesini emrettiğim için, onunla tanışıp sana tanıtmaya layık olup olmadığını görmek istememdi," diye bitirdi.

"Babam benim..." Sesi kesildi.

Karısı soruyu tamamlamasa da Mars cevap verdi: "Hayır." "Annem..."

bir ilişkisi mi vardı?"

Siktir.

"Tam olarak değil," diye mırıldandı.

Sesi tizleşiyordu ve başını onun tutuşundan kurtarmaya çalışıyordu. "Ben babamın kızı değilsem ve bu biliniyorsa, 'tam olarak değil' ne demek?" diye sordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadı, ama başka bir şey söylemedi.

O, bir an durakladıktan sonra hızla uzaklaştı.

O yataktan kaçamadan, adam hızla kalkıp onu kollarına aldı.

"*Piccolina*," diye mırıldandı.

"O onu gönderdi... o... *onu zorladı*..." O da cümlesini tamamlamadı ve adam, bunun birlikte geçirdikleri hayatlarında, onun bu kadar zeki olmamasını dilediği nadir anlardan biri olacağını biliyordu. "Aman *Tanrım*," diye fısıldadı ve ona odaklandı. "Ben Arbor Kontesi değilim."

"Hayır," diye kesin bir şekilde onayladı. "Sen Firenze Kraliçesisin."

Kadın, adamın boynuna sıkıca sarıldı. "Mars, bu felaket." "Nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum," diye cevapladı adam.

"Ben... ben bir..." Ve yine cümlesini bitiremedi.

"Sen kraliyet kanındansın. Annen Wilmer'ın kız kardeşi. Baban ise bir Zee. Bir göçebe. Onun halkı bizim kabilelerimiz gibidir. Zorunlu olmadıkça soylulara ihtiyaç duymazlar. Ama kabileler bunu öğrenirse, ki öğrenmeyeceklerdir, senin de onlar gibi bir halkın üyesi olduğunu öğrenince sevineceklerdir."

Gözleri bir an onun yüzünde dolaştıktan sonra, "Beni rahatlatmak için uyduruyorsun," diye suçladı.

Öyleydi.

Kabileler her halükarda umursamayacaktı, çünkü zorlanmadıkları sürece soylulara ihtiyaçları yoktu.

"Hiç de değil," diye yalan söyledi.

Kadının aklına başka bir şey geldi, o bunu dile getirmeden önce adam bunu fark etti. "Bu konu tartışılırken annem de oradaydı."

O içini çekti, onu kendine doğru çekti ve olabildiğince nazikçe şöyle dedi: "Öyleydi, *amore*. Ve sana temin ederim ki, eğer onunla birlikte olmak istemiyorsa, ona bir yuva vereceğimizi söyledim. O onu seçti. Bu benim anlayamadığım bir durum. Ama yine de, onun istediği şeyi, bir varis vermek için, o uzun zaman önce bir seçim yaptı, bu da benim anlayamadığım başka bir şey. Bundan çıkarabileceğim tek sonuç, onun bu kararı verdiği için mutlu olduğumdur, çünkü sen buradasın, sen benim karımsın, kraliçemsin ve o bu kararı vermeseydi, sen benim olmazdın. Diğer her şey benim için önemsiz. Onlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyor, sadece bu anlaşmayı yaptıkları için mutluyum, çünkü böylece sana sahip olabildim."

"Nasıl bu kadar korkunç bir şeyi bu kadar harika gösterebilirsin?" diye sordu, sesi kısılmıştı ve kocası onun duygularının yoğun olduğunu biliyordu.

O, sorusuna cevap vermedi. Bir iddiada bulundu.

"Ve senin için, bu onun neden bunca yıldır olması gereken baba olamadığını açıklıyor, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldandı.

Gözlerinin daldığını fark edince, "Sessizlik" diye seslendi.

Kadının dikkati tekrar ona döndü.

"Bize verdiği şeyi elde edebilmemiz için böyle olması gerekiyordu. Başka bir şey düşünme," diye ısrar etti.

"Sen, bu kadar korkunç bir şeyi harika gösterebiliyorsun çünkü harikasın," diye fısıldadı.

Tabii ki, onun bunu yapması, onu öpmek zorunda kalması anlamına geliyordu. Bunu yaptı, oldukça uzun bir süre.

Ona bastırılmıştı, sonra pes etti.

"Bugün kraliçem ne yapıyor?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Cevap verdiğinde, sesi nefes nefeseydi, bu hoşuna gitti. Hoşuna gitmeyen, söylediği şeydi.

"Hançerimle pratik yapmayı düşündüm ve Kyril'in zamanı olursa, onu sırt üstü yatırmaya devam edebilirim, bunu henüz başaramadım."

Bu, Birchlire'den ayrıldığından beri onun eğilimi olmuştu. Atlara binmedikleri zamanlarda, hançeriyle çalışır ya da Kyril'i, Basil'i ve bir kez de gizli bir saldırıyla (başarısız oldu, ama hoş bir şeye yol açtı) onu devirmeye çalışırdı.

"Biliyorsun, benim güzel Silence'ım, bu becerilere asla ihtiyacın olmayacak."

"Hazırlıklı olmakta fayda var."

Mars yine iç geçirdi.

Silence ona baktı.

Sonra konuyu değiştirdi. "Bu davet süresiz mi?" O şaşkındı.

"Ne daveti, aşkım?"

"Annem için, eğer onu terk etmek isterse."

Yüzünün yumuşadığını hissetti ve eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi, sonra başını kaldırıp cevap verdi: "Evet. Eğer bize gelirse ve sen onu burada istersen, burada hoş karşılanacaktır."

"Bence o da kendi tarzında annemi seviyor," dedi.

Mars öyle düşünmüyordu, çünkü bu, onun bildiği hiçbir aşkın tarzı değildi.

Arbor'daki Johan Mattson'un bencil ve manipülatif olduğunu ve muhtemelen karısını kontrol etmek için ona sevgi gösterdiğini düşünüyordu.

Ancak bu onun endişesi değildi ve öyle de oldu, daha da ötesi, eğer bunları ona verse, bu konudaki düşünceleri karısını mutlu etmeyecekti, o da

onları paylaşmadı.

"Bence artık bu senin endişeleneceğin bir şey değil, *piccolina*."

"Sence... şey, bu Zee'yi bulabilecek misin?" diye sordu.

"Onunla tanışmak istersen, Triton'un her köşesini onu bulana kadar aradıracağım."

Mars, *karısının* yüzünün yumuşadığını gördü ve karısı başını yastıklardan kaldırıp onu öptü.

Ne yazık ki, bir süredir evlerinden uzaktaydılar ve saraya ancak önceki akşam varmışlardı.

Yapacak çok iş vardı ve gününü karısıyla yatakta geçirmek bunlardan biri değildi. Bu yüzden, onu öpmeyi bırakmaktan başka seçeneği yoktu.

Ama bunu ona bir şey vererek yaptı.

"Karnını delmek istiyorum, hem de en kısa zamanda," diye mırıldandı. "Bunu ikimizin arasında bir törenle planlayalım."

"Bunu çok isterim, aşkım," dedi, sözlerini vurgulayan bir ses tonuyla. "Peki ya seninki?"

Onun göbeğine yaptığı piercing, onun bedeninin yanı sıra kalbinin ve zihninin de tamamen ona ait olduğunu gösteriyordu. Ona söz verdiği penisine yapacağı piercing de aynı anlama geliyordu.

Mars başını salladı. "İyileşmem gerek, bu da seninle sevişmemem gerektiği anlamına geliyor ve bundan kaçınmak zorunda kalmadan önce birkaç gün evimizde, yatağımızda kalmak isterim."

"Kabul," dedi hemen. Mars kahkahalarla patladı.

O bunu yaparken, onun kıkırdamalarıyla vücudunun altında titrediğini hissetti.

Ne yazık ki, işleri bittiğinde, bu ara da aynı şekilde geçmek zorundaydı.

Böylece, hala dudaklarında kalan kıkırdamaları öptü ve sonra ikisini de yataktan çekti.

O giyinme odasına gitti. O da kendi

giyinme odasına gitti.

Mars, bu iki oda arasındaki duvarı yıkmaya karar verdi. Ama bu başka bir gün için olacaktı.

Bu gün başka bir şey için olmalıydı.

"ONLAR KIRILMAZ," dedi Lorenz, mezarlıkta yeraltındaki küflü, meşale ışıklı odada onun yanında durarak.

"Hmm," diye mırıldandı Mars, önünde taş zemine zincirlenmiş, yüzüstü yatan adamlara bakarak.

"Mercy'nin kaybı haberi çok yayıldı, Mars," diye devam etti Lorenz. "Bölgemizde üç Go'Doan tapınağının işgal edildiğini duyduk. Yağmalanmış. Biri yakılmış."

Mars, yerde bağlanmış adamlardan birine bakışlarını sabit tuttu ve Lorenz'in sözlerini duyunca adamın yanağında bir seğirme gördü.

"Rahipler dağıldı," diye devam etti Lorenz. "Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Söylentilere göre, kabile üyelerine Dome City'ye güvenli bir şekilde geri dönmeleri için ondalık ve kutsal emanetleri kullanıyorlar."

Mars kaşlarını kaldırdı ama bakışlarını başka yere çevirmedi. "Bunu bana, tapınaklarını korumamı istediğin için mi söylüyorsun?"

"Tapınakları umurumda değil. Sana bunu söylüyorum çünkü sınırlarımızdan kaçanların Rising rahipleri olabileceğini düşünüyorum."

"Hmm," Mars yine mırıldandı.

"Onları sorguya çekersek, Go'Ella'dan yararlı bilgiler alacağımızdan eminim," diye devam etti Lorenz.

Yerdeki mahkum yine seğirdi. "Onları toplayın," diye emretti Mars.

Yerdeki adamın gözleri kapandı.

"Anlamadım?" diye sordu Lorenz.

"Sorgulama için onları toplayın. Hepsini."

"Go'Ella'yı mı?" diye sordu Lorenz.

"Evet."

"Hepsini mi?"

"Evet. Mümkünse, bu adamlara ait olanları bul." Kolunu uzatarak yerde yatan adamları işaret etti, ama dikkatini kaptanına çevirdi. "Arkadaşınla konuş. Eğer biliyorsa, kim olduklarını, isimlerini, eşkallerini öğren ve onları ara. Bu arada, şu anda Ateş Şehrinde rahiplik yapanları getir."

"Go'Doan bundan hoşlanmayacak," diye uyardı Lorenz.

"Benim iznimle benim topraklarımda ibadet ediyorlar, ama bu onlara hiçbir hak vermez. Onlar Firenz değiller. Eğer sana sorun çıkarırlarsa, bir seçim yapmaları gerekir. Ya sorgulandıkları için Go'Ella'larını kaybederler ya da bu topraklardan koruma altında ayrılırlar ve yanlarına, yolculuklarında kendilerini ve hayvanlarını beslemeye yetecek kadar para dışında hiçbir şey alamazlar. Müzakere yok. Ya biri ya da diğeri. Bununla ilgilen, kardeşim."

Lorenz başını salladı ve uzaklaştı.

Mars, bir an durup önemli tutukluyu düşündü.

Sonra, pek rahat olmayan bir şekilde, göğsü aşağıda, bacakları bükülmüş, dizlerinin arkasında genişçe açılmış bir direk, o direk dizlerine ve bileklerine bağlı, yani yanağı taşa yaslanmış halde dinlendiği yere doğru yürüdü. Boynuna tasma takılmış olduğu için hareket edemiyordu ve orada yere zincirlenmişti.

Basil, Heden Bölgesi'nde oynarken bunun onun en sevdiği pozisyon olduğunu söylemişti.

Mars bunu anlayabilirdi, ama bu pozisyondan hoşlanmıyordu.

Silence'ın da aynı pozisyonda olmasını isterdi, ama direkler ve zincirler olmadan.

"Onları bulduğumuzda Go'Ella'nız bizimle ne paylaşacak, rahip?" diye sessizce sordu.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Mars bu sessizliğe katılmadı.

Mars, "Bu kadınların, durumları çok kötü olduğunda sana gelip bunu yapmaları ve senin de onları istediğin gibi kullanmak karşılığında onlara yardım etmen beni hep çok meraklandırmıştır" dedi. "Bu yüzden, Go'Doan'ın bu dalı bana hiç de sürpriz gelmiyor. Hepiniz, muhtaç insanlardan istediğinizi alma hakkına sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz. Onlarla konuşma fırsatı bulduğumuzda, paylaşacakları şeyler aydınlatıcı olacaktır."

Adam zayıf bir sesle, "Yükseliş çok yaşa" diye mırıldandı.

"Hmm," dedi Mars, doğrulup uzaklaşırken.

Servisçi, sarayın merdivenlerinde atı Hephaestus'u dizginlerken hızla yanına geldi.

Atının kışına bacağını attı, atın boynunu okşadı ve kayışları hizmetçiye uzattıktan sonra merdivenleri çıkarak kapıya doğru yürüdü.

Saray müdürü, içeri girer girmez doğrudan yanına geldi.

"Baronları taht odasına yerleştirdim, kralım," dedi adam Firenzii dilinde.

Bu beş klan baronu, olan biteni duyunca Ateş Şehri'ne gelmiş ve kralın dönüşünde en kısa zamanda onunla görüşmek istemişlerdi.

Mars, bunun şimdi olduğunu düşünmüştü.

Mars başını salladı, giriş salonundan geçerek sola dönüp taht odasına doğru yürüdü.

İki adım attıktan sonra aniden durdu ve etrafında sadece kırmızı gördü.

Bunun nedeni, salonun uzak ucunda, taht odasının açık kapısında, karısının kapı pervazından etrafı gözetlemesi ve etrafında bulanık bir parıltı olmasıydı.

Gölgesini üzerine çekmişti. Ve casusluk yapıyordu.

Kan damarlarında kanı kaynarken, koridorda ilerledi. Kalın halılar, botlarının yere çarpma seslerini bastırıyordu ve kraliçesi işine o kadar dalmıştı ki, son ana kadar onun geldiğini fark etmedi.

Fark ettiğinde, dönüp ona baktı, gülümsemeye başladı, ama yüzüne bakınca gülümsemesini kesip durdu.

"Hemen odamıza git," diye fısıldadı. "Mars, ben..."

"Gideceksin, yoksa seni götürecek bir adam bulurum ve onu seni odaya kilitlemesi için talimat veririm."

Kraliçe şaşkınlıkla başını salladı ve ifadesi yine değişmeye başladı, ama kral bunun neye dönüşeceğini görmek için sabırlı değildi.

"Beni sına, Silence. Git." Derin bir nefes aldı ve "*Şimdi*" diye bitirdi. Kız onun yüzüne baktı, kendi yüzü ifadesiz bir hal aldı, sonra onun etrafında dolaşmaya başladı.

Salonda nöbet tutan muhafızlar olduğu için etrafında bir parıltı vardı , kralın hiçbir şeyle konuşuyormuş gibi görünmesi garip gelebilir, ama kraliçenin havadan ortaya çıkmasını izlemek çok daha garip olurdu.

Bu nedenle Silence koridordan aceleyle uzaklaştı.

Nefesini kontrol etmeye devam ederek onu izledi, sonra baronların onu beklediği odaya girdi.

Mars tahtına oturdu. Wodell'de olanlar ve Firenze'de olanlarla ilgili duymaları gereken haberleri paylaştı. Farah'ın klanının baronu da orada olduğu için, Farah'ın durumu hakkında kendisine sorulan sorular da dahil olmak üzere soruları yanıtladı.

Adam endişeli görünüyordu, ancak Mars'ın artık sadece Wodell'in kraliçesi olmadığını, aynı zamanda Dellish'lerin de ona hayran olduğunu, ancak yeni kralı kadar değil, duyunca yatıştı.

Ardından toplantıyı kısa kesip odadaki adamları bırakarak dışarı çıktı, adımları uzun ama telaşsızdı, derin nefes alıp verme hareketlerine odaklanmıştı.

Ancak merdiven basamaklarını üçer üçer çıktı ve koridordan geçerek kendisi ve kraliçesinin odalarına doğru ilerlerken daha fazla zaman kaybetmedi.

Odaya girdi, önündeki büyük banyoyu gördü ve hemen yatak odasına baktı.

Sonra sol taraftaki oturma odasına baktı ve onu odanın uzak köşesindeki masasının yanında dururken gördü.

Odaya girdi ve dikkatini dağıtan bir şekilde, onun ve hizmetçisi Tril'in, Firenz kadınlarının giydiği, bacaklarının üzerine düşen, mücevherlerle süslü sütyen ve bel bandından başka, yine dikkat çekici bir elbise tasarladıklarını fark etti.

Bunun yerine, kayısı renginde, sadece bir omzunu zarif bir kumaşla örten, diğerini çıplak bırakan, eteğinin bir tarafında yürürken bacağını ortaya çıkaracak derin bir yırtmaç bulunan, şeffaf bir tasarımdı.

Saçları arkada zarif bukleler halinde toplanmış, ön kısmı ise tepesinde ince örgülerle süslenmişti.

Bu Firenz değildi.

Dellish de değildi.

Bu Silence'dı.

Ve bu çok etkileyiciydi.

Bunu düşünmek istemiyordu. Daha sonra düşünecekti. Şu anda aklında tek bir şey vardı.

Ondan bir buçuk metre uzaklıkta durdu ve "Ne yapıyordun sen?" diye sordu.

Kız ağzını açtı ama o elini kaldırıp avucunu ona doğru uzatıp başını sallayınca kapattı.

"Hayır," dedi. "Umurumda değil. Bir daha yapma."

"Ama Mars..." diye başladı ve onun tatlı, sakin sesi, onun hakkında sevdiği sayısız şeylerden biri, ondan ayrılırsa acımasızca özleyeceği sayısız şeylerden biri, kan damarlarında dolaşan kanın kırmızı rengi tekrar görüşünü kapladığında, dikkatle tuttuğu kontrolünü kaybetti.

Böylece, ona doğru eğildi ve gürledi, "*Bir daha asla yapma!*" Kız, onun önünde hareketsiz durdu, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti.

"Bunun ne kadar *aptalca* ve kanlı bir şey olduğunu düşünmeye bile *başlayamıyorum*," dedi

"Ya içlerinden biri gölgeni görebilseydi?" "Göremezlerdi," dedi kız sessizce.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kız çenesini kaldırdı. "Denemedim."

Bu sözler üzerine adam yumruklarını sıktı, onun bunu nasıl yaptığını düşünmek bile istemiyordu.

"Bir daha yapma," diye homurdandı.

Karısı konuşmadı.

"Beni duydun mu, Silence?" diye sordu.

"Duymamak zor olurdu, kralım, çünkü bana bağırarak söyledin," diye cevapladı.

"Evet, bağırdım, çünkü daha önce nazik davranmıştım. Bu aptalca değildi, Silence, aptalcaydı. Ve aptalcaydı çünkü tehlikeliydi ve gereksizdi. O odada o adamların birbirlerine söyleyecekleri, benim bilmem gereken hiçbir şey yok."

"Senin bildiğin kadarıyla değil," diye karşılık verdi.

"Sessizlik," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Bana kendin söyledin, hepsi müttefik değil ve böyle zamanlarda müttefiklere ihtiyacımız var," dedi kadın. "Ama daha da önemlisi, kimlerin müttefik *olmadığını* anlamamız gerekiyor."

"Ve ittifakları kuracak olan ben, lanet olası *kralım*, Silence. Ve kimlerin ittifak kurmayacağını belirleyecek olan da ben, *lanet olası kralım*."

"Doğru," diye fısıldadı.

"Ve eğer baronlarımı gözetlediğin ortaya çıkarsa," diye devam etti, "bu tür ittifaklar kurmam için zararlı olur."

"Yıllardır gölgemi kullanıyorum, kralım."

"Ve benim izin vermediğim nedenlerle onu bir daha kullanmayacaksın, kraliçem." Bunun üzerine, gözlerini kırptı.

"Tamam," diye fısıldadı yine. "Bitti mi?" "Sessizlik..."

"Bitirdik," diye emretti.

Sonra ona doğru yürüdü, ama o işin bittiğini kabul etmedi, bu yüzden elini uzattı ve kadının kolunu yakaladı.

O da aynı anda elini sertçe çekerek, "Elini benden çek," diye bağırdı.

Adam anında pes etti ve onu bıraktı, midesinde bir boşluk hissetti çünkü kadın onun dokunuşundan kaçınmamıştı. İletişim kurmayı öğrendiklerinden ve kısa süre sonra birbirlerine olan aşklarını paylaştıklarından beri bu hiç olmamıştı.

Kız ondan üç adım uzaklaştı ve kendini onun ulaşamayacağı bir mesafeye koydu.

Sonra şöyle dedi: "Bu baronların şehirde olduğunu ve sizinle görüşmek için beklediklerini duyunca, bugün onlara randevu verdiğiniz için özel bir yemek hazırlamak istedim. Böylece, onları ve eşlerini bu akşam yemeğine davet etmek istedim."

Bu planımı bilmediğiniz için, bu daveti yapmadığınızı varsayabilirim.”

Annesi de aynı daveti yapardı, çünkü o ve eşi eve döneli bir gün bile olmamıştı ve bu nedenle yalnız kalmak isteyebilirlerdi (ve istediler de), bu sadece doğru olan şey değil, stratejik olarak da doğru olan şeydi.

"Ben yapmadım ama sekreterime onlara bir elçi göndermesini ve bu konuda ihmalkar davrandığımı ve bu hatayı düzelteceğimi iletmesini söyleyeceğim" diye cevapladı.

Kadın başını salladı, sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya devam ederken, "Elpis'in sekreteri, cevaplamam gereken çok sayıda mektup olduğunu söyledi. Şimdi gidip onları halledeceğim," dedi.

"*Bellezza*," diye seslendi.

Banyo kapısında durdu ama dönüp onun bakışlarını yakaladığında hiçbir şey söylemedi.

"Seni korumak istediğim arzunun gücünü anlamalısın," dedi. "Anlıyorum, çünkü bunun benim arzunun gücüyle aynı olduğunu varsayıyorum.
"Sana da aynısını sunmak için," diye cevapladı.

Ve bu veda sözleriyle, kraliçesi odalarından çıktı.

Görünüşe göre, Sessizliği, iyi bir eş olmanın ve zamanı geldiğinde iyi bir anne olmanın dışında, en büyük dileği olduğunu paylaştığı şeyi yapmaya niyetliydi.

Bu, iyi bir kraliçe olmak demekti.

Çünkü o akşam baronları ve eşleriyle yedikleri akşam yemeğinde, doğal olarak çok konuşkan biri olmasa da, herkese, ona da dahil, çok dikkatli davranıyordu.

Dudakları sık sık içten görünen gülümsemelere büründü, hatta ona doğru bile. Elini tutmasına izin verdi ve karşılığında onun elini tuttu. Aslında, dirseğinde, belinde, onun dokunuşundan en ufak bir şekilde bile uzaklaşmadı.

Ve akşam yemeğinden sonra evcil maymunlarını çağırarak ve Piccola'nın koşuşturup eğlenmesine izin vererek kendi tarzındaki cazibe saldırısını başlattı. Ama bunu çoğunlukla, Mars'ın en sadık muhaliflerini bile kazanacak, ya da en azından onları Silence'a kazanacak olan, hayvanlara olan sevgisini açıkça paylaşarak yaptı, çünkü Firenz tüm hayvanlara derin bir yakınlık duyuyordu. Gerçekten de, evcil hayvan olarak alınanları, çocuklar kadar aile için önemli görüyorlardı.

Hayır, erkekler ve kadınlar ayrıldıktan sonraydı — erkekler sigara veya *tütün* içip konyak ve viski içmek için, kadınlar da aynı şeyi yapmak için, ancak başka bir odada şeri veya brendi içmek için — erkekleri eşlerine uğurladığında

eşlerine veda etmeleri için eşlik ettiğinde, Silence'ın hizmetçisinin önemli bir mesele için onu çağırdığını ve onun daha önce veda ettiğini söyledi.

Önemli bir mesele için çağrılmamıştı. Ondan kaçıyordu.

Mars, onun böyle davranmasından nefret ediyordu, ancak daha önce yaptıklarına nasıl tepki vereceğini düşünmek için birkaç saati vardı. Endişelerinin yanlış olmadığını düşünse de, belki de bunları gerektiği gibi paylaşmamıştı.

Böylece, kendi vedasını etti ve o gün ikinci kez, kavgalarını çözmek için bu sonuca vardığını açıklamak üzere, karısıyla paylaştığı odaya gitmek için hiç vakit kaybetmedi.

Odaya vardığında, yatak odası hariç tüm odaların ışıklarının kısık olduğunu gördü ve bu nedenle oraya yöneldi.

Sessizlik yatakta değildi, ama onun geldiğini duyan Piccola giyinme odasından koşarak çıktı, tırmanabileceği bir mobilya buldu ve kendini ona attı.

Küçük maymunu yakaladı ve karısının giyinme odasına giderken boynunun yanına tutunması için gömleğinin içine girmesine izin verdi.

Kapıyı kapatan perdeleri kenara itti.

Kraliçesi sırtını ona dönük oturuyordu, üzerinde çok beğeneceğini hissettiği bir gecelik vardı, çünkü sadece bir tarafını görmüş olmasına rağmen çok beğenmişti ve Tril, parlak saçlarını tarayarak işini yapıyordu.

Tril ona geniş gözlerle baktı.

Mars ona başını salladı ve bakışlarını karısının başının arkasına çevirdi. "Baronlar gitti," dedi.

"Tamam," dedi Silence, ona dönmeden, tonlamasız bir sesle. Tril fırçalamaya devam etti, şimdi gözlerini kaçırıp dudağını ısıırıyordu.

Mars iç çekmeyi engelledi ve "Yatakta görüşürüz" dedi. "Evet," dedi Silence, başka bir şey söylemedi.

O, Piccola'yı da yanına alarak kendi giyinme odasına gitti. Orada evcil hayvanları onu serbest bırakmak zorunda kaldı, böylece Mars giysilerini çıkararak ipek pijamalarını giyebildi.

Bunu yaptıktan sonra yatak odasına girdi, sırt üstü yatağa uzandı, omuzları ve başı başlığa yaslandı.

Ellerini başının arkasında birleştirdi, ancak Piccola göbeğinin hemen üstüne kıvrılıp yattığında bir elini çekip onun sırtını okşadı.

Bebekleri, gecenin tüm hareketliliği ve ilgisinden yorgun düşmüştü. Bunu düşünürken, gözlerini Silence'ın giyinme odasına çevirdi.

Oradan hiçbir konuşma sesi gelmiyordu, ancak kraliçesinin Tril'in peşinden perdelerin arkasından çıkması sinir bozucu bir süre aldı.

Ve karısını gördüğü anda, Mars'ın vücudu taşa dönüştü. Bunun nedeni, karısının geceliğinin çekici olmaması değildi.

Geceliği çok çekiciydi.

Bunun nedeni, evlilik zincirinin kaybolmuş olmasıydı.

Tril hızla odanın içinde dolaşarak lambaları söndürdü, ancak yatağın her iki yanında yanan lambaları söndürmek için yatağa yaklaşmadı.

Ve giyinme odasına, yani odasına açılan kapıya doğru geri dönmeye başladığında, babasından ayrılmak istemeyen Piccola'yı çağırdı. Ama hayvanların içgüdüleri vardı ve odadaki atmosfer, minik yavruyu da etkilemişti.

Böylece maymun hızla uzaklaştı.

Böylece Silence yavaşça yatağın onun tarafına doğru ilerlemişti. İpek örtüleri geriye attı ve tamamen içine girmek için hazırlık yaparak kışını yatağın kenarına oturttu.

"Yatağımıza uzanmayacaksın."

Mars, sesindeki gürleyen tonu fark etmişti.

Karısının da dikkatinden kaçmadı, çünkü omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

ona

baktı "Bu tarafa gel," diye emretti. "Kralım,
I. yorgunum."

O anda, arkadaşlarının yanında olsa bile, ona bağırdığı andan itibaren O, ona "kralım"dan başka bir şekilde hitap etmemişti. "Bu tarafa gel," diye tekrarladı.

"Belki biz..." "Yap."

Şu anda, ses tonu tartışmaya izin vermiyordu ve bir an için bu fikre karşı çıkacakmış gibi görünse de, karşı çıkmadı.

Ayağa kalktı ve yatağın onun tarafına doğru yürüdü.

O bunu yaparken, kral oturdu ve bacaklarını genişçe açarak oturmak için döndü.

Kız onun karşısına geldiğinde, "Buraya gel" diye emretti ve "buraya" derken ayaklarının arasındaki yeri işaret etti.

Silence tereddüt etti ama oraya gitti.

Adam ona dokunmadı.

O, başını eğerek ona baktı.

"O kadar da uzun zaman önce değildi, değil mi? Uyumadan önce birbirimizin zincirlerini çıkaracağımıza söz vermiş olsak da, benim zincirimi çıkardığımdan bu yana çok zaman geçmedi," diye hatırlattı ona.

"Çok uzun zaman önce değildi," diye cevapladı.

"Hayır." Tek söylediği buydu.

Mars, daha önce midesinde oluşan o boşluğun yanmaya başladığını hissetti.

"O halde, benim şu anda hissettiğim şeyi sen de çok uzun zaman önce hissetmedin," diye devam etti.

"Haklısın. Çok uzun zaman önce değildi."

Ve yine, tek söylediği buydu.

Bu durumda çok fazla sabrı yoktu, ama elinden geldiğince sabırlı olmaya çalıştı. Ve bunu öncelikle, sonra söylediği şey yüzünden yaptı.

"Bu sabah seninle çok şey paylaştım," dedi ona yumuşak bir sesle. "Zamanlama kötüydü. *Benim* zamanlamam değil, hatırlatayım. Ama kötüydü, çünkü ikimiz de uzun süre uzaktaydık ve halletmemiz gereken çok şey vardı ve bu nedenle, kafa karıştırıcı ve üzücü haberleri paylaştıktan sonra seninle ilgilenemedim."

"Gün boyunca bunu düşünmek için zamanım oldu, kralım."

Kralım.

Mars dişlerini sıktı.

"Ve bu gün boyunca hissettiğim bir dizi duyguyu itiraf edeceğim," diye devam etti. "Çoğunlukla annem için hissettiğim üzüntü ve endişe, çoğunlukla babam için hissettiğim öfke dahil. Ama sonunda, haklı olduğumu anladım. Bu, büyüdüğüm evdeki yerimle ilgili hayatımdaki pek çok şeyi açıklıyor. Bu duyguların bir süre daha devam edeceğini biliyorum, ama sevilmememin nedeninin sevilmemem değil, babamın olduğu gibi bir adam olması olduğunu kabul ederek rahatlayacağım."

Onun sözleri, midesindeki yanmayı hafifletip göğsünde bir sıkışma hissi yarattı.

"Sen kesinlikle seviemez biri değilsin, benim Sessizliğim," diye mırıldandı.

"Hayır, değilim. Tril beni seviyor ve her zaman sevdi. Tanıştığımız andan itibaren neredeyse arkadaş olduk. True da beni seviyor ve bunu hatırlayabildiğim kadarıyla bana her zaman gösterdi. Sen de haklıydın, sadece babamın çirkin doğası hakkında değil, annemin zayıf doğası hakkında da, ama o da beni sevdi, babamın izin verdiği kadar."

Birini özledi.

"Ben de seni seviyorum," diye hatırlattı ona.

"Evet," diye cevapladı ikna olmadan.

Dişlerini sıktı, uzandı ve ellerini kendi ellerine aldı.

Kadın hafifçe çekmeye çalıştı ama adam sıkıca tuttu ve kadının geri çekilme girişiminde şakaklarında bir damarın attığını hissetti.

"Birlikte olduğumuz süre içinde çok şey yaşandı, ama biz hala yeniyiz, *amore*," dedi olabildiğince sabırlı bir şekilde. "Evliliğimizin bu ilk dönemlerinde bunu gözden kaçırmamalıyız."

"Katılıyorum."

En azından bunu kabul etti.

Mars cesaretini toplamaya çalıştı ve devam etti.

"Bu nedenle, endişelerimi daha önce gerektiği gibi iletmediğimi kabul ediyorum."

"Belki," diye cevapladı, bu kelimeye bir ısırık ekleyerek, onun söylediklerine katıldığını değil, o kelimeyi kullanmasından hoşlanmadığını ima etti.

"Sessizlik..."

"Bana onun gibi davrandın," diye suçladı ve Mars yine taş kesildi. "Bana aptal dedin. Benim için hiçbir faydan yok, kralım, tek bir şey hariç. Onunki, beni kendi statüsüne en uygun kocayla evlendirmektir. Seninki ise bu yatakta."

Kulaklarına inanamıyordu. Hayır.

Onun duyduğu şeyi söylediğine inanmak *istemiyordu*. "Buna inanmış olamazsın," diye dişlerini gıcırdatarak konuştu.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Bugün bana söylediğin bu değil miydi?" "Değil."

"Hayatımda birçok kez gölgemi kullandım, kralım, *birçok kez*." Son kelimesini son kelimesini özellikle vurguladı. "Senin dışında kimse onu göremez. Bu bir armağan. Tanrılar tarafından bana verilen bir armağan. Onu sahip olmamın bir nedeni var. Onu görebilmenin bir nedeni var, ve bunu *sadece sen* görebilirsin. Ama tekrar ediyorum, *onu sahip olmamın* bir nedeni var. Ve senin haklı olduğunu kabul etsem de, baronlar benim oradayken senin duymak isteyebileceğin hiçbir şey söylemediler, yaptığım şey aptalca *ya da* salakça değildi."

Nefes aldı, ama o sözünü araya sokma şansı bulamadı, çünkü hızla kendi sözüne geri döndü.

"Bunu biliyorum, çünkü seni sevdiğim için yaptım. Seni ve krallığın için olan vizyonunu inandığım için yaptım. Bunu yaptım çünkü, bunu ilerletirken hiçbir zorlukla veya belirsizlikle karşılaşmanı istemedim, ama bunu engelleyemediğim için

bunu gerekleştiremediğim için elimden geleni yapardım. Bunu güvenli bir şekilde yaptım çünkü uzun zamandır sadece gölgemi kullanarak görünmez olmayı öğrenmiştim.

Ama bu durumda, gölgemi kullanıyordum."

"Eğer yakalanmış olsaydın, senin ve krallığımız için ne kadar endişeleneceğimi anlamalısın," diye karşılık verdi.

"Anladığım şey, hanerlerimle yaptığım alıştırmaları ve Kyril ve Basil ile kavga etmemi eğlenceli bir küçümsemeyle izlediğin. Daha önce bana yaramaz bir ocuk gibi bağırdığını ve bana neye izin vereceğini, hayır... neye *izin vermeyeceğini*, yine yaramaz bir çocuğa konuşur gibi anlattığını anlıyorum."

"Ve sen de anlamalısın ki, birkaç dakika önce söylediğim gibi, daha önce seninle iyi iletişim kuramadığımı fark ettim."

"*Belki* dedin," diye cevapladı kadın.

Adam ellerini daha sıkı tuttu.

"Sessiz ol, beni babana benzeterek bana hakaret ettiğini anlamadığını inanamıyorum."

"O zaman belki de beni bir eşya gibi davranmayı bırakıp, bir insan gibi davranmalısın. Ben senin karınım ve senin saygını hak ediyorum."

Mars ellerini bıraktı, göğsü artık sıkışık değildi, öfkesi içini yakıyordu.

"Gerçekten, kralım," dedi kadın, ses tonu sakın, onun değişimini açıkça fark etmemiş gibi, "her zaman tanıdığım babanın benim gerçek babam olmadığını ne zaman ğreneceğime de sen karar verdin. Gerçek babamı aramaya karar veren de sendin ve onun bana layık olduğuına karar verirsen onu tanıyabileceğimi söyledin."

O ayağa kalktığında, kadın şaşkınlıkla bir adım geri attı.

Adam, kadından ve yataktan yavaşça uzaklaştı. Kadın da ona dönerek yüzünü ona çevirdi.

"Bu gece yalnız uyuyacaksın, kraliçem."

Yanakları pembeye döndü ve bu, onun ilk kez hoşuna gitmeyen bir şeydi. "Mars..."

Artık o Mars'tı.

Ama artık çok geçti.

"Ve bunu iyi yapmanı istiyorum," dedi ve karısına sırtını dönüp odadan ıktı.

Kraliçe Ophelia

Kilcree Break'e yaklaşırken, Dunleth Abhainn ve Westfork Nehri'nin keşiştiği noktada
AIREN

O phelia, savaşçıları arkasında, Fern'in orada bir kalede tutulduğu söylenen Kilcree Break'e doğru yavaşça ilerlerken, bozkırların havasından hoşlanmamıştı.

Ve yaklaşmalarını etkileyen sadece gri ve kasvetli gökyüzü değildi.

Yolculukları boyunca, araziyi incelemek için casuslar göndermişti.

Ancak Break'e yaklaşana kadar, oranın terk edilmiş olduğu yönündeki raporlarına inanmamıştı.

Ancak, durum tam da böyleydi.

Ürkütücü bir şekilde.

Kilcree Lordu'nun flamaları, surlarla çevrili kasabanın merkezinden yüksekte yükselen kalenin üzerinde dalgalanıyordu.

Onlar yaklaşırken, oklarını yaylarına takmış okçuları dağılarak Ophelia, kasabanın etrafındaki surların kapısının açık olduğunu gördü.

"Durun!" diye bağırdı ve onlar durdu.

Sonra duyularını açtı, sırtında bir karıncalanma hissetti ve etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu.

Başını sağa, Lucinda'ya doğru çevirdi. "Bir ekip al, git," diye mırıldandı.

Lucinda başını salladı ve atını döndürerek ekibini topladı. Başını sola, Agnes'e doğru çevirdi.

"Çevreyi dolaşın."

Agnes çenesini kaldırdı, atını döndürdü ve sessizce ekibine seslendi.

Gözleri ve duyuları hala açık olan Ophelia, şehri çevreleyen surları ve ardından kalenin tepesini taradı.

Perdenin titremesini hissetmemişti. Fern'in kaybını hissetmemişti. Bir yerlerde hayatta olmalıydı.

Ama onu bu çorak yerden götürmüş olmalılar, çünkü o burada değildi.

Lucinda'nın ekibiyle dikkatlice ilerlemesini izledi, Agnes'in savaşçıları ise yan yana saldırıya geçtiler.

Burada bir terslik vardı. Bunun yanlış olduğunu hissetmiyordu.

Ama doğru değildi.

Yardımcısı, arkadaşı Lucinda ve onunla birlikte giden yirmi beş Nadirii açık kapının arkasında kaybolurken endişe zihnini kemiriyordu ve o, yıllar boyunca kendine öğrettiği gibi davrandı.

Endişesini bir kenara bıraktı. Ve bekledi.

Ama bunu yaparken, yıllar boyunca kendine öğrettiği bir başka şey de aklından kaçtı.

Sabır.

"Yaylarınızı kaldırın ve tetikte olun," diye bağırdı ve atı Midsummer'ın ilerlemesi için dişlerini tıklattı.

"Kraliçem," dedi bir savaşçı arkasında uyarıcı bir sesle.

Atına topuklarını vurdu ve kısarak yürüyüşten dörtnala geçmeye başladı. "Geride kal," diye emretti ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapıdan zar zor geçmişti ki, bir kasvet onu sardı. Burası ölümün yeri idi.

Ağzını dolduran tükürüğü yuttu ve sağındaki bir evden çıkan iki savaşçının gözlerine baktı.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

İkisi de başlarını salladı ve hızla bir sonraki eve geçtiler, kapısı aralık olduğu için kolayca içeri girdiler.

Başını sola çevirdi ve başka bir Nadirii ekibinin bir ara sokağa gizlice girmesini izledi.

Yavaşça, Midsummer'ı kasabanın ortasındaki küçük kaleye doğru yürüttü.

İki kadının bir evden çıktığını görünce durdu.

Biri diğerine başını salladı, diğeri olduğu yerde kalırken, ilki Ophelia'ya doğru yürüdü.

Nadirii kraliçesi, Midsummer'ın yanında durduğunda savaşçısına baktı.

"Her yerde kan var, kraliçem. Oldukça fazla," diye rapor verdi. Ophelia dudaklarının gerildiğini hissetti.

Ve son birkaç gündür Airen'den geçerken içtiği ilaçların uzak tuttuğu rahatsız edici yorgunluk, onu alt etmeye çalışıyordu.

O da bunu bir kenara bıraktı.

"Ceset var mı?" diye sordu.

"Şu ana kadar yok," diye cevapladı Nadirii.

Ophelia başını salladı. "Temizlemeye devam et."

Emrini verdikten sonra atını döndürdü ve kapıya doğru koştu, orada durup ısıklık çaldı ve bir parmağını uzatarak elini kaldırdı.

Yirmi beş kişilik başka bir ekip safları bozdu ve ileriye doğru at sürdü, geri kalan üç yüz Nadirii ise bozkırda yayılmış halde kaldı.

Geri kalan 125 kişilik birlik, daha önce Argyll Ormanı'nın arkasında, Westfork ve Dunleth boyunca, güney, kuzey ve doğuda, Kilcree'ye yaklaşan tüm alayı tehdit edebilecek tehlikeleri gözetlemek üzere görev yerlerini almışlardı.

Ophelia yine Midsummer'ı döndürdü ve kasabadan kaleye doğru dikkatli bir şekilde ilerledi.

Hendeğin üzerindeki yaya köprüsünün sonunda dizginleri çektiğinde, Lucinda'nın at sırtında çekme köprüden geçip barbikana doğru hızla ilerlediğini gördü.

Lucinda o kadar hızlı geri çekildi ki, atı sendeledi, ancak teğmen sadece çenesini kraliçesine doğru kaldırdı.

Böylece Ophelia, Lucinda'yı takip ederek köprüden geçip, barbikanın kemerinden, indirilmiş asma köprüden ve nöbetçi kulübesinin altındaki açıklıktan geçerek, nöbetçi kulübesini geçtikten sonra etrafından dolaştı ve Midsummer'ı kale avlusundan geçerek kaleye açılan kapıya doğru yürüttü.

Ancak Ophelia, Lucinda'nın hala atının üzerinde durduğu yüksek binanın kapısında durmadan önce kokuyu aldı.

"Burada ne oldu?" diye sordu Ophelia.

"Cesetleri incelemem gerek," diye cevapladı Lucinda, sessiz teğmeninin her zamanki tavrıyla, duygusuzca, ama bu ilk sözlerle Ophelia hazırlandı. "Ve iki grup var. Bir grup erkek, özenle, saygıyla örtülmüş, ama incelediğim birinin giysilerinin altından gördüğüm kadarıyla, cesetleri her zaman bu kadar saygıyla muamele görmemiş. Onlar..."

kalenin üst katındaki bir odaya yerleştirilmişler ve bir süredir ölümler. Diğerleri, çoğu, yerin altındaki büyük bir odaya gelişigüzel atılmışlar. Bunlar, leş olarak tahrip edilmemeleri için kapatılmış, çünkü açıkça olduğu gibi bulunmaları amaçlanmış. Bir süredir ölümler, ama diğerleri kadar uzun süredir değil.

Ophelia duyduklarını anlamadı.

"Cassius'un bilmediği müttefikleri mi var?" diye sordu.

"Bunu ona sorman gerekir, ama Zees'in onun dostları olduğu pek bilinmiyor."

Ophelia, pek şaşırmayan biri olmasına rağmen, bu

sefer şaşırmıştı. "Zees mi?" diye sordu.

"Zees, çalabilecekleri yerlerden silah toplarlar, ancak yakın dövüşte bunları oldukça farklı bir şekilde kullanırlar."

"Tanrıça adına," diye mırıldandı Ophelia.

"Çürüme çoktan başlamış." Lucinda'nın sesinde artık hafif bir saygı tonu vardı. "Ama örtülü adamların Otho ve ekibi olduğunu tahmin ediyorum. Ophelia, aşağıda yığılmış diğerlerinden bahsetmişim, onları henüz ayırmadık, ama aralarında tek bir kadın bile görmedim."

"Tanrıça adına," Ophelia nefesini toplayıp, "Kadınlar kesin bir şekilde ayaklanırsa, bu topraklarda barış için iyi olmaz. Ve buna inanamıyorum, çünkü onlar asla siyasete karışmazlar. Değil mi?"

Lucinda cevap verme fırsatı bulamadı, ekibinden biri kaleden çıktı.

Atlarının yanında dururken Lucinda'ya başını salladı. Ama gözleri kraliçesine bakıyordu.

"Fern burada tutuluyordu. Artık burada değil. Ama bize bir mesaj bıraktı," dedi savaşçı.

"Ne mesaj?" diye sordu Ophelia.

"Koku için bir maske yapacağım, sonra size gösterilmesi en iyisi," diye cevapladı Nadirii.

Ophelia hemen attan indi, Midsummer'a atını olduğu yerde tutması için sözler söyledi ve Lucinda da atından inip onu takip ederek kaleye doğru ilerledi.

Koku o kadar kötüydü ki, savaşçı onları merdivenlere doğru yönlendirirken, ölümün iğrenç kokusunu değil, zambak kokusunu alabilmek için eliyle ağzını kapatıp hızlıca bir büyü yaptı.

Ophelia ve Lucinda onu takip ederek kapıdan geçmeden önce neredeyse en üste kadar çıktılar.

Bütün kadınlar durdu.

Oda yarım daire şeklindeydi ve tavanın tam ortasında, zengin bir adamın çürümüş cesedi asılıydı. Zengin kıyafetleri paramparça olmuştu, ancak bu kullanımdan değil, kötü muameleden kaynaklanıyordu. Pantolonu dizlerine kadar inmiş, çürümüş uzuvlarından tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Neyse ki cinsel organları tahrip edilmemişti, ancak uyluklarının ve karnının derisinde, Ophelia'nın çürüme derecesi nedeniyle çözemediği, oklarla işaretlenmiş kömürle çizilmiş resimler vardı.

Kilcree Lordu, aşağılanmış bir şekilde, bir cadıyı hapsettiği yerde asılmıştı.

Ve yuvarlak duvar boyunca, yine kömürle yazılmış büyük harflerle şöyle yazıyordu...

Artık yükünüzü taşımayacağız. Ve
imzalanmıştı...

Fern'in Ordusu.

Ve ondan biraz uzakta, daha küçük harflerle...

Onların söylediği.

Ve bunun altında da...

Patra.

Ve bunun ötesinde...

Cass ve Ellie'ye selamlarımızı ilet. "Lanet
olsun," diye mırıldandı Ophelia.

Sonra gözlerini kapattı. Ve derin
bir nefes aldı.

OKUMALAR

Prenses Elena

Prens Regent'in Yatak Odası, Sky Citadel, Sky Bay AIREN

Cass'in ince pamuklu, yakasında dört düğme bulunan iç çamaşırlarından birini giydim. Düğmelerin, başını geçirebilmesi için gevşetilebildiğini düşündüm. Kartlarımı aldıktan sonra, prensimin uyuduğu yatağa yaklaştım.

Oraya vardığımda, dinlenirkenki yüzünü inceledim ve ilk olarak, ne kadar yakışıklı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. İkinci olarak, tüm bu güzel izlerin ne anlama geldiğini merak ettim. Ve son olarak, onu uyurken bile bir şekilde acı çekiyormuş gibi görünmeyeceği bir noktaya getirebilecek miyim diye merak ettim.

Bu son düşünceyle, ayağımı yatağın yan çıtalarına dikkatlice dayadım, bacağımı çevirdim ve oldukça sağlam bir şekilde onun karnına oturdum.

Gözleri birden açıldı, dudaklarından zorlu bir "oo!" sesi çıktı ve elleri kalçalarımaya yapıştı, karın kasları bıçak gibi gerildi ve kendini kaldırmaya hazırlandı.

"Günaydın, savaşçım," diye selamladım, kocaman bir gülümsemeyle.

"Kadın." Yatağa geri uzandı, karnındaki derin kaslar kayboldu, ama her zamanki gibi bazı kaslar kaldı, bu yüzden şikayet etmedim. "Ne oluyor?"

Kartlarımı tuttuğum elimi kaldırdım ve sağa sola salladım.

Ve onun güzel mavi gözleri kartlara kaydı, ben de "Okuma zamanı" dedim.

Bakışları tekrar bana

döndü. "Fal baktırmak

istemiyorum."

"Fal bakılacaksın." "Elena, fal

bakılmasını *istemiyorum*."

Yatağının üzerindeki kalın perdeleri taradım ve şöyle dedim: "Bana defalarca fal bakmamı istiyor, ama ben ona fal bakmak istediğimde? *Hayır*. Birdenbire fal bakmak *istemiyor*."

"Sevimli olmayı bırak."

Derin sesindeki umutsuz ton, gözlerimi tekrar ona çevirmeme neden oldu.

"Okumayı istemiyorum çünkü okumaya ihtiyacım yok, sevgilim. Bugünün ne getireceğini biliyorum," dedi bana.

Ona doğru eğildim, elimi uzatıp çenesinin sakalını sevgiyle çekiştirdim ve yumuşak bir sesle öneride bulundum: "Kartların bize söylemesine ne dersin?"

"Elena..."

"Beş," diye fısıldadım. "Sadece beş. Tam bir okuma değil." Kartları göğsüne bastırdım. "Sadece beş."

"Bugün kartını çevirdin mi?" diye fısıldadı, en ufak bir boş vaktim olsa bile her gün bunu yaptığımı biliyordu.

"Evet," dedim.

"Peki bana ne olduğunu söyler misin?"

"Aşıklar kartıydı," diye çekinmeden söyledim. "Birlik. Denge. Uyum."

Gözlerimin içine baktı ve kartımın ona verdiği umut ışığını görebiliyordum.

Ve ben bunu fırsat bilip

"Lütfen, Cass?" diye yalvardım.

Derin bir nefes aldıktan sonra beni itti. Sonra, kollarını bana dolayarak beni kucağına oturtana kadar bana sert davranmasına izin verdim.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu, birden gömleğini fark ederek.

"Gömleğin."

"Neden?" diye ısrar etti.

"Çünkü senin kokun var."

Başını bana çevirdi ve sözlerimi duyunca gözleri adeta yüz hatlarımı *içti*.

Tamam.

Şey...

Söylenmesi gerekiyordu (yüksek sesle olmasa da), bu adamı seviyordum, hayranlık duyuyordum, hatta belki de bu adamı *tapıyordum*.

Ve sadece bana öyle bakabildiği için değil.

"Kokumu alabilirsin, prensesim, çünkü ben buradayım," dedi sessizce, ama sözleri ve ses tonu, onun gömleğini giymemin onun için ne kadar önemli olduğunu gizleyemedi.

"Bu sabah gittiğim her yerde kokunu almak istedim, ama *buradaydım*, bu yüzden bunu yapabilmek için böyle bir şey yaptım," dedim, telaşımı gizlemeye çalışarak.

Sonra kartları ona doğru fırlattım.

"Karıştır ve kes, alt kısmı bir kenara koy, tekrar karıştır, sonra kes, alt kısmı bir kenara koy, tekrar karıştır ve en üstteki beş kartı bana ver," diye emrettim.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı ve desteyi benden aldı.

Bunu kararlı bir şekilde yaptı, kartlara bakmadan bana beş kart uzattı ve tüm bu işlem belki yirmi saniye sürdü.

"Çoğu insan kartlarla vakit geçirir," diye onu bilgilendirdim.

"Kartlarla vakit geçirmeme gerek yok çünkü ne diyeceklerini biliyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi ilk kartımı çevir, Ellie."

"Yeniden karıştırmak istemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet."

"Olumlu mu?"

O anda, uğruna çalıştığım şeyi elde ettim.

Çok sevdiğim o yoğun, koyu sakalın çerçevelediği dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"İlk kartı çevir, kadın."

"Seve seve," dedim, kıcımlı onun kucağına daha sıkı bir şekilde yerleştirerek, benim için de çalıştığım vücudunun benimkine gerildiğini hissettim ve ilk kartı çevirerek önümüzdeki kadife kaplı yorganın üzerine düşmesine izin verdim.

Kahretsin.

Bu, Toprak A

yüksek kartıydı.

Bazen fena değil.

Bu sefer, belki de iyi değil. "Nedir o?" diye sordu Cass.

"Dünya," dedim. "Eğitim. Çalışma." "Mm?"

O, benim bir şeyler sakladığımı biliyordu, çünkü ne o ne de ben, hayatımızın bu döneminde eğitime ya da çalışmaya ihtiyaç duymuyorduk.

"Çalışmak," dedim. "Emek

vermek." "Ah," diye

mırıldandı.

Hemen bir sonrakini söyledim. Bok.

Karga.

"Bu iyiye işaret gibi görünmüyor," dedi, siyah bir dalda oturan uğursuz siyah kuşa bakarak, arka planda mavi, mor ve grinin karışımı bir renk tonu vardı.

"Karga." O sormadan önce, hızlıca paylaştım, "Kötü değil. Orta halli bir kart. İkinci görüş anlamına geliyor. Yansıma. Büyü. Gizem."

"Ve bunu nasıl yorumluyorsun...?"

Başımı çevirip ona baktım. "Belki de, bugün ikimizin de bildiği gibi zorlu bir günün ardından, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacın vardır."

"Kendimi toplamak mı?"

"Düşün. Meditasyon yap. Doğru yolda olduğunu kabul et, ama bu yolda ilerleme şeklinin doğru olup olmadığını da kontrol et."

Kartlara bakarak yine "Mm" diye mırıldandı.

Bir sonrakini attım ve onu görünce, iki yüksek kartın bu kadar çabuk gelmesine şaşırdım, aynı zamanda o kartın söylediği şeyin, o kartın anlamının tamamı olmadığını düşünüyordum.

"Ay," dedi.

"Ay," diye onayladım. "Sezgi. Büyü. Kadınlık. Güç."

Kollarını bana daha sıkı sararak, "Bu okunması zor değil" dedi.

Şu an için, bunun çok daha fazla anlamı olduğunu hissetsem de, onun böyle düşünmesine izin verecektim.

Bir sonrakini attım. Lanet olsun.

"Manticore," dedi tonlamasız bir sesle.

Onu biliyordu. Daha önce görmüştü.

"Savaş. Çatışma," diye devam etti.

Hafızası çok iyiydi.

Döndüm ve profilini hatırlattım, "Ayrıca güç. Zafer." O da döndü ve gözlerime baktı.

"Sonuncusu, Ellie."

Bunun iyi gideceğinden çok emindim. O sabah kendi kartımı çevirdikten sonra bunu iliklerime kadar hissettim.

Her şey yolunda gitmeliydi.

Çünkü onun dünyasında işler daha kötüye gidemezdi. Kartı çevirdim.

Ve kalbimin atışını hissettim.

"Anka Kuşu," diye fısıldadım. Sonra ona kocaman bir gülümsemeyle baktım ve devam ettim, "Yenilenme. Dönüşüm. Yeniden doğuş."

Kartlara ve bana baktı ve "Bu yeniden doğuşun ne olacağını bilmiyoruz" dedi.

"Evet, biliyoruz."

"Hayır, hayatım,
yapmıyoruz." "Kesinlikle
yapıyoruz."

"Elena..."

Kucağında yerimi değiştirdim, iki elimle başını tuttum ve dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım.

Ellerinin beni yakın tutmak için sırtımda yukarı kaymasını ve belki de öpücükten sonra devam edebilecek faaliyetlere geçmesini hissettiğimde, kendimi ondan ayırdım ve "Çalışacağız. Emek vereceğiz. Düşüneceğiz. Savaşacağız. Zafer kazanacak ve yenileneceğiz." dedim.

"Senin bitmek bilmeyen iyimserliğin yorucu," diye mırıldandı.

"Öyleyse," diye başladım, kucağında daha da kıvrılarak ellerimi omuzlarına bastırıp onu sırt üstü yatırdım, "eğer prensim bu kadar yorgunsa, tüm işi ben yapmak zorunda kalacağım."

Bu sözlerim bana bir gülümseme ve açık bir yalan kazandırdı.

"Kabul etmek çok üzücü, ama uyanıkken bile inanılmaz derecede yorgunum."

O yastıklara yerleşirken, ben de onun üstünde dik dururken, midemi dürtten hiç de yorgun olmayan bir şey hissettim.

"Belki sana enerji verebilirim," diye kulağına fısıldadım.

Sonra ağzımı aşağıya doğru kaydırdım, şişkin göğsünde ve lezzetli karnında yavaşça dolaştım, ta ki bacaklarının arasında daha da lezzetli bir şey bulana kadar.

Orada da acele etmedim ve çabalarım karşılığını buldu. Prensime enerji verdim.

O kadar ki, beni arkadan dizlerimin üzerine çöktürürken hiç acele etmedi, eli benim başucundaki başlığa kıvrılmıştı.

Yatağı çok sağladı.

Ama siyah taş duvara o kadar şiddetle çarptı ki, onu delip geçeceğinden korktum.

Gerçekten de enerji doluydu.

Limanı açan savaşın ve ardından kuşatmayı sona erdiren savaşın Sky Bay sakinlerini pek etkilemediğini söylemek yetersiz kalır.

Ancak, kralları ve kraliyet eşlerinden birinin bir kadına tecavüz suçundan tutuklanması etkiledi.

Başkent Airen'e vardığımızdan beri, Cassius'un askerlerinin neden kaleye giden cadde boyunca dizilmiş olduklarını ve kuşatmacılarla savaşmadıklarını öğrenmiştim.

Onlar, Körfez'de meydana gelebilecek herhangi bir kargaşaya karşı hazırlıklı olmak için bu şekilde konuşlandırılmışlardı. Şehir doğal olarak iyi bir şekilde tedarik edildiğinden ve kuşatmanın vatandaşlar üzerinde önemli olumsuz etkiler yaratması için birkaç ay geçmesi gerektiğinden, Cassius eve dönene kadar dışarıda olanları görmezden gelmeleri emredilmişti.

Başkenti ne pahasına olursa olsun savunması gerektiğini söylemişti. Sadece limanı çok önemli olduğu için değil, aynı zamanda kendi evini bile koruyamazsa halkına vereceği mesajın da önemi vardı.

Ve askerleri, Gallienus ve Horatia'nın Airen'in en büyük hapisanesi olan Slán Bailey'de hapsedilmesinden bu yana dört gün boyunca bununla çok meşgul olmuşlardı. Slán Bailey, limanın hemen açıklarında küçük bir adada bulunuyordu.

Bu süre zarfında, meydana gelen kargaşanın sadece, şimdiye kadar sağlam olan iktidar konumlarının tehdit altında olduğunu gören öfkeli erkeklerin eylemlerinden kaynaklanmadığını fark etmek beni çok cesaretlendirdi (ve bu şekilde davranan birçok erkek vardı, Slán Bailey giderek kalabalıklaşıyordu).

Aynı zamanda, Prens Regent'in yanında olduklarını açıkça belirten ve onun yaptığı değişiklikleri kutlayan erkekler de vardı. Bunlar nispeten barışçıl bir şekilde gösteri yaptılar (bu gösteriler "nispeten" barışçıl diyorum, çünkü zaman zaman içki bu kutlamaların gidişatını değiştirdi ve bunlara karşı çıkan erkekler sokaklarda yumruk yumruğa kavga etme taktiğini kullanmaktan çekinmediler).

Gerçekten de, Jasmine, Hera, Finnie, Circe ve ben, surlardan, tam da böyle bir geçit töreninin, kaleye giden caddenin sonundaki kapıya doğru ilerlemesini izlemiştik ve bu, görmekten mutluluk duyduğumuz bir manzaraydı.

Mutlu olmayan şey ise, aralarında çok az kadın olmasıydı. Kendime, bunun uzun bir süre olmadığını söyledim.

Öğreneceklerdi.

Zorlu bir mücadelenin ardından, Anka kuşu yeniden doğacaktı.

Ve yükseldiğinde, özgür olacaktı.

O gün Cassius'un yanında at sürerken, onunla tartışmadan orada bulunmam şaşırtıcıydı (aslında, o benden bunu yapmamı *istemişti*), bu topraklar için Anka Kuşu ve yeniden doğuşu düşündüm ve kartların bunu öngördüğünü kendime kararlılıkla (ve inatla iyimser bir şekilde) hatırlattım.

Adamımın yanımda olduğum için tedirgin olduğumu biliyordum, savaşçılarım ve onun savaşçıları bizi sıkı bir şekilde çevreliyor olsalar da, sayıca fazlaydık ve Cassius ve ben dahil hepsi ağır silahlıydık.

Ayrıca nişanlının beni kalesinde saklayarak yapmak istediği açıklamayı yapamayacağını da biliyordum.

Benim görünür olmam

gerekiyordu. Güçlü

olmam gerekiyordu.

Başımı dik tutmam gerekiyordu.

Ve ben de onun yanında, kraliyet baş bandım da dahil olmak üzere tam Nadirîi kıyafetini giyerek at sürdüm.

Bu yolculuk sırasında sokaklarda, geldiğim günkü kadar kadın yoktu ve yine hiç çocuk yoktu, ama bakışlarını yakaladığımda, bana nefretle bakmıyorlarsa, gülümserdim.

Saydım ve iskeleye vardığımızda yedi erkek bana gülümsemişti. Hepsi çekinerek.

Ama bu da bir şeydi.

Bunun üzerinde uzun süre düşünemedim, çünkü önümüzde Slán Bailey vardı ve şu anda, inip arkasında garip bir çark bulunan tuhaf bir tekneye binmemiz gerekiyordu. Tekne biraz kare şeklindeydi ve ortasında, giysilerinizi yağmurdan veya sisden korumak için bir iç kısım oluşturan bir kanopi vardı.

Ve ben oraya girmek istemiyordum.

Ayaklarımın üzerinde ya da Diana'nın sırtında her şeyi

yapabilirdim. Ama bir teknede?

Buna duyduğum rahatsızlığı gizleyerek Cass'in peşinden gittim.

O, teknenin açıkta kalan pruvasına doğru yürüdüğünde, ben de onunla birlikte oraya gittim.

Muhafızlarımızla dolu iki tekne daha bizimle birlikte gidecekti, geri kalan muhafızlarımız ise karada kalacaktı.

Ama bizim teknede Cass, ben, Jazz, Hera, Mac, Ian ve Nero vardı.

Sessiz kaldım ve Cassius'un yanında durdum, tekne rıhtımdan ayrılırken.

Ve arkadaki tekerleği bir şekilde döndüren kürekleri çeken adamlar bizi ilerletirken, ürkütücü Bailey'nin yaklaşmasını izledim.

Slán Bailey, kısa sürede tekneyle ulaşılabilir kadar yakındı, ancak yeterince uzaktaydı; bir mahkumun kaçması olasılığı düşük olsa da, sağlık durumu çok iyi olmadığı sürece, kıyıya kadar yüzerek ulaşması imkansızdı.

Ancak, soğuk ve dalgalı sularda, en sağlıklı mahkumlar için bile bu, kendi kendine ölüm cezası vermek anlamına gelirdi.

Gördüğüm kadarıyla, perde duvarlarla birbirine bağlanmış beş kuleden oluşan bir pentagramdı. Tesisin tamamı, adanın sınırlarını oluşturan engebeli kayalıkların en ucuna inşa edilmişti.

. Tek bir giriş ve tek bir çıkış vardı, ön kapı ve onun altındaki rıhtım. Arkadaki kule oldukça alçaktı, belki dört katlıydı. Sky Bay'e bakan kule çok yüksekti, en az dokuz katlıydı. Diğer üçü ise altı katlıydı.

Uzun, ince, siyah flamlar hepsinin tepesinde dalgalanıyordu.

Neyse ki, Slán Bailey limanına sorunsuz bir şekilde vardık. Cass,

üç teknenin de gelmesini beklemedi.

Elimi tuttu, göğsüne bastırdı ve hemen bizi iskeleden geçerek kapıya ve oradan da içeriye götürdü.

Airenzian ordusunun siyah deri kıyafetlerini giymemiş, bunun yerine siyah botların içine sokulmuş siyah yün pantolon ve kalın siyah yün kazak giymiş, omuzlarına apolet dikilmiş bir adam bizi karşıladı.

Yaklaştığında, sol göğsüne siyah iplikle, çapraz çubuklarla kaplı bir pencereye benzeyen bir amblem diktiğini gördüm.

O, zarif bir şekilde eğilerek, "Ekselansları" dedi. Onu dikkatle izledim ve o, sadece bana doğru dönmek için doğrulduktan sonra tekrar eğilip "Ekselansları" diye tekrarlamaya devam ederken, ben de onu izlemeye devam ettim.

"Nişanlım selamlamayı pek sevmez, Reginald," dedi Cass

yavaşça. Adam başını kaldırdı ve Cassius'a gülümsedi.

Bu tepkiye şaşırdım, ama izlemeye devam ettim.

"Elbette," dedi ve bana gülümsedi. "Bailey'de bir Nadirii, tutukluları sorgulamaya yardım etmek için burada," dedi açıkça sevinçle. "Karım şu anda kıyıdaki penceresinde teleskopla, suyun karşısındaki bu tarihi olayı görebilmeyi umuyor."

"Onun da bu olaya tanık olması için gelmesine izin vermeliydin," diye cevap verdim.

"Hayatta olmaz," dedi bir nefeslik bir sesle ve ben gerildim. "O *benim tüm* işlerime burnunu sokardı. 'Reginald, mahkumlarına verdiğin etin yağını kesmelisin. Yağ sağlıklı değildir. Yağsız et yemeleri gerekir.' Ve 'Reginald, şu battaniyelerin haline bir bak. Onları eve gruplar halinde getir. Kadınlarımı toplayıp onları onaracağım.'" Cassius'a baktı. "Sanki mahkumlar düzgün battaniyelere layıkmiş gibi. Hayret."

Şaşkın gözlerle omzumun üzerinden Jazz ve Hera'ya baktım. Jazz, şaşkınlıkla dudaklarını aralayıp Reginald'a bakıyordu.

Hera gülmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Tamamdır!" Reginald, nemden adeta ağlayan kalın siyah duvarları olan bu kasvetli yerde, sağlıklı olmaktan çok daha fazla heyecanla bağırıyordu. "İşine bakalım da buradan kurtulup evine gidebilesin. Hangisini önce istersin? Onurlu Horatia'yı mı, yoksa bir zamanlar kral olan adamı mı?"

Bir zamanlar kral olan adam mı?

Peki, *bu* kulağa hoş gelmiyor mu? "Horatia,"

dedi Cassius.

"Saraya gidiyoruz," dedi neşeyle, takmadığı şapkasını eliyle çıkarır gibi yaparak.

Sonra bizi ötesindeki nemli odalara götürdü, yol boyunca muhafızlara neşeyle başını salladı, hepsi Cassius ve bana selam verdi, hiçbiri kin dolu görünmüyordu, ama çoğu beni incelikle süzdü.

Reginald, en yüksek kulede (görünüşe göre "saray") bir muhafız tarafından açılan bir kapıdan içeri girdi ve yukarı çıktık.

Yukarı, yukarı, yukarı, sekiz kapıyı geçtikten sonra, son katta, "Hey, oradaki! Açın kapıyı. Regent geldi." diye seslendi.

Böylece, en üstte, Reginald'ın üniformasını giyen başka bir muhafızın görev yaptığı kapıdan geçebildik.

"En iyi oda, en rahatı," dedi Reginald, ilk kapıya gelen muhafızın çenesine hafifçe dokunarak. O odanın Sky Bay'in bozulmamış, hatta belki de muhteşem manzarasına sahip olacağını biliyordum.

Kapı bize açıldı ve içeri girdiğimizde (sınırlı alan nedeniyle sadece Cass ve ben), odanın ne kadar düzenli ve iyi donanımlı olduğuna şaşırdım.

Her şey siyah, gri ve kahverengi tonlarındaydı (bu ülkede her zamanki gibi).

Ancak, üzerinde kabarık bir yatak, yumuşak yastıklar ve kalın bir yorganın yanı sıra birkaç yün battaniye ve hatta bir kürk bulunan oldukça büyük bir yatak vardı. Puflu bir koltuk. Sanki küçük bir akşam yemeği partisi veya bir kumar oyunu için hazırlanmış gibi dört sandalyeli bir masa. Hava akımını engellemek için zeminde üst üste bindirilmiş kalın halılar. Karanlığı gidermek için her yerde fenerler vardı. Ve küçük bir şöminede yanan ateş, ama odayı nispeten iyice ısıtıyordu.

Ve haklıydım.

Kitabını bir kenara koyup koltuktan kalkan Horatia'dan başımı çevirdiğimde, üç dar pencereden birinden (o kadar dardı ki, en küçük çocukların bile geçmesi imkansızdı) manzara muhteşemdi.

"İyi misin?" diye sordu Cassius. "Sana

söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye tükürdü.

"Cevap vermen gerekmez, iyi olduğumu görüyorum," diye

mırıldandı. Ve öyleydi.

Solgun ya da kirli görünmüyordu.

Aslında saç modeli çok güzeldi, kıyafetleri temizdi ve her zamanki gibi boynunda ve bileklerinde uzun zincirler yoktu, yüzünde de makyaj yoktu (ki bu onu çok daha çekici yapıyordu bence), ama yine de oldukça sağlıklı görünüyordu.

Oraya geleli çok uzun zaman olmamıştı, ama yine

de. "Sana bir teklifte bulunmaya geldim," dedi

Cassius.

"Sende benim istediğim hiçbir şey yok," diye

cevapladı kadın. "Özgürlüğün bile mi?" diye

sordu adam.

Kız ona öfkeyle baktı.

"Babamın üç karısı da onun kendilerine nasıl davrandığını açıkça anlatırsa çok yardımcı olur..." diye başladı Cassius.

"Bu olmayacak," diye tersledi kadın.

"Sadece onun elinde acı çekmediğini mi düşünüyorsun? Yoksa diğerlerinin çektiği acıları bildiğin halde bunu doğrulamak istemiyor musun?" diye sordu Cassius.

"Baban, kocam, *kralım* bana her zaman çok nazikti. Hepimize karşı," diye açıkladı.

Bunun üzerine, Cassius gerçekten eğlenmiş gibi kahkaha attığı için irkildim.

Onu yakından inceledim, belki de gerginliğin etkisiyle böyle davranıyor olabilir mi diye düşündüm, ama kahkahası dinince Horatia'ya, "Bu çok eğlenceliydi," dedi.

"Şaka yapmıyordum."

"Gallienus'un *hiç de* nazik davranmadığını kendi gözlerimle gördüğümü biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Bir erkeğin yatak odasında olanlar..." diye başladı.

"Yeter," diye sözünü kesti, sonra ona bakarak düşüncelere daldı, "Anlamıyorum. Sen deli falan mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim onun yerine. "Statüsü vardı, gücü vardı ve bunları kullandı, değil mi?"

"Ben bir kadını ve ben..."

"Onları feda ederek kendini kurtardın," diye tahmin ettim. "Onları sindirdin, böylece o da onları gerçekten sindirebildi ve onların pahasına sen zengin oldun. Bir ülkenin kraliçesi değilsin. Bir kralın eşi de değilsin. Ama küçük egemenliğinin kraliçesisin. Bununla yüzleşmemek için, onun onlara yönelmesini sağladın."

"Bu onların efendilerine ve krallarına karşı görevleri," diye karşılık verdi ve alaycı bir şekilde ekledi, "Ve *kocalarına karşı*."

"Ve o senin deindi, değil mi?" diye sordum.

O burnunu çekti. "Beni kullanırdı."

"Öyle mi?"

"Tabii ki, ben onun karısıyım."

"Domitia ile bu konuyu nazikçe konuşmadık. İyileşmesi için zamana ihtiyacı var," dedim. "Cornelia oldukça kapalı birisi. Güvenmeyi öğrenmesi için zamana ihtiyacı var. Ama sohbet etmek için kendilerini güvende hissettikleri zaman, bize ne söyleyecekler?"

"Hayal bile edemiyorum," diye cevapladı.

Ona doğru bir adım attım. "Biliyorsun, bu anlaşılabilir bir şey... kabul edilebilir değil, ama senin dünyanda ve içinde yaşamaktan başka seçeneğin olmadığı bir durumda, kendini korumaya çalışan anlaşılabilir bir şey. Ancak, artık başka koruma araçların var ve bunları kullanmanı tavsiye ederim."

"Regent'in galip geleceğini düşünüyorsun," dedi, bayağı bir tiksintiyle.

"Öyle olacağını biliyorum," dedim ona.

"O zaman, başarısız olduğunda seni bu dünyadan uzaklaştırmazsa, bu dünyada yaşamak nasıl bir şey olduğunu *tam olarak* göreceksin," diye tükürdü. "O zamana kadar, orada durup *beni* yargılayamazsın. Hiçbir fikrin yok."

"Senin hayal edebileceğinden daha fazla fikrim var," diye karşılık verdim.

Yüzü öfkeyle buruştuğunda hemen geri çekildim. Ve acı.

"Bir aşkım vardı," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Bana karşı nazik olan ve beni seven nazik bir adam." Bana tehditkar bir şekilde eğildi, Cassius kısmen önüne geçti. "*Beni sevdi*," diye tısladı. "Ama sonra *kralın* dikkatini çektim."

Olamaz.

"Coram dilekçe verdi," diye öfkeyle devam etti. "Kraldan beni serbest bırakmasını istedi, böylece benimle evlenebilirdi. Eminim bildiğiniz bir şey var, Prenses *Regent*. Kralın buna verdiği cevabı biliyorsunuz."

"Horatia," diye fısıldadım, bu haberi duyunca şaşkına dönmüş ve duyduğuma pişman olmuşum.

"Ve kralım," ellerini yanlara doğru açtı ve bana bakmaya devam etti, "oh, yeni edindiği şeyden ne kadar memnun kalmıştı. Evet, öyleydi." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bana doyamıyordu."

Soğukluk beni sardı.

"Evet, kesinlikle, Cornelia geldiğinde bir fırsat gördüm," dedi. "Ve evet, o oradayken, sonunda biraz rahatlayacağımı biliyordum. *Evet*, kesinlikle *evet*, Prenses Regent, onu ona sunmak için bir plan yaptım. Ona dönmesi ve bana dönmemesi için bir plan yaptım. Onu onun yanında tutmak için bir plan yaptım."

favorim yapıp onu benim kaprislerime boyun eğdirdim, çünkü benim için çok az kapris vardı. Domitia geldiğinde de aynısını yaptım. Ve yine yapardım. Yanlış anlamayın, pişmanlık duymuyorum. Yine yapardım, tekrar tekrar yapardım."

"Haklıydın," dedim dikkatlice. "Senin dünyanı anlamıyorum." "Hâlâ yargılıyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Yargılamıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Sanki beni duymamış gibi devam etti: "Ağaçlardaki evlerinizde, zulümden uzak yaşıyorsunuz. Her sabah uyandığınızda, o günün de önceki gün gibi iyi bir şey olmayacağını, ertesi gün de olmayacağını bilmek nasıl bir his olduğunu bilmiyorsunuz, ama yine de uyanıyorsunuz, ama *uyanmamış olmayı* diliyorsunuz."

Geç de olsa konuşmayı bırakmaya karar verdim.

Bunu yaparken kalbimin kanadığını biliyordum.

"Onun sana ve diğerlerine davranışları hakkında konuşacak mısın?" diye sordu Cassius, sesi çekingen.

"Hayır, konuşmayacağım," diye cevapladı.

"Sözlerin kulak ardı edilmedi," dedi Cassius. "Ama kabul etmezsen, sen de mahkemeye çıkarılacaksın, Horatia. Anlattıklarından, bu tür davranışlara yardım eden herkesin böyle davranmamayı öğrenmesi gerektiğini anladığını umuyorum." Cassius uyardı. "Yaşadığın hayat için üzülüyorum. Ama geçmiş hakkında bir şey yapamam. Sadece geleceğin hakkında. Ve geleceğin, onun eşlerine davranışını anlatmayı kabul etmezsen, bu odada uzun bir süre geçirmeyi de içeriyor, Horatia."

O, sağa sola baktı ve "Burası o kadar da kötü değil" dedi. Dikkatini Cassius'a çevirdi. "Gerçekten de, efendim, bir ateş, bir kitap, kendi kendime kalmak, burası *cennet gibi*."

Öyle olduğunu tahmin edebiliyordum.

Cassius'un tavrını değiştirmedini görünce şaşırdım.

"Horatia, daha önce kendi acılarını sona erdirmek için yapabileceğin şeyler sınırlıydı. Ama şimdi doğru olanı yapma fırsatın var. Bununla birlikte, bundan faydalanacak birçok insan, senin yaşadığın gibi bir hayatı yaşamak zorunda kalmayacak birçok insan olacak. Doğru olanı yapmayacak mısın?" diye ısrar etti Cassius.

"Sana zaten söyledim, Ekselansları," dedi, "Doğru olanları yaptığımı hissediyorum."

Odadaki ve odanın dışındaki herkes Cass sessizliği bozana kadar

sessiz kaldı. "Başına gelenler için üzgünüm," dedi sessizce.

"Üzgünüm, çünkü sana inanmıyorum, çünkü benimle aynı evde yaşıyordun ve bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

Cassius, onun sözlerine irkildiğinde ona yaklaştım.

"Bunun için de üzgünüm," dedi, ama onun kadar güçsüz olduğu gerçeği hakkında hiçbir mazeret sunmadı.

"Özrün benim için hiçbir anlam ifade etmiyor," diye tükürdü. Cassius bunu kabul etti.

Ama onun bunu sindirmesine izin vermedim.

"Ona yaşadıklarını anlattın mı?" diye sordum. "O biliyordu" diye cevapladı.

Belki de biliyordu.

Ama Domitia'ya olanlara verdiği tepkiyi görünce, bilmediğini hissettim.

"Anladığım kadarıyla, babasıyla olabildiğince az ilgileniyordu," dedim, kendimden pek memnun olmasam da, onun ifadesinden bunu kabul ettiğini anladım, ama Cassius'un bunu fark etmesini umuyordum. "Ayrıca, sen Citadel'e geldiğinde onun henüz bir çocuk olduğunu da anlıyorum."

Gözlerini kaçırdı.

Bunun yeterli olacağına karar verdim ve daha fazla bir şey söylemedim.

"Dediğin gibi, geçmiş hakkında hiçbir şey yapamazsın, ama gelecek hakkında yapabilirsin, lütfen," diye alaycı bir reveransla geri adım attı, sonra kendini toparlayarak Cassius'a bakıp sözlerini bitirdi, "beni örnek al. Krallığımdaki kadınları özgürleştirmek için ifşa edilme ve aşağılanma fırsatı beni heyecanlandırıyor."

Cassius onu bir an inceledikten sonra hızlıca selam verdi ve döndü, mantosu arkasında parıltı yaparak kapıya doğru yürüdü.

Hera ve Jasmine, odadan çıkarken onun önünden atladılar. "Beni babamın yanına götür," diye Reginald'a emrettiğini duydum.

"Çabuk." Horatia'ya baktım. "Senden de özür dilerim."

"Umurumda değil." Nefes aldım.

Öyle olsun.

Sonra odadan çıktım, Cassius'a yetişmek için acele ettim. Onu gördüğümde,

"Cass" diye seslendim.

"Onun ifadesine ihtiyacım var," dedi, merdivenlerden inerken adımlarını kesmeden. "Kayıtlara geçmesi lazım. Beni destekleyenlerin, bunu bir hevesle yapmadığımı anlamaları lazım. Bu bir güç gösterisi değil. Şimdilik ve tarih için, davamızın haklılığının kanıtı olarak buna ihtiyacım var."

"Domitia ve Cornelia ile konuşacağım. Onlar buna tanıklık edecekler," diye cevap verdim.

Merdiven boşluğunda durdu ve bana baktı. "O haklı.

Ona yardım etmedim."

"Prensım," diye mırıldandım. "Düşün. O zamanlar, onun neler çektiğini bilsen bile, bunu nasıl yapabilirdin? Sen sadece bir veliaht prensdin. Bir kralın karısını kaçıramazdın, çünkü yakalanırsan başına ne gelirdi? Sen şu anki gibi olmasaydın, bu krallık ne hale gelirdi?"

Sözlerimi dinledikten sonra aniden dönüp merdivenlerden inmeye devam etti ve "Bunu sonra konuşuruz" dedi.

Onu hızla takip ettim, arkamda Hera ve Jasmine'e bakarken yolumu bulmak için elimi ip korkuluğa dayadım.

Mutsuz görünüyorlardı.

Onları takip eden Mac, Ian ve Nero da aynı şekilde görünüyorlardı.

Babasının hücrelerine giden yol uzundu. Reginald önde, biz de perde duvarının içindeki nemli koridorlarda bir kuleden adanın karşı ucundaki kuleye doğru yürüdük.

Kısa olan kuleye.

Oraya vardığımızda yukarı çıkmadık. Aşağı indik.

Ancak kralın odası Horatia'nın odasıyla hemen hemen aynıydı. Belki biraz daha küçüktü ve penceresi yoktu, ama bir şömine ve odayı konforlu kılan mobilyalar vardı.

Ancak içeri girdiğimizde Gallienus'u gördüğümde, farkların çarpıcı olduğunu fark ettim.

Hemen Horatia'nın onu görmesini istedim.

Dört gün hapiste kalmasına rağmen, o hala dinçti ve ruhu kırılmamıştı. Acı çekiyordu, uzun zaman önce olduğu kadın artık yoktu.

Ama şu anda, ruhu kırılmamıştı. Dört gün içinde

Gallienus zayıflamıştı.

Cassius'un da benim kadar şaşırdığını fark ettim.

"Beni bu cehennemden kurtarmalısın," diye talep etti Gallienus. Cass döndü ve muhtemelen Reginald'a bakmak için omzumun üzerinden baktı.

"Yapabileceği halde bu hücreden çıkmıyor," diye Reginald'ın Cass'ın sormadığı soruya cevap verdiğini duydum, ben ise Cass'ın babasını muayene etmeye devam ediyordum. "Ona egzersiz yapma imkanı sunuluyor, ama kabul etmiyor. Yemeği bol, ama yemiyor. Ama çok şarap içiyor."

"İştahım yok. Bu kabusu yaşamaya zorlansan iştahın olur mu?" diye sordu Gallienus oğluna.

"Bu bir kabus değil ki baba," dedi Cassius yavaşça.

"Gökyüzünü göremeyecek miyim? Ben Gökyüzü Kralıyım ve gökyüzünü göremeyecek miyim?"

"Bir numaralı mahkumun haklarına sahipsin," dedi Cassius, dikkatimi çekerek.

Birinci derece mahkum mu?

"Aslında beşinci dereceden bir mahkum olduğunuzda," diye devam etti. "Bu, her gün üç kez açık havada egzersiz yapma hakkı anlamına gelir. Kahvaltıdan sonra, öğle yemeğinden sonra ve akşam yemeğinden sonra."

"Hiç enerjim yok. Hayatım bu dört duvar arasında yok oluyor," diye karşılık verdi Gallienus. "Ve *koruma* olmadan hiçbir yere gidemiyorum."

"Hayatın boyunca her yere muhafızla gittin," diye hatırlattı Cass. "Beni *hapsetmek* için değil."

Cassius, gizlemeden şaşkınlığını belli ederek cevap vermek için bir an bekledi: "Tanrılar adına, çocuk gibi davranıyorsun."

"Oğlum beni tutuklattı," dedi Gallienus alaycı bir şekilde. "Karına tecavüz ediyordun," diye karşılık verdi Cassis.

"O benim hakkım olan bedenini benden esirgiyordu." "Sen yanılıyorsun, bunu kendin söyledin. O beden *ona* ait."

Bu noktada Gallienus bir an durakladıktan sonra, gizlemediği şaşkınlıkla cevap verdi: "Seninle nasıl bu kadar yanlış bir yola saptım?"

"Bilmiyorum, ama öyle yaptığın için tanrılara şükrediyorum."

Gallienus ona, bana, sonra tekrar oğluna sert bir bakış attı.

"Sadece bu sevgi dolu baba-oğul sohbeti için mi geldin?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Hayır. Geldiğim için, suçunu ve pişmanlığını ilan edersen, yaptığının yanlış olduğunu anladığını ve bunun tüm krallığımızda kaldırılması ve bunu yapanların cezalandırılması gerektiğine inandığını belirtirsen, bunu paylaşmak için geldim. Tabii ki, ülke çapında ilan edilen yeni yasalara kamuoyu desteği sunarsan, hüküm giydiğinde Bishop Cross'a sürgüne gönderileceksin."

Cass bana bunun onun önerisi olacağını söylemişti.

Şahsen, bunun çok nazık bir davranış olduğunu düşündüm. Airen'in güneydoğu kıyısında, Firenze'ye çok yakın, küçük ve izole bir ada olan Bishop Cross'u duymuştum. Ancak orada, hikayelere göre oldukça güzel olan eski bir kale vardı ve hava çok ılıman, güneşli ve sıcak bir iklim vardı.

Hem Airen hem de Firenze'den uzak, medeniyetten uzak bir yerdı.

Ama bu hücreden daha iyi olurdu.

"Bu kadar saçma bir şey yapmayacağım," diye tükürdü Gallienus.

"O zaman suçlu bulunup, saraylılar ve sıradan halkın önünde mahkemeye çıktığınızda, baba, beş yıl hapis cezası alacaksınız," diye uyardı Cass.

Prens bu "cezalar" hakkında bilgi vermemişti.

Yine de, daha sonra ona bu konuyu soracaktım.

"Sanki buradan daha kötü olabilirmiş gibi," diye karşılık verdi Gallienus.

"Bu hücrede kalmayacaksın. Başka bir yerde, başkalarıyla paylaşacağın bir hücreye yerleştirileceksin. Kantinde, şiddet eğilimi çok yüksek olan diğer beş mahkumla birlikte yemek yiyeceksin. Ve her gün sadece bir saat dışarı çıkabileceksin." Cass bir süre durakladıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Ama hücrenin bir penceresi olacak."

"Bu, ancak benim ordum sizinkini yenmezse geçerli."

"Senin ordun benim ordumu yenemez."

"Bu topraklardaki lordların sana ve senin," Gallienus başını bana doğru çevirdi, "Nadirii'ye karşı ayaklanma fırsatını ne kadar sevinçle karşıladıklarını bilmiyorsun."

"*Demek* Triton'un tüm krallıklarıyla imzaladığımız antlaşmayı ve hükümdarlıktan vazgeçme sözünü bozmak için komplo kuran sendin."

Gallienus bir an için yenilmiş gibi göründü, sonra kendini topladı. "Bu hiç de sürpriz değil."

"Hayır, değil. Ancak, diğer hükümdarlarla senin sözlerini bu kadar çabuk bozduğunu paylaştığımda, imkansız olan gerçekleşir ve senin ordun benimkini yener ise, onların nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Denizlerin kullanıma açılmasıyla Triton'un ne kadar küçük ve yalnız hale geldiğini ve yaptırımlardan sadece bizim acı çektiğimiz durumda Airen'in ne kadar yalnız ve kapana kısılmış olacağını biliyorsunuz. Diğer krallıkların zeytinimiz, şarabımız, altın tuzumuz, hatta deri ve çeliğimiz olmadan da idare edebileceklerini garanti ederim. Ama Delliş yünü ve buğdayı olmadan? Firenz ipeği ve baharatları olmadan? Onlar olmadan idare edebiliriz, ama karşılıklı ticarete kazandığımız paradan vazgeçemeyiz."

Gallienus buna cevap veremedi.

Cassius bekledi.

Gallienus sessiz kaldı.

"Öyle olsun," dedi Cass iç çekerek. "İki hafta sonra mahkemeye çıkacaksın."

"Hapis sürem boyunca Carleigh Malikanesi'nde tutulmayı talep ediyorum," dedi Gallienus.

"Baba, sana taleplerde bulunacak durumda olmadığını yeterince anlatamadığımı hissediyorum," dedi Cassius.

"Bu," odadaki masaya doğru ilerleyip elini masaya vurdu, "*kabul edilemez.*"

"Buna karar vermek sana düşmez."

Gallienus, oğluna bakarken yüzü nefretle doldu. "Ben zafer kazandığımda..." diye başladı.

"Asla galip gelemeyeceksin," dedi Cassius sessizce. "Bir daha asla özgür olamayacaksın. Ve bu konuda beni rahatsız eden tek şey, bu konuda hiçbir şey hissetmemem. Babamın hayatının geri kalanını bu şekilde geçireceği için üzüntü duymuyorum, sana da eşlerine ve korumakla yükümlü olduğun vatandaşların olan kadınlara yaptıklarının aynısı, ama onlardan çok daha az korkunç bir muamele göreceğin için sevinç duymuyorum. Özellikle de annem dahil."

Cassius bununla konuşmasını bitirdi.

Odadan çıktı.

Ben ve grubumuzun geri kalanı onu takip ettik.

"BİRİNCİ SORUN?" diye sordum, o gece geç saatlerde yatakta çıplak Cassius'un üzerine çıplak olarak uzanmış, yüzündeki mürekkebi gözlerimle izlerken sorular soruyordum.

"Küçük suçlar ya da daha az küçük olanların ilki. Barışı bozmak gibi. Kavga etmek gibi."

"Peki ikinci sorun nedir?" diye sordum.

"Mülke zarar verme. Ödenmemiş borçlar. Küçük hırsızlık. Tehdit. Sahtecilik. Hafif saldırı." Bana küçük bir gülümseme attı. "Ve sen sormadan söyleyeyim, üçüncü sorun kaçırma, saldırı, soygun, kundaklama, zimmete para geçirme. Dördüncü sorun darp veya ikinci ve üçüncü sorunların herhangi birinin tekrarı. Beşinci sorun ise cinayet."

"Ah," diye mırıldandım.

"Kadına yönelik şiddet dördüncü sırada başlıyor. Tecavüz ise beşinci sırada," dedi ve gözlerimin yuvarlaklaştığını hissettim.

"Beş mi? Gerçekten mi?"

Açıklamadan önce başını salladı.

"Bunu düşündüm. Ve düşündüğüm şey, yıllar önce Mars burada Airen'de eğitim görürken Trajan'ın onu hedef aldığıydı. Mars'ın yüzündeki yaralar Trajan ve arkadaşları tarafından açılmıştı. Mac onların saldırısını görmeseydi ve o, ben ve arkadaşlarım müdahale etmeseydik, ona daha kötüsünü yaparlardı. Ve yapacakları en kötü şey, ona tecavüz etmekti."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, Mars'ın yaralarının Trajan tarafından yapıldığını öğrenince şok oldum, geri kalan her şey ise beni daha da şok etti.

"Eğer bu durdurulmasaydı, onun nasıl bir adam olabileceğini düşünmek bile beni ürpertir. Belki de azim ve irade gücüyle bugünkü haline gelmiş olabilirdi. Ya da tanıdığımız adam, ölmüş sayılırdı. Bu da bir tür cinayettir. Birinin, böyle bir şeye maruz kalmak zorunda kalmasaydı sahip olabileceği hayatın öldürülmesidir. Bu yüzden, bu şekilde olacağına karar verdim, her türlü tecavüz bu şekilde ele alınacaktır."

"Bu mantıklı, ama tatlım, bir kişiye karşı işlenen ve hemen hemen aynı etkiye sahip başka suçlar da var."

"Ben dövüldüm, Ellie. Hatta ansızın saldırıya uğradım ve darp edildim. Airen'de ve Firenze'de askerlerin eğitimi böyle yapılır. Özellikle de diğerlerinin gözünden düşürmek istedikleri bir prensen. Ama bedenim ihlal edilmedi. Bu düşünce bile içimdeki bir şeyi boğuyor. Bu yüzden, bence ileriye gitmenin yolu bu."

Bunun, annesinin de aynı kaderi paylaşmasıyla da ilgisi vardı.

Tekrar tekrar.

Ancak ben bundan bahsetmedim.

"Horatia mahkemeye çıkmayacak," diye karar verdi. "Onun cezasını sessizce vereceğim, ancak bence yeterince cezasını çekti. Bu nedenle, geri kalan günlerini geçirebileceği güvenli ve hoş bir yer bulacağım."

"Bence en iyisi bu," diye mırıldandım.

Onun göğsünün güçlü bir şekilde inip kalkmasıyla birlikte ben de yükselip alçaldım.

Sonra elimi kaldırıp gözünün altındaki izlere dokundum. Bir tür parantez gibiydiler, ama sağdaki parantezin üst kısmında kısa bir çizgi vardı, alt kısmında ise yoktu, sol taraftaki parantezde ise tam tersi vardı ve ortasında minik bir dörtgen yıldız vardı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Tamamlanma," dedi.

Gözlerine baktım.

"Eğitimin," diye devam etti. "Subay olduğumda."

"Oh," diye fısıldadım, buna hiç şaşırmadım çünkü tüm adamlarının gözlerinin altında aynı işaret vardı. Parmağımı şakağına götürdüm. "Peki ya bunlar?"

Parmağımla, bir ucu kesik iki eğri çizgiye dokundum. Ve bunların altında, aynı eğri çizgiler vardı, ancak bunlar iki dörtgen yıldızdan çıkıyordu.

"Gebe kalma ve doğum."

Bakışlarım onun gözlerine

kaydı.

"Üstteki çizgiyi, Aelia'nın Liviana'nın karnında büyüdüğünü öğrendiğimizde çizmiştim," dedi. "Alttaki çizgiyi ise, Aelia sağ salim dünyaya geldikten sonra çizmiştim."

O gün daha fazla soru sormamaya karar verdim.

"Oh hayır, prensesim," diye fısıldadı, bizi döndürdü, beni sırt üstü yatırdı, üstüme eğildi. "Sen okuduğunu okudun, şimdi benimkini okuyacaksın."

Onunkini istiyordum.

Ama bunu elde etmek için onu eski yaraları açacak yerlere götürmek istemedim.

"Cass, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmam gerek," dedi, bu iki kelime ruhunun derinliklerinden koparılmış gibi görünüyordu. "Çünkü bilmelisin ki, o burada."

Elimi tuttu ve parmaklarımı kalbinin üzerinde bulunan büyük bir köşeli paranteze bastırdı. Parantezin üst ucu içe doğru daha fazla kıvrılmıştı ve sağ tarafında, başka bir dörtgen yıldızın üzerine kazınmış küçük bir eğriyi gizliyordu.

"Koruma. Liviana," diye homurdandı, elimi yukarı çekip parmak uçlarımı boynundaki nabız noktasına bastırdı, ama ben ona bakmadım, çünkü gözlerine bakıyordum.

Ama bakmama gerek yoktu, çünkü ezberlemiştim.

İki aşağı doğru süpürme hareketi, biri daha küçük ve diğerinin içine gizlenmiş.

"Nabız," dedi. "Bu sembol, bir başkası için atan bir kalbi temsil ediyor. Ayrıca, Liviana."

Onun sözlerini duyunca, ona olan sevgisini bir kez daha gösteren bu hareketi yaparken, vücudunu benden uzaklaştırırken nefes almakta zorlanıyordum.

Kamburunu çıkararak, elimi karnının derisine bastırdı ve kasıklarına doğru kaydırды.

Elimi kendi elinin altında düzleştirdi, parmaklarım onun penisiyle ayrılmıştı, avucumun üstündeki kıllar beni tahrik ediyordu. "Ama sen burada olacaksın. Ve ben orayı tıraşlı tutacağım, böylece seni alırken ve sen beni alırken seni orada göreceğim. Ve oraya sonsuza kadar dövme yaptırdığında, bu sahipliğin sembolü olacak."

Aman Tanrım.

"Cass," diye nefes aldım.

"Kadınının sahibi olduğu ilk Airenzian erkeği olmayacağım," dedi kalın sesle.

"Ben senin sahibin

değilim." "Öylesin."

"Cass."

Ellerimizi değiştirdi ve benim elimi onun kaya gibi sert penisine kapattı.

Titredim.

Tamam, belki de ona sahip *olmuştum*.

"Seni başka bir yere yazacağım, Elena," diye yemin etti, sesi boğuklaşmış, eli benim elimle onun penisini okşuyordu. "Boş kalan her yeri seninle, kızlarımızla, yapacağımız çocuklarla, yaşayacağımız hayatla ilgili sembollerle dolduracağım."

İyimserlik.

Tanrıça'ya şükürler olsun, *umut* paylaşıyordu. Bizim için umut. Kızlarımız için.

Ailemiz için. Gelecek için.

"Evet," diye hemen kabul ettim, vücudum açgözlülükle kayarak, elimden geldiğince ona bastırdım. "Seni içeri alayım," diye mırıldandım, buna ihtiyacım vardı ve onun içimde nerede olmak istediğini umursamıyordum.

Onu kabul edecektim, ona hayran olacaktım, ona *tapacaktım*.

"Hayır," diye homurdandı ve gözleri benimkini esir aldı. "Sana ait."

"Evet," diye fısıldadım, ona doğru uzanarak dudaklarını derin ve ıslak bir öpücükle kapattım, sonra hafifçe uzaklaşarak hakkımı aldım.

Başımı eğdim.

İzledim.

Cass'ın eli benimkini lezzetli bir şekilde sıktı.

Hareketlerini gördüm, seslerini duydum, gerginliğini hissettim.

Elimi uzattım, o benim için bacaklarını açtı ve ben nazikçe testislerini sıktım.

İnledi, ellerimize doğru fışkırdı ve ikimiz de onun aletini okşarken, o da karnının her yerine tohumlarını fışkırttı.

Eli benim elimden kaydı ve ben, boğazının derinliklerinden bir ses çıkıncaya kadar testislerini masaj yaparak onu sağdım. Sonra elimi bıraktım ve Cass beni üzerine çekti, karnım onun ıslak karnının üzerinde kaydı.

Yüzlerimiz birbirine yaklaştığında, parmaklarını saçlarımin yan tarafına geçirdi ve diğer eliyle kalçamı kavradı ve "Sen benim sahibimsin" diye mırıldandı.

Bunu söyler
miydin?

Söyledim.

"Sen de benim sahibimsin," diye
itiraf ettim. O kibirli bir şekilde
sırıttı.

"Oh, biliyorum."

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi kısarak ona baktım.

Gülümsemeye devam ederek şöyle dedi: "Reginald'ı gördüğünde şaşırдың. Ben onun karısıyla tanıştım. O, karısına olan aşkıyla kendini kaybetmiş durumda ve evin hükümdarı karısı.

Bu durum onlar için iyi, çünkü o bir hapishaneyi yönetiyor, bu da büyük bir sorumluluk ve genellikle büyük bir yük. Eve gelip karısının hayatlarını yönetmesine izin vermek onun için bir rahatlama ve karısı da bundan hoşlanıyor."

Konuşmasını bitirdiğinde, "Tamam" dedim.

"Bildiğiniz gibi, tüm Airenzian erkekleri böyle değildir, ama birçoğu böyledir."

"Sen de dahil."

Vücudu benim vücudumun altına daha da yerleşmişti. "Evet, son zamanlarda kadınının evi yönetmesine izin vermenin en iyisi olduğunu fark ettim."

Gülmeye başladım.

"Haklıydın, gümüş renkli kanepeler Büyük Salon'da oldukça parlak ve sıcak bir hava yaratıyor," diye alay etti.

"Aynı fikirde olduğuna sevindim."

"Ama serayı büyütmek için kışlanın bir kısmını yıkmanı onaylayamam."

"Hmm," diye
mırıldandım.

Bana gülümsedi.

Ona baktım.

Cassius'um gülümsüyordu, o günden sonra, bu kasvetli yerde geçirdiği onca günün ardından. Benimle yatakta yatıyordu, karnı tohumlarıyla doluydu, beni derisine kazıyacaktı, geleceğimiz için umutluydu ve gülümsüyordu.

"Okumaya devam edebilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki, ama yüzüme oturup cildimi okşarken cevaplarım boğuk çıkabilir."

Titredim.

Gülümsemesi kurt gibi oldu.

Sonra elleri beni kontrol altına aldı.

Kısa süre sonra onun doğruyu söylemediğini anlayacaktım, çünkü ben onun yüzüne oturup cildini izlerken, o ağzını bacaklarımın arasında çalıştırırken cevap vermeye bile çalışmadı.

Ama o bana verdiği onca şeyle, deneseydi bile onu duyamazdım zaten.

Jellan

Canavarın Yeraltı Sığınağı

WODELL

Karanlık deliğinde Jellan'ın yanına geldiğinde, Jellan kendini hazırladı.

Canavara karşı çaba sarf ediyordu ve yarattığın düşünceleri veya duyguları karşısında şaşkın görüldüğü ya da davranışlarının eskisine göre daha nazik olduğu durumlar olsa da, Canavar hala sadece cadı Marian tarafından yönetiliyordu.

Jellan'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü Marian her zaman oradaydı, izliyordu. Ama şimdi değil.

Kadınları ile birlikte yiyecek ve diğer ihtiyaçları toplamak için yüzeye çıkmıştı.

Jellan'ı yaratıkla yalnız bırakmıştı.

Jellan, kadının kendisine verdiği ince battaniyenin üzerinde korkmuş gibi görünmemeye çalışırken, yakışıklı varlığın karşısındaki yere umutsuzca kendini atmasını izledi. Kalın, dalgalı altın saçları meşale ışığında parlıyordu, ince işlenmiş yüz hatları, şişkinlikler ve gölgelerin büyüleyici bir karışımıydı.

Dizlerini kaldırdı, bileklerini dizlerine dayadı ve başını eğdi. Jellan bekledi, ama Canavar hiçbir şey söylemedi, hareket de etmedi.

"Niyetiniz...?" Cümlesini tamamlamadan geriye doğru itti, arkasındaki taş a yaslandı ve sorusunu değiştirdi: "İyi misiniz?"

"Artık beni yüzeye çıkarmıyor," diye cevapladı Canavar. "Şey, ben..."

"Ve ben *sonsuz* kadar burada kaldım," diye sızlandı yaratık.

Jellan konuşmadı.

Canavar başını kaldırdı. "O beni umursamıyor. Tek istediği beni kullanmak. Bana bir isim bile vermedi."

Jellan'ın başı sevinçle hafifledi.

"Oh, bu..." diye başladı, ama bitiremedi.

"O sana bizim evcil hayvanımız diyor, ama ben de öyleyim. Ben de *onun evcil* hayvanıyım."

Bu onun için bir fırsat olabilir
miydi? Eğer öyleyse, bunu boşa
harcayamazdı.

Jellan battaniyeyi topladı ve göğsüne bastırdı, sonra daha da yükselerek uyluğuna oturdu.

Canavarın gözleri vücuduna indi, sonra yüzüne kaldırdı. "Seni kullanmayacağım," dedi.

"Sen... sen... beni sevmiyor musun?" diye kekeledi Jellan.

"Tabii ki seni seviyorum. Çok sıcak ve sıkısın. O çok ıslak ve gevşek."

Jellan, bu sözlerle hemen tepki vermemek için yanaklarının içini ısırıldı. "Ve otoriter," diye devam etti yaratık.

"Ne adla çağrılmak istersin?" diye sordu Jellan.

O şey, bunu düşünüyormuş gibi başını yana eğdi.

Aklı başına gelmedi, bu yüzden Jellan sordu: "Daha önce adın neydi?"

"Daemon."

Daemon mu?

"Şeytan anlamına gelen Daemon mu?" diye sordu.

Yaratık onu açıkça şaşkınlıkla inceledi. "Belki. Dee-mon çok söylenirdi. Ama ben Day-mon'u severdim."

Vicee tarafından.

Bu yaratığı ilk gördüğünde haklıydı. O bir iblisti.

Jellan, uzun zaman önce şeytan olarak bilinen ve tanrılar tarafından sürgün edilen yaratıklar hakkında Go'Doan kitaplarında okuduklarını hatırlamaya çalıştı.

Onlar hakkında ne biliniyordu?

Neden yaratılmışlardı? Güçleri
neydi?

Neden sürgün edilmişlerdi?

Peki, tanrılar tarafından kovulduklarında bu nasıl kaçabildi?

Hatırlamıyordu. Onlardan birçoğu olduğunu biliyordu. Ve onların gücü olduğunu biliyordu, ne olduğunu bilmiyordu ama onlar da kudret sahibiydiler.

Bu çok uzun zaman önceydi. Tarih yazılmadan önce.

Ama kalan hikayeler Dome City'de kaydedilmişti.

Jellan onları derinlemesine incelememişti.

O kitaplara ulaşması gerekiyordu.

"Kardeşlerin var mıydı?" diye sordu Jellan.

Yaratığın bakışları uzaklaşırken belirsizleşti ve mırıldandı, "Sanırım. Uzun zaman önce. Ama artık onları kaybettim."

Alt alemin derinliklerine sürgün mü

edildi? Öyleyse, bu nasıl ortaya çıktı?

"Biliyorsun Daemon, ben sihirliyim," dedi ona. Daemon, Jellan'a baktı.

"İstersen, bizi yüzeye çıkarmayı deneyebilirim," diye önerdi. "Seni memnun ediyor muyum?" diye sordu Daemon.

"Pardon, ne şekilde?" diye sordu Jellan.

Varlık elini sallayarak yüzünü ve vücudunu işaret etti. "Çok yakışıklısın," diye mırıldandı Jellan.

"Başka şekillerde de hoşuna gidiyor muyum?" diye sordu Daemon. Jellan buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Sen beni memnun ettiğinde benim gibi... *yaymıyorsun*," diye açıkladı Daemon. Jellan bunu denemişti, ama Marian'ın izlediği için yapamadığını fark etmişti.

"Seyirciyi sevmiyorum," dedi sessizce.

"Ah," diye cevapladı Daemon.

"Ve biraz yağ bulsan iyi olur," diye mırıldandı Jellan. "Yağ mı?"

"Kolaylık ve şey... sürtünme için."

Canavarın dudakları mutluluk dolu bir gülümsemeyle açıldı.

"Kalkmaya çalışacağız ve kalktığımızda biraz bulacağız," diye karar verdi Daemon. Evet!

"Ben... büyülerimi toplayacağım. Gücümü... koruyacağım," diye söz verdi Jellan.

"Sana daha fazla yiyecek bulacağım, bu arada ona yağ istediğimi söyleyeceğim, böylece seni kullanırken sürtünme sorunu yaşamam."

Jellan, yiyecek konusunda coşkuyla, diğer konuda ise utanarak başını salladı.

"Bu senin için de daha iyi olacak," dedi.

Daemon ona sıırttı. "Zaten iyiyim." Jellan ona tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ve onun izlemesini istemediğimi de söyleyeceğim."

"Hayır," dedi Jellan, çok hızlı bir şekilde, çünkü o konuşurken yaratığın kaşları çatıldı. "Bu onu kızdırabilir."

"Onu kızdırırsam ne olur ki?" diye sordu Daemon. "Kafasını taşa vurup parçalayabilirim." Ellerini kaldırıp birbirine vurdu ve Jellan'ın irkilmelerine neden olan yüksek bir ses çıkardı. "Ama yapamam, çünkü beni yükseltecek tek yol o." Başını salladı. "Beni yukarı çıkardığında, beni tekrar aşağı indirmesine izin vermemeliydim."

"Peki, beni kullanabilirsin."

Yaratık neşelendi.

"Yine de onu yanımızda tutmamız gerekiyor. Burada sihri erişemiyorsam, yüzeye çıkmak için ona ihtiyacımız olabilir."

"Oh," diye mırıldandı Daemon. "Doğru."

"Ben..." Heyecanını yuttu ve devam etti. "Elimden geleni yapmaya çalışacağım. Daha fazla yiyecek iyi olur. Giysiler."

O şey yine sırttı. "Seni olduğun gibi seviyorum. Ama şu anda çok zayıfsın."

"Yüzeyde yiyecek kıyafetlere ihtiyacım olacak."

Daemon başını salladı. "Kadınlarına cüppeni onartacağım." Harika.

"Dikkatli ol, hanımına benimle ilgili endişelerini gösterme."

"Eğer kendini tüketirsen ya da soğuk algınlığına yakalanırsan, bana faydan dokunmaz," diye tekrar sırttı, "bu da seni tüketir."

"Evet," diye onayladı Jellan. "Ve eğer benim büyülerim de seninki gibi burada hapsolmuşsa, sana bunu bildirecek bir yol bulacağım ve sonra seni yüzeye çıkarmak için ne yapacağımızı planlayacağız."

Daemon başını salladı.

"Ama seni özgür kılacağız," diye fısıldadı Jellan.

Canavar ona sertçe baktı ve cevap verdi, "Özgür olmak istiyorum."

"Seni böyle yapmak benim görevim ve bunu yapacağım. Bu sana olan yeminim, Daemon. Bana inan ve kararlılığımı anla. Bu *benim yeminim*."

Canavar ona sertçe bakmaya devam etti.

Ve "Beni özgür bırak" diye emrettiğinde gülümsemedi. Jellan başını salladı.

Canavar ona doğru geldi.

Ve seyirci olmadan, Jellan yeminini bir adakla mühürledi.

Canavar bunu onayladı.

DANIŞMAN

Kral True

Sir Alfie'nin Yatak Odası Dışı, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

"Hazır mısın?" True Bronagh'a sordu.

Tam olarak öyle görünmüyordu, ama başını salladı.

Dönüp Bram, Florian, Wallace ve Luther'a baktı. "Ya siz?"

Onlar da başlarını salladılar.

Yanındaki karısına döndü. "İşte

başlıyoruz," diye fısıldadı.

Umut ve mutlulukla parlayan gözlerle ona doğru eğildi, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı kadın geri çekilirken. "Korkarım yanılıyorsun tatlım, çünkü sen mükemmelsin."

"Tanrı aşkına," diye şikayet etti Florian. "İkiniz de mükemmel olabilirsiniz. Ve sizin gülünç bir şekilde aşık olmanızdan daha sinir bozucu olan şey, bildiğim kadarıyla ikinizin de gerçekten *aşık olması*. Şimdi, bunu yapabilir miyiz?"

True, kraliçesinin belini sıkarken güldü, Florian'a yöneltmeden önce onun gülümsemesini yakaladı ve sonra dönüp koridordan Alfie'nin kapısına doğru yürüdü.

Kapıyı çaldı ve arkadaşı seslendiğinde içeri girdi.

Son günlerde Alfie, başlangıçta olduğundan çok daha dik oturuyordu.

Öte yandan, Bronagh diğer hemşirelere kaptanın bacaklarını nasıl egzersiz yapacaklarını öğretmişti, çünkü artık bunu kendisi yapmıyordu (ve şimdi Alfie, Bronagh'ın odasına neredeyse hiç girmediğinden şikayet ediyor, onun görevini ihmal ettiğini söylüyordu, tam tersi değil). Bronagh da köşeye o anda uygun olan şeyi kurmuştu.

Yanlarında tutacakları olan bir komodin bulunan bir katlanır paravan. Ne o ne de hemşireler tek kelime etmedi.

Alfie, kendini yataktan kaldırıp paravanın arkasına ve geriye sürükleyen kişi Alfie'ydi.

Ve Şimdi, başka amaçlarla yataktan kalkıp odada dolaŐtıđı, sadece bunu yapmak için ya da göğsünü, omuzlarını ve kollarını güçlendirmek için kendi egzersizlerini yapmak için kendini zorladığı bildirildi.

Bu çok umut vericiydi.

Ve onu sevenler de bu umudu hissediyorlardı.

True, bu duygularının yanlış olabileceğinden ve umutlarının suya dŐeceeđinden endiŐeleniyordu.

"Onlar ne?" diye sordu Alfie.

"Sana da selamlar dostum," dedi True alaycı bir Şekilde, taşıdığı sopaları yatağının yanına dayayarak.

Bunlar, iki adamın da daha önce gördüklerine benzemiyordu, çünkü Cora ve Maddie Alfie'yi sormuŐ ve sonra kendi dünyalarında tıbbın daha gelişmiş olduğunu paylaŐmıŐlardı. Bu nedenle, True ve Farah'a ve ardından doğrudan Bronagh'a çeşitli Şeyler açıkladıklarında, hemşire bazı düzenlemeler yapılmasını emretti.

"zgnm True, keyfim çok kötü," diye mırıldandı Alfie.

"Bu kötü ruh halinin, artık bacaklarını çalıŐtırmayan güzel hemşireyle bir ilgisi var mı?"

Alfie ona öldürücü bir bakış attı.

True ona sırtıttı.

Sonra geç kalmış bir Şekilde cevap verdi: "Senin ubukların."

Arkadaşının sopalara bakarken kaşlarını çatarak Şaşkınlık içinde durduğunu gördü.

Bu Şaşkınlığı anlayabiliyordu, çünkü gördükleri diğer sopaların st kısmında kavisli n kol koruyucuları yoktu ve alt kısımları sivri uçlu değil, dokundukları her Şeye daha iyi yapıŐmaları için üzerinde reğine pedleri bulunan üç paralıydı. Bronagh'ın sevinçle açıkladığı gibi, tüm bunlar sopaları daha dengeli hale getirecekti.

True devam etti: "Bronagh, senin etrafta dolaŐabildiđini söylüyor. st vücudunun olağanüstü güçlü olduğunu söylüyor..."

"st vücudumun olağanüstü bir gücü olduğunu mu söyledi?" Alfie onu keserek sordu.

True gülmesini engelledi, ama gülümsemesini engelleyemedi.

"Evet. Bunu söylerken sesi oldukça nefes nefeseydi." Alfie,

True'nun gülümsemesini gördü ve homurdandı.

"Bu yüzden, sopalarla pratik yapmanın zamanı geldiğini söylüyor," diye

bitirdi True. "Yapacak bir Şey olması iyi olacak," diye mırıldandı Alfie.

"Aynen yle, ve bu da benim..."

Alfie onu tekrar keserek, "Benden özür dilememe izin vermiyor," dedi.

"Anlamadım?"

"Bronagh. Günlerdir böyle bir pislik gibi davranıyorum. Ve o içeri koşarak giriyor," elini kaldırdı, işaret parmağı ve orta parmağıyla koşarak girmeyi taklit etti, "ve koşarak çıkıyor. 'Aç mısınız, Sör Alfie?' diye soruyor. Evet ya da hayır demek için yeterli zamanım var, ama o çoktan gitmiş oluyor. 'Acınız var mı, Sir Alfie?' Evet ya da hayır, o da gidiyor. 'Başka bir kitap ister misiniz, Sir Alfie?'"

Bundan sonra devam etmedi, sadece kapıya somurtarak baktı, sanki somurtması Bronagh'ı ortaya çıkarabilir, onu durdurabilir ve özrünü dinletebilirmiş gibi.

Alfie aniden başını ve somurtkan bakışını True'ya çevirdi.

"Sen kralın. Onu beş dakika boyunca orada tutabilirsin, böylece ona aptalca davrandığımı ve özür dilediğimi söyleyebilirim."

"Ben gerçekten kralım," diye cevapladı True. "Ama o kadına burada durup özrünü dinlemesini emretmiyorum."

"True..."

"Bu senin yarattığın bir karışıklık Alfie, temizlemek de sana düşer." "O *kaçmaya* devam ederse bunu yapamam."

"Senin üst vücut gücün olağanüstü, kardeşim. Onu yaklaştırmamanın bir yolunu bul ve gücünü kullan."

Alfie şok dolu bir yüzle ona baktı. True bunu görmezden geldi.

"Şimdi, krallığın işlerini konuşabilirsek, Go'Doan elçileri nihayet görüşmeye hazır olduklarını bildirdiler ve senin masada olmana ihtiyacım var. Seni oraya götürmek biraz zaman alacak, o yüzden işe koyulmalıyız."

"Anlamadım?" Alfie sessizce sordu ve ona yakından baktı.

"Oh evet, doğru," diye cevapladı True. "Seni danışmanım olarak atıyorum." Alfie yine şok olmuş bir ifadeyle baktı.

"Seni uyarmalıyım," diye devam etti True, "şimdilik tek danışmanım sen olacaksın, ama kimlerin danışman olacağına karar verdikçe daha fazlasını ekleyeceğim. Bu, bir parlamento seçene kadar böyle olacak. Bir cüce, bir peri, bir elf, bir cin ve tabii ki farklı ilçelerden erkekler veya kadınlar olacak, eğer kararım bu yönde olursa.

—

"Benim danışmanının olmamı mı istiyorsun?"

True başını salladı. "Sormalıyım, ama vaktim yok. Sana ihtiyacım var. Ophelia gitti. Cass, Rus'u geri çağırdı. Mars, annesinden eve dönmesini istedi. Tint bu sabah ayrıldı. Serena, Shanty'de gizlice çalışıyor. Tor da orada ajanlarımızla çalışıyor. Apollo zeki biri, ama bu

ama aynı zamanda sen de değilsin. Yine de, bu noktada senden başka seçeneğim yok. Yeni atamalar yaptığımda, Dellish ordusunun temsilci danışmanı olarak kalacaksın. Ve parlamentomuz olduğunda da bu göreve devam etmeni rica ediyorum."

Konuşmayı bitirdiğinde Alfie alçak sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin, True," dedi. "Hayır, değilim," diye cevapladı True.

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Bu bir süre devam etti.

O kadar uzun sürdü ki, True bunu bozmak zorunda kaldı.

"Giyislerinizi giymenizi ve o masaya oturmanızı istiyoruz, Alfie. Yarım saatimiz var. Dışarıda size yardım edecek adamlar var. Sanırım kendiniz halledebilirsiniz, ama yardıma ihtiyacınız olursa biz buradayız. Bronagh, çubukları kullanmak için biraz pratik ve oldukça fazla dayanıklılık gerektiğini söylüyor. Denemek istersen, deneriz. Ama seni sedyeyile daha hızlı götürebiliriz ve bunu yaptığımızda koridorlar boşalır."

Alfie hiçbir şey söylemedi.

Zaman geçiyordu.

"Wallace'dan kıyafetlerini getirmesini isteyeyim mi?" diye sordu True. Alfie bacaklarına baktı.

True ona biraz zaman tanıdı.

Ancak, fazla zamanı yoktu. Bunu tam olarak zamanlamıştı, arkadaşının düşünmesi için fazla zaman tanımamak amacıyla bunu acil bir mesele haline getirmişti.

Bu nedenle, çok daha sessiz bir şekilde tekrar etti: "Alfie, Wallace kıyafetlerini getirsin mi?"

"Bronagh getirsin."

"Anlamadım?"

Alfie ona döndü ve bakışlarında tuhaf ama hiç de kötü olmayan bir ışık parlıyordu.

"Yardıma ihtiyacım olursa, ki ihtiyacım olacak, o benim hemşirem. Bana yardım edebilir." True yavaşça gülümsedi.

Sonra "Nasıl istersen" diye mırıldandı, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Koridorda onların toplandığı yere doğru yürürken altı çift göz ona bakıyordu.

Gözlerini Farah'tan ayırıp Bronagh'a baktı.

"Giyislerini getirmeni ve yardıma ihtiyacı olursa ona yardım etmeni istiyor."

"Ben mi?" Sesi cırtlak çıkmıştı.

Kısık bir kahkaha, birkaç eğlenceli homurtu ve Farah'ın çıkardığı tuhaf bir yüksek ses duydu, ama o da eğleniyordu.

"Evet, sen," diye onayladı True.

Yavaşça, bakışları True'nun karısına kaydı.

Farah hiç tereddüt etmeden Wallace'ın elinden katlanmış giysileri aldı ve Bronagh'a doğru itti.

Hemşire tereddütle giysileri aldı ve sanki darağacına gidiyormuş gibi koridordan Alfie'nin odasına doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Kraliyet danışmanın var mı, *amore*?" diye sordu Farah.

Yanına baktı ve onun güzel gözlerine daldı. Ve gülümsedi.

"BU TOLERANSLI OLMAYACAK!" G'Aron, yumruğunu masaya vurarak bağırdı.

"Sakinleşmelisin," diye uyardı Apollo.

"Sen buradan değilsin. Anlamıyorsun," diye tersledi Aron. "Sakinleşmen gerektiğini anlıyorum," diye karşılık verdi Apollo.

"Bunlar bizim *yardımcılarımız*," diye tısladı Aron. "Onlar bizim *korumamız* altındalar."

Go'Doan'ın tekrar masaya oturmaya hazır olduklarını bildirdiklerinde, bunu kendileri dışında kimseyle önemli konuları tartışmak amacıyla paylaşmadıkları açıktı.

Apollo, True'ya baktı. "Affedersiniz, bir şeyi kaçırdım mı? Anladığım kadarıyla Mars, bu Go'Ella'ları sadece sorgulamak için getirmişti."

Mars'ın bilgi toplamak için kendi alanına yöneldiğini duymuşlardı.

Go'Doan da bunu duymuştu.

"Ben de öyle anladım," diye doğruladı True. "Bu kabul edilemez," diye hükmetti Aron.

"Nedenini açıkla," diye emretti Apollo.

"Bu *kabul* edilemez," diye tekrarladı Aron.

"*Nedenini* açıkla," diye karşılık verdi Apollo.

"Ben de bunu bilmek isterim," dedi Alfie sakın bir şekilde.

"Bir rahibe ile konuşmak istiyorsan, onun rahibi aracılığıyla konuşursun," dedi Aron.

"Neden?" diye sordu Apollo.

"Kural böyle," diye cevapladı Aron.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" Aron başka bir şey söylemeyince Apollo sordu.

"Go'Ella'dan bir veya daha fazlasının Kral Mars ile konuşarak, kötü muamele gördüklerini veya gördüklerini paylaşacaklarından korkuyorlar," dedi G'Ry ve tüm gözler ona çevrildi.

Herkesin dikkatini çektiğinde konuşmasını bitirdi.

"Go'Doan tarafından kötü muamele gören sadece bu Ayaklanma değil." "Ry," diye tükürdü Aron. "Sessiz olsan iyi olur."

Ry yavaşça dikkatini Aron'a çevirdi.

"Böyle bir zamanı hiç görmedim. Sıkıntı ve keder dolu bir zaman. Tehlike ve saldırganlık dolu bir zaman. Sessiz kalmanın en kötü olduğu böyle bir zaman," diye cevapladı Ry. "Paylaşabileceğimiz şeyler var, Aron. Yardımcı olabileceğimiz yollar var. Bildiğin gibi, bu bizim tutumumuz olmalı diye ısrarcıydım. Ve şu anda, riskler bu kadar yüksekken, temelde hatalı bulduğum bir stratejinin parçası olmaya devam edemeyeceğimi anlıyorum."

"Cezalandırılacaksın," diye uyardı Aron.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Ry.

"Sen kovulacaksın," diye tehdit etti Aron.

Yaşlı adamın yüzünde derin bir endişe ifadesi belirdi, ancak kendini kontrol etti ve nefesini vererek, "Bu kadar önemli bir konuda, kendimi umursamaya izin veremem," dedi.

Aron koltuğundan kalktı. "Ben bu işe karışmayacağım."

"Luther, Florian," True kapının yanında duran adamlarına seslendi. "Aron'u odasına götürün ve ardından ona ve Go'Ella'sına Dome City'ye doğrudan gidecekleri askeri bir eskort ayarlayın."

"Şifacılarımıza ihtiyaç duyduğunda, vatandaşlarının Go'Da'ya girmesini istediğinde bunu pişman olacaksın," diye uyardı Aron, True'ya.

"Burada çok iyi üniversitelerimiz var," diye cevapladı True.

Aron, Ry'a baktı. "Bunu yaparsan, kutsal bir şeye saygısızlık etmiş olursun."

"Go'Bedi, Go'Vicee ve özellikle Go'Chas'ın buna katılacağını sanmıyorum."

"Tanrılar adına düşünmek sana düşmez," diye karşılık verdi Aron.

"Bu senin de değil, kardeşim. Ama yine de senin. Benim olduğu gibi. Tanrılarımızın bizi yönlendirdiğini hissettiğimiz yere, kalbimizin sesini takip etmekten başka seçeneğimiz yok," dedi Ry sessizce.

Aron, görünüşe göre cevap veremedi, çünkü odadan fırlayarak kapıyı arkasında çarptı.

"Doğru seçimi yaptın," dedi True, Ry'a.

"Sen de," diye ekledi Alfie, iki kelimesi True'nunkinden çok daha ağır basıyordu. Ry, Alfie'ye baktı.

"Seni hayret verici buluyorum. Eğer burada olmasaydın, başına gelenlerden kısa bir süre sonra..." Ry sözünü yarım bıraktı ama kısa bir süre sonra tekrar devam etti. "Cesaretim olur muydu bilmiyorum."

Alfie, True'ya baktı.

True, arkadaşının bunu ifade etmesine izin vermedi, bir ifadeyle bile. O "şey" ise True'nun haklı olduğuydu.

Yaşamak için çok şey vardı, katkıda bulunabileceği çok şey vardı, hatta bunlar gerçekleşene kadar hayal bile edemeyeceği şekillerde.

Dikkatini Ry'a verdi.

"Bize ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Size isimler verebilirim. Ancak, vereceğim isimlerin sadece Wodell, Airen ve Firenze'deki rahiplerin fısıltılarında duyduğum ve bu Ayaklanma ile bağlantısı olabilecek isimler olduğunu belirtmek isterim," dedi Ry.

"Bu uyarıyı dikkate alarak ilerleyeceğiz," diye cevapladı

True. Ry başını salladı.

"Ama şunu söyleyeyim, üçünün zaten... şey, ortadan kaldırıldığını biliyordum," dedi Ry ve True yorum yapmayınca devam etti, "Ve bu kışkırtıcılarla bağlantıları olduğu söylentileri vardı. Ve o zamandan beri bildirilenlerin bazılarının, hepsinin değil, isimlerini de duymuştum," dedi Ry.

True, doğru yolda olduklarını bilmekten memnuniyetle başını salladı.

Ry devam etti: "Bu Yükseliş, yaptığımız hataları ortadan kaldırmayacak, ancak Dome City'deki rahipler arasında bu konuyu nasıl ele alacakları konusunda büyük bir uyuşmazlık olduğunu da paylaşacağım. Bunların arasında, bu takipçileri saflarımızdan kovmak için çok daha agresif bir yol izlemek isteyenler de var. Bunun yanı sıra, Go'Ella'nın statüsünü değiştirmek için bir girişim için destek dalgası var. Bunların hepsini bilmeniz önemli."

"Not edildi," dedi True. "Hazine hakkında bir şey duydun mu?" Ry başını salladı.

True burnundan nefes aldı ve arkasına yaslandı.

"Bu nedenle sizinle paylaştıklarımı paylaşmıyorum," diye devam etti Ry. "Ancak, bu konuyu şu anda bu masaya getirmek benim için yeterince önemli. Az sayıda Go'Ella kayboldu."

True'nun bakışları Alfie'ye kaydı, sonra Apollo'ya ve ardından Farah'a yöneldi.

Farah, masaya dirseklerini dayayarak öne eğilmiş, Ry'a odaklanmıştı.

True, Ry'a geri döndü.

"Her şey Marian ile başladı. Çok zeki bir kadındı. Ben yaşlıyım ama onun çekici olduğunu görebiliyordum. O buradan," dedi Ry. "Yani Wodell'den. Aslen. O bunu kimseyle paylaşmadı ama sanırım daha önce atandığı bir rahiple bazı sorunları vardı. Ama bizim küçük ailemizde mutlu görünüyordu."

"Aile mi?" diye sordu Farah yumuşak bir sesle.

Ry omuz silkti. "Bize gelmeden önceki hayatlarından daha iyi ve umarım, en azından benimkiler, böyle bir hayat sunmayan hayatlar yaşadktan sonra huzur bulmuşlardır."

"Go'Ella ile ilgili rahatsız edici olabilecek pek çok konudan bahsediyorsun," dedi Alfie.

"Gerçekten de öyle," diye iç çekerek cevapladı Ry. "Ve bu Ayaklanma bastırıldıktan sonra, başıma ne gelirse gelsin, Dome City ile ilişkilerimizde, Go'Ella'ya yaklaşımımızı radikal bir şekilde değiştiren ve rahiplerin evlenip tek eş alabilmelerini sağlayan yeni bir ideolojiyi araştırmayı önceliklerinizden biri haline getireceğim. Ve umarım, bunu araştırdıktan sonra, ona güçlü bir destek vereceksiniz."

Bu yeni bir haberdi ve onu ilgilendirmiyordu, ama kesinlikle bu konuyu araştıracaktı.

Eninde sonunda.

"Bunu araştıracağım," diye söz verdi True.

"Endişelenecek çok şeyin var," dedi Ry, bariz olanı dile getirerek. "Ancak, Marian'ın ortadan kaybolması, onun ardından diğer bazı Go'Ella'larımın ve birkaç kişinin daha ortadan kaybolması, bunların bu dönemde gerçekleşmesi... Bu durum beni tedirgin ediyor." Derin bir nefes aldı. "Evet, Ekselansları, bu beni tedirgin ediyor."

"Ve onu bulmak istiyorsun," dedi Farah.

Ry başını salladı. "Onun için endişeleniyorum. Annesi hastaydı. Sık sık ona bakmaya giderdi. Ama bir keresinde gitti ve geri dönmedi. Aron haksız değildi. Dinimizin en saf anlamıyla, Go'Ella'mızı korumak rahiplerin sorumluluğundadır. Sizi temin ederim ki çoğu kişi bunu çok ciddiye alıyor. Ben de onlardan biriyim. Ama zamanla bu kavramın anlamı bozuldu. Bu konuda samimi tartışmalar yapıldığını bilmek beni mutlu ediyor. Çünkü zaman yaklaştı."

Masadakiler ona baktıklarında, Ry işaretini aldı ve ayağa kalktı.

"Parşömen ve kalem bulacağım. Sonra da beni kabul ederlerse evime gitmeliyim."

"Aksanın, Go'Doan'a bağıllık yemini etmeden önce Airenzian olduğunu gösteriyor?" diye sordu True.

Ry başını salladı.

"Her ne olursa olsun, dönüşünde başına bir şey gelirse burada kalabilirsin," dedi True ve Farah'ın onaylayan bakışlarının profilini ısıttığını hissetti.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Ry başını eğerek. Başını kaldırdı ve "Bir parşömene bakmam gerekiyor," diye mırıldandı.

Ve bununla birlikte odadan çıktı.

Kapılar arkasından kapandığında Alfie, "Mars, Go'Ella'dan bir şey öğrendi mi?" diye sordu.

"Duymadım. Ama öğrenirse, paylaşacaktır," diye cevapladı True.

"Serena? Tor?" diye sordu Alfie.

"İki gün önce, The Rising'e bir adam yerleştirdik. Daha fazlasını isterdim, ancak onun elde edebileceği bilgiler zaman alacak ve bu arayışın çok tehlikeli olacağından korkuyorum. Ama onlar devam ediyorlar."

"Mar-el'den haber var mı?" Alfie devam etti.

"Korsanlarla ilgili bir sorun var," dedi True. "Aramus bir zirve toplantısı düzenliyor."

Alfie başını salladı ve devam etti. "Airen?"

Evet, danışmanı yeni görevini kabul etmişti. Tüm kalbiyle.

True bu duruma sevincini bağırarak göstermedi.

Alfie'ye dönmeden önce, haberleri paylaştığı Farah'a baktı.

"Gallienus, eşlerinden birine tecavüz ettiği için tutuklandı. Mahkemeyi bekliyor."

"Tanrılar adına," diye mırıldandı Alfie, sonra kıkırdamaya başladı.

True, Farah'ın parmaklarının dizine dolandığını ve sıkıca sıktığını hissetti, Alfie'nin gülmesini görmek onu çok mutlu etmişti.

"Farah ve benim, Silence ve Mars ile Aramus ve Ha-Lah'ın düşünlerine katılmamızı çok istiyorlar ve bu konuda ısrarcı davranıyorlar. Duruşmadan sonra bu konuyu hızla halletmek niyetindeler. Farah ve ben kaçabiliriz, gemiyle sadece birkaç gün sürer, Ha-Lah da öyle. Ama korkarım ki onlar kaçamayacak..." Bu güzel günü gölgeleyebilecek bir konuyu gündeme getirmek istemediği için sözünü yarım bıraktı.

Ama Alfie kararlı bir şekilde konuyu devam ettirdi. "Kendi ihtişamınız." "Alfie," diye mırıldandı True.

"Kaçmalılar," dedi Alfie, konuyu dolaylı yoldan ele alarak.

Ve g n n keyfi ka madı.

"Bu akıllıca olur," diye cevapladı True. "En azından bu yapılmış olacak, Canavarı yenecek ittifaklar resmileştirilmiş olacak."

Bunun  zerine Apollo bo azını temizledi, aya a kalktı ve "Ry'ı bulup o isimleri alaca ım" dedi.

True ona başını salladı.

Apollo ayrıldıktan sonra Farah yine dizini sıktı. "İlerleme var," dedi.

O da ona g l msedi. "İlerleme."

"Go'Ella meselesi hakkında endişelerim var," dedi. "Benim de  yle, tatlım, ama bu beklemek zorunda."

D ş nceli bir ifadeyle, "Marian konusunda da endişelerim var," dedi.

Onun o Go'Ella'ya odaklanması tuhaftı ve True ona bu konuyu sormak istedi, ama Alfie konuşmaya başlayınca sormadı.

"O lanet odadan  ıktı ım i in  ok mutluyum True, ama geri d nmem gerekiyor.  alışmam gereken sopalar var."

Ah, evet.

İlerleme.

Ve umut.

"O zaman bunu halledelim, olur mu?" True cevapladı.

Alfie,  oktan ona do ru gelen Wally ve Bram'a baktı. True bunu izlemedi.

Sevgilisine baktı.

"G zel bir g n," dedi ve g zlerinin mutlulukla parladı ını tekrar g rd . "Sonunda," diye onayladı.

Sessizlik Kraliçesi

Güvenilirlerin Muhafızları Salonu, Ateş Şehri

FIRENZE

Kucağımda sıkıca tuttuğum bebeğin kafasındaki koyu renkli tüylerin kokusunu derin derin içime çektim.

Ve gözlerimi kapattım.

"Kokuları çok güzel, değil mi?" diye sordu Nyx.

Gözlerimi açtım, arkadaşşıma baktım ve gülümsedim.

"Başka hiçbir koku bu kadar güzel değil," diye cevapladım.

Ama bu doğru değildi. Bir tane vardı.

Kocamın kolonyasının kokusu.

Ancak son zamanlarda bu kokuyu pek almamıştım.

Aslında, hiç almamıştım.

"Her şey yolunda mı, kraliçem?" diye sordu Zosime, gündüz yatağının parlak minderlerine uzanmış, hamileyken olduğundan daha parlak görünüyordu.

Ancak, endişeli görünse de yüzü ışıldıyordu ve bana nazik bir bakış attı.

Yalan söylemek için kendime güç vermek amacıyla yine koyu renkli bebek tüylerinin kokusunu içime çektim. "Her şey yolunda. Lütfen bana kraliçeniz diye hitap etmeyin. Biz arkadaşız."

"Sana kraliçem diye hitap etmeyi çok seviyorum," dedi Zosime neşeli bir gülümsemeyle. "Ama kocam sana çok kızgın."

Endişeyle gözlerimi kırptım. "Tanrı aşkına, neden?"

"Ona tamamen yeni bir gardırop ihtiyacım olduğunu söyledim," diye cevapladı, çenesini elbiseme doğru eğerek.

"Fire City'deki, hatta tüm Firenze'deki kocalar ve babalar seni lanetliyorlar, Silence," diye araya girdi Nyx. "Ama tüccarlar öyle değil. Düşününden bu yana ipek kumaşlara büyük talep var, dönüşünden bu yana sergilediğin tüm o süslü kıyafetlerden bahsetmiyorum bile."

Bu, Firenze'nin durumuna benim katkım olurdu.

Kadınlar yeni elbiseler istiyor ve hayatlarındaki erkekler de bu yüzden beni lanetliyor.

"Belki de mücevherli bir sütyen denemeliyim," diye mırıldandım, utançtan ölmeden bunu başarabilir miyim diye merak ederek.

"Hayır, olduğun gibi kal, çünkü sen *çok güzelsin*," dedi Zosime.

Hayır, öyle demesi doğruydu.

"Elpis'in geri döndüğünü duydum," dedi Nyx, diğerinin benim için pek rahat olmadığını hissettiğini tahmin ettiğim için konuyu değiştirdi.

Bu da onu sevimli yapıyordu.

Ya da zaten olduğu halinden daha güzel.

"Evet," diye onayladım. "Mars onu çağırırdı."

Bunu kocamdan değil, Elpis'in sekreterinden öğrenmiştim.

"Ama daha dün ondan bir mektup aldım," dedim onlara. "Ve içinde güzel haberler vardı. Farah ile barıştıklarını yazmıştı."

Zosime Firenzii dilinde "*harika*" diye mırıldandı, Nyx ise bana mutlu bir şekilde gülümsedi.

Bana gelince, Mars'ın onu neden çağırdığını düşünmeme izin vermemiş olsam da, Elpis'in geri döneceği için olduğu kadar bu haberden de çok sevindim.

Onlar yakındı. Aralarında büyük bir sevgi vardı.

Kendime söylediğim tek şey buydu.

Onun geri dönmesine sevindiğim için kendimi bencil hissettim. Farah'ın annelik sevgisine benim (ve True'nun) çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Ama ben klanlar, kabileler ve davetlerle boğuluyordum ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir Firenz kutlaması yaklaşıyordu, ancak Elpis'in sekreteri, sarayda bununla ilgili bir şeyler planlamam gerektiğini defalarca söyledi.

Ve kocama soramazdım.

Nyx ve Zosime'ye de soramazdım, çünkü neden bunu kocama sormadığımı merak edebilirlerdi.

Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyordum.

Yapmamam gereken şey, yine Zosime'ye gidip kızının başını koklamak ve sahip olmadığı zamanı boşa harcamaktı, çünkü masamda oturuyor ya da çiçek siparişi veriyor (ya da benzeri bir şey) olmalıydım.

Ama yine de, umduğum gibi kendimi daha iyi hissetmeme rağmen, Zosime'nin evindeydim, kızının başını kokluyor ve arkadaşlarımla birlikteydim.

Birinin, benim de bir anneye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdi, çünkü her bakımdan ben de annemi kaybetmiştim.

Bunu aklımın bir köşesine ittim, ama bunu yaptığımda, düşünmem gereken diğer her şey ön plana çıktı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama gitmeliyim," dedim. "*Miet* ile yapmam gereken şeyler var. Onu tutmak ister misin?" diye sordum Nyx'e, bebeği kollarımda sallayarak. "Yoksa annesine geri vereyim mi?"

"Ben." Nyx iki elini bana doğru uzattı.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, değerli bebeği Nyx'e verirken kendimi yoksun hissettim ve Nyx'in bebeği şımartmasını izledim, arkadaşım ve kocasının da yakında bir aile kurmalarını umarak.

Bunu yaptıktan sonra Zosime'ye dönüp "Ona isim verdiniz mi?" diye sordum.

Zosime gizemli bir gülümsemeyle, "*Miet'ten* bir gün önce isim koyma törenini yapmaya karar verdik" dedi.

İsim koyma töreni mi?

"Bu, evet demek, sadece bize söylemeyecek demek," diye ekledi Nyx.

Zosime'nin bakışları kızına düştü ve yumuşadı. "O, şimdilik Guard ve benim için."

Bunda güzel bir yan vardı, çünkü Zosime çeşitli misafirleri ağırlıyordu ve hepsi kızına aşık oluyordu, bu yüzden Guard ile onu paylaşmak zorundaydılar.

Ama bir çocuğun adı kadar hayati bir şeyi, başkalarına sunmaya uygun gördükleri ana kadar kendilerine saklayabildiler.

Mars ile tekrar konuşursam, bunu onunla da yapmak isterim. Ya da o benimle konuşursa.

Veda ederken (aptalca) oyalanıp durdum, sonra kapıda Kyril ile karşılaştım ve atıma binmeme yardım etmesine izin verdim.

Dört kişilik abartılı muhafızlarım önümüzde, on kişilik muhafızlarım arkamızda düzenli bir şekilde saraya geri dönüyorduk ki, o şöyle başladı: "Kraliçem..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sözünü kestim ve kırmızı parke taşlarının üzerinde bana el sallayan küçük kıza gülümseyerek cevap verdim, annesi ise reverans yapıyordu.

"Arkadaşlarınla bu konuyu konuştun mu?" diye ısrar etti Kyril.

"Bunun hakkında da konuşmak istemiyorum," diye cevap verdim ve bana doğru eğilmeden önce gözleri ile temas kurduğum bir adama çenemi eğdim.

Daha fazla gülümsedim, eğildim, başımı eğdim ve birkaç çocuğa el salladım, sonra Kyril, "Mars onları görmezden geliyor," diye bilgilendirdi.

"Ben Mars değilim, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Bundan sonra sessiz kalacağım," diye homurdandı Kyril. Kahretsin.

Kötü ruh halimi ona yansıtmış olduğum için kendimi kötü hissettim. Bu doğru değildi.

Ve daha da kötüsü, onun sessiz kalması, düşünmek istemediğim şeylerin zihnimi meşgul etmesine neden oluyordu.

"Bana *Miet*'i açıklayabilir misin?" diye sordum Kyril'e.

"Kocan açıklayabilir," diye cevap verdi.

Ondan sonra saraya kadar olan yol boyunca sessiz kalan bendim. Ancak, atımdan inmeme yardım ettiğinde, "Sessizlik..." diye başladı.

Gözlerine baktım. "İlk evlendiğinde, bunun ne kadar kolay olduğunu bana anlatırsan sevinirim. O zamana kadar..."

Daha fazla bir şey söylemedim ve yanından geçip merdivenleri çıktım ve kendimi hazırladım, çünkü sarayın sorumlusu Francesco ya da Elpis'in sekreteri Angelo'nun, eşiği geçtiğim anda beni sıkıştıracağını biliyordum.

Bu, o gece ve önümüzdeki haftalarda kimlerin misafir olacağı, bizimle yemek yiyecekler ise onlara ne ikram etmek istediğim, Mars ve benim Sheeonee'ye tırmanıp bir klan üyesinin kuzeninin düğününe katılmayı kabul edip etmeyeceğimiz gibi çeşitli sorular ve cevap taleplerini içerecekti.

Yanılmamıştım.

Francesco (Angelo geride kalmış, endişeli bir şekilde bakıyordu) neredeyse üzerime atladı.

"Majesteleri," dedi Firenzii dilinde, çünkü benim dilimi çok az konuşuyordu. "Kral, çalışma odasında sizinle görüşmek istiyor."

Kalbim yerinden çıkacak
gibiydi. Mars beni görmek
istiyordu.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, Francesco benden bir şey talep etme hakkını kazandı.

Bu, Mars'ın özür dilemek istediği anlamına geliyordu, eminim.

Öyle olacağını biliyordum ve bu anlaşmazlığın sonunda sona ereceği, bizim yatağımıza, evliliğimize, *bana* geri döneceği için çok mutluydum. Francesco'ya parlak bir gülümsemeyle baktım.

"Hemen yanına gideceğim," dedim. "Teşekkür ederim."

O, benim parlak gülümsememe şaşkın bir şekilde baktı (ve onu suçlamadım, son zamanlarda pek parlak davranmamıştım), tekrar selam verdi ve ben Angelo'nun yanından, onu şaşkına çeviren başka bir parlak gülümsemeyle geçip gittim.

"Birazdan yanına geleceğim," dedim ona hareket halindeyken, artık Mars'a sorular sorabildiğim için, Angelo'ya cevaplar verebilecektim. "Ya da mümkün olduğunca çabuk."

Ve bunun çok erken olmaması için dua ettim, çünkü benden özür diledikten sonra, çalışma odasındaki halılarda beni becermesine izin verecektim.

Sonra koridorda koşarak ilerledim, (şimdilik) gülümsememi bastırarak, ve çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördüğümde sandaletlerim havada süzülüyor gibi hissettim.

O kadar acele ediyordum ki, onun kahkahasının gürültüsünü duyduğumda yavaşlayamadım (ya da duramadım), ama onun kapısına dönmeden birkaç adım önce.

Böylece, orada durdum ve onu masasının önüne yaslanmış, başını geriye atmış, odayı dolduran zengin mizah sesiyle gördüm.

Ve önünde, sandalyede oturan, kesinlikle büyüleyici bir Firenzli kadın vardı.

Kalın, koyu renkli saçları vardı ve sütyen giymiyordu, bunun yerine (göğüslerinin altında kesilen) kısa kollu bir üst ve koyu mor şifon dökümlü turuncu saten etek giyiyordu.

Tüm bunlar püsküller, boncuklar ve payetlerle süslenmişti. Ancak kalçalarında, tamamen *şeffaf* olan mor mücevherli şeritlerle süslenmiş üçgen paneller vardı.

O muhteşemdi. O *görkemliydi*.

Ve kocama beyaz, göz kamaştırıcı ve *açgözlü* bir gülümsemeye bakıyordu.

Ben uzaklaşmak üzereydim ki, başını omzunun üzerinden çevirip kanatlı kaşlarını kaldırdı.

"Bu bizim küçük kraliçemiz mi?" diye sordu.

Küçük kraliçemiz mi?

Mars gülmeyi bıraktı ve bana baktı.

"Aynen öyle," dedi, çenesini bana doğru kaldırarak. "Sessizlik, gel Ines ile tanış. Farah'ın kuzeni."

Yavaşça odaya girdim.

Ines de aynı yavaşlıkla ayağa kalktı ve fark ettim ki, bana yapılan tüm selamlamalara ve reveranslara karşılık, o hiçbirini yapmadı.

Gözleri baştan aşağı beni süzdü.

"Ve tüm söylentiler doğruymuş," dedi. "Çünkü kraliçemiz giysiler konusunda oldukça yetenekli."

İnsanların giydiğim kıyafetler hakkında bu kadar çok konuşmamalarını gerçekten dilerdim.

Bununla birlikte, o sabah Tril'den soluk pembe ipek elbiseyi getirmesini istediğimde, o da anlamlı bir bakışla karşılık verdi.

Omuzlarımdan üzerinden geçen iki ince askıdan, göğüslerimi örten kumaşlar sarkıyordu ve aralarında çok derin bir dekolte vardı. Kumaşlar, aynı kumaştan yapılmış bir kemerle vücuduma tutturulmuştu.

Arkası açıktı. Arkamı örten ipek, ön tarafı tutan dört ince askı ile yerinde tutuluyordu.

Ve sabahlık gibi giydiğinizde, iki yan ön tarafta birleşiyordu, yani yürüdüğümde bacaklarımın büyük bir kısmı ortaya çıkıyordu.

Saçımı üstte bukeler halinde topladım ve üzerine minik inci taneleri takılı altın zincirler geçirdim.

İpek kumaş vücuda yapışıyor, elbise de oldukça açık saçık, dikkat çekmek için tasarlanmıştı. Ve kocam çalışma odasında güzel bir kadını ağırlıyordu.

Mars'ın masasının önündeki iki sandalyenin arasına geçtim ve ona baktım, bilinçli düşünmeye başladığımdan beri belki de milyonuncu kez boyumun kısalığından şikayet ettim.

"Ines," dedim. "Farah'ın ailesiyle tanışmak çok güzel."

"Senin kraliçen," diye tuhaf bir şekilde cevap verdi.

Onun sözlerini anlamadım.

Ama Mars'ın buna verdiği tepkiyi hissettim. Ines de öyle.

Böylece, ona büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, Mars. Tabii ki, o *benim* kraliçem, ama o Dellish'li, yani bir anlamda bizim Farah bizim değil, onun."

"Bir kraliçenin kraliçesi yoktur, Ines," dedi Mars sert bir sesle ve o anda onun sözlerini tam olarak anladım.

Böylece, öfkeyle savaştım.

Çenesini davetkar bir şekilde eğdi ve "Tabii ki" diye mırıldandı.

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?" diye onların konuşmasına karıştım. Ines bana baktı. "Oh, bilmiyorum. En azından *Miet'e* kadar." "Bu akşam bizimle yemek yiyeceksiniz tabii ki," diye davet ettim.

"Evet, tabii ki, Mars zaten bana sordu."

Başımı geriye ve yana eğerek ona baktım, o da burnunun ucundan bana bakıyordu.

Boş boş.

Bu, onun en sevdiğim ifadesi değildi, ama kavgamızdan beri (onu gördüğümde) bana gösterdiği tek ifade buydu.

"Peki," dedim, dikkatimi tekrar Ines'e çevirerek. "Francesco'ya bu akşam masamıza şeref vereceğini söyleyeceğim. Ama o zaman seninle tanışmam gerekecek, Ines. Bir arkadaşımı ziyaret etmek için uzaktaydım ve görevlerimi yerine getiremedim. Eminim sekreterim beni masama oturtmak için can atıyordur."

"Ne kadar olağanüstü," diye mırıldandı. "Floransa'da şimdiden arkadaşlar edindin mi?"

Neden böyle bir şey söylediğini merak ederek gerildim ve sıkı dudaklarımdan zorla bir cevap çıkardım. "Evet."

"Hmm, ben yeni bir gelin olarak çok farklı uğraşlar içinde olurdum," dedi.

"Evet, ama sen evlendiğinde, aynı zamanda yeni bir kraliçe de olmayacaksın," diye karşılık verdim. Gözleri öfkeyle parladı.

"Akşam yemeğine kadar," diye mırıldandım, bakışlarımı Mars'ın göğsüne çevirdim ve mırıldanmaya devam ettim, "Kralım."

Sonra dönüp odadan çıktım.

Kararlı adımlarla koridorda yürüdüm, Angelo'nun gözlerine baktım ve neden bana gelmediğini merak ettim, çünkü beni çalışma odamda görmek istiyorsa, odam Mars'ın odasının tam karşısında idi.

Yine de beni görünce rahatlamış görünüyordu.

Tril merdivenlerden aşağıya, giriş holüne doğru sendeleyerek inene kadar böyle devam etti.

"Sessizlik!" diye bağırdı. "Demek buradasın. Biraz zamana ihtiyacım var." Angelo'nun yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

İkisi arasında, merdivenlerin dibinde durdum. "Çalışma odama gitmem gerek, Tril."

Orada ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

"Sen..." Koridora baktı, sonra bana, tekrar koridora ve tekrar bana. "Kral Mars'ı görmeden önce seni yakalamamış mıydım?"

"Hayır, yakalamadın," dedim

ona. Beni inceledi.

Sonra Angelo'ya dönüp "Bir dakika" dedi. Bakışları bana yöneldi. "Kraliçem, gerçekten..."

Cümlesini bitiremedi, çünkü Tril elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. "Bir dakika," dedim Angelo'ya ve onu takip ettim.

Sadece merdiven sahanlığına kadar gitti, sonra bizi durdurdu, bana döndü ve diğer elimi tuttu.

Sonra gevezelik etmeye başladı.

"Personel, sana bunun önemsiz bir şey olduğunu bilmeni istedi. Olan oldu. Bitti. Hiçbir anlamı yoktu. Aslında, onların anlattıklarına göre, o kızdan hoşlanmıyordu bile."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

"Neden bahsediyorsun?" "Mars
Kralı'nın yanındaki o kız." Midem
düğümlendi.

"O sorun çıkarıyor," diye devam etti Tril. "Bu yüzden bana seni uyarmamı söylediler.
O Farah'ın tam tersi. Hatta bir yerlerde bir cadının, karanlığı ve aydınlığı ayırmak için
şafağı bozduğu söyleniyordu, çünkü ikisi aynı gün, neredeyse aynı saatte, şafakta
doğmuşlardı. O aşağıda ilk doğan, sonra Farah. O aşağıda karanlık. Farah ise aydınlık."

Söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

*Olay oldu. Bitti. Hiçbir anlamı yoktu. Aslında, onların anlattıklarına göre, o
kızdan hoşlanmıyordu bile.*

"Sessiz ol," diye ellerimi salladı, "beni dinliyor musun?" Ona
odaklandım.

"*Miet'in* ne olduğunu gerçekten bilmem
gerekiyor." Bana baktı.

"Bu çok önemli, Tril," diye devam ettim. "Nedir? Nasıl kutlanır? Geçmişte *Miets'te*
sarayda neler oldu? Personelle sorabilir misin?"

Bu benim aklıma gelmemiştii.

Ama yine de, Tril'e bu tür şeyleri açıkça anlatacaklarını sanmıyordum, ayrıca
kraliçeyle ilgili her şeyle boğulmuş durumdaydım.

"Evet, Silence, ama..." Başını yana eğdi. "Aşağıdaki kadınla bir sorunun yok, değil
mi?"

Ben.

Öyleydi.

Değil.

Kocam *çalışma odasında* eski sevgilisini ağırlıyordu.

Ve beni onunla tanıştırmak için benim de orada olmamı "istemişti".

"Mars'a güvenebilirim," dedim.

"Elbette güvenebilirsin," diye onayladı Tril. "Ama o sorunlu biridir, sevgilim.
Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, bilmiyorum. Dahası, şu anda Kral Mars ile
pek iyi geçinemiyorsun."

Bunu hatırlatmasına gerek
yoktu... Şu anda.

Ya da hiç.

"Mars'a güvenebileceğimi biliyorum," dedim.

Ve bunu bildiğimi hissettim.

Farah'ın kendisinden üstün olduğunu ima etmesinden memnun olmadığı bir gerçek vardı.

Biliy

oru

m.

Ancak bunun dışında...

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Tril, ellerimi sıkarak.

"Öyleyse Tril, *Miet*. Ayrıca, klanlar ve kabileler hakkında öğrenebileceğin her şey. Kimler müttefik, kimler değil. Mars'ın favorileri. Elpis'in favorileri. Her şey. Her şey."

"Tabii, elbette." Beni dikkatle süzdü. "Ama sevgilim, bunları Mars'a sorabilirsin."

"Her şeyi bilmek iyidir, özellikle de hizmetçilerin dedikodularını."

"Bu da demek oluyor ki, bunları en iyi bilen kişi Mars olmasına rağmen, ona sormaya niyetli değilsin, ayrıca ikinizin aranızdaki sorunları çözmenin zamanı da gelmişken."

"Konuşacağız, eminim," diye onu teselli ettim.

"Ne zaman?" diye sordu. "Altı gündür senin yatağında yatmıyor."

Bu hatırlatmaya da ihtiyacım yoktu.

"Tril, yapmam gereken işler var," diye cevap verdim.

Elleri ellerimi sıkıca tuttu. "Sessiz ol, son birkaç gündür kendinde değilsin."

—

"Tril!" diye bağırdım. "Yapacak işlerim var," ellerimi onunkilerden çekerek,

"*yapacak işlerim var.*" O bir adım geri attı.

Hemen pişman oldum.

"Tril," diye fısıldadım.

"Evet, yapman gereken işler var. Sonuçta sen kraliçesin," dedi ve dönüp Eteğini kaldırıp merdivenlerden yukarı koştu.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Kocamın çalışma odasından koridora kadınsı bir kahkaha sesi geldi.

Sandaletlerimi giyip merdivenlerden aşağı indim.

"Çalışma odama," dedim Angelo'ya.

Ve ben öncülük ederek, üzülerek Mars'ın yönüne doğru ilerlerken, gerçekten de düşündüm. Angelo, Elpis'in sekreteriydi.

Ona ne yapmam gerektiğini sormamak için hiçbir neden yoktu.

Ben Dellish'tim. Yeni bir eştim. Yeni bir kraliçeydim. Hiçbir rehberlik olmadan bu role atandığımda ne yapacağımı sihirli bir şekilde bilemezdim.

Ve amcamın Carrington'a yaptığı gibi, bana yakın olmayan veya ailemden olmayan birine bağımlı olmak istemememe rağmen, bunun bir yolu olmalıydı.

Şimdilik.

Vardığımızda, kocamın çalışma odasına bakmadım. Kendi odama döndüm ve "Kapıyı kapat" emrini verdim.

Angelo itaat etti.

Sonra, neden koridorda beni beklediğini dolaylı bir şekilde açıkladı.

Sanki kadının (ya da Mars'ın) doğüstü bir işitme yeteneği varmış gibi fısıldayarak, bana Ines'ten bahsetti ve diplomatik bir şekilde ona karşı çok dikkatli davranmam gerektiğini ima etti.

Bunun iyi bir yanı vardı.

En azından personelin beni eğitmeye istekli olduğunu öğrenmiştim.

"PEKİ, HATIRLIYOR MUSUN...?"

Hay *aksi*.

Bu kadın, Triton tarihinin en iyi hafızasına sahipti.

Parmaklarımla ileri geri çevirdiğim şarap kadehimin sapını inceledim.

Piccola saçımın bir tutamına asılmıştı.

Mars'ın derin sesi, Ines'in şu anda hatırladığı şeye yanıt olarak bir şeyler mırıldandığını duydum, çünkü Ines'in Mars ile ilgili pek çok anısı vardı.

Onlarca.

*Sayı*sız.

On dakika daha onların anılarının işkencesine (ya da onun anılarının, çünkü Mars pek bir şey söylememişti) katlanmaya karar verdim, sonra ertesi gün yoğun bir günüm olduğunu söyleyip, iyi geceler diledim ve odama gittim.

"Peki, susacak mısın?"

Uzun süren akşam yemeğimizin sonunda ilk kez duyduğum sesi beni şaşırttı ve ona baktım.

"Anlamadım?" diye sordum.

"*Miet* için orgilere katılacak mısın?"

Ona göz kırptım.

"Hayır," dedi Mars.

Orji mi?

Angelo orgiler hakkında hiçbir şey söylememişti.

Miet hakkında soru sorduğumda yüzü endişe verici bir şekilde kızarmıştı, bu da beni şaşırtmıştı, çünkü o zaman hasatın kutlaması olduğunu, yani mahsulün anlamını paylaşmış ve bol miktarda yiyecek tüketildiğini ve içki içildiğini açıklamıştı.

Ama orgilerden hiç bahsetmemişti.

"Oh, çok yazık. İkinizin de orada olmasını ummuştum," diye mırıldandı, sanki somurtuyormuş gibi görünüyordu. Hemen neşelendi, ama bunu kedi gibi yaptı ve sonra Mars'a sordu, "Hatırlıyor musun, ne zaman...?"

"İnes," diye homurdandı Mars.

"Ne?" diye sordu, sahte bir masumiyetle.

"Eğer karımın önünde, benim düşündüğüm şeyi söylemeyi planlıyorsan, bir kez daha düşünmeni tavsiye ederim," diye uyardı.

Kadın ona göz kamaştırıcı bir
gülümseme attı. Boğazıma bir
şey düğümlendi.

Onlar... Bir

seks

partisinde...

Piccola cıvıladı.

Ayağa kalktım.

"Lütfen, bu buluşmayı daha fazla bölmeme izin vermeyin," dedim, doğrudan *ona*. "Bir süre ayrı kaldığınız açık, ama bir zamanlar *çok yakındınız* ve ortak anılarınızla bağ kurmak istiyorsunuz. Bunları *ayrıntılı olarak* öğrenmeyi çok *isterdim*, ama yatmadan önce yazmam gereken bir sürü mektup var. Seninle tanışmak *çok güzeldi*, İnes. Farah'a senden bahsedeceğim, yazacağım mektuplardan birinde, bilirsin, kraliçeden *kraliçeye*. Şimdi, lütfen şehir gezintinin ve *Miet* kutlamalarının tadını çıkar."

Sonra Mars'a döndüm, ona doğru eğildim, Piccola saçımın buklesinden sallanıyordu ve ben onun sakalının ucunu avucumla yakaladım.

Kaşları yukarı kalktı.

Eğildim, ağzımı sertçe ağzına bastırdım, elinin belime dokunduğunu hissettiğim anda zarif olmayan bir şekilde doğrudum ve "Kralım" diye mırıldandım.

"Kraliçem," diye mırıldandı, gözleri dans ediyordu.

Gözleri kanlı bir şekilde dans ediyordu!

Ne küstahlık!

Ona sert bir bakış attım, döndüm, Piccola sallanırken neşeyle cıvıldıyordu ve İnes'e olabildiğince tatlı bir gülümsemeyle baktım.

"İyi geceler," dedim.

"Sana da iyi geceler," diye cevapladı, iğrenç bir sırıtışla.

"Kraliçem," diye gürledi Mars.

Ona döndüm.

Ama o bana hitap etmiyordu.

Ines'e bakıyordu. "Scusa?" diye sordu.

"Bildiğiniz gibi, Silence'a 'Ekselansları' veya 'Majesteleri' diye hitap edebilirsiniz," dedi Mars. "Ancak o size başka bir şekilde hitap etmenize izin verene kadar bu üç hitaptan birini kullanmalısınız. Konuşmamız sırasında bu hatayı yaptınız ve Silence çok nazik olduğu için sizi düzeltmedi. Bu görevi bana bıraktı."

Ines'in yüzü sertleşti ve bana saygıyla, "Sana da iyi geceler, kraliçem," dedi.

"Mm," diye mırıldandım ve soluk pembe ipek elbisenin dalgaları arasında odadan kaçmaya başladım.

Mars, "O elbiseyi çıkarma," diye seslenmeden kapıya ulaşamadım.

"Anlamadım?" diye sordum, ona dönerek.

"O elbiseyi çıkarma," diye tekrarladı kocam. "Ben çıkaracağım."

Yanaklarımın kızardığını hissettim, gözlerim kısıldı ve sonra tekrar döndüm ve (umarım) odadan çıkarken zarif bir şekilde yürüdüm.

Saraya yapılan saldırının ardından Mars hiçbir riski göze almıyordu, bu yüzden salon muhafızlarla doluydu ve bu yüzden odama koşamadım.

Ancak, ne kadar uğraşsam da, tam olarak ağırbaşlı bir şekilde yürüyemedim.

Odamın kapılarına vardığımda, koştum.

Doğrudan giyinme odama, oradan da Tril'in odasının kapısını çaldım.

Tamam, kapıyı yumrukladım.

Zaman aldı ama sonunda açtı.

"Yatmaya hazırlanmaya hazır mısın, kraliçem?" diye sordu düz bir sesle.

"Mars ile kavga ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum, *Miet*'in ne olduğunu bilmiyorum, Elpis'in gelmesine en az bir hafta var ve... ve... sana anlatmadığım daha pek çok şey var, kafam çok karışık."

O odaya girerken haklı öfkesi anında eridi ve "Seni yatmaya hazırlayalım, sonra bana her şeyi anlatabilirsin" dedi.

Anlatacak çok şey vardı, çünkü ona babam ve annemden bahsetmemiştim ve...

Bu düşüncelerle, içimi hoş olmayan bir his kapladı.

Onları zihnimin arkasına ittim ve başımı sertçe salladım.

"Hayır, Mars yakında burada olacak," dedim ona. "Ve bence... bence bu iyi bir şey, çünkü birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Biraz şeyi açıklığa kavuşturmadan önce biraz gevşetmeni önerebilir miyim?"

Mars ile rahatlamayı çok özlediğim için, rahatlama konusunu da aklımın bir köşesine ittim.

Ve bu düşünceleri gömmek için, Piccola'yı elimle sardım, saçımdan çektim, yanağıma soktum ve sonra Tril'e uzattım.

"Benim sevgilime benim için bakabilirsin."

"Öyle yapacağım," dedi Tril, Piccola'yı tutarak. "Ve Silence." Konuşmayı bitirince, "Ne?" diye sordum.

"O sana hayran," dedi sessizce. "Ne hakkında tartışıyorsanız tartışın, bunu unutmayın."

Nefes aldım ve karısını akşam yemeğinde eski sevgilisinin karşısına oturtan bir adamın nasıl bir hayranlık duyduğunu merak ettim.

Sonra başımı salladım.

O da başını salladı, elini kaldırdı, çenemi kısa bir süre avuçladı ve sonra odasının kapısına doğru yürüdü.

Orada durdu ve geri döndü.

"Ve ben her zaman ve sonsuza kadar burada seni dinlemek, sana yardım etmek, senin için her şeyi yapmak için varım," diye hatırlattı bana.

Gözlerimin yaşarmasını engellemek için dudağımı ısırdım. "Bunu biliyor musun?"

diye sordu.

"Biliyorum," diye cevapladım. "Ben de senin için aynısını yaparım."

"Bahçemde bir seks partisi düzenlemenin yolunu bulmam gerekmiyor," diye mırıldandı.

Eep!

"Ne?" diye sordum.

"Sonra konuşuruz, aşkım. Sana şans diliyorum."

Bana bir öpücük gönderdi ve kapısının arkasında kayboldu.

Kapıyı kapattıktan sonra kapıya bakakaldım ve sonra ne kadar zamanım olduğunu bilmediğimi ve bu yüzden kaybedecek zamanım olmadığını fark ettim.

Bu nedenle, kocam yanıma geldiğinde, yapmamız gereken konuşmanın nerede gerçekleşmesi gerektiğine karar vermem gerekiyordu.

Ve bunun yatak odasında olmaması gerektiğini anında anladım.

Acele etmedim (gelirse diye), ama oturma odasına giderken de oyalanmadım.

Ancak, o hemen gelmediği için kendimi durmak zorunda buldum.

Bunun yerine masasından parşömen, mürekkep ve kalem buldum ve bunları kanepeye götürdüm, Ines'e yazmam gerektiğini söylediğim mektupları yazmak için (gerçi bunları ertesi gün daha net bir günde yazmak daha iyi olurdu).

Bunu yaparken kendimi daha az telaşlı hissetmeye başladım ve öfkelenmeye başladım.

Çünkü görünüşe göre kocam, eski sevgilisiyle anılarını yad etmek için yaptığım samimi yetsiz daveti samimi olarak algılamıştı.

Ve aynı şekilde, görünüşe göre, anacakları çok şey vardı.

Kısa bir süre sonra, öfkelenmekten vazgeçip, dakikalar geçip de kocam bana gelmeyince ağlayacakmış gibi hissetmeye başladım.

Sonunda, onun bana gelmeye niyetli olmadığını ve belki de benim ona gideceğimi düşündüğünü fark ettim (geceleri nerede uyuduğunu bilmesem de, çünkü sormamıştım).

Ama bu olmayacaktı. Özür
dileyecek hiçbir şeyim yoktu.

Onun vardı.

Ve bu liste giderek uzuyordu.

O diktatörce davranmıştı.

Bana yaramaz bir çocuk gibi davranmıştı.

Benden uzak duruyordu.

Benden uzaklaşmıştı.

Ve beni *o kadınla* tanıştırmış ve akşam yemeğinde onunla birlikte oturmamı sağlamıştı. Belki de meseleyi hiç çözmeye niyeti yoktu diye düşündüm.

Ha-Lah'a yazdığım mektubu bitiremedim ve muhtemelen ertesi gün bunun pek bir anlamı olmadığını fark edecektim.

Mektubu bir kenara koymaya karar verdim ve bunu yapmak üzereydim ki, odamızın kapısı açıldı.

O tarafa baktım ve Mars'ın yatak odamıza doğru yürüdüğünü gördüm.

O ayağını çevirip bana doğru yönelmeden önce seslenmeye vaktim olmadı.
yola koyuldu.

Kanepeye oturdum ve onun yaklaşmasını izledim, sandaletli ayaklarının fayanslara vurmasının güçlü ritmini duyuyordum

O anda, bu ses tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı.

Girişten geçerek, "Mükemmel. Giysilerini ıkarmamışsın," dedi.

Kafamın titrediğini hissettim ve artık sakın değildim.

Aklını mı kaçırmıştı?

"Kralım..."

Bana ulaştı ve hiç vakit kaybetmeden parmaklarımdan kalemi aldı.

Onu önümdeki masaya fırlattı.

"Affedersiniz!" diye bağırdım.

Elimden yazdığım mektubun bulunduğu kitabı çekti ve kitap masaya gürültüyle düştü, parşömen ise havada süzölerek masanın üzerine kondu.

"Ne!" diye bağırdım.

Sonra o, yumruklarını kalalarımdan iki yanındaki yastıklara dayadığında donakaldım ve gözümün önündeki tek şey o oldu.

"Bana bir kez daha 'kralım' diye hitap edersen, kıcını bir hafta boyunca oturamayacak kadar kızartırım," diye alçak sesle uyardı.

Tüm bunlar...

"Sen benim kralımsın," diye ateşli bir şekilde karşılık verdim.

"Beni deneme, Silence. Karım bir haftadır bana kendini reddediyor ve ben hiç havamda değilim."

O...

O...

Havasında değil miydi?

Ve *beni kendisine* karşı *kendimi* reddetmekle suçluyordu?

Benden uzaklaşmıştı!

"Peki, tabii ki," diye tısladım. "Senin olanı al, *kocam*." Öfkesi bir sıcaklık dalgası gibi üzerime çöktü.

"Bu beni zorluyor," diye uyardı.

"Belki de seni eski sevgililerimden biriyle akşam yemeğine zorlamalıyım, böylece *zorlamanın* ne demek olduğunu anlarsın," diye karşılık verdim. "Hayır, dur. Unut gitsin. Seni zorlayabileceğim kimse yok."

"Onun klanı, benimkinden sonra benim krallığımdaki en güçlü klan ve o, baronun en büyük oğlunun ilgisini çekiyor, yani unvanı devralacak olan adamın. Bu yüzden, her ne kadar zehirli bir kadın olsa da, şu anda uğraşmak istediğim biri değil."

"Ama onu akşam yemeğine davet ettin," dedim. "Davet etmemek politik olmazdı."

"Bu, karının seni onun kadar yakından tanıyan bir kadının karşısında oturması gerektiği anlamına gelse de."

"Ines beni senin tanıdığın kadar yakından tanımıyor," diye homurdandı.

"Gerçekten mi, *Mars*?" diye sordum. "Bunun gerçekleşme ihtimali olmasa da, durumun tersi olsaydı nasıl hissederdin bir düşünmeni öneririm. Yani, *o kadınla* akşam yemeği yememi beklemek senin için ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlayamıyor musun?"

"Şimdi hakaretlerden bahsetmemiz iyi oldu, çünkü tartışmak istediğim başka bir konu daha var," diye karşılık verdi.

Cildimin yanmaya başladığını hissettim.

"Görüyorum ki, aramızdaki bu sorunu başlatan davranışın için pişmanlığını paylaşmak için buraya gelmedin," dedim.

"Davranışım mı?" diye sordu.

"Kavgamız sırasında söylediğim tek kelimeyi bile duymadın mı?" diye sordum.

"Oh evet, Sessizlik," diye uğursuzca fısıldadı. "Bazıları hala kulaklarımda çınlıyor."

Ona baktım.

Sonra ben de (sinirli değil, inanmaz bir şekilde) fısıldayarak cevap verdim: "Bana kızgınsın."

"Bu izlenimi sana ne verdi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"O evde... ondan bana karşı... en ufak bir sevgi belirtisi bile yoktu," dedim, kasıtlı olarak yavaşça.

"Yine de onu benimle karşılaştırdın," dedi keskin bir sesle.

"O evde... ondan *bana*... en ufak bir sevgi belirtisi bile yoktu." Mars'a ait her şey tamamen hareketsiz hale geldi.

Bunu
hissettim.

Hatta gördüm.

Ama bunu kaydetmedim.

"Ve o bana sadece verebileceği kadarını verdi." "Sessizlik."

"Yanılıyorum."

"Neyi yanlış anladın?" diye sordu sessizce.

Sorusu sanki sorulmamış gibi içimden geçip gitti. "Yanılıyorum. Haklı değilim. Ben bir entelektüelim."

"*Bellezza*..."

"Fare. Tesadüfi. Yararsız."

Yumruklarından biri koltuğun dışına çıktı, böylece elini benim altına kıvrılabildi.

çen

e. "Aşkım, bana odaklan."

"Orada, yapabilseydim gölgemde yaşırdım. Görünmemek için. bilinmek. Benden hiçbir şey beklenmemesi. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak. Gölgem benim her şeyimdi. Benim kurtuluşumdu. O olmasaydı, deliye dönerdim."

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sanki beni kollarına alacakmış gibi hareket etti. Ama ben ona doğru ittim ve "Hayır!" diye bağırarak uzaklaştım.

Ayaklarımla koşarken eteğime takılıp neredeyse düşüyordum. Sonra ona doğru döndüm ve geri çekildim.

O da doğrulmuş ve bana dönmüştü.

"Bana gelmeni istiyorum, Sessizliğim," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. "Ve bunca zaman *onun* bile olmadım mı?" diye sordum.

Sesi, daha önce hiç duymadığım bir tona dönüşmüştü, "Sessizlik, bana gelmeni istiyorum," diye tekrarladı.

"Artık neden gölgem olduğunu biliyorum, Mars," dedim ona. "Anladım. Neden yok olup gidebildiğimi anladım. Çünkü ben hiç var olmamalıydım."

"Sen vardın."

"Yoktum."

"Öyleydin, *mia bellezza*."

Ona doğru eğildim, içimde duygular kabardı, içimden kaynıyordu ve "*Yoktum!*" diye bağırdım.

O zaman bana saldırdı ve ben direndim, mücadele ettim.

Bunu yapmak zorunda kaldım çünkü kaçmam gerekiyordu, nereye gideceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim *kaçmam* gerektiği idi.

"Seninle savaşmayacağım, *amore*, ama seni boyun eğdireceğim," dedi Mars ve tam da bunu yaptı. "Ama sana zarar vermek istemiyorum, lütfen sakın ol."

Aniden, onun istediğini yaptım ve kendimi onun kollarında sıkıca tutulan buldum.

Yukarı bakıp endişeyle bana bakan yüzünü gördüm. "İnanıyordum," dedim ona.

"Neye inandın?" diye sordu.

"O... o... benimle birlikteyken onun için bir şeyler olduğunu." "Bu senin yükün değil, o iğrenç bir adam."

Yine, Mars konuşmamış gibi konuştum.

"Bunca zaman, bunca yıl, olmasını istedim."

"Elbette öyle istedin, sen bir kızdın ve onun senin baban olduğunu düşünüyordun."

"Bunca yıl, o varken beni hiçbir şey gibi hissettirdi." "Evet," dedi Mars kararlı bir şekilde. "Evet, Silence, hiçbir şey olan oydu." "Ama beni hiçbir şey gibi hissettirdi."

"Siktir," diye homurdandı. "Seni böyle hissettirmek istemedim, aşkım."

"Beni bir hiçmişim gibi hissettirdi."

"Sessiz ol."

"Hiçbir şey."

"*Piccolina*."

"Bir gölge," diye fısıldadım, gözyaşlarına boğulmadan hemen önce.

Onun kollarında yere yığılacaktım, ama o beni kollarında kaldırdı ve yatağımıza taşıdı.

Orada, beni sıkıca tutarak yatağa girdi ve ben onun tenine ağırlarken öylece tutmaya devam etti.

Bunu hissetmek istemiyordum.

Bunu babama vermek istemedim.

Ama kendimi durduramadım.

Mars tısladı, saçımı ve sırtımı okşadı, beni sıkıca sarıp bir bebek gibi salladı.

Ve ağlayarak uykuya dalmadan birkaç dakika önce, kocamın şöyle dediğini duydum: "Gölgen boş bir şey değil, kraliçem. Haklıydın. O bir armağan. Ve tanrılar bu kadar önemli, bu kadar güzel bir şeyi boş birine vermezler."

Kral Mars

Kralın Çalışma Odası, Doğu Kanadı, Catrame Sarayı, Ateş

Şehri FIRENZE

LORENZ, geç saat olmasına ve Mars'ın onu yataktan kaldırdığına emin olmasına rağmen, uyanık görünüyordu.

Ve Lorenz'in de geç kaldığı bir yataktı, Mars biliyordu, çünkü Go'Ella'dan öğrendikleri şeyler hakkında çok uzun bir tartışma yapmışlardı. Hiçbiri The Rising ile ilgili değildi, ama hiçbiri de iyi değildi. Bu, Silence onları terk ettikten kısa bir süre sonra Ines'i kazdıktan sonra oldu.

Lorenz'i doğrudan görmedi.

Mars masasının arkasında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Ve bunu vücudunu hiç kıpırdatmadan yapıyordu.

Pencerede gördüğü Lorenz'in yansımasıydı. "Mars?" diye seslendi Lorenz.

"Bu tür bir operasyon için bildiğin en iyi adamları seç ve hemen görevlendir."

"Ne operasyonu?"

"Arbor'un Lordu Johan Mattson'un mahvolmasını istiyorum."

"Kraliçenin babası mı?" Lorenz sözlü bir şokla sordu. Mars pencereden döndü.

Kralına bir bakış attıktan sonra Lorenz daha dik durdu.

"Mahvolmuş, Lorenz. Tamamen *mahvolmuş*. Onun için önemli olan, değer verdiği her şeyi *yok etmek* istiyorum. Ve bunu yaptıktan sonra, bunu ondan alanın ben olduğumu bilmesini istiyorum."

"Ona ne yaptı?" Lorenz, yüzü taş gibi sertleşmiş bir şekilde fısıldadı. "Onu değersiz hissettirdi."

Lorenz'in çenesindeki bir kas seğirdi.

Sonra çenesini eğdi ve "Yapılacak" dedi.

Ve başka bir şey söylemeden, Mars'ın kaptanı dönüp kapıdan çıktı. Mars pencereye döndü.

Dışarıda hiçbir şey görmüyordu, ama bunun nedeni karanlık olması değildi.

Tek görebildiği, camda yansıyan ikiz alevlerdi.

MARS, Sessizliğine döndükten ve onu tekrar kollarına aldıktan sonra o gece bir an bile uyumadı.

Ve böylece, o sabah o uyandığında uyanıktı.

Çenesini eğdi ve kadının yüzünü göğsüne sürmesini izledi, sonra kadın hafifçe uzaklaştı, uykulu gözlerle ona baktı ve sonra başını geriye eğerek gözlerine baktı.

Gözlerindeki gümüş rengi, sevgiyle sivilaşp değişti ve pişmanlık yüzünü kapladı.

Konuşmak için ağzını açtı, ama Mars hızlıca hareket etti.

Orta üç parmağının uçlarını nazikçe dudaklarına bastırdı ve fısıldadı, "Bundan bahsetmene gerek yok."

Sessizlik, parmaklarını onun bileğine dolayarak elini boğazına çekmek için harekete geçti.

"Seni onunla karşılaştırdım," diye fısıldadı.

"Bundan bahsetmene gerek yok," diye
tekrarladı.

"Aşkım..." diye başladı ama onu kendine doğru çekince konuşmayı kesti.

Onun içine kıvrılarak, ona düşerek, minik vücudunun etrafında bir kalkan oluşturarak, yüzünü kızın başının üstündeki kokulu saçlarına bastırdı.

Orada, şiddetle şöyle dedi: "Keşke babam hayatta olsaydı. O sana çok düşküncü, Silence. Sen odaya girdiğinde gülümserdi ve senin nasıl olduğunu sorup iyi ve mutlu olduğunu öğrenene kadar dünya yok olurdu. Saçlarını, zekanı, gümüş rengi gözlerini ve zekânı büyük bir gururla anlatırdı. Senin kahkahanın sesi için yaşırdı. Her bir gülümsemeni ezberlerdi. Senin için ejderhaları öldürür, senin için dağları yerinden oynatırdı."

"Mars" sesi boğuktu. Ama
henüz bitirmemişti.

"Seni, *amore*, iliklerine kadar sevecekti."

Mars, başını geriye doğru çekip onun gözlerine bakmak için çaba sarf etmesini sağladı.

Ancak o, onun bakışlarını yakalamak için çaba sarf etmesini zorlamadı. O,
bunu ona verdi.

"Ondan aldığın şey buydu," diye fısıldadı kadın.

"Evet," diye onayladı adam.

"Ve sen de bana bunu veriyorsun."

"Evet," dedi.

Kadın, adamın gözlerindeki gümüş rengi kapattı.

Böylece, o, "Bana gözlerini ver" diye talep etti.

Kız, onun için gözlerini açtı.

"Buna sahip olmanı seviyorum,

Mars." "Ben de."

"Ona çok şey borçluyum, çünkü o sana bunu verdi ve şimdi sen de bana verebilirsin."

Onu tuttuğu eli gevşeterek boynunu eğip alnını onun alnına dayadı.

"Söylediğim şey için çok üzgünüm..." diye başladı.

"Bundan bahsetme, aşkım."

"Bana öyle konuştuğun için kızgındım, ama asla...
sana bu sözleri söyledi. Tartışmamız kızıışmıştı, sen tartışmayı

konuşma başlatmaya çalışıyordun ve ben sana saldırdım. Ne kadar pişman olduğumu sana anlatamam."

O, bunu kabul ettikten sonra, "Sen bunu söylüyorsun, Silence," dedi.

Dudaklarını burnuna doğru kıvırdı ve bu o kadar sevimliydi ki, Mars ona sırıttı.

Onun dudaklarındaki gülümsemeyi görünce yüzü gevşedi, sonra başını çekip aralarına elini sokarak burnunun deliğinden dudağına uzanan zinciri dokundu.

"Zincirini çıkarmamışsın," dedi yumuşak bir sesle.

"Sen de zincirinle uyumuşsun."

"Zincirini çıkarmayı özledim, Mars," diye fısıldadı. "Ben de, Sessizliğim."

Kadının vücudunun derin bir nefesle genişlediğini hissetti ve sonra nefesini bıraktığını hissetti.

"Sanırım işleri istediğim kadar iyi idare edemiyorum," diye itiraf etti. "Kafanı meşgul edecek çok şey var. Önümüzdeki birkaç günü birlikte geçireceğiz, böylece kraliçeme daha iyi bakabileceğim."

"Sadece o değil, ben... şey, annen geri döndüğünde her şey yoluna girecek."

Ah.

"Ve önümüzdeki günleri birbirimizin yanında geçireceğiz, sadece sana göz kulak olmak için değil, aynı zamanda annen gelene kadar işleri yoluna koymana yardım etmek için de."

"Bence bu iyi olur," diye mırıldandı, sonra tereddütlü bir ifadeyle bakmaya başladı. "Bahçede bir seks partisi düzenlememiz mi gerekiyor?"

Mars, onu yüz yüze gelene kadar kaldırıırken gülmeye başladı, bunu yaparken de onu sıkıca tutmaya devam etti.

"*Miet* için, şehirde bir dizi parti olacak, en büyüğü Heden Bölgesi'nde, ve evet. Catrame Sarayı'nın kraliyet bahçesinde bir parti düzenlemesi gelenektir."

"Ah, inanç," diye mırıldandı.

"Bunu yapmak istemiyorsan, sen kraliçesin, Silence. Bu senin kararın olabilir. Yemek ve içecek sunabiliriz, ve eğer mecbur kalırlarsa, insanlar çitlerin arkasında sevişebilirler."

Kız kıkırdadı.

Mars sırtını okşadı ve eğlencesinden gülümsedi, ve eğlencesi azaldığında, "Bu planla devam edelim, fikrini değiştirirsen, öyle olsun."

"Bu iyi olur." "Mm,"

diye mırıldandı.

"Mars?" diye seslendi.

"Buradayım, *piccolina*," dedi, yine ona gülümseyerek.

"Seni çok seviyorum."

O gerçekten de oradaydı.

Ama onun sözleriyle, *tam oradaydı*.

Elbette, onun sözlerine karşılık verebilirdi.

Ancak Mars, bunu göstermek tercih etti.

ARKADAŞLAR

Prenses Serena*Shanty, Notting Thicket WODELL*

Kapının dışından gelen sesleri duydu ve bu yüzden palet üzerinde uyanmış ve kapı çalındığında çelik yıldızına uzanıyordu.

Brix ve Gal, ona yedi kez kapıyı çalmasını ezberletmişlerdi, çünkü kimlerin izlediğini bilmiyorlardı ve gizli bir şifre kullanıyormuş gibi görünmek istemiyorlardı.

Bunun yerine, yedi gizli şifreleri vardı.

Brix ve Gal çok tedbirliydi ve itiraf etmeliyim ki, iyi öğretmenlerdi.

Belki de Chu, bu görevi birlikte üstlenmiş olsalardı, böyle bir şeye bulaşırды.

Ama bunu asla bilemeyecekti.

Dışarıda cüceler olduğunu bildiği halde riske girmedi ve battaniyeleri itip kışının üstüne oturdu, atma elinde yıldızı, diğer elinde ise gerekirse hızlıca değiştirebilmek için hançeri vardı, kapı açıldığında.

İçeri bir insan girdi.

Brix, "Sorun yok. Biziz" diye seslenene kadar gerginleşti.

Brix ve Gal'in ikisinin de uzun boylu adamın botlarının etrafında yürüdüğünü gördüğünde, yıldızını bir kenara bırakıp kibrit çakarak paletin yanındaki yere koyduğu mumu yaktı.

Bunu yaptıktan sonra kapı kapandı.

Mum odadaki karanlığı pek gidermedi, ama neyse ki Brix ve Gal, şömine rafındaki ve masadaki mumları yakmak için hiç vakit kaybetmediler.

Böylece Serena, Hawkvale Kralı Noctorno'nun uzun, yıpranmış pelerininin kapüşonunu geriye itmiş halde orada durduğunu gördü.

Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı.

Ancak, onun giysileri Serena'ninkine çok benziyor olsa da (o daha temizdi, ama Serena haftalardır banyo yapmamıştı), onun ham çekiciliği, iri cüssesi ve yakışıklı yüzündeki sert ifade, bulundukları kasvetli odayı küçük gösteriyordu.

Cassius Laird de aynı çekiciliğe, aynı vücuda ve aynı sertliğe sahipti.
Ve o Elena'nındı.

Chu da aynıydı, ancak tavırları soğuk, kibirli ve son derece çekiciydi.
Erkeklerin sadece penislerinden faydalanabileceğini asla söylemezdi.
Hatta, bunu ima edenlerin yüzüne gülerek karşılık verirdi. Yanılmıştı.

Chu ile tanışmadan ve sevdiği bir erkeğin kollarında uyumanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeden önce yanılmıştı. Tanrıça'nın kendisine bahsettiği zeka ve içselleştirilmiş becerilerle işini yapmanın ve bir erkeğin kendisine saygıyla bakmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

Bir partnerin olması ve yalnız olmamak nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

Artık, inkar etse de, hatta bununla mücadele etse de, bir parçası bunun her zaman istediği şey olduğunu biliyordu.

Ama Kral Noctorno gibi bir erkek ona uygun değildi.

Cassius Laird gibi bir erkek.

Chu gibi bir adam.

Ayağa kalktı, kendi durumunu, kokusunu umursamamayı diledi, ama umursuyordu.

"Yemek yemelisin," dedi Tor derin sesiyle. "Ben kılık
değiştirmiş durumdayım."

"Yine de yemek yemelisin."

"Kılık değiştirmeyi tam olarak uygulamam gerekiyor."

"Artık değil, True o binanın alınmasını istiyor."

Şömine rafında duran Gal'e, sonra masadaki Brix'e baktı. İkisi de başını salladı.

Sonra dikkatini tekrar Tor'a çevirdi.

"Anladığım kadarıyla True'nun The Rising'de gizli çalışan tek bir adamı var ve o da yeni işe alınmış bir asker," dedi.

"Şimdi üç tane var, ama onlara gerek kalmayabilir. Çünkü bizim de isimlerimiz var."
İsimleri vardı.

Harika.

"True, tüm topraklarında konumlanıyor ve Mars ile Cassius'a da aynısını yapmaları için haber gönderdi," diye devam etti Tor. "En iyi senaryo,

hepsinin aynı anda saldırması olurdu. Ancak bunun düzenlenmesi birkaç hafta sürecek ve onların ne yapacağını bilmiyoruz, bu yüzden True ve Alfie şimdi harekete geçmeye karar verdiler. Yemek yiyip güç toplamalısın, çünkü True o binayı ele geçirmeni istiyor."

True bunu onun yapmasını istiyordu.

Serena, Nadirii'nin cadalog kadını.

Bunun hoşuna gitmesini istemiyordu.

Ama hoşuna gittiğini inkar edemiyordu.

"Kaç isim var?" diye sordu Serena.

"Onları ele geçirmek, o binayı ve içinde umduğumuz şeyleri ele geçirmek, onların toparlanması zor olacak bir darbe olacaktır. Özellikle Mars ve Cassius da bu örgütün diğer ajanlarını etkisiz hale getirmek için aynı hızla hareket ederse."

"Bu, onları kesin bir şekilde harekete geçmeye zorlayabilir," diye işaret etti. "Belki, ama bir ordunun generalleri olmadan hareket etmesi zordur."

Bu mantıklıydı.

Serena, Gal ve Brix'e baktı.

"İkiniz de bu stratejiye katılıyor musunuz?" diye sordu.

İkisi birbirlerine şaşkın bakışlar attılar, sonra Brix ona, "Bu kralımızın isteğidir" dedi.

Serena başını salladı ve gözlerini Tor'a çevirdi. "Ne zaman?" diye sordu.

"Üç gün sonra," diye cevapladı Tor. "Bu rahipler tüm krallıkta bulunuyorlar. True haber gönderdi ve şimdi kuşları ve atlıları bekliyor. Ancak True, o binayı ele geçirmeden önce tutuklamalar için herkesin hazır olduğunu teyit etmek için beklemesi gerekiyor. Bu nedenle, daha uzun sürebileceğini unutmayın."

Serena başını salladı.

"Bu arada, nöbet tut ve *yemek ye*," diye emretti Tor.

Onun emriyle tekrar başını salladığında rahatsızlık duymaması garipti.

"Gal veya Brix'ten onay alacaksın," dedi.

"Tamam," diye cevapladı.

"Çok uzun sürmez, Serena, sonra evine gidebilirsin."

Ev.

Neden güneş ve yeşillik artık ona çekici gelmiyordu? "Tamam," diye tekrarladı.

"Her şey bitene kadar dikkatli ol," diye uyardı Tor.

"Sen de," dedi.

Çenesini ona doğru kaldırdı, sonra Gal ve Brix'e doğru eğdi.

Yakışıklı yüzünü kapüşonuyla örttü, sonra kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi.

Kapı arkasından kapandığında Gal, "Oruçunu neyle açmak istersin?" diye sordu.

Hiç iştahı yoktu.

"Eline ne geçerse," diye mırıldandı, paletin üzerine düşerek, Gal ve Brix'in sağladığı kalın şilte ve kesinlikle sıcak battaniyelerin altında bile, neden hala yorgun hissettiğini merak etti.

Brix masadan indi ve onun oturduğu yere doğru yürüdü, ellerini beline koydu.

"Her şey True'nun istediği gibi giderse, kız kardeşinin düğünü için Airen'i hazırlamak için zamanın olacak," diye bilgilendirdi onu.

Elena, onun yakınında olmasını hiç istemiyordu, düğününe katılmasına ise hiç gerek yoktu. "Bu iyi olur," dedi.

Gal şöminenin üstünden atlamış ve şimdi Brix'in karşısındaki yerde duruyordu, ayakları iki cüceyi birbirinden ayırıyordu.

"Yiyecek ihtiyacı var," dedi Gal, Brix'e. "Haftalardır sadece içkiyle besleniyor."

"Kıçına bir tekme yemesi ve ağzını açıp onu rahatsız eden şeyi paylaşması gerekiyor," diye cevapladı Brix.

"Beni rahatsız eden bir şey yok,"

diye yalan söyledi. "Yalan

söylüyorsun," diye suçladı Brix.

Bir iç çekerek paletin üzerine tamamen yığıldı, onlara sırtını dönerek, "Sadece biraz daha uykuya ihtiyacım var. Sonra görevime geri döneceğim," diye mırıldandı.

"Kıçını tekmelemem için tam önümde duruyor," dedi Brix.

"Kıçımı tekmelesen, cüce boynunu kırarım," dedi duvara. "En azından biraz direnç gösteriyor," dedi Brix, ona değil.

"Onu rahat bırak," diye karşılık

verdi Gal. Gözlerini kapattı.

"Bırakmayacağım. Acı çekiyor. Sözlerle hafifletilebilecek, bir kısmı giderilebilecek bir acı."

Gözlerini açtı, kısmen onun hakkında bunu hissetmesine şaşırarak, kısmen de bu konuda bir şeyler yapmak istemesine şaşırarak, ama çoğunlukla onun iddiasının doğru olduğuna inanmadan.

"Zamanla da hafifletilebilir, kardeşim, ona daha fazla zaman ver," dedi Gal sessizce.

"Bir arkadaş, başka bir arkadaşının acıya boğulmasına izin vermez, Galbdor." Arkadaş mı?

"Bir arkadaş, bir arkadaşını gitmek istediği yerin ötesine zorlamaz, Welbrix," diye karşılık verdi Gal.

Onlar kendilerini... Onun

arkadaşları mı sanıyorlardı?

Bunun getirdiği sıcaklığı karnında hissetmesine izin verdi. Sonra da bunu görmezden geldi.

"Siz ikiniz, ben yokmuşum gibi benim hakkımda tartışıyorsunuz, o binayı kimse korumuyor," dedi.

"Oh, doğru," diye mırıldandı Brix.

"Sen git, ben Serena'ya yemek getireyim," dedi

Gal. "Sulu bir biftek," diye sipariş verdi Brix.

"Nadirii et yemez," diye hatırlattı Gal. "Kahretsin.

Unutmuşum."

Serena et yiyordu.

Ve günlerdir ilk kez midesi guruldadı. Onlara doğru yuvarlandı.

"Nadiren, bisküvi ve tereyağıyla," diye talep etti.

"İşte böyle," dedi Brix sinirli bir şekilde, küçük ama vücuduna göre geniş göğsünü kollarını kavuşturarak.

"Gözetlemen gereken bir trol yok mu?" diye sordu kadın.

O, ona öfkeyle baktıktan sonra, botunu giyip kapıya doğru yürüdü. Kapının yanındaki duvara tutturulmuş ipi çekerek cücelerin kapı kolunu çevirmelerini sağladı, kendisi de aynısını yaptı.

Ve sonra gitti.

"Biftek, bisküvi ve tereyağı," dedi Gal ve ona baktı. Adam sırıtiyordu.

"Hemen geliyor," dedi. Ve sonra o da gitti.

MEKTUPLAR

Kraliçe Farah

Sir Alfie'nin Yatak Odası Dışı, Birchlire Kalesi, Notting Thicket WODELL

"Bunun hakkında konuşmak

istemiyorum." "Peki, ben bunun
hakkında konuşmak istiyorum."

"Çubuklarınızın başında olmanız gerekiyor, efendim. Ve eğer çok yorgunsanız, o zaman yatmanız gerekiyor."

"Yataktayım. Haftalardır yataktayım."

"Yatakta değilsiniz. Yatağın kenarında oturuyorsunuz."

"Çünkü ben şimdi bastonlarımı alıp o sandalyeye *geçip oturacağım* ve sen de bu başarıyı gerçekleştirdiğimden emin olmak için burada olacaksın. Ama denemeden önce, soruma cevap vereceksin."

"Ben senin hemşirenim. Görevim senin sağlığını korumak, sorguya çekilmek değil."

"Sana neden bana karşı bu kadar kaba davrandığım halde benden vazgeçmediğini sormak sorgulama sayılmaz."

"Tekrar söylüyorum, ben bir
hemşireyim." "Hepsi bu
kadar değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, öyle
değil." "Öyle."

"Değil."

"Öyle."

"Bronagh, cevap ver bana."

"Peki! Senin bir *kahraman* olman yüzünden pes
etmiyorum!" Çok dikkatli dinledim.

Ama Alfie'den sadece sessizlik geldi.

Bronagh'dan değil.

"Kraliçeyi kurtarmak için çok şey verdin ve ne kadar fedakarlık yapacağını düşünmeden yaptın," dedi Bronagh. "Ve durum çok daha kötü olabilirdi. Wodell'in her yerinde insanlar eski kralın kilise sırasının arkasına daldığını konuşuyor."

Ama sen değil. *Sen* değil. Hepsi senden de bahsediyor ve senin bir kahraman olduğunu söylüyorlar. Ve bunu söylüyorlar çünkü bu doğru."

Alfie yine sessiz kaldı.

"Ve... ve... sinir bozucu derecede yakışıklısın," diye devam etti

Bronagh. Kulağımı dayadığım kapıya gülümsedim.

"Gözlerini seviyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en çekici ellere sahıpsın," diye bitirdi. "İşte bu yüzden. Neden senden vazgemediğimi biliyorsun. şimdi ya yatakta kalacaksın ya da ayağa kalkacaksın."

Alfie sonunda konuştu.

"Buraya gel, Bronagh."

Glmsemem daha da
büyüdü.

"Yüzündeki ifadeyi düşününce, bunu yapmamın uygun olmayacağını düşünüyorum."

Alfie sessizce "Lütfen Bronagh, buraya gel" dediğinde neredeyse duymadım.

"Kraliçem."

çoktan sıçradım, elim hızla çarpan kalbime gitti ve arkamda fısıldanan o iki kelimeye döndüm.

Helga orada duruyordu.

Kapıya, sonra bana, kapıya baktı ve sonra bana sordu, "Kraliçem, siz... *kulak misafiri mi* oluyorsunuz?"

Hızla ona doğru yürüdüm, dirseğimi onun dirseğine takıp onu koridora doğru çektim.

salo

na "Ben sadece..." Bir yalan aradım. "Sir Alfie'nin iyi olduğundan emin olmak için."

doğr Helga endişeyle omzunun üzerinden baktı. "Durumu kötüleşti mi?"

u çekti Durumu ktleşmemişse iyi olurdu.

m. "Hayır, ktleşmedi."

"İyi," diye mırıldandı.

"şimdi, bana ihtiyaın var mıydı?"

diye sordum. "Bilmiyorum. Ben..."

Koridorun sonunda durdu ve bana döndü, ben de kollarımızı çözdüm.
kollarımızı ayırdım.

"şey, ben... şey... Kraliçe Mercy'nin bazı eşyalarını topluyordum," dedi.

Elimi koluna uzattım ve sıktım. "zgnm, Helga. Bunu senin yapmana gerek yoktu.
Ben yapayım mı...?"

"Hayır, bak, bunları buldum." Eteğinin cebine uzandı ve yeşil saten kurdeleyle bağlanmış bir dizi katlanmış mektup çıkardı. "Henüz okumadım.

Onları bana uzattı. "Artık onun gitmiş olması ve kurtulmuş olmamız nedeniyle muhtemelen önemi kalmamıştır. Ama bunlar onun ele geçirdiği mektuplar. Okumadığım için ne yazdıklarını bilmiyorum. Ama o bunları saklamıştı, bu yüzden en iyisi sana vermek ve kararını sana bırakmak olduğunu düşündüm."

Yine başımı salladım ve mektupları ondan aldım. "Teşekkürler, Helga. Onları True'ya vereceğim. Kraliçe Mercy onlarla hiçbir şey yapmadıysa, muhtemelen önemli değildirler. Ama kararı True'ya bırakalım, olur mu?"

O da başını salladı ve hafifçe reverans yaptı, bana gülümsedi ve uzaklaşmaya başladı.

Bu büyük kalede yarım gün sürecektir olan çalışma odama doğru yola çıkacaktım, ama Helga geri döndüğünde yerimden kıpırdamadım.

"Siz ve kralımız ondan vazgeçmediğiniz için mutluyum, Majesteleri," dedi, çenesini Alfie'nin odasının bulunduğu koridora doğru sallayarak. "Bu dünya Sir Alfie gibi adamlara ihtiyaç duyuyor."

Wodell'in kahramanı, gerçekten.

Ona gülümsedim ve "Kesinlikle öyle" diye onayladım. Bir kez daha reverans yaptı ve hızla uzaklaştı.

O odada umduğum şeyin gerçekleşmesini umarak Bronagh ve Alfie'ye biraz mahremiyet tanımaya karar verdim ve çalışma odama doğru yola çıktım.

Bu sırada yapacak bir şeyim olsun diye mektupların üzerindeki kurdeleleri çözdüm ve ilk parşömeni açtım.

Onu gözden geçirdim ve sonra bir sonrakini açtım. Onu da gözden geçirdim ve bir sonrakine geçtim.

Beşinci mektupta koridorda aniden durdum. Ama sadece bir anlığına.

Sonra True'yu bulmak için koştum.

İYİLEŞTİRME

Airen Halkı

Highgate (Sky Bay'e açılan doğu kapısı)

AIREN

Onların gelişi büyük bir heyecan yarattı.

Sky Bay'de, hatta Airen'de hiç kimse böyle bir şey görmemişti.

Bu nedenle ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda, bir asker aceleyle Sky Citadel'e gönderilerek haberi Prens Regent'e ilettili.

Kalabalıkların toplanması ve kadının düşmanca tavırları nedeniyle şehre çok fazla giremediler.

İlk başta bazıları ona yaklaşmaya çalışsa da, sonunda kadının saldırganlığı o kadar şiddetliydi ki, ondan uzak durup, Körfez'e gelen bu fantastik varlıkla ne yapacaklarına dair Regent'in talimatını beklemekten başka çareleri kalmadı.

Nadirii'nin aralarında olmasıyla bir ilgisi olmalıydı.

Nadirii gelmeden önce Airen topraklarına böylesine büyüü bir şey hiç dokunmamıştı.

Highgate yolundaki herkes, Regent'in öfkeli bir trol gibi atı Caelus'u sürerken, prensin siyah pelerini arkasında dalgalanırken büyük bir şaşkınlıkla onu izledi.

Nişanlısı, altın saçlı Nadirii Prensesi, mor pelerini arkasında dalgalanarak, etrafındaki donuk renklerin aksine parlak rengiyle onun peşinden koşuyordu.

Bunu gören bazıları evlerinin kapılarını mor renge boyamaya karar verdi.

Bazıları ise eşlerine buna benzer mor pelerinler almaya karar verdi.

Bazıları ise Nadirii'nin boynundan pelerini söküp yakmak istedi.

Nadirii prensesinin arkasında, Cassius'un ve prensesin yardımcıları ile bir grup insan, hepsi de tehlikeli bir hızla parke taşlarının üzerinde gürültüyle koşuyorlardı.

Hassas kadın ve çekingен erkeğin etrafında toplanan kalabalık çok büyüktü.

Ancak, Regent, nişanlısı ve onların grubu yaklaştığında kalabalık anında dağıldı.

Ancak kalabalığın ortasında gördükleri manzara karşısında hepsi birden durdu.

Dişi tek boynuzlu at, onların yaklaşmasına karşı uyarıcı bir ses çıkardı ve arka ayakları üzerinde yükselerek ön ayaklarını tehditkar bir şekilde salladı.

Erkek, bir zamanlar gururla taşıdığı başını eğdi ve dönen atlardan uzaklaşmak için yana doğru adım attı.

O anda, olay gerçekleşti.

O anda, Airen krallığının tamamı değişti.

O anda, belki de Triton kıtasının tamamı değişti. Belki de tüm dünya.

Çünkü o iki tek boynuzlu atı gören Prens Cassius, atından indi, açıklığa iki adım attı ve hareketsizce durdu.

Ve ona yeterince yakın olanlar, bakışlarında şiddetli fırtınalar koparken biraz şok oldular.

Nadirii'li Elena hemen onun peşinden gitti.

Yakınında bulunanlar, kraliçeleri olacak kadının "Cass" diye mırıldandığını duydular, ama onu gören herkes, kadının prensin koluna dokunduğunu gördü.

Ancak hepsi çok geçmeden, Airen'in Prensi'ni sakinleştirmek mümkün olmayacağını anlayacaktı, çünkü onun bakışları, boynuzu kesilmiş erkek tek boynuzlu ata sabitlenmişti.

Ve sonra olan oldu.

Prens başını geriye attı ve gökyüzüne doğru kükredi, sesindeki ham öfke yukarı ve dışarı doğru yayıldı, tüm şehri kapladı.

Kalabalık arasında korku dolu mırıldanmalar ve panik içinde hareketler başladı.

Çünkü o bağıırken, güneş kayboldu.

Gündüz geceye dönüştü.

Ve her yeri karanlık kapladı.

Kraliçe Ophelia

Sky Bay'in iki yüz mil doğusunda, Night Heights Dağ Sıradağları'nın eteklerinde

AIREN

OPHELIA bunu hissedince durdu, sonra Midsummer'ı döndürdü ve elini kaldırdı.

Arkasındaki Nadirii durdu.

"Tanrıça Ophelia, ne olabilir ki...?" Agnes cümlesini tamamlamamı.

Güneş gökyüzünden kayboldu ve her yer karanlığa büründü. "Ophelia!" Lucinda biraz endişeyle bağırdı.

Ophelia ilk başta hiçbir şey söylemedi.

Çünkü Fern'i takip etmekten vazgeçip doğrudan Sky Bay'e gitmeye karar vermeli miydi, yoksa gülmeli miydi, bilemiyordu.

Yardımcısına baktı.

"Biri Cassius Laird'i çok kızdırmış." Lucinda'nın başı seğirdi.

Ophelia kararını verdi ve atını geri döndürdü.

Bunun için enerjisi olmasa da, her geçen gün enerjisi gittikçe azalmasına rağmen, elindeki gücü toplayarak "Atlara biniyoruz!" diye bağırdı.

Nadirii, gün geceye dönerken, Heights'ta Fern'i takip ederek sürdü.

Airen Halkı

Highgate (Sky Bay'e açılan doğu kapısı)

AIREN

"CASSIUS!" Nadirii prensesi acil bir şekilde seslendi.

Kalabalık, etrafta parıldayan yıldızların altında, havada süzülürken, Prens Regent'in cesurca açıklığa doğru ilerleyip doğrudan kadına doğru yürüdüğünü izledi.

"Cass!" Prenses Elena, onu takip edecekmiş gibi görünüyordu. Ama etmedi.

Kısarak, Prens Cassius'un uzattığı eli tokatlayıp kişnediğinde durdu.

Sonra prensi burnunu okşamaya davet etmek için güzel başını açıkça hareket ettirdi.

Cassius da bunu yaptı.

Kalabalık şaşkına dönmüştü. Bu mucize neydi?

Airen kraliyet ailesinden bir erkek, bir tek boynuzlu atla bir mi olmuştu?

Tüm bunlar, kasvetli krallıklarına sihrin geri döneceğinin işareti miydi? "Onu bana getirin," dedi Cassius, ama kime söylediğini kimse bilmiyordu. Ta ki kısarak başını kaldırıp sallayarak kişnedi.

"Onu bana getirin," diye tekrarladı Cassius.

Asil başını bir kez daha salladıktan sonra burun deliklerinden hava üfledi, ondan uzaklaştı ve koşarak isteksiz aygırı prensin yanına doğru yönlendirdi.

"Tch, tch, tch," diye telaşlandı Cassius. "Buraya gel. Buraya gel, evlat."

Aygır başını bir yandan diğer yana salladı ve prene yaklaşmaktan kaçınmak için bir o yana bir bu yana dans etti, adamdan korkmuş gibi değil, utanmış gibi, ama kısrağı her zaman kaçışını engellemek için oradaydı.

Ve sonunda, kalabalık hayretle izlerken, Cassius iki eliyle aygırın kadife gibi çenesini yakaladı.

"Ellie ve bana güvenli bir yer arıyordun, değil mi?" diye sordu yaratığa, başını sağa sola sallayarak tek boynuzlu atın kaçamak bakışlarını yakalamaya çalıştı.

Prensin nişanlısına "Ellie" diye hitap etmesi pek çok kişinin dikkatinden kaçmadı. Birçoğu bunu çok tatlı buldu.

Bazıları ise bunu mide bulandırıcı buldu.

"Artık bizimlesin ve güvende olacaksın," diye söz verdi prens. "Çünkü sen benim Gök'umsun, o da benim Yıldız'ım, ve Gök Kralı ikisinden de vazgeçemez. Hmm?"

Aygır kişnedi.

"Evet, doğru," diye mırıldandı Cassius.

Aygır tekrar kişnedi, başını eğdi ve toynaklarıyla kaldırım taşlarını kazıdı.

Cassius ellerini tek boynuzlu atın çenesinden, kafasındaki kesik boynuzun üzerine doğru kaydırıldı.

Bunu yaptığında, Prenses Elena büyük bir endişeyle öne atıldı ve "Cassius, ona dokunma!" diye bağırdı.

Ama Prens Regent boynaza dokundu.

Ve gün karardı, hava bembeyaz oldu ve yer sallandı.

Triton

Yeryüzünün hareketiyle Mars, Sessizliğine doğru koştu.

Ve onu bulduğunda, gümüş rengi bakışlarını ona çevirdi ve gülümsüyordu.

Marian elini yeraltı sığınağının duvarına koydu ve yukarı baktı. Sonra kaşlarını çatı.

Korsanlar zirve masasında ona bağırmayı bıraktılar ve Aramus başını çevirip karısına baktı.

Ha-Lah'ın sırttığını gördü.

Sere n a , bunu hissedince başını çökmüş merdivenden kaldırdı ve karşısındaki trolün aptalca göz kırptığını gördü.

"Kardeşim," diye fısıldadı. Ve

kalbi hafifledi.

Gözleri yaşlarla dolsa da.

Jellan ellerini boğazına bastırdı, gözlerini kapattı, perdenin sismik değişimini hissetti.

Ve zamanın geldiğine karar verdi.

True, Farah'la kucaklaşmasını sonlandırdı.

Ve ona baktığında, onun da kendisine bakıp güldüğünü gördü.

Firenze'den Nandra ilk olarak henge'de belirdi.

Wodell'den Rebecca ikinci olarak ortaya çıktı.

Mar-el'den Lena üçüncü olarak geldi.

Hepsi doğrudan levhaya gittiler. Ama

konuşan Nandra oldu.

"Başlıyor."

Bir tanrı gölgelerden çıktı ve karanlığa gülümsedi.

"Sonunda, aşkım, bekleyişimiz neredeyse sona erdi," diye mırıldandı.

Dağın yamacında dört nala koşan Nadirii aniden durdu, çünkü kraliçeleri birdenbire attan düşmüştü.

Yardımcıları hemen attan indiler ve arkadaşlarının yanına koştular.

Ophelia sırt üstü yatmış, onlara bakıyordu...

Ölmek üzereydi.

Prenses Elena

Highgate (Sky Bay'e açılan doğu kapısı)

AIREN

BEYAZ, GELDİĞİ GIBI ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE AYRILDI, ama sanki hala oradaymış gibiydim, çünkü gördüklerime inanamıyordum.

Cassius'un elleri, canlı bir tek boynuzlu atın kesilmiş boynuzuna dokunduğunda küle dönüşmemişti.

Tek boynuzlu at iki ayağı üzerinde duruyor, kısrağı etrafında zıplarken toynaklarıyla havayı kazıyor ve Cass yavaşça ondan uzaklaşıyordu, boynuzu yenilenmişti.

Yenilenmiş.

"Anka Kuşu," diye fısıldadım.

Ve içimi büyük bir sevinç kaplarken, koşarak erkeğime doğru koştum ve o da tam zamanında dönerek beni kollarına aldı.

"Ne yaptın?" diye sordum, ellerimle yüzünü çerçeveleyip, beni havaya kaldırırken ona yukarıdan baktım.

"Ailede sihirli güçlere sahip tek kişinin sen olmadığını görüyorum," diye cevapladı kibirli bir şekilde.

Başımı geriye atıp gülmeden önce onun yakışıklı yüzüne baktım. Bunu yaparken Cassius beni indirdi, vücudum onun vücuduna kayarak indi.

Seyircilerimizi umursamadım ve az önce gerçekleşen mucizeye de aldırış etmedim.

Çünkü prensim beni öpüyordu.

Airen Halkı

Highgate (Sky Bay'in Doğu Girişi) AIREN

Sky Bay'in neredeyse tüm halkı, prenslerinin Nadirii'yi açıkça kucakladığını görünce çok şaşırdı.

Prensin karısını çok sevdiği biliniyordu. Onun ölümünden çok üzüldüğü biliniyordu.

Ama şimdi, onu canlı ve mutlu görmek, onun iyileştiğini gösteriyordu.

Yeniden doğmuştu.

Sky Bay nüfusunun büyük bir kısmı o anda Prenses Elena'ya aşık oldu.

Bir kısmı ise onu nefret etmeye devam etti.

Ancak bu son grup, çok ciddi bir sorunla karşı karşıya olduklarını fark etti.

Özellikle de planlarının hayata geçirilmesine çok az kalmışken. Çünkü prensleri bir tek boynuzlu atı iyileştirebilirdi.

Ve bu çok önemli bir soruyu akıllara getirdi. Eğer bunu yapabiliyorsa...

Başka ne gibi güçleri vardı?

Tedrey

Heden Bölgesi, Ateş Şehri

FIRENZE

Neyse ki, bir erkeğin Heden Bölgesi'nin dar sokaklarında, beline kısa, kemerli bir sarong, göğsüne çapraz kayışlar ve başına kapüşonlu kısa bir pelerin giyerek dolaşması alışılmadık bir durum değildi.

Çünkü Tedrey, Faunus'tan mesaj aldıktan sonra Nyx ve Lorenz'in evinden bu şekilde ayrılmıştı.

Talimatlara uyarak sokakları takip eden Tedrey, mor kapının üzerindeki kiremitlere boyanmış mor lotus çiçeğini gördüğünde, bölgenin derinliklerindeydi.

Kapıdan içeri girdi, hemen içeride oturan iri yarı Firenzli adama döndü ve bakışlarını, dolayısıyla yüzünü kaldırmadan parayı uzattı.

Sonra homurdandı, "Faunus."

Adam Firenzii dilinde "Merdivenleri çık, sağdaki ikinci kapı" dedi. Tedrey merdivenlerde zaman kaybetmedi.

Kanepelerin, minderlerin ve kucaklaşan, *ashesh* içen veya içki yudumlayan insan vücutlarının etrafından dolaştı.

Hava boğucuydu.

Duyduğu sesler ve hissettiği bakışlar rahatsız ediciydi.

Kalın mor halıyla kaplı geniş merdivenleri hızla çıktı ve koridora doğru koştu.

Sağdaki ikinci odaya geldi, iki kez kapıyı çaldı, sonra bir s ü r e bekledi ve mektupta Mektupta yazdığı gibi.

Kapı açıldı, göğsündeki kayıştan yakalandı ve içeri çekildi. Kapı arkasından kapandı.

"Faunus!" diye bağırdı.

Ama savaşçısı onu kapıya itip üzerine bastırdığında konuşmayı kesti.

Faunus hiçbir şey söylemedi.

Tedrey hiçbir şey söylemedi.

Faunus hiçbir şey *yapmadı*.

Sonunda Tedrey fısıldadı, "Fau..."

"Şşş," Faunus sertçe onu susturdu.

"Bu çok akılsızca, düpedüz pervasızca," diye tısladı Tedrey.

Öyleydi de. Öyle ki, neden orada olduğunu bile bilmiyordu.

Ancak şimdi Faunus'un yakışıklı yüzü görüş alanını dolduruyordu ve Faunus'un güçlü vücudu ona bastırıyordu.

Tedrey zayıftı.

Ama savaşçısı çok güzeldi. Ve onu

özlemişti.

Faunus o yakışıklı yüzünü Tedrey'inkine yaklaştırdı. "Ben..."

dedim ki... şşş."

Tedrey ona kaşlarını çattı.

Faunus onun kaşlarını

çatmasına gülümsedi.

Kapı çalındı ve Tedrey gerildi. Bir, bir duraklama,

sonra iki.

Faunus'un gevşediğini hissetti.

Sonra gözlerinin kısıldığını hissetti.

"Beni takip ettirdin mi?" diye sordu.

"Seni takip etmesini istemediğim biri tarafından takip edilmediğinden nasıl emin olabilirdim?" diye sordu Faunus.

"Bunu mektupta belirtebilirdin," diye işaret etti Tedrey. "Bu nasıl heyecan verici olurdu ki?"

Tedrey göğsüne itti.

Ve kendini odanın diğer ucuna fırlatılmış, sırt üstü bir yastık yığınınına düşmüş buldu.

Faunus ona doğru yaklaşırken dirseklerinin üzerine doğruldu.

"Sarongun çok güzel," dedi savaşçısı yavaşça.

"Ben burada olmamalıyım. Burada değil, *başka bir yerde* olmalıyım," dedi Tedrey, Faunus ayaklarının dibine çömelirken.

"Tüm bunlar bittiğinde, her zaman kendi ülkenizin giysilerini giyebileceksiniz, bu iyi olacak."

"Pantolon, bot ve frak mı?" diye sordu Tedrey. "Bunları giyersem bu sıcakta eririm."

"Wodell senin ülken değil. *Burası* senin ülken, Teddy."

Tedrey'in kalbi sıkıştı.

Bu konuyu daha fazla uzatmadı. "Bu akıllıca değil," diye fısıldadı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Faunus. Tedrey gözlerini kapattı.

Bu bir hataydı, çünkü gözlerini kapattığında Faunus ayak bileklerini yakaladı ve onu minderlerin üzerinden çekti, böylece Tedrey gözlerini tekrar açtığında tek görebildiği Faunus'tu.

Faunus'un sesi alçaldı ve "Seni kaç kez sikti?" diye sordu.

Olamaz.

Orada olmamalıydı.

Ama şimdi durum daha da kötüydü, çünkü bu konuyu konuşmamalıydılar. "Şu anda vaktimiz var, bunu yapmayalım," diye önerdi Tedrey. "Ne sıklıkla?"

"Faunus."

Faunus, boğazının önünden hafifçe tuttu. "Ne sıklıkla, Teddy?"

"O şimdi beni... yetersiz buluyor," diye itiraf etti Tedrey ve savaşçısının gözlerinin parladığını gördü. "Yani, hiç yok. Ama böyle bir şey sormamalısın, Faunus. Bu sadece seni üzecektir."

"Hiç mi?"

Elbette Tedrey, mesela bir meslektaşını çekici bulamazdı. Ya da belki sessiz bir halı satıcısını.

Hayır, sahiplenici bir savaşçıyı çekici bulmak zorundaydı.

"Hiçbiri," diye onayladı Tedrey.

"Ve o, senin hala onun kontrolünde olduğuna inanıyor mu?" Tedrey dudaklarını sıkıştırdı.

"Seni emziriyor," diye homurdandı Faunus. "Bu konuyu konuşmasak olmaz mı?" diye sordu Tedrey.

"Evet, bunun hakkında konuşamayız," diye mırıldandı Faunus. "Çünkü ağızla yapacak daha iyi işlerim var."

Tedrey'in sarongu yukarı kaldırıldı, Faunus başını eğdi ve Tedrey'in başı geriye düştü.

Evet.

Bu çok daha iyiydi.

"Bu Yükseliş'le yaptığın şeyi bırakmanı ve Lorenz'in bu iş bitene kadar sana güvenli bir yer bulmasına izin vermeni istiyorum," dedi Faunus.

Tedrey, başının arkası savaşıcısının uyluğuna yaslanmış olarak yatıyordu. Faunus, sırtını duvara dayalı yastıklara yaslayarak oturmuş, uzun bacaklarını uzatmıştı. Tedrey, Faunus'u yastık olarak kullanarak ona dik olarak uzanmıştı.

"Şimdi duramam," diye reddetti Tedrey.

Faunus cevap vermedi.

Tedrey yanına döndü ve dirseğiyle kendini kaldırdı. "Arkadaşım, lütfen anla, bunu yapmak zorundayım," dedi. "Ben senin arkadaşın değilim, sevgilimim," diye karşılık verdi Faunus.

Kesinlikle öyleydi.

"Evet, öylesin," diye kabul etti Tedrey ve elini Faunus'un çıplak uyluğuna koydu. "Ve bu nedenle, bunu anlamanı ve bu konuda ısrar etmemeni rica ediyorum."

"Bir Go'Ella paylaşacak bir şeyi vardı."

Tedrey, elini indirerek Faunus'a baktı. "Ben... gerçekten mi?"

"Senin dediğin, nekropoldeki rahiplerden birine ait olanlardan biri." Faunus'un yüzünde bir ifade belirdi ki, Tedrey onu tanımıyorsa, ondan uzaklaşmak isteyecekti. "O, kadının saçını koyulaştırmasını isterdi ve sonra onu, Yükseliş tüm toprakları ele geçirdiğinde kendisine köle olacak 'Firenz fahişesi' olarak aşağılardı. Oysa kadın sarışındı. Ve Airenzian'lıydı."

"Bu onun suçluluğunun kanıtı, ama başka bir şey değil," dedi Tedrey.

"Ayrıca hafızası da iyidir, işitme duyusu da öyle, bu yüzden hangi rahiplerin bu Diriliş meselesi için onu ziyaret ettiğini bilir. Ve hangilerinin ziyaret etmediğini de bilir. Son olarak, onun bir Topluluktan ve bununla ilgili birkaç isimden bahsettiğini duymuştur, bunlardan bazıları G'Jell ve G'Thom'dur."

Tedrey doğruldu.

"G'Thom mu?"

"Evet."

"O, bir mirasçı olduğu için geniş çapta tanınır. Oldukça ünlüdür."

Faunus'un kaşları yukarı kalktı. "Bir rahibin oğlu mu?"

Tedrey başını salladı. "Böyle bir şeyin olması olağandışı değil. Sadece, reşit olduklarında Go'Doan'da kalmaları olağandışı. Ama o

farklı. O..." Tanrılar adına, bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? "O, olağanüstü dindar biri olarak bilinir."

Faunus gözlerini ona dikip sessizce şöyle dedi: "Kral True, idam ettikleri hainin yazdığı ve aldığı bazı mektuplara el koydu. Birinde Altın Thomas'tan bahsediliyordu."

"O odur. Annesi ona Thomas adını vermiş ve o da bu isimle tanınıyor, çünkü bizim kubbelerimiz kadar inancına sadık olduğu söyleniyor. Kral True bunun kim olduğunu biliyor mu?"

"Bunu bilmiyorum, ama Kraliçe Farah babasının ondan bahsettiğini duymuştu, yani artık biliyor."

"Bu harika, Faunus."

"Bu, casusluk yapmayı bırakıp güvende kalabileceğinin göstergesidir, çünkü bu iş yakında bitebilir," diye karşılık verdi Faunus.

Tedrey sessizleşti.

Faunus ona doğru eğildi ve yine ensesinden yakaladı.

"Artık bilgi toplamak için onun sikini emmene gerek yok, Teddy. Sağladığın bilgiler karşılığını verdi. Şimdi, kendine dikkat et ve kralların kendi krallıklarını koruma işini onlara bırak."

"Onlardan çok var, Faunus, ve o lider olsa bile, bayrağı devralacak başkaları da var. Ayrıca, bu Cemiyetin ne olduğunu bilmiyorum. Hiç duymadım."

Mars, tüm tapınakları kapatacak ve Rising bastırılana kadar rahiplerin Dome City'ye dönmelerini talep edecek ve onların geri dönmelerine izin vereceği şüpheli. Bir süredir bunu yapmak için bir bahane arıyordu. Şimdi bir bahane buldu. Bu iş burada, Firenze'de halledilecek. Bu Ayaklanma'ya katıldıkları bilinen rahipler toplandıktan sonra, Kral Mars bir bildiri yayınlayacak ve tüm Go'Doan bu topraklardan silinecek."

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Tedrey.

"Nyx, tereddüt edersen, faaliyetlerini durdurana kadar çocuk sahibi olmayı reddedeceğini söylememi istedi."

Tedrey'in bakışları Faunus'a keskinleşti. "Bu haksızlık."

Faunus omuz silkti. "O çok zeki biridir. İşlerin kritik bir noktaya geldiğini hissediyor. Ve o da, benim gibi, Lorenz gibi, sadece karısına tohumunu eklemek istediği için değil, bu işler olduğunda senin ortalıkta olmamanı istiyor."

Tedrey tüm bunları düşünürken yine sessizleşti.

"Hatayı telafi ettin ve değerini kanıtladın," dedi Faunus yumuşak bir sesle, Tedrey'in boynunu sıkarak. "Şimdi, bırak olsun ve keyfini çıkar."

kazandığının arkadaşlarla kurduğun hayat."

Kazandığı arkadaşlarıyla kurduğu hayat. "Teddy," diye hatırlattı Faunus.

Kazandığı arkadaşlarıyla *kurduğu* hayat.

"Teddy," diye fısıldadı Faunus, yine boynunu sıktı.

"Güvende olacağım," diye söz verdi Tedrey.

Faunus uzun bir nefes verdi.

Tedrey, savaşçısının rahatlamasıyla bu kadar kolay gösterdiği duygudan dolayı boğazında tuhaf bir his hissetti.

"Nasıl bunu ? bu bu bu bilge kararı nasıl Faunus mırıldandı.

Tedrey sırttı ve gözlerini devirmekten kendini alıkoydu.

Ama o akşam, onu eksik bulmayan biri tarafından sikini yalatmış ve kıcını sikmişti.

Onu derinden seven biri tarafından.

Tedrey'in sevgisini *kazandığı* biri.

Ve bir süredir ağzına almak istemediği bir penisi emiyordu. Artık yeni bir tat alma zamanı gelmişti.

Bu karar üzerine, minderlerin üzerinde hareket ederken hala sırtıyordu.

Faunus küstahça geriye yaslandı.

Pozisyonunu aldıktan sonra, Tedrey onu derinlemesine içine çekti ve savaşçısının yüzünü izledi.

Faunus çekişi hissettiğinde, yakışıklı yüzündeki güzel gözleri kapandı.

Evet.

Çok daha iyi.

Faunus'un, Lorenz'in onu Go'Doan'lar ortadan kalkana kadar güvende tutmak için götürdüğü her yere ziyaret edeceği sözünü vererek uzun bir vedalaşmanın ardından, Tedrey Lotus Den'den tek başına ayrıldı.

Ve uzun eve dönüş yolunu tek başına yürüdü. Ama

Faunus'un adamının onu takip ettiğini biliyordu. Ve

başka kimsenin onu takip etmediğini umuyordu. Ama

bunun bir önemi yoktu.

Artık bunun için endişelenmesine gerek yoktu.

Onun için her şey bitmişti.

Ve bunun yükünün kalktığını hissetti, bunun da arkadaşlarından aldığı değerli bir hediye olduğunu biliyordu.

Tabii ki, bu kararı Nyx ile paylaşmak için sabırsızlanıyordu. O da çok rahatlayacaktı ve bu yüzden Tedrey ona bunu vermek için can atıyordu.

Nyx ve Lorenz'in evinin yanındaki hanımeli kokusunu aldığı anda, Faunus'un muhafızının varlığının kendisinden uzaklaştığını hissetti.

Faunus haklıydı. Onun kararından en çok memnun olacak olan sadece Nyx değildi.

Lorenz de öyle olacaktı.

The Rising'in yakında sona ereceğini bilmiyordu. O kadar görkemli, o kadar kapsamlı, içindekiler o kadar kararlı görünüyordu ki, bu kadar kolay yenilgiye uğraması şaşırtıcıydı.

Ama Faunus haklıydı. Elinden geleni yapmıştı, ama eli oynamıştı.

Ve şimdi, Nyx ve Lorenz barışabiliirdi ve yakında evde bir bebek olacaktı.

Ancak o orada olmayacaktı (ama sık sık ziyarette gelecekti). Bir kez güvenli hale geldiğinde, kendi evini bulacaktı.

Bulduğunda, onu renkli bir Floransa tarzında dekore etme fikri oldukça hoşuna gitmişti. bir şekilde dekore etme fikrini oldukça beğendi.

Ve Go'Doan Firenz'den sürgün edildiğinde, çocuklara ders verebilecek ve belki de okul binasını devralıp, öğrencilerine fayda sağlayacağını düşündüğü değişiklikleri uygulayabilecekti.

Hayatta dört gözle beklediği şeyler olması, tuhaf bir şekilde güçlü ve hoş bir duyguydu. Nyx ve Lorenz'in yaratacağı bir çocuğun güzelliğini görmek. Kendi evini bulmak ve onu kendine ait kılmak. Savaşçısı hakkında daha fazla şey öğrenmek ve bu çabadan keyif almak. Arkadaşlarıyla, kafalarında ağır meseleler olmadan vakit geçirmek.

Arka girişe doğru dönerken aklından geçenler bunlardı.

Kapının altından ve merdivenlerden aşağı akan kan izini görünce aniden durdu.

Sonra ileri atıldı, kapıyı açtı ve gözlerinin önüne serilen manzara onu hızla geri adım attırdı.

"Haydi, haydi," diye seslendi Fenn. "Aceleyle geri çekilme, sevgilim."

Nyx ve Lorenz'in hizmetçilerinden biri olan Isabo, dişleri görünen bir gülümsemeye sahip sessiz bir kızdı. Hayat kaynağı olan kanı boynundan akarak fayansların üzerine hareketsiz bir şekilde yan yatmıştı.

Ve birkaç metre ötedeki arka koridorda, yüzünde sert bir öfke maskesi olan Nyx dizlerinin üzerinde duruyordu.

Fenn, onun arkasında ayakta duruyordu.

Gözü şişmişti ve burnundan, dudaklarından ve çenesinden kan akıyordu.

Fenn bir eliyle saçını tutuyordu.

Diğer elinde ise boğazına dayadığı bir hançer vardı.

"Elbette kaçabilirsin," dedi Fenn. "Ama kaçarsan, onun boğazını keserim ve sevgili kaptanın karısını da aynı şekilde bulur."

Başını Isabo'ya doğru çevirdi.

Tedrey, Fenn'in gözlerinin içine bakarak bir sonraki seçeneğini duymayı beklerken ağzı salya doldu.

Fenn onu uzun süre bekletmedi.

"Ya da benimle gelebilirsin," diye devam etti. "Çünkü kalbin ihanetle kararmış olsa bile, senin için önemli bir görevim var."

"Teddy, yapma," dedi Nyx öfkeyle.

Onu bulmuşlardı, nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama artık önemi yoktu.

Tedrey Nyx'e bakmadı.

Bakamadı.

Onun Nyx'i.

Hayatında tanıştığı ve sevdiği ilk kişi.

Çünkü o, hayatında onu seven ilk kişiydi.

"Ona zarar verirsen, Lorenz Triton'da intikam ateşini yakacak ve seni bulmak için bir intikam dalgası başlatacak," diye uyardı Tedrey.

Ve ben, diye düşündü. Sana bedelini ödetmenin bir yolunu bulana kadar Triton'un tamamını yakıp kül edeceğim.

"Bu Firenz savaşçıları herkesin düşündüğü kadar korkutucu değiller," diye karşılık verdi Fenn.

"Bunu sarayı basan ölü adamlara söyle," diye cevapladı Tedrey. Fenn buna cevap veremedi.

"Onu zarar vermeden bırak, ben de seninle geleceğim," dedi Tedrey.

"Teddy! Hayır!" diye bağırdı Nyx, ama sonra Fenn saçını çekince acı içinde çığlık attı.

Tedrey bir adım öne çıktı ama Fenn hançerin ucunu derisine daha derine bastırınca durdu ve kanın damladığını gördü.

"Onlar bizim yardımcılarımızı aldılar, çünkü sen onlara öyle söyledin,"

diye tükürdü Fenn. Bu doğru değildi.

Başka şeyler yapmıştı.

Ama bunu yapmamıştı.

Tedrey onu düzeltmedi.

"Seninle geliyorum, hadi gidelim, çabuk olalım," diye ısrar etti Tedrey. "Onlar çok şey biliyorlar, Fenn. Sen ve diğerleri kaçmalısınız."

Fenn saçını daha da geri çekip boynunu eğdiğinde Nyx'in tısladığını duydu. "*Senin yüzünden* çok şey biliyorlar," diye tersledi Fenn.

Evet, *bu* doğrudu.

"Onu rahat bırakırsan ben de seninim," diye cevapladı Tedrey olabildiğince sakin bir şekilde. "Peki bu hançeri boğazına dayarsam ne yaparsın?" diye sordu Fenn sordu.

"Seni öldürene kadar hiçbir şey beni durduramaz."

Fenn gülerek sordu, "Buraya yalnız geldiğimi mi sanıyorsun?"

"O ölürse, ben de mutlu bir şekilde ölürüm. O yoksa, bu hayat benim için bir anlam ifade etmez. Ama sen de öldüğünde, ben de ölümle onurla yüzleşirim."

Fenn eğilip çenesini Nyx'in saçlarına bastırdı, bu onun kişiliğine yapılan bir saygısızlıktı ve Tedrey dişlerini gıcırdatmaya başladı.

"Onu bu kadar mı seviyorsun, bu ıslak amcığı?" Fenn'in sesi alaycıydı. Onun sevdiği kısmı o değildi.

Ancak...

"Evet," diye dişlerini sıkarak cevap verdi

Tedrey. "Teddy," diye fısıldadı Nyx.

"Onu bırak, ben de seninle geleceğim," diye ısrar etti Tedrey.

"Seni alacağım ve yine de onu öldüreceğim," diye cevapladı Fenn, Tedrey'in iç organlarını sıkıştırarak, ellerini kaşıdırarak, beynini ağrıtarak.

"Kocasının ona olan sevgisini bilmiyorsun," dedi Tedrey alçak sesle. "Sana bana güvenmen için hiçbir neden vermediğimi biliyorum, ama buna güvenebilirsin. Çukurlara girmeyeceksin, Fenn. Seni bulduğunda sana yapacakları karşısında, ciğerlerini dolduran ziftin basitliği için tanrılara dua edeceksin."

Fenn'in gözlerinde bir değişiklik gördü, sonra adam "Eğer beni bulursa" dedi.

Tedrey bu değişimi kendi lehine kullanmak zorundaydı.

"O, Kral Mars'ın kaptanı ve aynı zamanda Mars'ın dostu. Bu nedenle, seni arayan bir adam olmayacak. Bir ordu olacak."

Fenn ve Tedrey, sonsuzluk gibi gelen bir süre birbirlerine baktılar.

Sonra Fenn doğruldu, Nyx'in boynundaki hançeri aldı, bıçağı tutacak şekilde çevirdi ve Nyx'in şakağına şiddetle indirdi.

Tedrey bir çığlık attı ve Nyx yanına yığıldığında öne atılma dürtüsüyle mücadele etti.

Fenn onun üzerinden geçerek cüppesinden bir şey çıkardı.

Tedrey'in günlüğünü önünde tuttu.

"Yolculuğumuzda bilgilendirici bir okuma malzemem olacak, sence de öyle değil mi?" diye sordu Fenn.

Tedrey ağzını açtı ama cevap verme fırsatı bulamadı. Başının arkasında bir ağrı hissetti.

Ve sonra her şey karardı.

MAHKEME

Prens Cassius

Prens Regent'in yatak odası, Sky Citadel, Sky Bay AIREN

Yatağa oturmuş, prenses kucağında, Elena onun penisi üzerinde hareket ediyordu, başı aşağı eğilmiş, bir eli onun çenesini aşağıdan tutuyordu, dudakları onun dudaklarına o kadar yakındı ki, her nefesini hissedebiliyordu, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti, diğer eli ise boynunun arkasında sıkıca tutunmuştu.

Ama onu öpmedi.

Ametist rengi gözleriyle ona tutku ve başka bir şeyle dolu bir bakış attı.

Cassius'un bildiği bir şey. Değerli

bir şey.

Onun cinsel organını saran kaygan, tatlı kavrayışından çok daha değerli. Bu dünyadaki her şeyden çok daha değerli.

Cassius'un sahip olmaya, *sahiplenmeye*, yerleşmeye izin vereceği değerli bir şey. içinde, hayalarında, hatta kalbinde bile.

Ama zihninde değil, çünkü onun olduğunu anlamak, onu kaybedebileceğini anlamak anlamına gelirdi.

"Acele etmelisin, sevgilim," diye ısrar etti, istemese de, çünkü onun kullandığı tempoyu çok seviyordu. "Bugün yapmamız gereken işler var."

"Sen bu diyarı yönetiyorsun. Tek boynuzlu atları iyileştiriyorsun," diye alay etti kadın. "Bu işler bekleyebilir."

Onun alay etmesini istemiyordu. Bunun şakacı bir şey olmasını istemiyordu.

O böyle olduğunda gözlerindeki ışıltıyı seviyordu, ama şimdi diğerini geri istiyordu.

O gün, o şeye ihtiyacı vardı.

"Seni gördüğüm andan itibaren, güzelliğini tam olarak kavrayamadım," diye mırıldandı ve not aldı.

Onun sözleri kadını daha hızlı hareket ettirdi.

Onun onayını homurdanarak, başını eğdi ve elini kadının kalçasından çekip göğsünü kaldırdı ve meme ucunu ağzına aldı.

Onu derinlemesine içine çektiğinde, Elena ona doğru eğildi ve daha da hızlı hareket etmeye başladı.

O, kadının meme ucunu bıraktı ve başını tekrar geriye eğdi.

"Elena, gözlerin."

Kız olduğu gibi kaldı, ona doğru eğildi, başını geriye attı ve onu sürmeye devam etti. "Elena, beni alırken gözlerini istiyorum," diye homurdandı.

Kız başını öne eğdi.

Ve işte oradaydı, onu geri kazanmıştı.

"Seni gördüğüm anda sana aşık oldum," diye fısıldadı.

Cassius, onun sözlerine hayvan gibi bir ses çıkardı, onu ters çevirdi, bacaklarını dizlerinden yukarı doğru çekti ve içine girdi.

Eli, nefes alırken ateşli bir şekilde onun sırtındaki deriyi okşadı, "Cass." "Sen benim ışığımsın," diye homurdandı.

Parmakları onun yüzüne uzandı ve her zaman ki gibi sakalını okşadı.

"Sen bulutların arasından sızan güneşsin," diye devam etti.

"Savaşçım," diye fısıldadı.

Adam dudaklarını kadının dudaklarına indirdi. "Seninle tanışmamış olsaydım, gecede yaşar ve gecede ölürdüm, bir daha asla ışığı hissetmezdim."

Kollarını onun başına doladı ve bacakları onun kalçalarını sıkarken, orgazmında cinsel organı onun penisini sardı.

Adam bunu dinledi. Hissetti.

Sonra kendini bıraktı ve kendi zevkini aldı.

Onu serbest bıraktığında, Cassius yuvarlandı ve kız onun üstüne çıktı, hala penisinin üzerindeydi.

Ve etraflarını saran kadife karanlığın ve yanıp sönen yıldızların kaybolup, gün ışığının tekrar ortaya çıkmasını izlerken, eliyle kadının saçlarını topladı ve başının arkasına koyarak yüzünü boynuna bastırdı.

"Cass," diye fısıldadı.

"Söylediklerimde
ciddiydim." "Ben de
öyle."

"Benim dünyam üç parçadan oluşur: sen, Aelia ve Dora."

Yüzünü boynuna daha da bastırdı.

"Sözleri söyleyemiyorum," diye fısıldayarak itiraf etti.

"Söylemene gerek yok, prensim. Biliyorum."

Rahatlaması o kadar büyüktü ki, fiziksel olmanın ötesinde, ruhsal bir his gibiydi. Gerçekten de, tanrılar var mıydı acaba diye merak etti.

Ya da bunun var olup olmadığını.

"Biliyor musun?" diye sordu kadın çekinerek.

Nazikçe, saçlarını kullanarak başını geriye çekip gözlerine baktı.

"Sanırım sen bana ilk baktığın anda anladım," diye mırıldandı. "Ve bu beni çok korkuttu."

Kadın onun sakalını okşadı ve gözleriyle gülümsedi.

O yatakta onunla sonsuza kadar yatmaya itiraz etmeyecekti.

Özellikle o anda.

Ne yazık ki, o gün bu bir seçenek değildi.

"Yapacak işlerimiz var, prensesim," diye hatırlattı ona.

Onun "Evet" cevabı, boğazından zorla çıkmış gibi, çok isteksizdi. "Olacak ve sonra bitecek," diye onu sakinleştirdi.

"Seni rahatlatması gereken benim," diye cevapladı kız.

"Sen bunu sık sık yapıyorsun, ben de sıra bana gelsin istiyorum."

Buna karşılık bir gülümseme aldı ve ellerini yataktan çekebilmek için onu sıkıca kavramadan önce bu gülümsemenin tadını çıkardı.

Ama karşılığında, kız onu kavradı.

Cassius hareketsiz kaldı ve ona dikkatini verdi.

"Birkaç değişiklik olabilir..." diye tereddütle başladı. "Taht odasında."

Bunun gerçekleşeceğine inanamıyordu, çünkü bunun gerçekleşeceğine asla inanamazdı ve hayatında bunun çok sıradan hale geldiği, onun inanmazlığının ortadan kalktığı bir zaman olup olmayacağını merak etti.

Ama içinde kahkaha patlaması hissetti. "Ne yaptın?"

"Şey..." Parmaklarıyla kalçalarını sıktığında, oyalanmayı bıraktı. "Airen'in bazı bayraklarını siyahtan gece mavisine hafifçe değiştiriyor olabilirim," diye itiraf etti.

Bu, seraları büyütmek için yıkılan barakalar değildi, bu yüzden buna itiraz etmedi.

"Bu büyük bir değişiklik değil." "Ve gümüş rengi," diye ekledi.

O zaman kahkahalar başladı.

"Biraz mor da olabilir," diye devam etti. "Ne kadar Nadirii'ce," diye mırıldandı.

"Daha koyu bir mor," diye bilgilendirdi onu.

"Tamam," dedi adam, sesi titriyordu.

"Ama Airen'de yetişen funda ve devedikeni çiçeklerine çok benzeyenler de olabilir," diye mırıldandı.

Bu, onu kahkahalara boğdu. Kahkahaları dinince, kız ona gülümsüyordu.

Kadının oyununu anladığı için ona sarıldı.

Ve bu yüzden "Aferin sana, kuzum" dedi. Gözleri parladı.

Cassius da bunun tadını çıkarmaya izin verdi.

Sonra onları yataktan kaldırdı.

"Ben... Şey, lanet olsun, nutkum tutuldu," dedi Mac, taht odasının geniş alanına girerken, gözleri büyümüş, vücudu odaya girip her şeyi içine çekerken süzülüp kayıyordu.

"O zaman, eğer tepkin buysa, Ellie'den Citadel'in her odasında değişiklikler yapmasını istemeliyiz," diye cevapladı Ian.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Rus.

"Ben de," diye onayladı

Tone.

Cassius arkada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını siyah taş zeminin üzerindeki gece mavisini halının üzerine basmış, bakışlarını odanın içinde dolaştırıyordu.

Daha önce zeminde halı yoktu. Ve daha önce, geri kalan her şey siyahtı.

Şimdi ise pencerelerin arasında, her biri farklı renkte, gece gökyüzünün tüm renklerini yansıtan, en koyu mavilerden ve morlardan Ellie'nin bahsettiği renge kadar uzanan uzun flamalar asılıydı. Mor, devedikeni çiçeğinin rengi.

Ancak tahtının arkasındaki podyumun arka planında, tahtın hemen arkasında bulunan daha geniş bir flamayı çevreleyen iki ince flama vardı. İnce flamalar, üstte gök mavisini, altta gece mavisini olmak üzere ombre renklere sahipti ve aralarında odanın her yerinde görülen tüm renkler vardı.

Tahtın arkasındaki sancak, içinde parıldayan gümüş yıldızlarla, adeta bir gece gökyüzü gibi görünüyordu.

Taht, babasının oturduğu taht değildi.

Daha az süslü, daha az korkutucu olmasına rağmen, yine de özenle işlenmişti; oyulmuş ahşap parlak gümüş renginde boyanmış, kadife yastıklar gök mavisiydi.

Zeminler, flamaları taklit eden çeşitli tonlarda halılarla kaplıydı.

Podyumun önüne hafif bir açıyla yerleştirilmiş, devedikeni rengi damask kumaşla kaplı iki adet kavisli kanepe vardı.

Cassius, odanın yan tarafında, kalıcı bir eşya gibi görünmeyen, siyah bayraklarla örtülü bir platformun üzerine yerleştirilmiş uzun bir kutu gördüğünde odanın içine doğru ilerledi.

Kutunun içindeki yüksek parmaklıkların üzerinden bir sandalyenin üst kısmını görebiliyordu.

Görünüşe göre, sanık olan babası buradan aşağıya bakacaktı.

Ya da, Cassius'un şüphesiz Elena'nın amaçladığı gibi, diğerlerinden ayrı kalacaktı. diğerlerinden ayrılacaktı.

Ve sergilenirdi.

Ah, ama zeki bir müstakbel eşi vardı.

Sanki zihninde, kutunun yanında duran Nero, "Bu fikir hoşuma gitti" diye bağırdı. "Bu iyi, çünkü onun başında nöbet tutmanı istiyorum."

Elena'nın arkasından gelen sesi onu döndürdü. Ve anında tutukladı.

Prences, funda rengi bir elbise giymiş, zarif adımlarla odaya giriyordu. Etek ayaklarını örtecek kadar uzundu ve narin bir ağdan yapılmış gibi görünüyordu. Aynı kumaş, omuzlarından pixie kanatlarını andıran kısa kollara kadar uzanıyordu. Korse, göğsünde mütevazı bir V kesim ortaya çıkarıyordu, ancak o kadar da mütevazı değildi ki, dekolteyi ortaya çıkarmıyordu ve belini saran ve eteğin üst kısmına kısmen uzanan narin bir aplike ile kaplıydı.

Saçları yumuşak bukleler halinde ensesine tutturulmuştu. Ama alnında

Nadirii bandı vardı.

Yanında, elini tutan Domitia vardı. Ve onun arkasında

Cornelia geliyordu.

Onlar da normalde giydiklerinden çok farklı elbiseler giymişlerdi. Daha çok Dellish tarzındaydı, ama tam olarak değil. Şeffaf olmalarına rağmen, ince değillerdi.

Cornelia'da saflık yerine sofistike bir hava vardı. Domitia'nınki ise masumiyet havası taşıyordu.

İkisi de Airenzian üst sınıf kadınlarının sert makyajını yapmamıştı. Makyajlıydılar, ama çok daha ince bir makyajdı.

Gördüğü kadarıyla, savaşçısı

da öyleydi. Evet.

Müstakbel karısı çok zekiydi.

Jazz ve Hera, Hera'nın sevgilisi Rosehana ile birlikte onları takip etti. Savaşa hazır Nadirii tuniklerini giymişlerdi.

Mac, Ian, Rus, Tone ve Nero da savaşa hazırды.

"Mac, Cass'in sol tarafındaki kürsüde olacaksın. Ben onun sağında olacağım. Jazz ve Hera yanımda ve arkamda olacaklar," diye emir vermeye devam etti. "Nero, Gallienus'u koruyacak. Ian ve Antonius, Domitia ve Cornelia'nın oturacağı kanepenin arkasında olmanızı istiyorum. Rose ve Severus arkada olacaklar ve oradan göz kulak olacaklar. İkinizden de devriye gezmenizi isteyeceğim, ama devriye geziyormuş gibi *görünmeyin*. Sadece gözünüzü dört açın."

O (ve Domitia) Cassius'un yanına gelmişti. "Ne giyiyorsun?" diye sordu.

Kafasını eğip ona baktı. "Bir elbise," diye cevapladı.

"Neden Nadirii kıyafetini giymiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben bu krallığın gelecekteki kraliçesiyim ve bu krallığın halkı beni geleneksel ve yaklaşılabılır biri olarak görmeli, ama sırtımda bir kılıç, kemerimde bir hançer ve ok kılıfım hazırsa beni öyle görmeyeceklerdir. Öyle görünürsem düşmanca davranıyormuşum gibi görüneceğim, ama ben öyle değilim. Senin baban hariç." Eteğinin ince kumaşını yana doğru kaldırıp biraz geriye doğru eğildi, eteğine bakarak sözlerini bitirdi: "Ve bu elbiseyi çok seviyorum."

O da oldukça beğenmişti.

Oldukça.

Yine de...

"Elena," diye seslendi.

Elena doğruldu ve tekrar ona baktı.

"Bence, prensesim, sen kendin olmalısın," diye tavsiye etti. "Ben benim," diye cevapladı. "Sadece bir elbise giyiyorum."

"Elena..."

"Senin dönüşünden bu yana Airen'in tüm vatandaşlarından büyük değişiklikler bekleniyor, Cassius. Ve çoğu kişi bunun benim yüzümden olduğunu düşünebilir. Bu nedenle, benim de değiştiğimi görmeleri akıllıca olacaktır. Bizim kuracağımız dengeyi anlamaları gerekiyor, bu onların da hoşuna gidecek bir şey."

O, yanlış söylemediğinden daha fazla bir şey söyleyemedi.

Dikkatini, hala Elena'nın yanında durup elini tutan Domitia'ya çevirdi.

"Buna hazır mısın, Domitia?" diye sordu sessizce.

Adı söylendiğinde irkildi ve ona baktı. Sonra ikna olmamış bir şekilde başını salladı.

"Sözlerini söylemeni isteyeceğim, sonra lan seni odadan dışarı çıkaracak." Cornelia'yı da bakışlarına dahil etti. "İkinizi de."

"Ben kalabilirim," dedi Domitia, Elena'ya hızlıca bir bakış atarak.

Elena cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Bu çok cesurca olur," dedi Cassius nazikçe. "Ancak, istemiyorsan bunu yapmak zorunda olmadığını bilmeni isterim. lan seni dışarıya kadar eşlik etmeye hazır olacak."

"Kalacağım," dedi Domitia, çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirmeye çalışarak.

Ama sonunda başardı.

"Onun cezalandırılmasını bekleyeceğim," dedi Cornelia.

Cornelia'nın konuşması Cassius'u biraz şaşırttı, çünkü babasının eşlerinden hiçbirinin iletişim kurduğunu görmemişti, Horatia hariç, o da gerektiğinde hepsinin adına konuşurdu. Bu yüzden Cassius, Elena'ya bakmadan önce bir an Cornelia'ya baktı.

Elena hafifçe başını salladı.

Cassius tekrar Cornelia'ya döndü. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, çünkü bunun senin için zor olacağına eminim."

"Bu, evliliğimde katlandığım en kolay şey olacak," diye cevapladı kadın. Bunu duymaktan nefret ediyordu, ama hiç şüphesi yoktu.

Bu kadınları korumamıştı. Onların arasında yaşamış ve kendi acısına o kadar dalmış, kendine acımaya o kadar kapılmıştı ki, onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Bunu yapmadığım için üzgünüm..." diye başladı, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "O senden nefret ediyor," dedi Cornelia.

Cassius, ruhunun derinliklerinde bildiği bu sözleri yüksek sesle duyunca sessizleşti.

"Trajan hayattayken ve bir varisi varken, senden kurtulmak için her türlü bahaneyi kullanırdı," diye bilgilendirdi onu. "Bu hoş bir şey değil, ama doğru, karına duyduğun keder seni kurtardı. O, ona duyduğun sevgiyi zayıflık olarak görüyordu. Ve bu zayıflığı hor görüyordu. Seni ve onu kovmak istiyordu. Bunu gerçekleştirmek için bir yol bulmak için komplo kurdu. Karın öldüğünde, sen de bir yandan ilgisiz, bir yandan da kavgacı bir hale geldiğinde, ancak o zaman seni tolere edebildi, çünkü bunlar onun saygı duyduğu özelliklerdi."

Bu onu şaşırtmadı, kendisinde en az sevdiği özellikleri babası en çok seviyordu.

"Ama başımıza gelenleri bilsen bile," diye devam etti Cornelia, "bize yardım edemezdin. Deneseydin, onun sana karşı hissettikleri yüzünden, durumun daha da kötüye giderdi."

Elena ona yaklaştı, Cassius ise sessizce onun sözlerini dinledi.

"Gücü varken, hepimiz için bir tehlikeydi," diye bitirdi. "Yine de, keşke bir yol olsaydı da ben..."

O da cümlesini bitiremedi. Cornelia onun sözünü kesti.

"Ben de öyle yapıyorum, ama sen şu anda bunu yapıyorsun. Hepsi bu kadar."

Bu kesinlikle hepsi idi, çünkü onun ifadesinden anladığı kadarıyla, bu konu hakkında daha fazla konuşmak niyetinde değildi.

O anda, Mac'in hareket ettiğini fark etti ve Cassius kapıya baktı. Orada bir asker duruyordu.

"Bundan sonra annemin yanına dönmek istiyorum," dedi Cornelia ve Cassius'un dikkatini yeniden üzerine çekti.

Cassius başını salladı. "Sana bir miktar para vereceğim ve..."

"Hayır," diye sözünü kesti. "Bu evden hiçbir şey istemiyorum. Ona bir mektup gönderdim ve o da cevap verdi. Her şey ayarlandı. Bu iş bittiğinde Wodell'e taşınacağız. Orada bizi kabul edecek bir amcam var. Sonunda özgür olduğum için hemen ayrılacağım. Ve bu topraklarda bir daha yaşamayacağım. Adını bile anmayacağım."

Bunu paylaşıırkenki kararlılığı, gözlerinde beliren acı, onun bu iddiasının doğru olacağından şüphe duymasına neden olmadı.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye mırıldandı. Kız gözlerini başka yöne çevirdi.

Mac yaklaştı.

"Babanızın arabası yaklaşıyor. On beş dakika sonra burada olacaklarmış. Saray görevlilerini, halkı ve soyluları içeri almalıyız."

"Hepsinin üzerinde silah arandı mı?" diye sordu Cassius. Mac başını salladı. "Emin olun."

"Tamam, herkes yerini alsın," diye emretti Elena. "Nero, kapının dışında bekleyip Gallienus'u locaya kadar eşlik edebilir misin?"

Nero başını salladı.

Elena Domitia'yı bir kanepeye yönlendirdi, Cornelia onu takip etti, sonra belinden eğilip onların yanında durdu ve sessizce onlarla konuştu.

İlk saraylılar odaya girdiğinde Elena buradaydı. Cass, iki açıdan yeni olan bir tahtta oturuyordu.

Oradan, onların girişini izlemekle prensesini izlemek arasında gidip geliyordu.

Böylece, Domitia'nın elini iki eliyle tutup sıkıca sıktığını gördü ve hareketsiz duran Cornelia'nın omzuna dokunduğunu da izledi, ama en azından kadın geri çekilmedi.

Elena daha sonra podyuma doğru yavaşça yürüdü, böylece elbisesinin kalçalarını, bacaklarını ve omuzlarını saran hareketlerini daha iyi görebildi. Podyuma çıkıp onun sağ arkasında yerini aldı.

"Senin yanımdaki sandalyeye oturmanı isterdim," diye mırıldandı.

"Bu daha iyi bir görüş açısı," diye mırıldandı Elena. Ve işte savaşçısı oradaydı.

Adam kıkırdadı.

Sonra o gün yapması gereken işe koyuldu, adamlarının Cassius'un, Prenses Regent'in değil, emriyle yaptıkları bir şeydi bu.

O, odaya giren her kişiyi, vücut dillerini, yüzlerindeki ifadeleri, bakışlarını, ona, Elena'ya, yardımcılara ve birbirlerine attıkları bakışları gözlemliyordu.

Oda düşmanlarla doluydu ve bir el hareketi ya da hızla başka yöne çevrilen bir bakış her şeyi değiştirebilirdi.

Elena'nın değiştirdiği bu mekanı çok sevdi. Majestelik bir havası vardı. Airen'e sadık kalıyordu, ama farklı bir Airen'e. Renkli, hayat dolu bir Airen'e.

Ancak bu değişiklik, odaya girenlerin çoğunun odayı incelemekle o kadar meşgul olmalarına neden oldu ki, hiçbir şey belli etmediler.

Onlara koltuk teklif edilmedi, bu yüzden dolaşp ayakta durabilecekleri yerler buldular, ancak Citadel muhafızları, babasının içeri girip duvar boyunca yürüyerek doğrudan locasına ulaşabilmesi için yan tarafta bir koridor açık tuttu, böylece içeri girdiğinde eşlerine yaklaştı.

Elena'nın şüphesiz ayarladığı başka bir şey.

Lahn ve Circe, Finnie ve Frey'in geldiğini fark etti. Adamlar Circe ve Finnie'yi Domitia ve Cornelia'nın oturduğu kanepenin karşısına götürdükten sonra, Lahn onların arkasında dururken, Frey kürsünün uzak tarafına, kayıt memurunun masasının bulunduğu ve tüm salonu görebileceği yere geçti.

Ve o anda, Lahn ve Frey (ve çoğunlukla Lahn olduğu söylenmelidir) odadaki erkeklerin (ve kadınların da, ama farklı bir nedenden dolayı) dikkatinin çoğunu üzerlerine çektiler.

Beklerken, Cassius koltuğuna uzanmış, genel olarak en fazla tepkiyi, Elena ve elbisesini incelemeye dalmış gibi görünen, toplantıya katılan az sayıdaki kadından aldığını fark etti.

Erkekler çok az tepki gösterdiler, ancak bazı durumlarda Cass'e karşı düşmanlıklarını gizlemediler.

Siyah tören kıyafetleri giymiş bir haberci ortaya çıkması çok uzun sürdü (Elena, Citadel üniformasını değiştirecek zamanı açıkça bulamamıştı) ve "Kral Gallienus geldi!" diye seslendi.

Bunun üzerine, babası iki Bailey muhafızının arasında yürüdü, Bailey'den Reginald onu takip ediyor, Nero ise önde yürüyordu.

O içeri girdiğinde, topluluktan bir fısıltı dalgası yükselmeden önce bir sessizlik oldu. Zayıf, dağınık, dağınık, kıyafetleri temiz ve güzeldi, ama üzerine bol geliyordu.

Görünüşe göre, görünüşten önem yaratma becerisine sahip tek kişi Elena değildi.

"Bu bir rezalet!" diye bağırdı, arka duvara doğru götürülürken. "Lanet olası bir komedi!"

Dağınık ve dağınık olmasına rağmen, sesi güçlüydü ve uzağa kadar ulaşıyordu.

Cassius, bakışlarını Domitia ve Cornelia'ya çevirdi.

Cornelia kolaylıkla bir heykel ile karıştırılabilirdi.

Domitia ise gözle görülür şekilde endişeliydi.

"Taht odam ne hale geldi? Bu *müstehcen*!" diye bağırdı Gallienus.

Cassius iç geçirdi.

Gallienus locasına götürüldü ve hemen yanında asılı olan flamaya uzandı, Cass, onun krallık yakarışını sürdürmek için ağzını açtığından emindi.

"O bayrağı indirirsen," dedi Cassius, sesi uzaklara ulaşacak şekilde. "Seni onunla asarım."

Gallienus, oğluna sert bir şekilde döndü.

"Şimdi oturun. Eşleriniz için, bu iş çabucak halledilecek," diye emretti Cassius.

"Kayıtlara geçmesini istiyorum, bu mahkemeyi tanımıyorum," dedi Gallienus.

"Ben de kayıtlara geçmesini istiyorum, umurumda değil," diye cevapladı Cassius. "Şimdi konuşman istenene kadar sessiz ol."

"Ben kralım. Ben..."

"Sen, değişimin zamanının geldiğini fark edemeyen, çırpınan, işe yaramaz bir yaşlı adamsın. İlerleme için çalışmak yerine geleneklere boyun eğen birisin. O kadar zayıftın ki, kendi vatandaşlarından bile kendi krallığını koruyamadın ve onların sana hükmetmesine izin vermeye devam ettin. Ve eğer otoriteni bırakma konusunda biraz mantıklı davranmasaydın, diğer ülkeler askeri ve ekonomik müttefikler olarak birleşirken bu krallığı yıkıma sürükleyecektin," dedi Cassius. "Şimdi, tanrıların hatırı için, son kez halkın önüne çıktığın bu anda sessiz ol ve biraz haysiyet göster."

Gallienus ona öfkeyle baktı.

Cassius babasını gönderdi ve kayıt memuruna döndü.

"Suçlamaları okuyun lütfen," dedi.

Suçlamalar okundu. "Saçma!" diye bağırdı Gallienus. Yeni yasa okundu.

"Gülünç!" diye bağırdı Gallienus.

Cassius babasına hiç fazla önem vermemişti. Onun sıradan zulümlerine, evet.

Onun bariz sadizmine, evet.

Onun çocukça öfke nöbetlerine.

Ne yazık ki, hayır.

O şimdi onları fark etti, ama bunu sözsüz bir şekilde yaptı.

Sözlü olarak, planladıkları gibi işlemleri başlattı.

Hadrian, kralın yatak odasında gördüklerini kısaca ve ayrıntılara girmeden anlattı. Antonius da aynısını yaptı.

Ve sorulduğunda, Domitia bunun doğru olduğunu açıkladı.

Ve sorulduğunda, her iki kadın da evlilikleri boyunca maruz kaldıkları fiziksel ve cinsel istismarı kısaca doğruladılar.

Bu hızlıca halledildikten sonra Cassius babasına döndü.

"Daha önce yasa değildi, ama onurlu Domitia'ya yaptığın ihlal, sonradan suç oldu. Bugün burada sunulan olayların bu versiyonunu reddediyor musun?" diye sordu.

"Karımı uygun gördüğüm şekilde davranmak suç değildir," dedi Gallienus burun kıvrarak.

"Bu doğru değil. Yasa okunduğu gibi, bu artık bir suçtur. Yani, kayıtlara geçmesi için, bugün burada sunulan olayların bu versiyonunu inkar etmiyorsunuz," diye Cassius iç çekerek tekrarladı.

"Tabii ki inkar etmiyorum," diye tersledi Gallienus.

"Öyle olsun," dedi Cassius. "Bu nedenle, sizi bir kişinin saldırı ve darp suçundan ve bir kişinin cinsel saldırı suçundan suçlu buluyorum. Dolayısıyla, ilk suçtan dolayı Slán Bailey'de on yıl süreyle dördüncü derece mahkum olarak hapis cezasına çarptırılıyorsunuz. Bu cezayı, bir kişinin cinsel saldırı suçundan on beş yıl süreyle beşinci derece mahkum olarak hapis cezasını çektikten sonra çekeceksiniz. Bu ceza derhal uygulanmaya başlayacaktır. Bununla birlikte, bu mahkeme sona ermiştir."

Odadaki fısıltılar arttı, ama Cassius onları görmezden geldi.

Tahtından kalkarken, Nero'nun yanında duran Reginald ve hapishane gardiyanına başını sallayarak Gallienus'u götürmelerini işaret etti.

"O Bailey'de belki bir hafta kalacağım," dedi babası.

Eğer o kadar uzun yaşarsa, orada yirmi beş yıl kalacaktı. Ama Cass bunu paylaşmadı.

Babasının "bir hafta" dediğini fark etti.

Yani, babasının müttefikleri o hafta içinde bir şekilde harekete geçmeyi planlıyorlardı. Bu, şu an için önemli değildi.

En azından şimdilik, bu iş bitmişti.

Horatia için. Cornelia için. Domitia için. Aelia için. Ve kendisi için.

Döndü ve elini Elena'ya uzattı. Elena elini tuttu.

"Bu saçmalığın tadını çıkarın!" diye bağırdı Gallienus. "Hepsini yıkıp yakacağım ve Nadirii, sen darağacında diz çöküp kılıç düştüğünde kafanın bedeninden ayrılmasını izlerken yanacak. Bu, o bu diyarın tüm lordları tarafından tadına varılmadan önce olacak."

Vücudu gerildi, ama Elena elini sıktı ve bakışları onun bakışlarıyla buluştu.

Bu olduğunda, elini gevşetti.

"Felix ilk hamleyi yaptı!" Gallienus, aynı anda hem bağılıyor hem de mücadele ediyor gibi sesini yükseltti.

"Dikkate alma," diye fısıldadı

Elena. *Dikkate* almamak mı?

Hayatta olmaz.

Bir Citadel muhafızına döndü. "Gairn Ovası'ndan Lord Felix Edgar'ı vatana ihanet ve Prenses Regent'e karşı tehdit suçlamasıyla tutuklayın."

"Yapma!" diye bağırdı Edgar. "Bunu yapamazsın! Elinde hiçbir kanıt yok!"

"Kendi taht odamda suçlandın," dedi Cassius ve sonra babasının götürüldüğü yere doğru baktı. "Devam etmek ister misin? Çok yardımcı olur."

"Cehenneme git, Cassius Laird!" diye bağırdı babası, kapıdan çıkmak üzereyken. "Seni reddediyorum!"

"Tanrılara şükür, sonunda babasız kaldım," dedi Cassius yüksek sesle ve birkaç erkeksi kahkaha ve gergin kadınsı kıkırdama duydu.

"Cass," dedi Elena, kararlı bir şekilde ayakta durarak onun kendisini podyumun sonuna götürmesine izin vermedi.

"Gidelim," diye mırıldandı Cassius.

"Cass!" diye daha acil bir sesle adını söyledi.

O da ona baktı.

Sonra dikkatini onun dikkatinin olduğu yere yöneltti ve kalabalığın içinden geçmeye çalışan bir Nadirii gördü.

Elena'nın yanında birkaç Nadirii savaşçısı vardı. Bu savaşçıyı tanı mıyordu.

Sonunda, onu podyumdan indirip Nadirii kız kardeşiyle buluşturan, prensesiydi.

Jasmine ve Hera onun arkasında kaldı, adamları görev yerlerindeydi, bu da Mac'in de görev yerinde olduğu anlamına geliyordu.

"Ne oldu, Peg?" diye sordu, Cassius'un seyahatten yorgun görüldüğünü belirttiği Nadirii'yi yakaladıklarında.

"Ben..." diye başladı kadın, Cassius'a, sonra Elena'ya baktı, "Kardeşim, kuşun gelmezse kraliçemize geri dönüş mesajını iletmek için buradayım."

"Ne hakkında bir cevap mesajı?" diye sordu Elena, sesi titriyordu, bakışları kadın savaşçıya sabitlenmişti. "Annemden bir süredir kuş gelmedi."

Nadirii şaşırılmış göründü. Sonra endişelendi.

"Kilcree Break'i biz yaptık. Biz..." diye söze başladı, etrafına bakındıktan sonra, "Mahremiyetimiz olmalı." dedi.

Lanet olsun.

Cassius, bakışlarıyla çeşitli kişilere mesaj verdikten sonra prensesini odadan çıkarmaya başladı.

"Serbest bırakılmayı talep ediyorum, Prens Cassius," diye öfkeli bir erkek sesi duyuldu.

Cassius aniden durdu ve Lord Felix'e baktı. "Milisleriniz benim orduma ve size teslim olduğunda ve bana ve hükümdarlığıma bağlılık yemini ettiklerinde

ve benim hükümdarlığıma bağlılık yemini ettiklerinde, o zaman serbest bırakılacaksınız. O zamana kadar, Bailey'den manzarayı seyredeceksiniz."

Ve bununla birlikte, Ellie'yi odadan dışarı çekti.

Kırmızı minderlerin bulunduğu oturma odasındaydılar.

Cassius, Elena'nın haklı olduğuna çoktan karar vermişti. O minderler hoş bir renk şoku yaratıyordu.

"Onların bunu yapıp arkalarında kan izleri ve ceset yığınları bırakmaları gerektiğini düşünen tek kişi ben miyim?" diye sordu Mac odadaki herkese.

"Hayır," diye
cevapladı Jazz.

"Evet," diye ekledi
Ian.

Cassius koltuğa oturdu ve burnunun köprüsünü sıktı.

Elena koltuğun koluna oturdu ve ne yazık ki o elbisenin içindeki kalçaları o kadar yakındı ki, onu kucağına çekerek tadını çıkaramadı.

"Bu, yoldan sapmak için iyi bir kuş değildi," diye mırıldandı
Hera. "Otho bulundu mu?"

Nero'nun sessiz sorusu üzerine Cassius elini indirdi ve Nadirri savaşçısı Peg'e baktı.

"Cesetleri elimizden geldiğince koruduk, kutulara koyduk ve toprağa gömdük," diye
cevapladı Peg. "Bunu yaptık çünkü onları buraya getirecek savaşçımız yoktu. Ve
üzgünüm, Majesteleri," diye Cassius'a dönerek ekledi, "tanrılarınız hakkında pek bir şey
bilmiyoruz, ama kendi rahipleriniz bu ayini yapana kadar tanrıçamızdan onları kutsamasını
istedik."

"Onları alıp ailelerine geri götüreceğiz," diye mırıldandı Cassius. "Ve onlara
gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim."

Devam etmeden önce çenesini ona doğru eğdi ve bakışlarını Elena'ya çevirdi.
"Takipçilerimiz bir iz buldular, gözden kaçması zordu. Görünüşe göre Zeesler ekmek
kırıntıları bırakmayı seviyorlar. İz kuzeye doğru gidiyordu. Daha fazlasını bilmiyorum
prensesim. Sadece Kraliçe Ophelia'nın onları o yöne yönlendirdiğini biliyorum."

"O zamandan beri hiç kuzgun gelmemesi sana garip gelmiyor mu?" Cassius,
düşünceli bir ifadeyle Peg'e bakan Elena'nın profiline sordu.

Elena başını salladı ve ona baktı. "Umut verici buluyorum." Cassius
neredeyse gülümsedi.

Elbette gülümsedi.

"Eğer haber verecek bir şey olsaydı, haber gönderirdi," diye bitirdi Elena.

"Diğer cesetlere ne yaptınız?" diye sordu Ian Peg'e.

"Hepsini koyacak sandık yapmaya vaktimiz olmadı. Çok fazlaydılar," diye cevapladı Peg ve Cassius yüzünü buruşturdu. "Ama onları güvenli bir şekilde kefenleyip gömdük." Cass'e baktı. "Senin tarzın bu, değil mi?"

Cassius başını salladı.

"Cass?" Rus sordu.

Derin bir nefes aldı.

Sonra şöyle bir karar verdi: "Savaş resmi olarak başlamadan Fern'in ordusunun vatandaşları katletmesine izin veremeyiz."

"Sanırım oy çokluğuyla reddedildik," diye mırıldandı

Jasmine, Mac'e. Mac kolunu onun omuzlarına attı.

O da Mac'in omuzlarına yaslandı.

"Silvanus ve Zees'leri, yardım ettiğini sanarak Airen'de çılgınca dolaşmasına izin veremeyiz, çünkü o yardım etmiyor."

"Onunla bu kadar derin bir bağ kurduğunu bilmiyordum, Cass," dedi Elena.

"Ben de bilmiyordum," diye cevapladı Cassius, kararını açıklamadan önce. "Bu krallıkta izinsiz her türlü saldırganlık, suç olarak değerlendirileceğini mümkün olan en kısa sürede ilan etmeliyim."

"Onaylanana kadar," diye ekledi Jasmine.

"Eğer onaylanırsa," diye karşılık verdi Cassius. Yine Ellie'ye baktı. "Annen Fern'i kurtarmak için istediği gibi hareket etme iznini benden aldı. Hepsi bu kadar."

"O zaman parşömeni alıp habercileri toplamalıyız," dedi Elena sessizce.

Bu günün farklı bir şekilde sona ermesini ummuştı. Şarap. Yemek. Arkadaşları etraflarında.

Ve mümkünse, erken yatmak, sadece Elena ile yatakta uzanıp ona sarılmak için.

Tabii önce o çekici elbisesini çıkardıktan sonra. Ama bu açıkça gerçekleşmeyecekti.

"Yemeği odana gönderteceğim..." Ellie söylemeye başladı.

Bir asker odaya girdiğinden cümlesini tamamlayamadı.

Rütbesi yükseldi, bir mareşal ve Cass adını doğru hatırlıyorsa, adı Angus'tu.

"Efendim," dedi, zarif bir reveransla. "Nadirii filosundan bir haber geldi."

Elini kaldırdı ve elinde bir kuzgunun getirdiği mesaj vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cass, ayağa kalkarak.

O ve adam ortada buluştular, Cassius Elena'nın yanında yürüyordu.

Mesaj iletildi, mareşal selam verdi, çevik bir hareketle döndü ve odadan çıktı.

Cassius rahatladı mektubu mesajı ve anında
yaptı kararını karar herhangi birinden gelen iletişimin
kendisine özel olarak iletilmesine karar verdi.

Çünkü mesajda şöyle yazıyordu:

Night Heights. Güneydoğu Bölgesi. Elena'yı hemen getirin. Kraliçe
ölüyor.

"HAYIR," diye fısıldadı Elena.

Parşömen şeridini en yakınındaki kişiye, yani Rus'a uzattı ve onu odadan
çıkarmadan önce kollarının arasına aldı.

Ama o önce harekete geçti ve bir adım geri çekildi.

"Sevgilim," dedi nazikçe. "Benimle gel."

Birinin nefesini tuttuğunu duydu, kim olduğunu bilmiyordu ama bunun haberin
odada yayılmaya başladığı anlamına geldiğini biliyordu.

"Ellie, lütfen, benimle gel." "Hayır,"

diye fısıldadı yine.

"Ellie..."

"*Hayır!*" diye bağırdı, o tek kelimedeki acı Cassius'un kalbini parçaladı.

Bunun üzerine Cassius ona doğru gitti.

CASSIUS, Büyük Salon'da, artık koyu mor ve çarpıcı mavi glayöl çiçekleriyle süslenmiş
masanın yanında adamlarıyla buluştu.

Onların toplandığı yerde durduğunda, "Rapor verin," diye emretti.

"Keşifçiler gönderildi," dedi Mac. "Nadirii filosunun yerini bulmak için, ona
ulaşmak için yolumuzun açık olup olmadığını değerlendirmek için." Bir süre durakladı
ve sonra şöyle devam etti: "Cass, kuşatma yenilgiye uğradıktan sonra, geri
çekildiklerini ve savaşı başlatmak için herhangi bir bahane beklediklerini biliyoruz.
Ama sen az önce onların kralını yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırdın. Ve dikkatin
başka yöne çevrilmişken, bu mükemmel bir bahane olur."

"Evet, öyle olur," diye cevapladı Cassius. "Ve Nadirii'den bu haber gelene kadar,
savaşın başlamasını ve bitmesini isterdim. Ama şimdilik onların düşmanlığını
engellemeliyiz, çünkü benim önceliğim kadını annesinin yanına götürmek."

Mac başını salladı.

"Kuşlar ve biniciler gönderildi," diye söze karıştı Ian. "True'ya, o da Serena'ya haber versin diye. Mars ve Aramus'a, Go'Doan'a değil."

Cassius başını eğdi.

"Bir tabur hazırlanıyor," diye ekledi Tone. "Elena ile seyahat eden Nadirii de öyle. Yarım saat içinde yola çıkmaya hazır olacağız."

Cassius, Antonius'a başını eğdi ve Ian'a döndü. "Senin kalman gerekiyor. Bildiri yapılmalı ve Körfez'in güvenliği sağlanmalı. Ayrıca Bailey'e takviye gönder. Kral Gallienus, yirmi beş yıllık görev süresini tamamlayana kadar rahat nefes alamaz."

"Elbette," diye cevapladı Ian.

Gözleri hepsini taradı. "Rus, Ian'la kalacak. Geri kalanlarınız benimle ve prensesimle birlikte at sürecektir."

Onaylayan işaretler aldı.

"Şu anda bu önemli görünmüyor, ama bu tür olayların yaşandığı zamanlarda neyin önemli olacağı belli olmaz," dedi Rus. "Tek boynuzlu atlar huzursuz."

"Anladığım kadarıyla onlar Elena ve benimle bağlanmışlar ve bu yüzden muhtemelen onun tedirginliğini hissediyorlar," dedi Cassius.

"Onların seninle birlikte gelmelerini ister misin?" diye sordu Rus.

"Bu kararı kendileri vermelerini istiyorum," diye cevapladı Cass. Rus başını salladı. "Onların padoklarının açılmasını sağlayacağım."

Cassius, başka bir şey söyleyecekleri olup olmadığını görmek için bir an bekledi.

Kimse konuşmayınca, "Gidecek olanlar, binmeye hazırlanın. Ian, Rus, güçlü olun" diye emretti.

Sonra dönüp hızla merdivenlere doğru yürüdü ve merdivenlere ulaştığında, ikişer ikişer basamakları çıktı.

Üst kattaki salonda, Elena'nın yatak odasına koştu ve odaya girince, Elena'nın silahlarının yatak örtüsünün üzerine dağılmış olduğunu ve kendisinin kanepede oturmuş, eyer çantasına eşyalarını koyduğunu gördü.

Elena'nın geceliği yerde tül bir yığın halinde duruyordu.

Vücudu artık Nadirii teçhizatıyla kaplıydı. Yüzü sertleşmişti.

"Her şey hazır, yarım saat sonra yola çıkıyoruz," dedi.

O sadece homurdandı, çantasının kapağını çevirdi ve fermuarları gereğinden fazla sıkı bağladı.

O yaklaşıp yumuşak bir sesle, "Kuzum" diye seslendi.

"Sanırım yakında sana, Dora'ya, Aelia'ya, True'ya ve Farah'ın ailesine katılacağım," dedi.

Bu sözleri duyunca şaşırđı, çünkü Theodora ile yaptığı konuşmayı bildiğini bilmiyordu.

Belki Dora ona söylemişti.

"Ellie, bir dakika dur ve gel, sana sarılayım," diye ısrar etti.

Ellie durdu, ama ona donuk bir şekilde dönüp gözlerine baktı.

Ve sonra, korkusu içinde, kederin saldırısına hazırlanırken, onun dünyasını renklendirme görevini tamamlayan sözleri söyledi.

"True'ya olan aşkımanın gerçek olduğundan emindim. Onunla bir hayat sürmekten başka bir şey istemiyordum. Ama sana bir kez baktığımda, bunu bir daha düşünmedim. Ama şimdi, Cass, o mesajı aldığımdan beri, tek düşünebildiğim şey bu."

"True ile yaşayacağın hayat mı?" diye sorduğunda sesi boğuk çıkmıştı.

"Hayır. Eğer *sadece ikimiz* olsaydık, *seninle* yaşayabileceğim hayat. Prens ya da prenses değil. Dellish'li bir kız ve çoban. Firenz'li bir göçebe ve onun dikkatini çeken kız. Mar-el'li bir korsan ve bar kızı. Ne olduğumuz umurumda değil, ama alınma, Airen'de bir hayat düşünmedim."

"Alınmadım," diye mırıldandı.

"Ya biz olsaydık ne olurdu?" diye sordu. "Sadece tanışıp evlenip çocuk sahibi olabilen bir erkek ve kadın olsaydık hayatımız nasıl olurdu? Geceleri, sazdan çatılı evimizde ateşin başında yatakta kralların ve kraliçelerin kararlarından şikayet ederdik, ama onların entrikaları ertesi günkü emeğimizle ya da iş bittiğinde paylaştığımız sevgiyle pek ilgisi yoktu."

"Ellie," diye fısıldadı.

"Öyle olsaydık, annem hastalandığında, kızlarının bakımında, onu sevenlerin yanında, yatakta dinleniyor olurdu..."

Sesi kırıldı, yüzündeki sertlik kayboldu ve o anda Cass onları ayıran mesafeyi kapattı ve onu kollarına sıkıca çekti.

Vücudu bir kez sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı.

Sonra, yürek parçalayan bir titremeye başladı. Cass dudaklarını kadının saçlarının üstüne koydu.

"Ona ulaşacağız." "Serena..."

"Bir kuzgun ve bir binici gönderildi."

Ona sarıldı ve zeki müstakbel eşi, onun kokusunu duyup belini sıktırmadan önce, hissettiklerini hissetmek ve ifade etmek için kendine zaman tanıdı.

Adam ipucunu anladı, onu bıraktı ama iki elini kadının çenesine götürdü ve başparmaklarıyla kadının ıslak yanaklarını sildi, yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı.

Menekşe rengi gözleri sevgi ve ıstırapla parlıyordu.

Seni seviyorum, diye

düşündü. "Hazır mısın?" diye

sordu. Kız başını salladı.

Cass alnını öptü.

Sonra tekrar gözlerine baktı ve "Gidelim" dedi.

DİKKAT DAĞITICI

Prenses Serena*Shanty, Notting Thicket WODELL*

Serena, dar sokakta dengesiz bir şekilde ilerliyordu, onun hakkında tek kesin olan şey, elindeki içki şişesini sıkıca tutmasıydı.

Trolün en uzak olduğu boş viski şişelerine yaklaştı ve şişelerde tat kalıp kalmadığını (hiç kalmamıştı) veya tamamen boş olup olmadıklarını (hepsi boştu) değerlendirmek için fazla zaman harcamadı.

Son zamanlarda işler kritik bir aşamaya gelmişti.

Trolün koruduğu binanın kapı çerçevesine istiflenmiş içki kasaları azalmıştı.

Ve o, trollün bir kez değil, birkaç kez kapının kilidine bakıp, bazen ona doğru hareket ederek, hayal kırıklığıyla onu çekip ittiğini fark etmişti.

Ayrıca, trollün bir şey arıyor gibi göründüğünü de fark etmişti.

Bunun, onun yardımcısı olduğunu ve onun asla geri dönmeyeceğini bilmediğini düşündü.

Trol giderek huzursuzlaşıyordu.

Neyse ki True, ekibinin harekete geçme zamanının geldiğini haber vermişti.

Sadece tutuklamaların yapıldığını, Tanrıça Lanetli Kanlı Ayaklanma'ya darbe indirildiğini varsayabilirdi.

Şimdi, kendisi, Gal ve Brix'in bir darbe daha vuracağını umuyordu.

True'nun on adamı ve Tor, labirent gibi sokakların arasında bulunan küçük odalarında Serena, Gal ve Brix'in binaya girmesini bekliyorlardı. Trolü alt edebildiler, ama para kilitli kapının arkasında değilse, onu aradıklarını ve Shanty'ye geldiklerini belli edecek büyük bir gürültü koparmak istemediler.

Ancak, içeride düşündükleri şey gerçekten de oradaysa, askerler ve Tor, içerideki şeyi geri almak için birlikler gönderilene kadar onu güvende tutacaklardı.

Zaman yaklaşmıştı.

Ve işte bu kadar.

Serena, trollün dikkatini çektiğini fark ederek ona yaklaştı.

Onun içtiği şişeleri değerlendirdiği ilk sefer değildi. Aslında, şu anda değerlendirdiği içilmiş şişeleri değerlendirdiği ilk sefer de değildi.

Bu önemli değildi.

Trolün tek bildiği, kadının bir ayyaş olduğu idi. Bu yüzden, beş dakika önce yaptıklarını hatırlamazdı, bir önceki günü ise hiç hatırlamazdı.

Yaklaştı ama durdu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı, çömelmiş haldeydi ama hala sallanıyordu.

Daha da yaklaştı, ama adam kıpırdamadı, sadece onu izlemeye devam etti.

Kadın birkaç şişe aldı, güneşe doğru tuttu, sonra yere bıraktı. Daha fazlasını aldı, ağızlarını kokladı, kenara koydu, sürünerek yaklaştı, bu sırada sürahisini sürüklemeye devam etti.

Kadın daha da yaklaştı ve adam duvara yaslanmış koltuğundan uzaklaştı. Ayağa kalkmadı, ama kadına uyanık olduğunu belli etmek istedi.

Kadın geri çekildi ve onun arkasında duran, onu ve koruduğu binayı keşfettiğinde en az beş tane olan tek başına duran sandığı gözetledi.

Dikkatlice, daha da yaklaştı.

"Sikişmek ister misin?" diye mırıldandı.

Belirgin burnunun yanlarındaki derin siyah gözleri, yüzüne düşen matlaşmış buklelerin arasından etrafına bakındı, bu bakış onun vücuduna yönelikti.

"Mm?" diye sordu, yaklaşarak. "Biraz eğlenmek ister misin?" Dişleri üst dudağına değdi.

Serena daha da yaklaştı ve sürahiyi sıkıca tuttu. "Hadi, koca adam, biraz eğlenelim."

Adam kadının kokusunu aldı ve hafifçe geri çekildi. Ve kadın harekete geçti. Hızla.

Yaklaşarak yukarı ve dönerek etrafında kafasını kafasını ona bir ağır ağır, toprak sürahiyle

Adam yana doğru düştü ve kadın tüm gücüyle çömleği ona fırlattı. Çömlek adamın çenesine çarptı ve adam yanına yığıldı.

Bunun üzerine, kadının etrafında koşuşturdu, son sandığını yakaladı, onu nişinden sürükleyip çıkardı ve sıkıca tuttu.

Sonra onu kaldırdı, döndü ve koştu.

Trol öfkeyle homurdandı, kız onun hareket ettiğini hissetti ve tanrıçaya onun görev yerinden ayrılıp peşine düşmesi için dua etti.

Hızlı koşmadı, yavaş koşmadı ve koordineli hareket etmedi.

O, Shanty'de bir trolde viski çalan, sarhoşluğu ve sandığın ağırlığıyla mücadele eden sarhoş bir kadındı.

Böyle olması gerekiyordu, onu başka bir yere götürmesi ve onu meşgul edecek yollar bulması gerekiyordu, çünkü Gal ona, o binanın kapısındaki kilit kolay açılırsa, açmak bir dakikadan az sürerdi. Zor açılırsa, beş dakikaya yakın sürerdi.

Ve içeride bulunan şey için, Brix'in Tor'a ne olduğunu söylemek için çatıdan çatıya atlaması için beş dakika daha gerekecekti.

Ama trolün dikkatini dağıtamazsa, oraya ulaşamayacaklardı. Arkasında ağır adımlarla yürüdüğünü duyduğunda, rahatlamaktan neredeyse çığlık atacaktı.

Trollerle hiç karşılaşmadığı için, ne yazık ki onların ne kadar hızlı hareket ettiklerini bilmiyordu.

Bu yüzden, adam onu parçalanmış elbisesinin arkasından pençeleriyle yakalayıp havaya kaldırdığında, çok şaşırdı.

Kutuyu yukarı doğru fırlattı ve kutu kaldırım taşlarına çarptı. Cam kırılma sesi duyuldu.

Sonra fırlatıldı ve duvara sertçe çarptığında acı içinde inledi. Tam o sırada trol öfkesini o kadar yüksek sesle haykırdı ki, etrafındaki evlerin camlarında cam varsa, hepsi titremeye başladı.

Ayakları üzerinde çömelmiş bir şekilde yere düştü, kendini toparladı ve trolün sandığın üstünü yırtıp attığını izledi.

Görünüşe göre, içindeki şey kurtarılamaz durumdaydı, çünkü kafası ona doğru döndü ve büyük ağzını açarak bir kez daha kükredi.

Oh, lanet olsun.

Öfkelenmişti.

Ne kadar süredir yoklardı? İki dakika mı?

Üç?

Gal ve Brix'in çalıştıkları yerden onu uzaklaştırmak için aynı anda kaçmaya çalıştı.

Ama bir adım bile atamadan, elbisesinin arkası tekrar yakalandı. Kumaşın yırtıldığını duydu ama bunu görmezden geldi ve ayağa kalkmak için vücudunu onun tutuşundan kurtarmaya çalıştı.

Ayakta savaşabilirdi. Ayakta koşabilirdi.

Havada sallanırken ikisini de yapamazdı.

Ne yazık ki, uzun süre öyle kalmadı, çünkü yine büyük bir güçle duvara fırlatıldı.

Vücudunun her yerinde çarpmanın etkisini hissetti.

Ancak bu sefer hazırlıklıydı. Böylece, başı yukarıda, uyanık bir şekilde hafifçe yere indi ve trolün büyük elinin vuruşundan kaçmayı başardı. Bu vuruş, isabet etseydi, onu birkaç metre geriye savurur ve vücuduna ne kadar zarar vereceği belli olmazdı.

Serena, troll diğer tarafa vurduğunda tekrar eğildi ve bu sefer onunla duvar arasındaki boşluktan hızla kaçtı.

Çizesindeki hançeri eline almak için zamanı yoktu. Sadece iki darbeyi daha kaçırmak için zamanı vardı, sonra trolün gövdesi döndüğünde, onun diğer tarafından koşarak uzaklaştı ve uzun süredir koruduğu binadan uzaklaştı.

Adam onu kovalamaya başladı ve Serena artık sarhoş ve beceriksiz gibi görünmeye çalışmadı.

Kaçacak kadar hızlı koşamıyordu ve adam pes edip geri dönecekti.

Kesinlikle yavaş gitmedi.

Wynd olduğunu bildiği bir ara sokağa girdi.

Ama adam onu tekrar yakalayarak, neredeyse yakalamak üzereyken, onu tekrar şaşırttı, bu yüzden hızlı bir dönüş yapmak zorunda kaldı.

Ne yazık ki, bu hareket onu bir çıkmaza soktu.

Ve bu sokağın çıkmazında, dönüp durup savaşması gerektiğini biliyordu. Öyle de yaptı.

Kolunu ve yumruğunu pozisyona getirerek bir dönüş yaptı ve adamın belirgin şekilde çıkıntılı çenesine vurdu.

Adamın başı birden yana döndü, ama acı hissedip hissetmediğini bilmiyordu. *Kendisinin* acı hissettiğini biliyordu, çünkü adamın çenesi demirden yapılmış gibiydi.

Bunu görmezden geldi ve çenesine bir darbe daha indirdi, ama bu sefer adam buna hazırды ve anında sarsıldı.

Serena taktik değiştirdi, yanına döndü, ağırlığını sol bacağına verdi ve sağ bacağıyla onun midesine tekme attı.

Adam, Serena'nın vuruşunda nefesini bile kesmedi ve Serena, adamın kasıklarına tekme atmak için hedefini ayarladığında, adam Serena'nın ayak bileğini yakaladı ve acımasızca bükdü.

Onun kırmaması için, ayak bileğinin gittiği yöne doğru vücudunu fırlattı, bu da omzuyla yere çarptığı anlamına geliyordu.

sarsıcı bir gürültüyle yere çarptı.

Ama hemen sol bacağıyla dönerek adamın şakağına bir darbe indirdi.

Adam bu darbeye homurdandı.

Bu, kadının cesaretini artırdı.

Böylece, sol bacağına geri çekti ve topuğuyla onun burnuna tam isabetli bir darbe indirdi.

O geriye düştü, hala kadının ayak bileğini tutuyordu, bu yüzden o geriye giderken kadın da onunla birlikte sürüklendi.

Adam artık yeterince dayandığını açıkça belli ettiğinde, kadın karın kaslarını kullanarak sol botundaki hançere uzandı.

Adam ayak bileğini kullanarak onu salladığında bunu anladı, adamın gücü o kadar fazlaydı ki, kız vücudunun kontrolünü kaybetti ve kafası kaldırım taşlarına çarptı.

O yıldızları gözlerinden silkelirken, adam onun ayak bileğini bırakıp kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

O ayağa kalktı.

O da ayağa

kalktı.

Sonra kız, koridorun sonundaki duvara o kadar sert bir şekilde çarpıldı ki, nefesi kesildi.

Onu vücuduyla orada tutarken, eteğini tırmalıyordu, dişlerinden ince salya damlaları akıyordu.

Peki o zaman.

Görünüşe göre, şimdi biraz eğlenmek için bu anı

seçmişti. Ancak, bu olmayacaktı.

Bu pozisyonda, çenesine, şakağına, elmacık kemiğine, boynuna ve boğazına, elinden geldiğince güçlü vuruşlar indirdi.

Onun çabalarına sabırsızlanmaya başladı ve bunu, dişleriyle ona saldırarak, salyalarını yüzüne sıçratarak gösterdi.

Bacakları onun kalçalarının üzerindeydi, sol dizini yukarı çekip hançerine uzandı ve yüzüne bağırarak, "*Kesinlikle hayır!*" dedi.

Sonra başka bir şey yüzüne o kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki, gözlerini kırıştırtarak

Gözlerini açtığı anda, onu duvara sıkıştıran beden yere yığılmaya başladı.

Çünkü kafası yoktu.

O yere düştüğünde Tor'u ve arkasında True'nun iki muhafızını gördü.

Tor'un iki eli de geniş kılıcının kabzasına dolanmıştı.

Yüzünden akan kan ve salya arasında, yaklaşık dört metre uzakta, başı yere yaslanmış, ağzında hala alaycı bir gülümsemeyle duran trolün cesedine baktı.

Ellerini kaldırdı, gözlerindeki ıslaklığı sildi ve Tor'a baktı.

"Eh, bu çok uygun oldu," dedi yavaşça.

"Benim ülkemde böyle yaratıklar yok," dedi Tor. "Ve onu alt etmek için ne yapmam gerektiğini düşünmek istemiyordum."

Valerian kralını inceledi ve gördükleri üzerine sessizce, "Onun geride kendisine bağımlı bir eşi ve çocukları yok, Tor," dedi.

Bir an durakladıktan sonra çenesini kaldırdı, mendilini çıkardı ve karla kaplı mendili kadına uzattı.

Kız başını salladı, ikiye katlandı ve yıpranmış eteğiyle yüzünü sildi.

Dikleşirken, Tor'un kılıcındaki kanı silip kınına koyduğunu, mendili kaldırırma attığını ve ona baktığını gördü.

"Tamam," dedi kısaca. "Çok büyük bir para yığınının neye benzediğini görmek ister misin?"

"Orada mı?" diye fısıldadı. Tor

başını salladı. "Orada."

Kendini tutamadı. Aniden yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Tor'un gözleri mizahla parladı, dudakları seğirdi, sonra başını arkasındaki sokağa doğru eğdi.

Onlar, o trolün çoğu zamanını geçirdiği binaya aceleyle geri döndüler. O trol, belki de farkında olmadan (ama bunun kasıtlı olup olmadığı artık önemli değildi) bir ihanet komplosunun parçasıydı.

Kapalı kapı artık True'nun iki askeri tarafından korunuyordu, iki asker daha (Serena'nın görebildiği kadarıyla) sokağı devriye geziyordu ve bir asker de çatıda yayını hazır tutuyordu.

O ve Tor doğrudan kapıya yürüdüler.

Serena kapıyı açtı ve içeri girdi.

Birkaç fener yanıyordu, ama burayı aydınlatmaya pek yetmiyordu.

Yine de, her yere küçük ve büyük sandıklar dağılmıştı, bazılarının kapakları açıktı ve içlerindeki eşyalar görünüyordu. Brix, sandıkların kenarında oturmuş, bir elinde bir madeni parayı çevirip yakalıyordu.

"True'ya ödöl olup olmadığını sormadığımız için ihmalkar davrandık," diye şaka yaptı.

"Paraya ihtiyacım yok," dedi Gal, Brix'in oturduğu sandığa doğru yürüyerek, ona yaslanıp ayak bileklerini çaprazladı. "Krallığın hazinesini kurtaran Büyük Gnome Kahramanı olarak bana atılacak gnome kıçlarını yiyip bitireceğim."

"Ah evet, o da var," diye mırıldandı Brix.

"Yüzündeki kanla karışık olan şey ne?" diye sordu Gal. Görünüşe göre, eteğini iyice temizlememişti.

"Salya," diye cevapladı Serena.

"Vay canına," diye mırıldandı Gal, yüzünü buruşturarak.

"Görünüşe göre bizim işimiz çok daha eğlenceliydi," dedi Brix, sonra ona doğru attığı altın parayı çevirdi.

Serena elini uzatıp parayı yakaladı. Sonra

ekibine, çocuklarına... Arkadaşlarına baktı.

Ve kahkahayı patlattı.

Birchlire Kalesi'ne girdiğinde ilk yapmak istediği şey doğrudan banyoya gitmekti.

Yapmak istemediği şey (belki daha sonraya kadar), kralın gayri resmi çalışma odasına çağrılıp, Carrington'ın çaldığı Wodell'in hazinesinden geri kalanları kurtardığı için True'nun minnettarlığını kabul etmekti (ve elbette çalınanların hepsi bu kadar değildi, ama oldukça fazlaydı ve harcamaların hesaplandığı büyük ciltler halinde, şifreli notlarla birlikte gelmişti; bu notlar deşifre edildiğinde, vatana ihanet kanıtlarına ve daha fazla tutuklamaya yol açabilirdi).

Ancak, Gal, Brix ve Tor, yarım tabur Shanty'ye gelip parayı ait olduğu yere geri götürdükten sonra kaleye vardıklarında, görünüşe göre, ona başka seçenek kalmamıştı.

Sadece çağrılmamışlardı.

Hemen onun yanına gitmeleri söylendi.

Böylece Serena planlarını revize etti.

True'nun muhtemelen minnettarlık dolu sözlerini dinleyecekti, ancak o, Serena'nın kokusunu alır almaz, sözlerini kısa keseceğinden şüphe duymuyordu. Sonra çok uzun bir banyo yapacaktı. Ardından tunikasını ve giysilerini giyecekti. Sonra Gal ve Brix'i bulacaktı.

Ve dışarı çıkıp çok sarhoş olacaklardı.

Bunu yaparken, oğullarının düzgün bir şekilde kutlama yapabilecekleri cüce kızlar bulabilmeyi umuyordu.

Ve belki de, başka bir erkeğin penisini alarak Chu'ya olan anılarını unutacak kadar sarhoş olacaktı.

Sonuncusu için umutlu değildi.

Ayıldığında ve iyi bir yemek yedikten sonra, eşyalarını toplayıp Heloise, Genia ve Darma ile buluşmak için yola çıkacak, The Enchantments'ta ekibini toplayıp annesine yardım etmek için yola çıkacaktı.

Ve sonunda...

İstemese de, Serena bunu yapacaktı... Kız kardeşi için Airen'i güvenli hale getirmek için elinden geleni yapacaktı.

Planları bunlardı. Aklındaki tek düşünceler bunlardı.

True'nun çalışma odasının kapısından içeri girene kadar aklındaki tek düşünce buydu. True, masasının önünde oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, önünde sandalyenin kenarında oturan Farah'a bakıyordu. Farah öne eğilmiş, elini True'nun koluna dolamıştı.

Ancak içeri girdikleri anda True'nun bakışları ona kaydı ve Farah sandalyeden kalkarak yeni gelenlere doğru döndü.

Ama gözleri sadece Serena'ya dikilmişti.

Ve gözlerindeki ifadeyi görünce, kalbi bir okla delinmiş gibi hissetti.

"Serena..." diye başladı True.

"Öldü mü?" diye sordu Serena boğuk bir sesle.

"Henüz değil," dedi True nazikçe. "Bildiğimiz kadarıyla değil. Kuşu bir saat önce aldık."

"Gitmeliyim," dedi.

"Ne oluyor?" diye sordu Tor.

"Kraliçe Ophelia. Hasta," dedi Farah sessizce. "Ve o..." Açıkça bu kelimeleri söyleyemedi, bu yüzden şöyle bitirdi: "Şimdi çok daha hasta."

"Sizinle gidiyoruz."

Bu sözler, onun bacaklarının etrafından geldi.

Önünde duran Galdor ve Welbrix'e baktı. "Yalnız giderim."

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Brix kararlı bir sesle.

Ağzını açtı, ama konuşacak zamanı olmadı.

"Yalnız gitmeyeceksin. Seni bir birlikle gönderiyorum, Serena," dedi True. "Yalnız başına güvende olamazsın. Ama Ophelia'ya giderken güvende olmanı sağlayacağım."

Dellish bayrağı altında seyahat edeceksin. Airen'de durum düşündüğümüz gibiyse, tek başına seyahat eden bir Nadirii'ye saldırırlar. Dellish muhafızlarıyla çatışmaya girmeden önce iki kez düşünürler."

"Ve biz de onlarla birlikte gideceğiz," diye ekledi Gal. "Bu senin seçimin," dedi True.

"Sanmıyorum..." diye başladı Serena.

"Git yıkan," diye emretti Gal. "Sen yıkanıp giyinip hazırlanana kadar yemeğimizi hazırlayacağız. İyi ama hızlıca yiyeceğiz. Yemeğimizi bitirir bitirmez yola çıkacağız."

"O zamana kadar muhafızlarını hazırlayabilir misin?" diye sordu Brix, True'ya.

"Sen hazır olduğunda onlar da binmeye hazır olacaklar," diye cevapladı True. True böyleydi...

Her zaman öyleydi...

True.

Kafasındaki bir düşünceyle, başka bir ok kalbini deldi. "Elena biliyor mu?" diye sordu.

True başını salladı ama "Bilmiyorum, ama bizim aldığımız mesajın aynısını o da aldı sanırım" dedi.

Serena derin bir nefes aldı.

"Git," dedi True. "Anneni gördüğünde ona, onu düşündüğümüzü ve onu tanımaktan onur duyduğumuzu söyle."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Serena.

Muhafızı kastetmişti. Bu bilgiyi paylaşarak gösterdiği özeni kastetmişti. Ve annesinden şimdiki zamanda bahsetmesini kastetmişti.

True, Serena'nın bu sözlerinin yarattığı şaşkınlığı çabucak gizledi ve cevap verdi: "Asıl teşekkür etmesi gereken benim."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Serena.

O bunu görmezden geldi ve başını eğdi.

Sonra yumuşak bir sesle, "Git, Serena,"

dedi. O başını salladı.

Gözlerinde yaşlarla ona öpücük gönderen Farah'a, ona nazik bir ifadeyle bakan Tor'a baktı. Tor'un bakışları onu çözövermeden önce hızla çenesini ona doğru eğmek zorunda kaldı...

Ve son olarak Gal ve Brix'e baktı.

"Gidelim," dedi.

Onlar da başlarını salladılar.

O odadan çıktı ve arkadaşları onu takip etti.

Yıkayıp

Çabucak eşyalarını topladı.

Biraz yemek yedi.

Her iki yanında at üstünde cücelerden oluşan ekibi ve arkasında Dellish askerlerinden oluşan bir birlikle, Dellish kahramanı Prenses Serena, Birchlire Kalesi'nden uzaklaşan yolu hızla geçip, annesinin yanına gitmek için Notting Thicket'in parke taşlı yollarında koşmaya başladı.

Eve dönüş yolunda.

Kral Mars

Kralın Yatak Odası, Catrame Sarayı, Ateş Şehri

FIRENZE

Mars, kraliçesinin karnını, göğüslerinin arasını, boğazını, çenesini ve ağzını yaladı ve şöyle dedi: "Bu gece, arkadaşlarımız bahçede *Miet'i* kutlarken, ben de seni delip geçireceğim."

Silence kıkırdadı.

Sonra onun penisini kavradı ve onu kendi cinsel organına yönlendirmeye çalıştı. "Kulağa hoş geliyor, ama izlemek isterim," diye mırıldandı. "Delme mi?" diye sordu.

"Kutlamaları," dedi ve penisini çekerek ona bir homurtu ve elini okşama kazandırdı, bu da onu neredeyse içine soktu, ama kapıda şiddetli bir vuruş sesi duyulunca vücudu hareketsiz kaldı.

"Şimdi olmaz!" diye bağırdı.

"Kralım! Wodell ve Nadirii'den acil haberler var."

Kahretsin.

Mars kıpırdamayınca, karısının eli onun kolundan ayrılıp yanağına kondu.

"Gitmelisin," dedi.

"Gitmeliyiz," diye cevapladı. "Senin zincirini takacağım, sen de benimkini takacaksın, sonra da ulaşılabilir bir şey giyeceksin. Bu haberi dinledikten sonra, masamda seni sikmeyi bitireceğim."

Gözleri eridi ve yanakları pembeleşti.

Böylece, ikisinin de tadını çıkarabilmek için onu öperken gözlerini açık tuttu.

İşini bitirdiğinde, onu yataktan kaldırıp kucağına oturtdu, komodininin üzerindeki evlilik zincirini aldı ve ona uzattı.

Kadın zinciri onun küpelerine geçirip bağladı ve işini bitirdiğinde dudaklarının yanındaki küpeyi öptü. Sonra kendi zincirini aldı ve adam da aynısını yaptı.

Onun dudaklarına tam bir öpücük verdikten sonra yataktan

kalktılar. Giyinme odalarının dışında tekrar buluştular.

Elini tutarak kraliçesini çalışma odasına götürdü.

MARS MASASININ ARKASINDA OTURDU, Silence onun yanında masanın üzerine oturdu, ama bir açıyla ve belinden bükülerek, böylece karşısındaki sandalyede oturan Chu'yu, yüzü tamamen sakin bir şekilde izleyebildi.

Nyx onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Yüzü tam olarak sakin *değildi*.

Lorenz, birkaç gündür olduğu gibi heyecanlı bir şekilde masasının yanında volta atıyordu.

"Bu senin seçimin," dedi Mars, Chu'ya. "Basil, Go'Doan'ın ortadan kaldırılmasını denetliyor. Tutuklanan rahipler Lorenz, Guard, Kyril ve ben tarafından sorgulanabilir. İdam edildiklerinde orada bulunmak zorunda değilsin. Böylece, özgürce gidebilirsin."

"Peki ya rahip G'Fenn'in bizim evlerimizden birinden aldığı bu varlığın geri alınması?" diye sordu Chu, yüzündeki kayıtsızlığı yalanlayan derin sesinde bir keskinlik vardı.

"O bir *varlık* değil, *benim arkadaşım*," diye çıkıştı Lorenz.

Chu soğukkanlılıkla kaptanına döndü. "Zaten yüzeye çıkmak üzere olan duyguları daha da alevlendirmemek için ona böyle hitap ediyorum, kardeşim."

"Bunun imkânı yok," diye tükürdü Nyx. "Çünkü bu duygu hiç de gizli değil. İkimizde de."

"Birazdan ikinize de geleceğiz," diye mırıldandı Mars.

Nyx arkasına yaslandı ve koltuğunun koluna parmaklarıyla ritmik vuruşlar yaparken, bakışlarıyla her yere bıçak gibi bakışlar atıyordu, bu da hiçbirine kızgın olmadığını, sadece genel olarak kızgın olduğunu gösteriyordu.

Başına gelenler ve hepimizin bulunmasını umduğu ama şimdi kaybolan şey yüzünden buna hakkı vardı.

Gerçekten de, gözünün altında hala morluk vardı ve Mars ona uzun süre bakamıyordu, yoksa onu görünce bastırıldığı duygular yeniden yüzeye çıkacak ve bu da kimseye fayda sağlamayacaktı.

Mars iç geçirdi ve Chu'ya döndü.

"Nasıl başladığını biliyorum. Serena'yı geride bıraktığından beri kendin gibi olmadığının da farkındayım. Kendini geri çekecek kadar uzaklaştın. Ve onu terk ettiğinden beri Prenses Serena'nın onurlu davrandığını da biliyorum. Hepimiz bu ayaklanmaya son vermek için kendi yöntemlerimizle çalıştık. Ama ajan Tedrey dışında, iç çevremizde en büyük tehlike altında olan kişi oydu."

Mars, Chu'nun gözlerinde parıldayan ve saklamadığı duyguyu bir an için yaşamasına izin verdi.

Sonra devam etti.

"O, yaptığı şeyi yapmak zorunda değildi, Chu. Bunu, krallıklar arası barış ya da diplomatik ilişkiler için yapmadı. Bunu yapabildiği için yaptı ve bu doğru olan şeydi. Birlikteyken aranızda neler geçtiğini bilmiyorum. Ama ikinizin başladığınız zamanki halinizden ne kadar değiştiğinizi biliyorum. Serena'nın buna sahip olması, onun kim olduğunu değiştirdi. Bu nedenle, seni cesaretlendiriyorum," Silence'a bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Chu'ya çevirdi, "onun peşinden gidip bu kopukluğu onarmayı *ciddi* olarak düşün, böylece annesini kaybettiğinde ona destek olabilirsin."

"Bu, The Rising için kritik bir dönüm noktası," diye cevapladı Chu.

"Paraları yok, iki farklı alemdeki elli yedi önemli ajan görevden alındı ya da yakında görevden alınacak ve birkaç hafta içinde Firenz topraklarından tamamen çıkarılacaklar," diye cevapladı Mars. "Gidebilirsin."

Chu hiçbir şey söylemedi.

"Chu, ifade etmeye çalıştığım şey, sadece iznimi değil, aynı zamanda kutsamamı da aldığın," diye cesaretlendirdi Mars. "*Gidebilirsin*."

"Ve gitmelisin," dedi Silence sessizce. Sonra daha da dönerek Chu'nun Güvenilirine baktı. "Annesi ölüyor, Chu. Bu olduğunda, sana ihtiyacı olacak."

Chu, Silence'a bir saniye baktı. Sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, Silence, "Bu, onun gideceği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Bu, gideceği anlamına geliyor," diye cevapladı Mars.

Kapıya ve sonra ona baktı ve gülümsedi. O da gülümsedi.

"Kardeşim," diye homurdandı Lorenz.

Mars dikkatini Lorenz'e verdi.

"Faunus'un bir ekibi var..." diye kaptanına hatırlatmaya başladı. "Onları yakalayıp onlarla birlikte gitmek istiyorum."

"Duyguların çok yoğun," dedi Mars. "Faunus'un ki değil mi?" diye sordu Nyx.

"Faunus sevgilisini arıyor ve bu nedenle kararlılığı sarsılmaz olacak," dedi Mars, Nyx'e. "Lorenz, arkadaşını evinden kaçırarak adamı avlayacaktır. Bu adam, evin korumasını üstlenen muhafız suikasta kurban gittikten sonra eve girmiş, Lorenz'in koruması altındaki bir hizmetçiyi öldürmüş, ayrıca hayatının anlamı olan karısını defalarca dövmüş ve hayatını tehdit etmiştir. Onun duyguları... çok derin... *sarsıldı*."

Nyx buna karşı çıkamadı ve çıkmadı.

Ancak Lorenz taktik değiştirdi.

"Faunus böyle bir şeyi yönetmek için çok genç..."

"Faunus yetenekli, zeki ve kararlıdır," diye Lorenz'in sözünü keserek Mars konuştu. "O, kötü adamı arkadaşınla birlikte buraya getirecek," diye Mars sessizce söz verdi. "Ve bunu yaptığında, o kötü adam sana teslim edilecek ve sen onunla istediğini yapabileceksin."

Lorenz dişlerini sıkıca sıktı.

"Faunus onu bulacak, kardeşim," diye güvence verdi Mars ve Nyx'e baktı. "Arkadaşını bulacak ve eve getirecek."

Nyx başka yere baktı, dudakları titremesini engellemek için ince bir çizgiye dönüştü.

"Evinize gidin dostlarım, huzurlu bir *Miet* geçirin," diye cesaretlendirdi Mars. "Yarın için,

Sorgulayacağımız tutuklular ve planlayacağımız infazlar var. Chu haklıydı, bu Ayaklanmayı bitirmek için yapılacak çok iş var. Bunu yapmak için burada olmasına gerek yok."

"Peki ya Kraliçe Ophelia?" diye sordu Lorenz.

"Onun kaybı büyük olacak," diye cevapladı Mars. "Ama Serena'daki bu değişiklikle, kimi halefi olarak seçerse sesin, iyi ilişkilerimizi srdreceğimize bahse girerim. Bu nedenle, işler yeterince yolunda giderse, Silence ve ben Büyük Wohd'a gidip Seil'e götüreceğiz ve Elena ile Cassius'un düğünü için Sky Bay'i yapacağız. Son gelişmelere bakılırsa, bu düğünün yakında gerçekleşeceğinden eminim."

"Peki ya Canavar?" Lorenz ısrar etti.

"Anladığım kadarıyla birlikte daha güçlüyüz, bu yüzden Elena ve Cassius ile Körfez'de, True ve Farah, Aramus ve Ha-Lah'a daha yakın olmak, ortaya çıkarsa, daha avantajlı bir konumda olacağız."

Lorenz hiçbir şey söylemedi.

"Sevdiğim biri, mesela... *sen*," diye başladı Mars, "düşman tarafından kaırılıysaydı, nerede olduğunu, onların niyetini, durumunu bilmesem, nasıl hissederdim, hayal bile edemiyorum. Tek hissedeceğim şey, gszlğme duyduğum öfke olurdu. O yüzden, Tedrey'i bulup eve getirene ve onu kaıranları intikamıyla cezalandırana kadar, elinden gelenleri yapmanı tavsiye ederim, Lorenz."

"Evime birden fazla koruma koymalıydım," diye dişlerini sıktı Lorenz. "Bu senin hatan değil," diye cevapladı Mars.

"O sadece Teddy'yi kaçırmakla kalmadı, karımı da neredeyse öldürüyordu." "Ben buradayım, *amore*," diye mırıldandı Nyx.

"Elinde olan bir şey yap," diye ısrar etti Mars.

"Persephone'yi arayacağız," dedi Nyx.

"*Sikişmek* istemiyorum," diye karısına sertçe ıktı. "*Bir şeyleri incitmek* istiyorum."

"O zaman bölgeye gidip, incinmeyi seven birini bulacağız ve sonra sevişiriz," diye cevapladı Nyx.

Lorenz sevgilisine somurtarak baktı.

Nyx ayağa kalktı. "*Miet'teki* Bölge en iyi yer." Mars'a baktı. "Özür dilerim, kralım. Elpis her zaman çok iyi bir seks partisi düzenlerdi. Ama Bölge..."

Cümlesini bitirmedi ve bitirmesine de gerek yoktu.

Bariz nedenlerden dolayı, katılma yaşına geldiğinden beri, annesinin orgilerini hep kaçırmış ve *Miet'i* Bölge'de kutlamıştı.

"Heden'e gidiyorum, benimle gelir misin?" diye sordu Nyx kocasına.

Lorenz bir ses çıkardı.

Sonra karısına yaklaştı, onu tuttu ve kral ve kraliçeye çenesini hafifçe eğerek selam verdikten sonra onu odadan dışarı sürükledi.

Kapı arkalarından kapandığında, Mars karısını yakaladı ve onu masanın üzerinden sürükleyerek önüne oturttu.

Ancak daha fazlasını yapamadan, karısı onun bileklerini yakaladı ve o da karısına baktı.

"Bölgeyle ilgili tüm bu konuşmalar çok ilginç," diye mırıldandı.

Mars, yüzünün yumuşadığını hissetti ve şöyle dedi: "Normal bir günde bile bu senin için çok ağır olur, *piccolina*. *Miet'te* ise bu çok zor gelebilir."

"Öyleyse, kralım beni oradan götürmez mi?" diye sordu.

"Çok fazla duman, *kül*, *taibac*, *koekah*, ruhlar, kadınlar ve erkekler, kadınlar ve kadınlar, erkekler ve erkekler var."

"Mars."

"Bağlar, aletler."

Kaşları kalktı. "Aletler mi?"

Evet, bu onun için çok fazla olurdu.

"Sen büyük bir tutkuya sahipsin, *mio ardente*, ama korkarım *Miet* Bölgesi için hazır değilsin. Belki gelecek yıl," diye karar verdi.

"Bu senin tatilin."

"Ve onu seninle paylaşacağım, göbeğini delip, vücudunu benim olarak sahipleneceğim."

"O zaten senin, Mars," diye işaret etti. "Yükseliş ve Canavarın tehdidi, yolculuklar ve kayıplar, düğünler ve kavgalar, baba olmayan babalar ve evlerinden kaçırılan arkadaşlar. Yakında Sky Bay'e gitmek için hazırlanacağız. Ondan sonra ne olacağını bilemeyiz. Ama her zaman bir şeyler vardır. Her zaman bir şeyler olacaktır. Tüm bunlara rağmen, ben senin kraliçenim. Ben Firenze'nin Kraliçesiyim. Şu anda buradayız. Burası benim toprağım, benim evim. Her şey bittiğinde, burası

hala benim toprağım, benim evim olacak. Bunu bilmem gerekmez mi? Yaşamam gerekmez mi? Seninle paylaşmam gerekmez mi?"

Yüzünü inceledi ve "Gitmeyi çok istiyorsun" dedi. Sevddiği o pembe renk yine yanaklarına yayıldı ve kız başını salladı.

Onun kraliçesi çok tutkulu biriydi. Ne kadar da cesur bir ruhu vardı. Onun küstah, ahlaksız kadını.

Neredeyse gülümsedi.

Gülümsemedi.

"Çok fazla olursa söyleyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Sana her zaman dürüst olacağım, sevgili kralım," diye cevapladı.

"Buraya gel," diye emretti.

O, ona eğildi ve onun istediğini sundu. Böylece Mars, onun ağzını aldı.

Sonra sandalyesinden kalkarken elini tuttu ve onu önündeki masadan çekti.

"Yıkanmak, saçını düzeltmek ister misin?" diye sordu.

"İnsanlar *Miet* için kendilerini abartılı bir şekilde giydiriyorlar mı? "Çoğu hiçbir şey giymiyor."

Kız gülümsedi. "O zaman ben iyiyim. Geri döndükten sonra, sen beni delmeden önce birlikte banyo yapabiliriz."

"Anlaşmamız bu olsun," diye mırıldandı.

Kız ona gülümsedi.

Adam da ona gülümsedi.

Sonra onu odadan dışarı çıkardı ve atlarını çağırdı.

Firenze Halkı Heden

Bölgesi, Ateş Şehri FIRENZE

Ateş Şehri sakinleri, kutlamalar sırasında krallarıyla birlikte olan kraliçelerini gördüklerinde hiç şaşırmadılar.

Kral Mars ve Sessizliği birbirlerine çok uyumluydular.

Ve kraliçe, doğal bir çekingenlikle meraklı bir şekilde baksa da, Dellish'lerin göstereceği türden bir tiksinti, hoşnutsuzluk veya benzeri tepkiler göstermiyordu.

Hatta, törenlerden oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Ve her zamanki gibi, kocası da ondan oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Vücudunu okşayan, çoğunu gizleyen ama yine de onu güzelleştiren güzel bir elbise giyyordu.

Bu, diğer kadınların kutlamalar için özel olarak yaptıkları ve giydikleri, kısmen giydikleri ya da yerlere, salonlara, odalara, merdivenlere ve kaldırımlara saçtıkları elbiselere çok benziyordu.

Birçok kişinin dikkatini çeken bir şey vardı, yeni Kraliçe Silence'ın çekingen olmadığıydı.

Kral ile paylaştığı gülümsemeler.

O, kralın kendisine duyduğu hayranlık kadar, krala da açıkça hayranlık duyuyordu.

Ve gerçekten de, şarap içti, sigara içti ve kutlamaların etkinliklerine katıldı (katılmasa da, bu önemli değildi, bunu yapmayan birçok kişi vardı), bunu tamamen utanmadan yaptı.

Bölgede kral ve kraliçelerini gözlemleyenlerin çoğu, o sırada bu konuyu fazla düşünecek durumda değildi.

Ancak ertesi gün şafak söktüğünde ve hikayeler anlatıldıkça, sonraki günlerde ve haftalarda, onu orada görenler, arkadaşının yanına gitmek için at sürerken görenler veya muhafızlarıyla birlikte pazarlarda dolaşırken görenler, aynı sonuca varacaklardı.

Wodell'in Sessizliği, hayır, Sessizlik, Firenze Kraliçesi, Kral Mars için uygun olurdu.

Evet, o uygun olurdu. Hem de çok uygun.

Kral Mars

Catrame Sarayı'nın Girişinde, Ateş Şehri

FIRENZE

Mars onu atından indirirken, "ÇABUK," diye ısrar etti.

Bunu söylemesi gereken kişi o değildi.

Kısa bacaklı olan ve yetişmek için acele etmek zorunda kalan oydu.

Etekleri arkasında dalgalanarak güzel bacaklarını ortaya çıkarırken, o onu sarayın merdivenlerinden yukarı çekiyordu.

Giriş kapısında, elini o kadar sertçe çekti ki, kız çığlık attı ve havada uçtu, ama adam onu kollarına yakaladı, sağa döndü ve koridordan hızla çalışma odasına doğru yürüdü.

Arkasından kapıyı kilitledi. Onu öpmeydi.

Onu kucaklamadı.

Onu masasının üzerine eğdi, eteğini beline kadar sıyırdı ve sikini serbest bırakırken bir anlığına onun soluk tenli kıcının tadını çıkardı.

Sonra kendini karısının sırlıslıklam amına gömdü.

Karısı inleyerek önündeki ön kollarına yaslandı ve onun itişlerine karşı direndi.

Heden'deki yoğun faaliyetlerin onun Sessizliği'ni etkilemediğini söyleyebiliriz.

Ancak, o yerde onunla birlikte bu faaliyetlere katılamamak, onun için açıkça ezici bir durumdu.

Ancak beklemek mükemmeldi.

Onun onu almasını izledi, onun onu aldığını hissetti, onun onu almasını dinledi ve onun için her şeyin çabuk biteceğini biliyordu.

Haklıydı.

"*Mars*," diye nefes aldı ve sonra ona karşı direndi.

O çekildi, onu sırt üstü çevirdi, kız şaşkın bir şekilde gözlerini kaldırdı, bacaklarını kaldırıp onun yanlarına bastırdı, o da üzerine eğilerek tekrar içeri girdi ve şimdi onun yüzünü doruk noktasında izliyordu.

Ta ki, kendini derinlere gömüp kendi orgazmını yaşayana kadar.

Alnı masasına yaslanmış, nefesi kadının saçlarını okşuyordu ve orgazm onu serbest bıraktığında penisi hala karısının içindeydi, ancak o zaman etraflarını saran sessiz patlamaların tanıdık fısıltısının kaybolduğunu duydu.

Kadının kolları da onu sıkıca sarıyordu.

Kadın başını ona doğru çevirdi.

"Tekrar izleyebilir miyiz?"

Adam başını kaldırdı.

"Evet."

"Kanıtlandı. Ben küstahım," diye mırıldandı.

Adam gülümsedi.

Büyük ölçüde.

"Evet," diye tekrarladı.

Kız onun gülümsemesini gördü ve kıkırdadı.

İşini bitirdiğinde, "Sanırım *Miet*'i seviyorum" dedi.

O, onun içine girerken, onun dudaklarının onun hissiyle açılmasını izlemekten zevk aldı ve "Fark ettim" dedi.

Kız bacaklarını onun kalçalarına doladı ama bir elini onun boğazına kaydırđı. "Bu bizim dersimiz," diye fısıldadı.

"Ne?" diye fısıldadı adam.

"Her zaman çok fazla olacak. Her zaman yapılacak bir şey olacak. Verilecek bir karar. Yerine getirilecek bir sorumluluk. Üstlenilecek bir yükümlölük. Bu yüzden, zamanımız olduğunda, ister birkaç dakika olsun ister daha fazla, birlikte hayatımızın tadını çıkarmalıyız. Tamam mı?"

"Evet, *amore*," diye kabul etti.

Sessizliğin güzel yüzü yumuşadı, sonra şakacı bir ifadeye büründü. "Erkekleri izlemeyi sevdim," dedi.

Adam bunu fark etmemişti.

"Kadınları izlemeyi seviyordum," diye karşılık verdi.

Kadın, "Bunu anlamıyorum" derken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Adam ona gülümsedi. "Ben de senin tercihini anlamıyorum."

"İzlerken çeşitliliğin tadını çıkaracağız," diye karar verdi. O da buna katıldığını bir öpücükle gösterdi.

ÇOK SONRA, Mars şehirden gelebilecek sesleri kesmek için pencereleri kapattı.

Bir süre önce hizmetçilerine bahçeyi temizlemelerini emretmişti. Böylece Mars ve kraliçesi için odaları karanlık ve sessizdi.

Ya da Sessizliği için, uyuduğu için rüyalardan başka bir şey yoktu. Mars için de aynı şey geçerliydi, uyanık olsa bile.

Çünkü karısı onun kucağına kıvrılmış yatıyordu, eli açıktı, mükemmel, parlak Firenz yakutu ile süslenmiş soğuk çember, karısının göbeğine yapışmış, avucuna yaslanmıştı.

Ve o gün, karısının piercingi, o anın, gelecekte tekrar tekrar hatırlayacağı bir an olacağına karar verdi.

Çünkü Sessizlik ona, bir süre önce yaşadıkları yer sarsıntısının Canavar'dan kaynaklanmadığını, korkulacak bir şey olmadığını, o iyiliğin ne olduğunu söyleyemese de, iyilik ve neşe dolu bir an olduğunu söylemişti. Çiftler kehanete daha da derinlemesine girerken, bu alametleri doğru bir şekilde okumayı öğrendiğini oldukça güçlü bir şekilde hissediyordu.

Ve o gün iyilik ve neşeyle doluydu.

Ama Mars, yaşadıkları her şeyde bir hisse kapılmıştı... En kötüsü henüz gelmemişti.

Kral Aramus

Taht Odası, Keel Kalesi, Nautilus MAR-EL

Aramus'un kalesindeki gösterişli tahtında oturmuş, bir grup korsanın odadan somurtarak çıkmasını izlediğini söylemek yanlış olmazdı.

O, Deniz Kralıydı.

Aynı zamanda korsanların kralıydı.

Korsanlar öfkelenmezdi.

Ancak, odadan çıkanlar öfkeliydi.

"Onlar Mistiklere gidecekler."

Önünde duran yalnız adama baktı.

O, Magnus adında bir korsandı. Olağanüstü bir denizci, korkutucu bir korsan ve Aramus onunla çok fazla zaman geçirmemiş olsa da, onu arkadaşı olarak görebilirdi.

"Onlara ne yapmaları veya ne yapmamaları gerektiği söylenmeyecek," diye devam etti Magnus, Aramus'un başından beri bildiği, ancak son zamanlarda defalarca hatırlatılan bilgileri paylaşılarak.

"Haftalar süren tartışmaların geri dönüşü olmayan bir şekilde sona erdiğini düşünürsek, bunu anladım," diye cevapladı Aramus iç çekerek.

"Kararlarınızın kimliğimizin temellerini sarsmakta olduğunu farkında olduğunuzu biliyorum, kralım," dedi Magnus. "Balina avcılığı yok mu? Korsanlık yok mu?"

"Magnus, onlarca yıl boyunca ele geçirdiğimiz devasa bir gemi filomuz var. Ve bunların bir kısmını... mürettebatıyla birlikte... Airen, Wodell ve Firenze'ye satmak için anlaşma yaptım. Ayrıca korsanlarımıza, ancak bir aptalın geri çevireceği fırsatlar sundum. Mallarımız orada daha serbestçe satılacak, onların malları da burada satılacak. Yapılacak işler var. Kazanılacak paralar var. Bu odadan az önce çıkan adamlar için, muazzam miktarda para kazanma fırsatları var. Vatandaşlarımın yapmayı bildiği işler bile var. İnsanların düşündüğü kadar büyük bir değişiklik değil. Sadece bir değişiklik. İnsanların değişiklikten hoşlanmadığını anlıyorum. Yine de, bu binlerce yıldır değişmeyen tek şey. Bunu anlamak ve buna uyum sağlamak zorundasınız."

"Evet, ama bundan kaçınmak için Mistiklere gidecekler," diye tekrarladı Magnus.

"Magnus, onlara defalarca hatırlattığım gibi, Mar-el korsanları Mystics'te hoş karşılanmazlar. Ayrıca orada Mar-el krallığının gücü de arkalarında değildir. Bu nedenle, istedikleri gibi hareket etme özgürlüğünü bulamayacaklardır. Yolculuk uzun olacak ve en iyi ihtimalle sonuçsuz, en kötü ihtimalle felaketle sonuçlanacak. Kendi ülkelerinde uğraşlarına yönelmeleri daha iyi olur. Ama bu benim seçimim değil. Ben seçimimi yaptım ve benim iradem yerine getirilecek. Şimdi sıra onlarda."

Magnus başını salladı, sonra belinden dönerek omzunun üzerinden uzun kapılara baktı.

Aramus beklerken, kapıları bir süre inceledi.

Sonra geri dönüp Aramus'un hepsine yaptığı teklifi kabul etti. "Ticari gemilerimizden oluşan bir filonun kaptanlığını üstleneceğim."

Aramus gülümsedi. "Tek kişi olduğunuzu düşünürsek, filonuzun büyüklüğü konusunda oldukça cömert davranabilirim. Ancak, kaç tane seçerseniz seçin, onu yönetmeniz gerekecek."

"Yirmi beş gemi," dedi Magnus.

"Yapılır," diye cevapladı Aramus. Sesini alçaltarak devam etti, "Aptal gelecekle savaşır, bilge ise onu kucaklar. Senin bilge olduğunu hep biliyordum Magnus. Ama bunun bir kez daha kanıtlanmasına sevindim."

Magnus onun gözlerinin içine baktı. "Savaşmak mı, kucaklamak mı önemli bilmiyorum. Depremler durdu, kralım, ve onlarla birlikte gelgitler de. Ama benim hissettiğim, geleceğin şimdi her zamankinden daha belirsiz olduğu, ve genellikle tamamen bilinmez olduğu. Bu kararı büyük miktarda para kazanmak için alıyorum. Ayrıca, gerekirse krallığımı savunmak için yakın olmak için de alıyorum."

Aramus'un Magnus'u arkadaşı olarak görebilmesinin nedenlerinden biri, onun kurnaz zekasını takdir etmesiydi.

Ama en çok da Mar-el'e olan sadakatinden dolayı.

Ve bu da tüm bunların bir başka göstergesiydi; Magnus sadece doğru yolu seçmekle kalmamış, üç kıtada ticaret yapan bir ticaret filosunu yönetmekle hiçbir ilgisi olmayan, bu yolun barındırdığı karanlığın derinliklerini de anlamıştı.

"Azimle devam edeceğiz Magnus, her zaman yaptığımız gibi," dedi Aramus, hissettiğinden daha fazla bir inançla.

"Umarım öyle olur, Aramus, gerçekten umarım."

Bunun üzerine Aramus ayağa kalktı ve tahtının arkasına geçerek merdivenlerden indi ve arkadaşıyla yüz yüze geldi.

El sıkıştılar, parmakları birbirlerinin ön kolunu kavradı, sonra Magnus çenesini eğdi, kolunu bıraktı, döndü ve odadan çıktı.

O bunu yaparken, Aramus Bond'un odaya girdiğini gördü. Diğer adamları da onun etrafında toplandılar.

Ancak, ilişkilerin bozulması ve bunun ne anlama geldiği hakkında tartışmaya başladıklarında, Aramus uzun odayı geçerken bakışlarını Bond'dan ayırmadı.

Daha doğrusu, bakışları teğmeninin yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordu.

Böylece, Bond yaklaştıkça adamlar da sessizliğe büründü.

"Başka bir ayaklanma mı?" Bondi onlara ulaştığında Tint sordu.

"Hayır," diye cevapladı Bond. "Wodell'den bir elçi getiren bir gemi geldi. O Rising'in hazinesinin yerini keşfettiler. Bu keşif, özenle saklanmış hesaplarla birlikte geldi. Şifreli, ama şifreyi kırmak için çalışıyorlar ve bunu başardıklarında, sadece üst düzey yetkililer değil, tüm ajanların kimliklerinin tespit edileceğini düşünüyorlar. Bu gerçekleştiğinde, onları kendi topraklarında tutuklayacaklar ve bu adamlar Dome City'de ikamet ediyorsa, savaş çıkarmak için komplo kurdukları gerekçesiyle Wodell'e iade edilmelerini talep edecekler."

Sonunda iyi haberler geldi.

"Bu büyük bir zafer," dedi Aramus.

"Öyle gerçekten," Bond da aynı fikirdeydi. "Ancak Kral True, çalınan paranın yerini bulmada önemli rol oynayan Prenses Serena'nın, kraliçe vefat etmeden önce annesini görmek umuduyla Airen'e gittiğini de paylaştı."

Aramus dudaklarının inceldiğini hissetti.

Ophelia'nın durumunun kötüleştiğini ve Cassius ile Elena'nın ona doğru yola çıktıklarını bildiren kuzgunları almıştı.

Kahinle görüşmesinden sonra, sorunların çözülmesi - doğru ya da yanlış, zor ya da kolay - bunun sadece yeni sorunlarla yüzleşme ihtiyacının önünü açtığını düşünmeden edemedi.

Ophelia düşünceli, kararlı, onurlu ve sadık biriydi ve onun kaybı her zaman büyük bir kayıp olacaktı.

Böyle zamanlarda Aramus, bunun felaketle sonuçlanacağından endişe duyuyordu.

"True endişesinin arttığını söyledi," diye devam etti Bondi. "Ophelia, Serena ve Elena, Ophelia'nın perdenin arkasına geçmesiyle birlikte düşman topraklarında. Cassius ise Elena'nın yaklaşan kaybıyla meşgul. İyi şeyler öngörmüyor. Rising'i Alfie'nin ellerine bırakıp Cassius'un yardımına koşmayı düşünüyor."

"Alfie mi?" Aramus açıkça şaşkınlıkla sordu.

"Alfie'yi kraliyet danışmanı yaptı." Aramus
neredeyse gülümsedi.

Arkadaşı True iyi bir adamdı. Aynı
zamanda akıllı bir adamdı.

"Peki Mars?" diye sordu Aramus.

"Mars'tan haber almadık. Ancak bildiğimiz kadarıyla adamları, ihtiyaç duyulması
ihtimaline karşı Airenzian sınırında bekliyorlar."

"Gemilerimiz hala Sky Bay'de mi?" diye sordu Aramus.

"Evet. Ama sadece üç tane var," diye cevapladı Bondi.

Aramus kararlı bir şekilde başını salladı. "Yedisini Sky Bay'e, onunu Abhainn Mouth'a
ve onunu Dunlyn'e gönderin. Oradan başlayacağız." Adamlarına baktı. "Tint, Körfez'deki
gemileri sen komuta et. Ore, Mouth'daki gemileri. Nav, Dunlyn'e gönderilenleri. Airen'de
saldırı başlarsa bana haber verin ve ben müdahale edene kadar Cassius'un emirlerini
uygulayın."

"Şimdi gitmemizi mi istiyorsun?" diye sordu

Ore. Aramus başını salladı.

Adamlar yola çıktı.

Diğerleri daha yakına toplandılar.

"Düğünün süresiz olarak ertelendiğini varsayıyorum," dedi Nis.

"Ophelia, bu dünyaya uzun süre kalmayacak olsaydı, bunu kimseye belli etmezdi,"
diye cevapladı Aramus, ciddi bir ses tonuyla. "Cass ve Elena, kehaneti gerçekleştirmek
için ittifak kuracak son çift olduklarını biliyorlar, bu yüzden gecikmeyeceklerdir. Mar-el'de
değişiklikler yaşanırken, elimizden gelenin en iyisini yapıp burayı güçlendirmeliyiz, beyler.
Bu nedenle, Ha-Lah ve ben mecbur kalmadıkça buradan ayrılmayacağız. Ama içimden
bir ses, diğerlerinden çok uzaklaşamayacağımızı söylüyor. Çok uzun sürmeyecek."

Adamlar başlarını salladılar.

Aramus kapıya baktı, en iyi denizcileri Mystics'e gittiği ve ayaklanmaların, ne kadar
önemsiz ve kolayca bastırılabilir olursa olsun, çok yakında özleyeceği türden sorunlar
olacağı düşüncesini kafasından atamıyordu.

ARAMUS, kraliçesinin zevk dolu inlemelerini duydu, ağzında onun doruk noktasını tattı, sonra
Aramus onun altından kayarak çıktı, arkasına geçti ve yataklarının başlığını oluşturan
uzun, geniş yarım kaskı kavrayan kraliçesinin güzelliğinin tadını çıkarmak için bir an
durdu.

Sonra bir elini kraliçesinin kalçasına koydu, diğer eliyle penisini tuttu, kraliçesini buldu
ve içine girdi.

Kızın başı geriye düştüğünde bukleleri Aramus'un omzuna değdi.

Kalçaları hareket etti, onu şu anda uzaklara sürüklenen yere geri döndürmek için içeri ve dışarı itti.

"Seni seviyorum, kralım," diye fısıldadı.

"Ben de seni, kraliçem," diye cevapladı.

"Seni sonsuza kadar içimde tutabilirim," dedi kadın.

"Sonsuza kadar senin içinde kalabilirim," diye duygulu bir şekilde cevap verdi. "Biz biriz," diye fısıldadı.

Bu söz çok hoşuna gitti.

"Bir," diye homurdandı, onu penisiyle doldurarak ve dudakları onun dudaklarını bulabilsin diye başını hareket ettirdi.

Ama onu öpmedi.

Çünkü kadın, "Ama ben daha güzelim" diye mırıldandı.

Böylece, sonunda onu öptüğünde ve içinde tekrar hareket etmeye başladığında, bunu gülerek yaptı.

Kadın zaten bir kez orgazm olduğu için, onu tekrar orgazma ulaştırmak için parmaklarını kadının meme ucu ve klitorisine yönlendirmek zorunda kaldı.

Ona verebilene kadar kendini tutmak çok zordu.

Ama buna değdi, çünkü kız başını onun omzuna yasladı, çekici vücudu bir yay çizdi, cinsel organını onun cinsel organına, göğüslerini onun eline doğru itti ve güzel yüzü, nemli dudakları aralanıp gözleri kapanırken belirsiz bir hal aldı.

Onu izlerken, ancak o zaman kendini ona bırakmaya izin verdi.

Nefesleri tekrar normale döndüğünde, Ha-Lah'ın alnı onun boynunun yanına yaslanmıştı.

Onun kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyor, yüzünden dizlerine kadar güzelliğini görebiliyordu, yataklarında, evlerinde, topraklarında.

Ve o anda, onun için öleceğini biliyordu. Onun yaşaması için ölecekti.

Onun güvenliği için ölmeye hazırды.

O, bu dünyadan ayrılacaktı ki, o bu dünyada yaşamaya devam edebilirdi.

Ama o bu dünyada olmasaydı, devam etme iradesini bulabilir miydi, bilmiyordu. devam edecek gücü olup olmayacağını bilmiyordu.

Böylece, o anda, her geçen gün daha da artan korkuyu anladı. her geçen gün onu rahatsız etmeye başlayan korkuyu anladı.

"Gidip temizleneceğim," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Kıpırdamayacaksın," diye sertçe cevap verdi.

"Magnus dışında, bir göç vardı. Mystics'e gidiyorlar ya da Kuzey ve Güney topraklarında yıkım yaratmaya çalışıyorlar. Tor,

Lahn ve Apollo'yu ve Frey'i tanıdığım için, doğuyu seçerlerse işlerinin iyi gideceğini sanmıyorum. Tecrübelerimden biliyorum ki, batıyı seçerlerse işler daha da kötüye gidecek."

"Ben de öyle," diye cevapladı karısı yumuşak bir sesle.

Ve gerçekten de öyle düşünüyordu. Mystics'te şansını deneyen korsan olan büyükbabası, orada sonunu bulmuştu.

"En iyi kaptanlarım öldü, Ha-Lah. Bu da donanmamızı zayıflatıyor."

"Olamaz," diye mırıldandı.

"Her şey kaybedilmedi" diye güvence verdi. "Donanmam her zaman güçlüdür. Ama onlar buradayken, ihtiyaç duyulduğunda, ve ihtiyaç duyulacağı zaman gelebilir, yenilmez olurduk."

"Ne olursa olsun, biz galip geleceğiz." O bu umudu taşımıyordu.

"Endişeleniyorsun," dedi kadın.

"Evet," diye itiraf etti.

"Aramus..."

"Son zamanlarda hissedilen o sarsıntının korkulacak bir şey olmadığını söylemiştin," diye belirtti.

Kadın başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama diğerlerine benzemiyordu. Hiç de benzemiyordu."

"İçimde kemiren bir korku var."

Bu sözler bir anda ağzından döküldü.

Karısı ona şaşkın şaşkın baktı.

Ve kendini aptal gibi hissetti.

"Söylediklerimi dikkate alma. Ben sadece..." diye başladı.

"Şşş," diye susturdu onu, parmaklarını dudaklarına koyarak. "Aşkım, bana her şeyi anlatabilirsin." Elini çenesinin sakalına kaydırdı. "Her şeyi, sevgilim."

"Şey... Ben mutluluğu anlıyorum."

Vücudu hafifçe titredi, bukleleri sallandı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Kral'ın iradesine karşı bir isyan olduğunu duymak, onu bastırmak için adamlar göndermek, senin oturduğun yemek masasına oturmak ve gün içinde olanların hiçbir önemi kalmaması, çünkü seninle yemek yiyorum. Korsanların şikayetlerini dinlemek, büyük bir değişiklik istediğimi anlamak, ama onların benim istediğim geçerli nedenleri anlamamalarından dolayı hayal kırıklığına uğramak, ve seninle yatağıma gelmek, ve onların şikayetlerinin tüm anlamını yitirmesi. Başka bir deyişle, her günün doğacağını bilmek, iyi olabilir, kötü olabilir, ama mutlu bitecek, çünkü sen varsın."

"Kralım," diye fısıldadı, alını onun alınına değdi, parmakları boynunun iki yanını sıkıca kavradı.

Ellerini kalçalarından kaydırarak beline doladı ve onu sıkıca tuttu.

"Artık bu mutluluğa kavuştuğuma göre, onu anlıyorum, kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Elbette istemezsin," diye fısıldadı kadın. "Ben de istemiyorum. Ama biz galip geleceğiz."

"Diğer olasılıktan korkuyorum, başaramayacağımızdan."

Kız başını hafifçe kaldırdı ve yanlış bir tahminde bulundu: "Sen hiçbir şeyden korkmadın ve şimdi bu duyguyla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun."

"Korkuyu bilirim, Ha-Lah. *Angmostros'tan* kaçtım. İbex balinalarıyla savaştım. Ama seni kaybetme düşüncesi bunların hepsini gölgede bırakıyor."

Zaten hassas olan yüzü, "Biz kazanacağız" diye tekrar ederken daha da hassaslaştı.

"Ya kazanamazsak?"

"Kazanacağız."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece başka türlü olacağını düşünmeyi reddediyorum."

"Bunun bilgelik olduğunu anlıyorum," diye mırıldandı.

"Seni o yere götüremem," diye nazikçe cevapladı. "Çok istesem bile. Ama elinden geldiğince onu aramaya devam etmeni tavsiye edebilirim. Ve her zamanki gibi, ihtiyacın olduğunda seni dinlemek için burada olacağım."

Kral, kraliçesinin sözlerini duyduğunu ve onun için anlamlı olduğunu belirtmek için başını salladı.

Ama kendini daha iyi hissetmiyordu.

"Halkımı aramalıyım," dedi kraliçe.

Aramus onu daha sıkı kucakladı. "Ha-Lah," dedi.

"Eğer ihtiyaç duyulursa, onlara yardım etmelerini isteyebilirim, ama onlar da bunu bilmeli ve o zamana hazırlanmalıdır."

"Ve sizce onlar, kendilerine korkunç şeyler yapanlara yardım ederler mi? Onları kendi istekleriyle sürgüne gönderen şeylere?"

"Bilmiyorum, ama sormadan bilemem." "Bu senin için tehlikeli mi?" diye sordu.

"Hayır."

Onu dikkatle inceledi. "Emin misin?" O,
ona yaslanarak rahatladı. "Eminim."

"Elena ve Cassius'un düğününe katılmak istiyorsan, bunu yapmaya çalışacağız
ve yakında."

"Katılmak istiyorum," diye onayladı.

"Daha sonra konuşup plan yaparız," diye mırıldandı ve onları yatağa yatırmaya
başladı, ancak bunu yaparken uyumak mı istediğini yoksa karısıyla başka faaliyetlere
yeniden başlamak mı istediğini merak ediyordu.

Ha-Lah kalçalarını onun kalçalarına sıkıca bastırarak "Aramus" diye seslendi ve onu
durdurdu. Sonra "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi.

Hay aksi.

"Söyleyeceğin bir şey mi, yoksa itiraf edeceğin bir şey mi?" diye sordu.

Karısının Mer olduğunu bilmesi, karısı tarafından kendisine söylenmemiştir.

Bu nedenle, paylaşacak bir şeyi olduğu ve bunu paylaşan kişinin kendisi olması onu
mutlu edecekti.

Yine de, bu onun uzun zaman önce paylaşması gereken bir şeyse, bu onu hiç de
mutlu etmeyecekti.

"İtiraf etmemek, hatta paylaşmamak," diye cevapladı kafası karışmış bir
şekilde. "Bilmiyorum ve bu benim verebileceğim bir şey olmadığını düşündüğüm
için rahatsızım. Yine de bunu bilmen gerektiğini derinden hissediyorum."

Bu pek de iyi bir başlangıç değildi.

"Nedir o?"

"Kimseye, hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermelisin. Hiç kimseye." Bu
da pek iyi değildi.

"Nedir o, Ha-Lah?"

"Söz vermezsen sana söyleyemem." "Bana
söyleyeceksin," diye karşılık verdi.

"Gerçekten söyleyemem. Söz vermedikçe
söyleyemem." "Ha-Lah," diye uyardı.

"Gerçekten, Aramus." Boynunu sıktı. "Söylediğimde anlayacaksın, şimdi lütfen
söz ver."

Ona kaşlarını çatı.

Sonra ona homurdandı.

"Söz veriyorum."

Ona gülümsedi.

Sonra konuştu.

"Sessizlik bir deniz

kızıdır." Yavaşça

gözlerini kırptı.

"Anlamadım?"

"Sessizlik, o bir denizkızı."

"Mars'ın Sessizliği," dedi, ama bu bir soruydu. Ha-Lah

başını salladı.

"Firenze Kraliçesi."

Kadın tekrar gülümsedi. "Firenze Kraliçesi."

"O Arbor'dan," diye işaret etti. "Ve Arbor karayla çevrili."

Karısı omuz silkti. "Onun nasıl Mer olduğunu bilmiyorum. Sadece onun Mer olduğunu biliyorum." Sonra başını eğdi. "Ama onun ya bilmediğini ya da benim gibi paylaşmaktan korktuğunu hissediyorum."

"Sadece sana değil, Mars'a da."

Kocasının bu haberi, kendisine açıkça söylenmediğinde nasıl karşılayacağını bildiği için, dolgun alt dudağını ısırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, bu konuda kendi tarafında, karısının paylaşmamasından nasıl etkileneceğini çok iyi biliyordu.

Mars ve Silence arasında büyüyen sevgiyi hissederek, Mars'ın kraliçesinin Mer olması umurunda olmayacağını anladı. Aramus bunu bilmiyordu, ama hissediyordu.

Ancak, karısının kendisinden önemli bir şeyi saklamasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve Mars'ın da aynı şekilde hissedeceğine inanmak için iyi bir nedeni vardı.

"Bu kötü bir şey değil," dedi Ha-Lah. "Bu muhtemelen iyi bir şey. Sadece, onunla tekrar bir araya geldiğimde bu konuyu onunla konuşmam gerekiyor."

Bunun üzerine Aramus anladığını sandı.

"Bunu yaparsan, ona bir denizkızı olduğunu ifşa etmiş olursun."

"Hayır, çünkü Mer olduğunu bilirse, benim de öyle olduğumu anlar. Ama bilmiyorsa..."

Ancak o zaman Aramus rahatladı.

Sessizliğe güvenebilirdi, ve bunu sadece Mars'a güvenebildiği için değil, çünkü Sessizlik bir şey bilirse, bunu kocasıyla paylaşırdı, ve karısının sırlarını bilmesi gereken biri varsa, o da kehanetteki çiftlerdi.

Ama o Sessizlikti ve adı onu tam olarak tanımlamıyordu, ancak çok da uzak değildi.

Ve tüm kadınlar arasında, Silence'ın karısına karşı derin bir yakınlık duyduğunu fark etmişti.

Tabii ki, Ha-Lah'a düzenli olarak mektuplar yazıyordu ve arkadaşlıklarının her iki kadın için de çok önemli olduğu açıktı.

"O zaman, Silence ile bu konuyu ve bunun Canavar Kardeşliği için ne anlama gelebileceğini tartışmak için bir zaman bulmaya çalışacağız, onunla tekrar bir araya geldiğimizde."

Karısı dudaklarını onun dudaklarına bastırırken aynı anda vücuduna da bastırdı.

O bunu yaparken, Aramus onları yatağa tamamen kaydırıp, üzerlerine yatak örtüsünü çekti ve onu sırt üstü çevirdi, üstüne çıktı ve daha önceki ikilemine karar verdi, yumuşak vücudu onun altındayken öpücüğü daha da derinleştirdi.

Kraliçesi daha da yaklaştı.

Aramus öpüşmeyi bırakıp dudaklarını karısının boynuna kaydırduğında, karısı kulağına, "Haklısın, kralım. Bu mutluluk," dedi.

Haklı olduğunu biliyordu.

Yine de, onun kabul etmesine minnettarlığını göstermek için bir kez daha dudaklarını öptü.

Tedrey

Eski Ritüel Alanına Yolculuk WODELL

Gecenin karanlığında at sürdüler.

Gündüzleri saklanarak uyudular.

Ona yiyecek ve su verdiler ve neyse ki gidecekleri yere ulaşmaya o kadar kararlıydılar ki, dinlenme zamanı geldiğinde onu güvence altına almak dışında ona pek aldırış etmediler.

Ancak Tedrey, alacakaranlık çökmeden önce, gün boyunca saklandıkları mağarada bir kuşun ötüşünü duyduğunda, işlerin değişeceğini hissetti.

Bu ses üzerine, Fenn'in kardeşlerinden biri, Go'Doan rahibinin cüppesi yerine Dellish kıyafetleri giymiş olarak mağaranın ağzına gitti.

Ardından sessiz bir kargaşa çıktı ve onlarla birlikte seyahat etmeyen birkaç adam mağaraya girerken meşaleler yakıldı.

Fenn doğrudan öndeki adama doğru yürüdü.

Fenn o adamı yakından inceledi.

Adam çok daha yaşlıydı, ama hala yumuşak, altın rengi saçları vardı ve saçları, güzel ceketinin omuzlarına kadar uzanıyordu.

Ayrıca otoriter bir havası vardı ve onunla birlikte olanların ve mağaradaki diğerlerinin ona saygıyla davrandıkları belliydi.

"Thom," diye selamladı Fenn, adama ulaştığında saygıyla başını eğdi.

Thom

mu?

G'Thom?

Altın Thomas?

Bilekleri ayaklarına bağlanmış olan Tedrey, yeni gelenlere daha yakından odaklandı. "Biz sizinle buluşacaktık, tersi değil," diye devam etti Fenn.

"Kubbe Şehrinde artık bizim için güvenli değil," diye cevapladı

Thom. Kubbe Şehrinde artık rahipler için güvenli değil miydi?

Fenn, Tedrey'in hissettiği kadar şok olmuş

görünüyordu. "Bu nasıl olabilir?" diye sordu

Fenn.

"Carrington'ın parayı sakladığı yeri bulamadan, onlar bizim fonlarımızı buldular. Carrington, yakalanma ve tutuklanma olayında gösterdiği gibi, bir soytarıdan daha fazlası olduğunu kanıtladı. Kayıtları başka bir yerde değil, fonlarla *birlikte* saklıyordu."

"Kayıtlarımızı ele geçirdiler mi?" diye sordu Fenn inanamadan.

"Her şey ellerinde," diye doğruladı Thom. "Ancak benim durumumda bunun bir önemi yoktu. Carrington'ın bazı yazışmaları ortaya çıktı. O yazışmalarda benden bahsetmişti."

Thom elini kaldırıp Fenn'in omzuna koyduktan sonra konuşmaya devam etti.

"Evimizde büyük bir anlaşmazlık var kardeşim. Bir kapı açıldı ve içinden bir dalga akın etti. Rahipler rahiplere karşı döndü. Wodell ve Firenze'de, hatta şimdi Airen'de bile kendi adamlarımıza karşı misillemeler arttıkça, rahiplerimiz Firenze'den kovuldukça, bizim yolumuzu izlemeyi reddedenler kardeşliğimize karşı öfkeleri artıyor. Öfke korkuyu ortadan kaldıracak ve artık bizi tanıyan ama hakkımızda konuşmamayı bilenlere karşı üstünlüğümüz kalmadı. Bu nedenle, Go'En acilen yanlarına gelmemi istediğinde, kutsal şehrimden en gizli şekilde kaçmak zorunda kaldım. Kardeşlerimize kendilerini korumak için önlem almaları gerektiğini bile söyleyemedim."

Fenn'in şoku yerini öfkeye bıraktı. "Yani mahvolduk," dedi düz bir sesle.

"Belki de değil, ancak mevcut stratejimizi terk etmek zorunda kaldık." Tanrıya şükür.

"Mevcut" demiş olsa da, onu terk etmek başka bir strateji oluşturmak anlamına geliyordu ve bu da onlara bunu tamamen sona erdirmek için zaman kazandırabilirdi.

"Jell?" diye sordu Fenn.

Jell mi?

The Rising'in lideri olduğu açık olan rahip G'Thom başını salladı.

"Aylardır ondan haber almadık. Kaçtığını mı, yoksa başına bir şey mi geldiğini bilmiyorum. Ama durum daha da kötü."

Tedrey, Fenn'in ifadesinden, daha kötüsü olabileceğini düşünmediğini anladı.

Ancak Thom'un sonraki sözleri bunun mümkün olduğunu kanıtladı.

"Ritüel Alanında kutsal işi yapan tüm erkekler ortadan kayboldu," dedi Thom.

"Hepsi mi?" diye sordu Fenn.

"Hepsi. Jell ile birlikte ortadan kayboldular."

"Ama kısa bir süre önce bir sarsıntı hissettik," dedi Fenn.

"Büyücüler bana bunun Canavar'dan kaynaklanmadığını söylediler," diye bilgilendirdi Thom.

Canavar mı?

Canavar mı?

"Yani Canavar *aylardır* hareketsiz mi?" diye sordu Fenn. "*Yine mi?*" diye devam etti, sanki bu felaketmiş gibi.

"Evet. Ve bir dizi darbe aldık, dostum," dedi Thom. "Bu nedenle stratejimizi yeniden yapılandırmalıyız. Bunu Dernekle görüştüm ve yaptık."

Yine aynı şey.

Faunus'un bahsettiği şey. Topluluk.

Ama hangi Topluluk?

Onlar kimdi ve tüm bunların Canavar ile ne ilgisi vardı?

Eski Canavarı kastetmiş olamazlardı. Dünyayı istila eden ve insanlığı neredeyse yok eden yaratığı.

O Canavarı uyandırmak istemiş olamazlardı.

Böyle bir yaratığı ortaya çıkarmak neye yarardı ki?

"Biz, krallıkları zayıflatmayı, liderler ve takipçilerin sağlam bir dayanağı oluşturmayı ve onu bizimle birlikte, kontrolümüz altında tuttuğumuzda, gerçek tanrılara hakiki ibadet etmelerine karşı çıkmaları halinde onları sindirmek için kullanmayı ummuştuk. Şimdi ise onu kraliyet hanedanlarını yıkmak, kraliyet soylarını ortadan kaldırmak için kullanmak zorundayız. Ardından kardeşlerimizi kalelerine yerleştirecek, tapınaklarını yıkacak ve kendi tapınaklarımızı inşa edeceğiz."

Öyle yaptılar.

O Canavarı kışkırtmak niyetindeydiler, ama iyi bir amaç için değil. Yükselişi tamamlamak için.

Tedrey'in bildiği kadarıyla, herkesin Canavarın dünyadaki son hükümdarlığından bildiği kadarıyla, o yenilmezdi.

Mars güçlüydü, Cassius zekiydi, True kararlıydı ve Aramus denizlere hükmediyordu.

Ama Canavara karşı hiçbir şansları yoktu. Lorenz bunu bilmeliydi.

Mars bunu bilmeliydi.

Hepsi bunu bilmeliydi.

Bu da Tedrey'in özgür kalmanın, geri dönmenin ve *bunu* paylaşmanın bir yolunu bulması gerektiği anlamına geliyordu.

"Ritüel alanına acele etmeliyiz ve kurban törenine devam etmeliyiz," dedi Thom.

Tanrılar adına.

Her kelimeyle durum daha da kötüye gidiyordu.

Kurbanlar mı?

Koyunlardan bahsettiklerini ummak istemiyordu (ama umuyordu).

Ancak, onların kararlılığı ve Tedrey'in Canavar hakkında bildiklerinden dolayı, koyunlardan bahsetmediklerini hissediyordu.

"Onu yüzeye çekene kadar her gece bir tane," diye bitirdi Thom.

Tanrılar.

"İlkini ben yakaladım," dedi Fenn, kolunu Tedrey'in sessizce uzanıp izlediği yere doğru uzatarak.

"Bu hain mi?" diye sordu Thom, Tedrey'in yönüne doğru yürümeye başladı. Tedrey kıpırdamadı, Thom'dan gözlerini bile ayırmadı.

Onu bağlamamışlardı, çünkü onlara karşı koymamış ya da kaçmaya çalışacağına dair herhangi bir işaret vermemişti.

Pasif kalıp kaderine boyun eğerse, Nyx'e, Lorenz'e, Faunus'a ya da kalbinde tuttuğu kimseye zarar vermeyeceklerini umuyordu.

Onlarla birlikte kalacaktı. Ama

şimdi, kalamazdı.

Thom onun üzerinde durdu ve Tedrey'e baktı.

"Çok yakışıklı," diye mırıldandı. "Ona olan hayranlığını anlıyorum." "Artık hayran değilim," diye tükürdü Fenn, Tedrey'e öfkeyle bakarak.

Thom, onun yattığı yerin yanına çömeldi.

"Sanırım seni özel tutmalıyız," diye Tedrey'e fısıldadı. "Canavar sonunda ortaya çıktığında, çok aç olacak. Sen onun açlığını gidereceksin."

Tedrey, Thom'un gözlerine baktı ve tek kelime etmedi.

Canavarın açlığını gidermek istemediği açıktı.

Ama bu yüzden bu gruptan uzaklaşıp hızla evine dönmesi gerekmiyordu.

Onları uyarmak zorundaydı.

Hepsini uyarmak zorundaydı.

Prenses Elena

Gece Yükseklikleri Dağ

Sıradağları AIREN

Kız kardeşlerimin temizlediği, harap ve terk edilmiş kulübede, işlevlerini yerine getirebilmeleri için geçici onarımlar yaptıkları çatı ve baca vardı. Ben, bağlandığı yerden sallanan ve rahat bir hamak gibi görünen dar yatağın yanındaki sallanan taburede oturuyordum.

Ancak, annemin zayıf ve kırılgan vücudu içinde yatarken, rahat kelimesini kullanmak neredeyse saygısızlık gibi geliyordu.

Gözleri kapalıydı, ama uyumadığını biliyordum.

"Eğer gücün varsa, benimle konuşabileceğin süre içinde benimle konuşmanı istiyorum," diye yumuşak bir sesle rica ettim.

Gözlerini açtı ve bana sabit bir şekilde odaklandı.

Bakışları sabit olabilir, ama sesi vücudu kadar zayıftı ve sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

"Burada yatarken sana söylemek istediğim tüm şeyleri düşünüyorum ve aynı zamanda tanrıçaya, bilmen gereken her şeyi sana zaten anlattığım için dua ediyorum."

Elini tuttum, parmaklarımı etrafına doladım ve o da çekmedi.

Bu, kalbimi parçalamadı. Hayatım boyunca açıkça sevgi göstermezdi, ama yalnız kaldığımızda, bunu yapmanın yollarını bulurdu.

Ve şimdi yalnızdık.

"Lütfen bilin ki, ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye ona, geldiğimiz günden beri olduğu gibi, yapmacık bir şekilde güvence verdim. Nasıl konuşacağımı, ona istediğim huzuru vermek için söylemem gereken sözleri nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Sen iyi ve sevilen bir annesin ve benimle büyük bir cömertlik paylaştın."

"Kraliçe olmama rağmen, olabildiğince iyi bir anne oldum," diye cevap verdi.

"Evet, ama bunu söylemen, bununla bir sorunun olduğunu düşündürüyor," diye cevap verdim. "Sen kraliçesin. Ben senin kızınım, yani sen aynı zamanda benim annemsin. Birinden daha az, diğerinden daha fazla olamazsın. Bu kime fayda sağlardı ki?"

Elini elime sıkıca bastırdı.

"Seninle ve kız kardeşinle ilgili büyük bir hata yaptım," diye fısıldadı.

Serena hakkında konuşmak istemiyordum.

Hiçbir şey söylemedim.

"Bilmiyordum, çok küçüktün, ama ikinize daha fazla zaman ayırıyordum..."

Bunun üzerine, elini sıktım. "Anne, bunu yapma. Hiçbir işe yaramaz."

"Elena, kanlı Airen dağlarındaki terk edilmiş bir kulübede yatıp ölmezsin. Benim neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

Dudaklarımı sıkıca kapattım, gülümsememek için bunu yaptım. O benim annemdi.

O da benim annemdi.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu.

"Bu üzücü haberi vermekten nefret ediyorum, ama bazen kibirli davrandığında seni komik buluyordum."

"Bunu fark etmedim değil," diye cevapladı.

Omuz silktim, ona gülümsememek için çok uğraştım.

"Şimdi söylemek istediğim şeyi söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Tabii ki," diye mırıldandım.

"Julia, Agnes ve Lucinda, diğer yaşlılar, şifacılar, öğretmenler ve kaptanlarla konuştum. İradem biliniyor. Ve o da, benim vefatımdan sonra Nadirî Kraliçesi olarak adlandırılacağıın."

Bunu duyunca, parmaklarım otomatik olarak onun parmaklarını o kadar sıkı kavradı ki, zorla gevşetmek zorunda kaldım.

"Anne," diye fısıldadım.

"Zor bir karar olsa da doğru seçimdir. Kız kardeşinde bir değişiklik hissediyorum, ancak bunu değerlendirecek vaktim olmadı. Bir şey onu beklediğim hayatın dışına çıkardı ve bu yeni rüzgârın onu nereye götüreceğini bilmiyorum. Benim açımdan, bunu bilmekten memnunum, çünkü bana umut veriyor. Ancak kız kardeşlerimi o ellerin insafına bırakamam. Güç ile diplomasiyi dengeleyebilecek birinin yanlarında olacağını bilmem gerekiyor. Kalbin zihinle uyum içinde olduğunu ve karar verme zamanı geldiğinde her ikisinin de sana yol gösterdiğini anlayan biri. Ve o kişi sensin."

"Ama ben Airen'in Kraliçesi olacağım ve Cass bunun sadece isimde kalmasını istemiyor." Ona daha yakın eğildim. "Anne, bunu istemediğimden değil. Bu en büyük onurdur. Sadece kader beni başka bir yere götürdü."

"Cassius benim kararımı biliyor ve ikinizin de tüm sorumluluklarınıza elinizden gelenin en iyisini yapabilmeniz için evliliğinizde ve krallıklarınızda tavizler verilmesi gerektiğini biliyor."

Onun ilk sözlerini dinledikten sonra, konuşurken onlara odaklanmaya devam ettim.

"Cassius bunu biliyor mu?"

Elini elime koydu, tutuşu zayıftı ama hissedilebilirdi.

"Ona kızmayacaksın. Paylaşmak benim hakkımdı, onun değil. Paylaşmak istediğim zamanı bulmak benim hakkımdı, onun değil. Ve şimdi benim zamanım. Ancak, bunu onunla konuşmak çok önemliydi, çünkü gerektiğinde senin yanında olacağını, gerektiğinde arkada olacağını ve gerektiğinde seni destekleyeceğini bilmem gerekiyordu."

Cassius'un ona tüm bunları yapacağına dair güvence verdiğinden şüphem yoktu, çünkü gerektiğinde tüm bunları gerçekten yapacağından şüphem yoktu.

Ama Cassius'la daha sonra
ilgilenecektim. Şimdilik, başımı
salladım.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "sen ve kız kardeşinle ilgili büyük bir hata yaptım. Ve işler nasıl olacaksa olacak, kızım, bunun ne olduğunu anlamak önemli. Bilmen önemli. Böylece, gelecekte aynı şey olursa, ne yapman gerektiğini bileceksin."

Sessizliğim, devam etmesi için ona işaret
oldu. O da öyle yaptı.

"Sana ve kız kardeşine, güçlü yönlerinize uygun mentorlar sundum, doğanıza meydan okuyan mentorlar sunmadım. Senin içinde tanrıçanın ruhu var, meditatif, sabırlı. Kız kardeşinde ise savaşçı ruhu vardı, mücadelecisi, iddialı. Melisse senin sahip olduğun şeyi geliştirmede, sadece onu ortaya çıkarmak için yol gösterdi. Darma'nın Serena'ya verdiği öğretilerde de aynı şey geçerli. Sana zaten sahip olduğun şeyi vererek, sana farklı bir bakış açısı sunmadım."

"İkimiz de iyi iş çıkardık," diye yalan söyledim.

"Sen yaptın, çünkü her zaman yapardın. Serena yapmadı, çünkü nasıl yapılacağını öğrenmesi gerekiyordu. Ve hatamı fark ettiğimde, artık çok geçti."

Onun söylediklerini anladığımda nefesimi tuttum.

Sonra özlem dolu sessiz bir sesle asıl mesajını ilettili. "Ona karşı sabırlı olmalısın, Elena."

"Anne..."

"Bunu senden isteyen annen değil, Ellie. Senin annen."

Gözlerim yanmaya başladı.

"O senin kardeşin, benim muhteşem kızım," diye fısıldadı.

Başımı çevirdim.

"Dora'yı buraya getireceğim," dedi, konuyu değiştirerek.

Geri döndüm, dudaklarımdan bir kuş gönderip kızları hemen (ya da mümkün olduğunca çabuk) ona getireceğimi söylemek üzereydim, ancak ben konuşmadan o devam etti.

"Ama bu bencilce. Beni bu halde görmek ona bir fayda sağlamaz. Ama benim istediğim olsaydı, o da Cassius'un kızının neşesi gibi benim yanımda olurdu. Aelia, yakında senin yaşayacağın şeyden başka bir yol bilmiyor. Aelia burada olsaydı, seni neşelendirirdi."

"Ben iyi olacağım," diye onu teselli ettim.

"Kaybolacaksın, üzüleceksin, sonra öfkeleneceksin ve ardından tekrar üzüleceksin. Belki daha sonra iyi olacaksın. Bu, alıştığın türden bir iyi olma hali olmayacak, ama inan bana kızım, yolunu bulacaksın."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama tartışmadım.

Yine ona doğru eğildim, elini kaldırıp kalbime yaklaştırdım.

Ama o, elini daha yükseğe kaldırıp yanağıma dokunmak için elini çekti.

"Sen muhteşem bir kraliçe olacaksın, Elena," dedi sessizce. "Son günlerde bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve Wilmer'ı kışkandığımı fark ettim. O, oğlunun büyümesini görebilecek kadar uzun yaşayacak. Ben bu şansa sahip olmayacağım, ama şunu bilmeni isterim ki, bunu anlayarak öleceğim."

"Belki de yanıltmışım, seninle konuşmanı istememişimdir." Dudakları kıvrıldı.

Elini tekrar iki elimle tuttum ve parmaklarını dudaklarıma götürdüm.

Gözlerimi indirdim, hala çok yetenekli görünen parmaklarını gözlerimin önüne getirdim ve o görüntüyü hafızama kazıdım.

Ve o parmakları ağızıma bastırarak, onlara karşı konuştum. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni, benim muhteşem Elena'm," diye cevapladı. "Seni güneşe ve ötesindeki her yıldız kadar seviyorum ve seni rahminde hissettiğim andan beri seviyorum."

Gözlerimi kapattım.

"Bilmiyorsun," dedi.

Gözlerimi açıp ona baktım ve sertçe cevap verdim: "Biliyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Senin benim aşkımlı bildiğini biliyorum, en azından öyle umuyorum. Benim bahsettiğim bu değil."

Elini tekrar kalbime götürdüm. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen umudu temsil ediyorsun," dedi. "Yüzyıllar önce, umutlarını kaybetmeden önce, özgürlüklerini kazanmak için en kötüsünü yapmak zorunda kalan kız kardeşlerimizin umudunu. Airenzian kadınlarının şu anda sana baktıklarında ya da sadece senin aralarında olduğunu bildiklerinde duydukları umudu. Aslında, her yerdeki tüm kadınların umudu. Kendin olabilmen, gücün, büyü, yeteneklerin, şefkatin, düşünceli olman, sevgin, hatta kusurların. Bunların hepsi olabilirsin ve özgürce olabilirsin. Hepsi. Tüm ihtişamınla."

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona baktım. Ancak o henüz bitirmemişti.

"Ve sen de öyle olabilirsin ve ona sahip olabilirsin," dedi, sesi daha yumuşak bir tonda. "Ve o da sana aynı şekilde karşılık verir, ve böyle olabilir. Olması gerektiği gibi. Sen tamamen kendin olabilirsin, kendini tamamen verebilirsin ve karşılığında aynı şeyi alabilirsin."

Yutkundum, çünkü bu benim sahip olduğum şeydi, Cassius'un sahip olduğu şeydi ve birbirimize verdiğimiz şeydi.

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı.

"O benim dünyamın üçte biri, diğer ikisi ise sen ve Dora." "Ve Aelia," dedi.

"Tamam, o zaman o benim dünyamın dörtte biri," diye mırıldandım. "Ve Melisse."

Gözlerimi ona dikerek baktım.

"Ve Jasmine ve Hera," diye devam etti.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim.

"Ve Serena," eli benim elimi sıktı, "kız kardeşine karşı kalbinde sevgi olmadığını iddia etme. Sevdiğini biliyorum."

"Bu, Cassius'a olan hislerimi gerçekte olduğundan daha az dramatik gösteriyor," diye şikayet ettim.

"Bu dünyanın sorunu," dedi annem, ses tonu tüm konuşmamız boyunca olduğundan daha güçlüydü, her zamanki gibi bilgelik sunarken olduğu gibi. "Aşkın sınırları olduğu düşüncesi vardır. Sen birçok kişiyi tüm kalbinden sevebilirsin, Elena. Aşk parçalara bölünmez. İçinden alıp tükettiğin bir kuyu değildir. Verip sonra geri alıp incitmek için kullandığın bir kılıç değildir. Aşk, ne kadar çok kullanırsan o kadar güçlenen bir kastır."

"Şu anda, senin her zaman çok haklı olmandan duyduğum rahatsızlık ile, bildiğim şeyden duyduğum ıstırap arasında kalmış durumdayım..."

Cümlemi tamamlamadım.

Gerek de yoktu.

"Melisse seninle olacak," dedi nazikçe. "Yardımcılarım da seninle olacak. Cassius. Güç bulacaksın. Bilgelik kazanacaksın. Sen, benim Ellie'm," gözleri parlamaya başladı ve bunu görünce yine yutkunmak zorunda kaldım, "iyi olacaksın."

"Evet, iyi olacağım," diye güvence verdim.

O anda bu bir yalandı.

Ama söylenmesi gereken bir yalandı. "Su ister misin?" diye sordum. "Biraz çorba?"

"Dinlenmem lazım," diye cevapladı. "Belki bana kitap okuyabilirsin?" Kitabının bulunduğu yere, yere baktım.

Elini göğsüne koydum, kitabı aldım, kurdeleden açtım ve okumaya başladım.

Onun uyuduğunu hissettiğimde okumaya devam ettim.

Kapı sessizce çalındığında durdum. Kapının arkasında duran kişi, benim açmamı beklemedi.

Kapı yavaşça açıldı ve Cassius'un başının kenarından görüldüğünü gördüm.

Annemin uyuduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama o bana ve anneme çok hızlı bir şekilde baktı.

Böylece, ben koltuğumdan kalkarken o kapıyı tamamen açtı ve içeri girdi.

Ve sonra, onun arkasından Serena, ardından Melisse ve sonra da bir Go'Doan rahibi geldiğinde donakaldım. Bir süre önce Floransa'da tanıştığım ve anneme sunmam için bana tentürler veren rahipti.

Rahibin orada olması hoşuma gitmedi, ama bununla uğraşacak vaktim yoktu. Doğrudan Melisse'nin yanına gittim.

Ama beni kollarının arasına çeken oydu. "Çok sağlıklı görünüyorsun," dedim kulağına.

"Yalan söylüyorsun. Kemiklerime et lazım ve buraya gelmek benim için çok zor oldu, bu yüzden biraz uyumam lazım."

Onun kollarında, o da benim kollarımda, ondan uzaklaştım ve ona baktım.

"Ama ben buradayım," diye

bitirdi. Oradaydı. Solgun. Yorgun.

Ama hayattaydı.

Onu tekrar kollarımın arasına çektim.

"Uzak durmayacağını nereden bilebilirdim?"

Annemin sesi beni döndürdü.

Ve bunu yaptığımda, Serena'nın yatağın ayak ucunda durduğunu gördüm, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri annemize kilitlenmiş.

Ama Go'Doan rahibi annemin yatağının başucundaydı, annemin bileğini elinde tutuyordu ve annem onunla konuşuyordu.

Sonra annemin elini karnına koydu ve kendi elini annemin alnına koydu.

Annemle konuşurken kim olduğunu sanıyor bu adam diye sormak için ağzımı açtım, ama bu daha çok bir suçlama gibi çıktı.

"Acı çekiyor
musun?" "Biraz."

"Sana bunun için ilaç verdim," dedi. Vermiş
miydi?

"Bekleyeyim dedim..." diye başladı annem.

"Şimdi tam zamanı," dedi akıllıca ve sonra kapıya dönüp, "Saira?" diye seslendi.

Dellish marka, oldukça kaliteli ve çekici bir elbise ve pelerin giymiş bir kadın, deri bir çanta taşıyarak telaşla dolaşıyordu.

"Merhaba, Saira," dedi annem sıcak bir şekilde selamlayarak.

"Zamanı geldiğinde Liam'a kuzgun göndermedin, Ophelia," diye cevapladı. "Sana çok kızgın."

"Bunu atlatacaktır," diye iç geçirdi annem.

Bir şey hissettim, geldiği yöne baktım ve kız kardeşimin gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

Ayrıca annemin daha önce söylediği sözleri kafamda
duydum. "Sana onunla vakit geçirebilirsin," dedim.

Kız kardeşim çenesini kaldırdı.

Liam ve Saira'ya bir bakış attım, Melisse'ye gülümsedim, Cassius'a kaşlarımı çattım ve dışarı çıktım.

Gökyüzü kararmıştı. Hava toprak, çam ve soğuk kokuyordu. Ağaçların sivri tepeleri, başınızı geriye eğip yıldızları incelemenizi zorunlu kılıyordu.

Ben bunu yapmadım.

Birkaç adım uzaklaştım ve beni takip ettiğini bildiğim adama döndüm.

"Bir haberim var," dedim. "Görünüşe göre, Kız Kardeşlik'in kraliçesi olacağım ve sevgilim bunu benden *çok* önce biliyordu."

"Ellie," diye mırıldandı.

"O, bunu vermek istediği zaman vermek onun hakkı olduğunu söyledi," diye devam ettim. "Öyleydi ve buna itiraz edemezsin."

Ne yazık ki
tartışamazdım.

Gözlerimi kaçırdım.

Onu çok sevdiğim için, vücudumun her an parçalanacakmış gibi garip bir hisse kapıldığımdan bahsetmiyorum bile, beni kollarına aldığında çekilmedim.

"Melisse burada, Serena da öyle," diye mırıldandı. "Bu iyi." Çok haklıydı.

Onun uzun boylu vücuduna yaslandım ve yanağımı göğsüne dayadım.

Bir süre konuşmadık, ama Cassius hareket etmedi ve bunu yapmak istediğine dair en ufak bir işaret bile vermedi. Onun krallığındaki bir dağın üzerinde duruyorduk, olası saldırılardan bizi koruyan askerler tarafından çevriliydik.

Ve bana bunu verdiği için onu daha da çok sevdim. Annem her zamanki gibi haklıydı.

Kalp, onu kullandıkça, verme kapasitesi artıyordu. "Annem iyi olacağını söylüyor," dedim ona sessizce.

"O haklı değıl, ama sen devam edeceksin," diye cevapladı. "Cass?" diye seslendim, başımı geriye eğerek.

"Evet, Ellie," diye cevapladı, çenesini eğerek.

"Güneş ve ötesindeki her yıldıza," diye fısıldadım.

O daha da eğildi ve dudaklarıma fısıldayarak, "Güneş ve ötesindeki her yıldıza, sevgilim," dedi.

Prens Cassius

Gece Yükseklikleri Dağı

Sıradağları AIREN

ÜÇ GÜN SONRA, Cassius kraliçenin emriyle kulübeye girdi.

Yatağının yanına gitti. Kraliçe ona baktı.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi eskiden olduğu gibi değildi. "Öyle," diye cevapladı, sesi granit kadar sağlamdı.

"Yapacak mısın?" diye sordu kraliçe.

"Tüm varlığımla, hayatımla," diye cevapladı.

"Elimi tut," diye emretti.

O, onun elini tutmak için
eğildi. O, gözlerini kapattı.

Bekledi.

Sonra tuhaf bir his duydu, sanki bir tüy avucunu okşuyormuş gibi. Kız gözlerini
açtı, adam onu bıraktı ve doğruldu.

"Onlar geldiğinde, onları ilk kez kucağına aldığında, başlarını avucunun içinde
tutarak kulaklarına 'Büyükannen seni seviyor' diye fısılda, onlar anlayacaktır."

Dişlerini sıkarken çenesinin gerildiğini hissetti. "Bana
söz ver, oğlum," diye ısrar etti.

"Yapacağım," diye dişlerini sıktı.

"Sen sevildin," dedi.

O, kalın bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Kadın başını yastığa hafifçe hareket ettirdi, sanki başını sallıyormuş
gibi. "Dinlenmeliyim."

Ona eğildi ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı
açmadan önce geri döndü.

"Sen seviliyordun," dedi ona.

"Biliyorum," diye cevapladı

kadın.

Nadirii Kardeşliği Mangası ve Airenzian Taburu

Gece Yükseklikleri Dağ

Sıradağları AIREN

DÖRT GÜN SONRA, Nadirii Kardeşliği, yığılmış taşlar, çam kozalakları ve topraktan yapılmış
bir platformun etrafında daireler oluşturdu.

Bu kardeşler çemberleri, mercan ve mor renkteki kefenle örtülü cesedin bulunduğu
sunak etrafında küçük ve sıkı bir şekilde başladı. Çemberin arkasında, sunak etrafında bir
sonraki çember oluştu. Ve onların hemen arkasında bir sonraki. Ve böyle devam etti.

Airenzian askerleri, Drakkar ve prensesinin de aralarında bulunduğu, dairelerin
arkasında duruyorlardı.

Airen'in veliaht prensi ve onun yardımcıları Macrinus, Antonius ve Nero hariç hepsi.

Bu adamlar, Go'Doan'dan G'Liam ve onun seçtiği kişi Saira ile birlikte ön sıradaki
çemberde duruyorlardı.

Kraliçenin yardımcıları, sunak kenarlarında sessizce dolaşarak yere ve taşların
üzerine mumlar yerleştirdiler ve onları yaktılar.

Melisse, Lucinda, Agnes ve Julia sunaka en yakın daireye katıldıklarında ve tüm halkalar birbirlerinin ellerini tuttuklarında uğultu başladı.

Vücutlar bir yandan diğer yana sallanırken, uğultu kız kardeşlerin arasından süzülerek yükseldi.

Nadirii, bakışlarını kraliçelerinin kalıntılarına odakladı, düşünceleri onun üzerindeydi ya da dua ediyorlardı, kederli uğultuları çam ağaçlarının arasında yankılanıyordu.

Arkadaki askerler, esinti geldiğinde, çamların iğneleri hışırdayarak, sanki uğultuya katılmaya çalışır gibi, kıpırdanmaya ve dolanmaya başladı.

Kız kardeşlerin birleşik sesi, sallanma ritmini bozunca daha da yükseldi. Bazı kız kardeşler gövdelerini yuvarlarken, bazıları öne arkaya sallanırken, bazıları daha hızlı, bazıları daha yavaş hareket ederken, hepsi başlarını geriye eğip gökyüzüne bakıyordu.

Eller ikişer ikişer, önde, arkada, ortada, her yerde, birleşenlerin hepsi sesleriyle birlikte yumruklarını gökyüzüne kaldırmaya kadar kaldırıldı.

Ve sonra, bu durum uzun bir süre devam ettikten sonra, aniden, askerleri şaşırtarak, Nadirii'lerin hepsi birden silahlarını indirdiler ve dizlerini çöktüler, ve cesedin üzerinden görülebilecek kadar büyük bir rüzgar esti ve mumları söndürdü.

Airenzian askerleri, bu rüzgar Nadirii'lerin arasından geçip saçlarını dalgalandırırken, pelerinlerini dalgalandırırken, sessizce uzaklaştılar.

Ancak rüzgâr, kardeşlerinin sonunda durdu ve büyük bir hızla sunak yönünde geri çekildi.

Ve kaynağına geri çekilirken, Kardeşliği de beraberinde sürükledi, böylece birbirlerine sıkıştılar ve kollarını gökyüzüne kaldırdılar.

Yüzlerce boğazdan büyük bir Nadirii çığlığı yükseldi, etraflarındaki çam ağaçları şiddetle sallanırken, ay ve yıldızlar bulanıklaşırken havayı yırttı.

Sonra aniden, sunak üzerindeki ceset gibi, o da ortadan kayboldu.

Ve Nadirii Kraliçesi Ophelia, perdeyle bir olmuştu.

Kral Aramus

Kralın Yatak Odası, Keel Kalesi, Nautilus MAR-EL

ARAMUS, karısı uyandığında birdenbire uyandı.

Doğrudan ona döndü ve Ha-Lah, ay ışığıyla aydınlanan odaya hareketsiz ve görmeden bakarken, bir an için kalbi durdu.

Sonra karısı ona döndü, göğsüne gömüldü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ha-Lah," diye fısıldadı kulağına.

"Ophelia," diye hıçkırarak göğsüne yaslandı. Onu daha sıkı sarıp gözlerini kapattı. Kaybı büyüktü.

Ama her zamanki gibi, bu da zamanın ilerlediğinin bir göstergesiydi.

Tıpkı hazırlık zamanının geldiğini görmezden gelemeyeceği bir işaret olduğu gibi.

Şimdilik bu düşünceleri bir kenara bırakıp kraliçesini sakinleştirmeye odaklandı.

Onu sıkıca kucakla, diye Medusa'ya dua etti.

Kral Mars

Büyük Wohd'a Yolculuk WODELL

Çadırlarının kapısının açıldığını duydu ve Mars, adamlarıyla birlikte ateşin etrafındaki kütüğün üzerinde otururken, bir kuştan aldıkları mesajı tartışırken ayağa kalktı.

Soğuk gecenin içinde sadece geceliğiyle onlara doğru koşan karısına döndü.

Sessizlik bozuldu, ama karısı ona ulaştığında yarattığı etki onu bir adım geriye attı.

Sonra gömleğini yumruklarıyla kavradı, yüzünü göğsüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Adam karısını kollarıyla sardı.

"Ne oldu, *piccolina*?" diye sordu, onun durumuna duyduğu endişe ile buna neden olan şeye duyduğu öfke arasında kalmış bir halde.

"Ophelia," diye cevapladı kız.

Kahretsin.

Nefesini çekti ve onunla birlikte Ophelia'nın vücudunu kendine daha da yaklaştırdı.

Onu merhametle kabul et, diye Ruh'a dua etti.

Kral True

Sınırdan Yüz Mil Öteye AIREN

O gece çadırdaki birdenbire uyanan True değildi, Farah'tı.

Ve uyandığında birden dik oturdu.

Uyanarak yanına geldi, uykusunu silkeledi ve gölgelerin içindeki kraliçesine odaklanmaya çalıştı.

"Sevgilim," diye mırıldandı.

"Hepsi öldü, biri hariç," diye fısıldadı kadın, gözyaşlarıyla titremeye başlamadan önce.

Onu kollarına aldı ve nazikçe sordu, "Neden bahsediyorsun, Farah?" "Ophelia," dedi ona.

Tanrılar.

Gözlerini sıkıca kapattı ve onu daha sıkı sarıldı.

Alabasta'ya dua etti: "*Umarım sonsuza kadar güneşin altında yürür.*"

Marian ve Jellan

Canavarın Yeraltı Sığınağı

WODELL

MARIAN, peçede sadece bir titreme hissetti, ancak bu titreme oldukça güçlüydü, çünkü peçeyi tanıyordu, sadece onu nasıl okuyacağını bilmiyordu.

Ve son zamanlarda bu çok sık oluyordu, bu yüzden temkinli davranmaya başladı.

Ama aklında başka şeyler vardı.

Tam olarak, tam üstlerinde, yüzeyde olanları durdurmak.

JELLAN peçeyi ve onu nasıl okuyacağını biliyordu.

Bu nedenle, titremeyi hissetti ve gözleri doğrudan Canavara yöneldi.

Yaratık da bunu hissetmişti.

"Zamanı geldi," diye sessizce

mırıldandı. Canavar başını salladı.

Prenses Elena

Gece Yükseklikleri Dağı

Sıradağları AIREN

Onu bir uçurumun kenarındaki bir taş levhanın üzerinde otururken buldum, önünde dağların ve vadilerin karanlık gölgeleri, uzakta daha yüksek tepeler arka planda, siyah şekilleri gece gökyüzünü kesiyordu.

Onunla birlikte seyahat eden iki cüce, birkaç gün önce bana Galbdor ve Welbrix olarak tanıtılan erkekler, sanki kız kardeşimi koruyormuş gibi garip bir şekilde kayanın üstünde dolaşıyorlardı.

Ancak sakallı çenelerini nazikçe kaldırarak geçmeme izin verdiler.

O taşın üzerine otururken ben de yanına çöktüm. Kızım taşa değiyordu, dizlerim yukarıdaydı, ama Serena bileklerini dizlerinin üzerine koymuştu.

Uyluklarımı göğsüme yaklaştırdım ve bacaklarımı kucakladım.

Manzarayı inceledim.

O konuştu.

"Beni arayan kişinin sen olduğuna inan." "Ben de kolayca gidebilirim," diye cevap verdim.

Başını çevirip bana baktı. "Hayır, yapamazsın. Bana karşı ne kadar öfkeli olursan ol, sana ne kadar kötülük yapmış olursam olayım, beni kederimle baş başa bırakmak sana acı verir. Sen böylesin. Benim kardeşim Elena böylesin."

Kız kardeşim Elena.

Yanılmıyorsam, bu Serena'nın uzatabileceği en iyi zeytin dalıydı

"Serena, biz..." diye başladım.

O manzaraya geri döndü ve şöyle dedi: "Seni kraliçe ilan ettiğini biliyorum. Bana söyledi."

"Ve onun örtüye katıldığından kısa bir süre sonra olduğunu biliyorum, ama belki de duygular derinleşmeden önce bu konuyu konuşmalıyız."

Yine bana dikkatini verdi. "Neden?" Ona göz

kırıptım. "Neden?"

"Bu onun isteği. Ve benim hakkımda bildiğin bir şey var. Emirleri yerine getirebilirim."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır. Güney topraklarına yelken açmayı planlıyorum. Oradaki savaşçının görünüşü hoşuma gitti ve eğer ondan daha fazlası varsa, hem bir savaşçı hem de bir kadın olarak benim için çekici bir meydan okuma olurlar."

"Ben, şey... evet," diye kekeledim. "Anladığım kadarıyla oradakilerin hepsi öyle."

"Hmm," diye mırıldandı ve yine başka yere baktı.

"Sende çok değişiklik var," diye fısıldadım. "Evet,"

diye onayladı.

Cesaretimi toplayıp ona doğru bir santim eğildim ve fısıldayarak, "Gnomlar kim?" dedim.

"Onlar benim arkadaşlarım," dedi. Arkadaşlar mı?

"Peki ya Darma, Heloise ve Genia?" diye sordum.

"Bana kuzgunlar gönderdiler. Floransa'dan Büyülü Diyar'a geri döndüler. Orada kalmalarını emrettim. Hala korunmaya ve devriye gezilmeye ihtiyaç var, özellikle Airenzian sınırında."

"Elbette," mırıldandım.

Bana baktı. "Eğer istersen, bu süreçte, evliliğin ve Canavar meselesi devam ederken, Enchantments'ta senin yerine ben hareket ederim," diye teklif etti.

Lucinda'dan bunu yapmasını isteyecektim.

"Tamam," diye mırıldandı, yüzümden ne düşündüğümü anlayarak. "Serena..."

"O zaman senin yanında olmak isterim."

Şaşkınlıktan çenem titredi. O da bunu okuduğunu sandı.

"Siz de bunu istemediğinize göre, emirlerinizi bekliyorum, kraliçem."

"Ben her zaman senin kız kardeşin olacağım," diye düzelttim onu.

"O zaman emirlerinizi bekliyorum, kardeşim." "Kardeşim demek istedim."

"Ben de öyle."

Onun söylediği her şeye şaşırmaya devam edemezdim, bu yüzden bu konuyu çabucak geçiştirdim.

"Cassius bir savaş çıkacağından korkuyor," diye bilgilendirdim onu.

Kısa bir süre başını salladı. "Olacak. Nadirii'yi kraliçeleri olarak kabul etmeyecekler. Savaşmadan olmaz."

"O zaman, eğer o ve sen haklıysanız, elimizdeki tüm yetenekli savaşçılara ve deneyimli generallere ihtiyacımız olacak."

Serena kıpırdamadı ve

konuşmadı. Ben konuştum.

"Ve her şey bittiğinde, Güney Toprakları'na gitmek istersen, öyle olsun. Eğer istediğin buysa, ben de senin için bunu istiyorum. Ama o zamana kadar, yardımına ihtiyacım olacak. Tavsiyene ihtiyacım olacak. Ve kılıcına da ihtiyacım olabilir."

"Ben uslu davrandım..." diye başladı

yumuşak bir sesle. Ama ben buna

dayanamadım.

Serena'nın yumuşaklığını kaldıramıyordum.

O, benim kiritimi parçalayan sert bir taşı. Dünya, onu beslemek için kire ihtiyaç duyuyordu.

Ama aynı zamanda onu destekleyecek taş da ihtiyacı vardı.

"Yaptın ve bitti. Artık annemiz yok, ama birbirimiz varız. Ve sana şunu söyleyeyim, Lahn buraya bir grup savaşçısını getirmiş. Sky Bay'deler ve senin gibi bir kadınla flört etmekten büyük zevk alacaklarını hissediyorum. Airen'de sunulanlardan hoşlandıklarını fark etmedim. Sık sık limana gidiyorlar. Geri döndüklerinde kötü bir ruh hali içindeler."

"Öyleyse, Körfez'e yolculuğumuzun hızlı geçmesini umalım," diye mırıldandı.

Gülümsemedim. Gülümseme zamanı değildi. Kalbim ağırlaşmıştı, uzuvlarım uyuşmuştu, ama zihnim çok fazla düşünceyle doluydu.

Ve bu yüzden, ben de manzaraya dönüp "Senin için Korwahk savaşçısını aramaktan memnunum. Ve gnome arkadaşlarından da memnunum. O yakışıklıydı, ama Cassius'un o Güvenilir Chu'yu kullanarak dikkatini benden uzaklaştırma kararını hiç sevmedim." demeden önce düşünmedim.

"Chu?" diye sordu, sesi tuhaf, kısık çıkıyordu, ama belki de o kadar da tuhaf değildi, çünkü annemiz bir saat önce vefat etmişti.

"Onu elinden çıkarmadan önce onunla iyi vakit geçirdiğini umarım, kardeşim," dedim ve ona dönerek bana bakışını gördüm. "Ve onun yaramazlıkları, sana görünüşte çok başarılı bir casus olmayı öğretmiş olması açısından iyi bir şey."

"Yaramazlıklar," diye mırıldandı.

"Gerçekten de öyle, ve şimdi daha önce söylemem gereken şeyi söyleyeceğim, ama annem ve bizim konuşmadığımız gerçeği yüzünden söylemedim. Notting Thicket'te iyi iş çıkardın, Serena. Harikaydı."

"Evet," dedi sanki öyle değilmiş gibi.

Ama yine de, övgülerle coşmak ya da onları kabul etmek için uygun bir zaman değildi.

Serena değişmişti, ama hiçbir zaman hiçbir şey için coşkulu olmamıştı ve ben onun o kadar da değişmediğini hissediyordum.

Konuya geri döndüm. "Ama o oyunlar bizim için bitti. Değil mi?"

"Oyunlar," dedi ve tek kelimelik cevapları beni endişelendirmeye başladı.

"Evet. Ve bitti." Tamamen ona döndüm, bacaklarımdan ellerimi çekip parmaklarımı onun ön koluna doladım. "Çünkü böyle karar verdik. Ama şunu da belirtmeliyim ki, bu kararın bir nedeni de Cassius'un buna razı olmaması. O aşırı koruyucu ve bu endişeleri ya da üzüntüleri beni rahatsız ediyor. Bu yüzden onu üzmeyeceğimiz için iki kat mutluyum."

"Cassius'u üzmemek istemem. Tanrıça adına, bunu yapmamayı öğrendim," dedi manzaraya bakarak.

Bununla birlikte, daha fazla söz söyledi, ama bunlar bana iyi bir his vermedi.

"Serena?" diye seslendim.

"Ona aşık oldum," dedi gece gökyüzüne, ardından keskin, mizahsız bir kahkaha attı, bu ses beni daha da endişelendirdi.

"Kime?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

"Chu," diye cevapladı ve midem düğümlendi.

"Serena," diye fısıldadım, hiçbir fikrim yoktu, Cassius'u bu fikir kök salmadan önce vazgeçirebilseydim diye düşündüm ve ona daha yakın oturdum. "Aman Tanrım," diye iç geçirdim. "Ne dedim ben?"

"Bana gerçeği söyledin." Bakışları bana yöneldi. "Aramızda bunun zamanı geldi, Elena, ve gelecekte de gerekli olacak. Bana güvenmen gerekecek, benim de sana. Beni sana güvenmemek için bir şey yaptığın için değil, ama karşılığında bunu hak etmem gerekiyor. Önümüzdeki dönemde bunu başarmak için çaba göstereceğim. Ama dediğin gibi, olan oldu. Chu ve ben bittik."

Bunu söyleme şeklindeki sert tavrını beğenmedim. "Bunu durdurabilirdim," diye itiraf ettim.

"Oh, ama yapmadığın için memnunum. Çünkü yapmasaydın Gal ve Brix ile tanışmamış ve sinsi bir grup hoşnutsuzlara ezici bir darbe indirmiş olmazdım," diye cevapladı, sesinde kısmen ciddiyet, kısmen de alaycılık vardı.

"Yine de, ben..."

"Ve bir dizi zihin dağıtıcı orgazm yaşadım."

Bu konuyu burada bırakıp daha önemli bir konuya geçmeye karar verdim. "O da... seninle yaptı mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır. Bana aşık olmadı. Emirleri yerine getirdi. Ne de olsa o Güvenilir Olan'dır."

"Aramızda olması gereken çok farklı bir konuşmayı mahvettiğimden korkuyorum," dedim üzüntüyle.

"Hayır," diye itiraz etti. "Kız çocukluğumuzdan beri bana ilk kez bu kadar samimi konuştun. Artık her şey bitti. Aramızda hiçbir şey kalmadı. Entrikalar, yalanlar yok. Ve bunları aramıza sokan sadece ben olduğum için, bunların ortadan kalkmasına rahatladım. İşte, başlıyoruz."

"İşte başlıyoruz," dedim tereddütle.

"Arkadaş olmayı öğrendim, Elena. Bu benim için yeni bir şey, senin için değil." Başını yana eğdi. "Belki de yol göstermeye devam etmeme yardım edersin?"

"Yardım ederim... bu... bu beni mutlu eder." Nefesimi toplayarak kendimi topladım. "Bu beni mutlu eder."

O hızlıca başını salladı ve dikkatini manzaraya çevirdi. Ben de onu takip ettim.

Biraz bekledikten sonra, "Melisse'i getirdiğin için teşekkür ederim" dedim.

"Annem ona ihtiyaç duyuyordu, Melisse annemi görmek istiyordu ve sen de Melisse'e ihtiyacın vardı." Kız kardeşim için üçlü bir kazançtı.

Evet, değişmişti. Yine sessizliğe büründük.

Kısa bir süre sonra cüceler de bize katıldı.

Biri uçuşumun kenarına kadar yürüdü ve bize sırtını dönerek oturdu.

Diğeri ise, beni şaşırtacak şekilde, Serena'nın yanına oturdu. Serena bacaklarını düzeltti ve böylece, cüce sırt üstü düştüğünde, başı Serena'nın ayak bileğine yaslandı.

Tanrıça adına, o çok *değişmişti*.

"Pekala, Galbdor ve Welbrix hakkında bilgi paylaşmanız gerekecek," dedim, ikisi de orada olsalar bile.

"Gal ve Brix," diye düzeltti beni. "Ve bilmen gereken tek şey, dikkatli olmazsan, içki içerken ikisi de hesabı sana ödetmeyecek."

"Bu doğru değil," diye sinirli bir şekilde kenarda duran Brix seslendi.

"Bu çok doğru," dedi Serena'nın ayak bileğinde duran Gal, iyi niyetle. "Bir cüceyle hesaplaşmaya asla girme. Ödemek zorunda kalırsın."

Brix dönüp Gal'e öfkeyle baktı. "Bu Nadirii'lere tüm sırlarımızı anlatmayı bırakmalısın, Galbdor."

"Seninle bir içki içtiğinde, ya da on iki içki içtiğinde, sana hesap kesmeyeceğini söylemiştim," dedi Gal, Serena'ya.

"Ben asla içki almam. Göğüslerim var. Onları birbirine bastırırım ve bazı aptal erkekler, bardağıma para atmak için kendilerini salya sümük yaparlar," diye cevapladı Serena.

"Hayatımda ilk kez göğüslerim olmasını diledim," diye mırıldandı Brix.

İnanamadım ve hafifçe güldüm.

Sonra bir şans denedim ve omzumla kız kardeşimin omzuna hafifçe çarptım. O da bana çarpmadı.

Ama uzaklaşmadı da.

Prens Cassius

Gece Yükseklikleri Dağ

Sıradağları AIREN

CASSIUS, Mac'in tepede durduğu yere doğru ilerledi ve aşağıdaki yamacı inceledi.

Kaptanının yanında durdu.

"Kaç kişi var?" diye sordu Mac'e.

"On bin, birkaç yüz ya da bin kadar," diye yanıtladı Mac kuru bir sesle. Cass kalbinin sıkıştığını ve ağzının kuruduğunu hissetti.

Mac'in bakışlarını da hissetti.

"Kuzeyde kayalıklar var. Doğuda kayalıklar var. Batıda kayalıklar var. Nadirii, kraliçelerinin ölebileceği mükemmel bir yer seçti, oraya ulaşmak kolay değil. Ama şimdi düşman tek çıkış yolunu kapatıyor," dedi Mac.

Cassius hiçbir şey söylemedi.

"Öyle ya da böyle, buradan çıkmak için savaşmak zorundayız kardeşim," dedi Mac. "Ve sayı olarak bizden azlar."

Cassius karanlık, sessiz yamacı aşağıya doğru baktı. Hiçbir hışırtı yoktu.

Ateş yoktu.

İyi gizlenmişlerdi.

Pusuya hazır.

"Sabah saldırıyoruz," diye karar verdi.

Mac hareket etti ve Cass, onun prensine tamamen döndüğünü anladı. "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu.

Gözlerini arkadaşına dikti. "Hayır."

"Sayımız az, muhtemelen on bir. "Evet."

"Frey bizimle. Ejderhaları kullanmayı düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Bir strateji oluşturmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var." "Benim zaten bir stratejim var."

"Cass..."

"Çıkabilirsin," diye seslendi Cass.

Mac ani bir hareketle elini kılıcının kabzasına götürdü.

"Buna gerek yok, asker. Tanrılar aşkına, siz Airenzianlılar kılıçlara bayılıyorsunuz," gölgelerden ortaya çıkan adam Mac'e dedi.

Ay ışığının aydınlattığı kadarıyla şekil aldı. "Merhaba Silvanus," diye selamladı Cassius.

Zee şapkasını çıkardı, alaycı bir selamla belinden eğildi, sonra doğruldu ve şapkasını eski havalı açısına geri koydu.

"Nasılsınız, Ekselansları," diye cevapladı Zee.

Bunun üzerine Silvanus'un ağzı, ay ışığında bile göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü.

Cassius gülümsemedi.

Mac'e baktı ve sormadığı soruyu yanıtladı.

"Gördüğün gibi, ejderhaları çağırmayacağız, en azından şimdilik. Çünkü Zees'leri kullanacağız."

Silvanus'a baktı ve adamın gözlerinde kanlı bir parıltı gördü, sonra tekrar Mac'e dönerek sözünü bitirdi.

"Ve Fern'in ordusu."

Kraliçe Ha-Lah

Nautilus Plajı, Medusa Boğazı

MAR-EL

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi kocam, ifadesine ve duruşuna bakılırsa benim de hiç şüphem olmayan bir şeyi paylaştı.

Boş sahilde kumların üzerinde durduk, şafak sökmeden önce esen rüzgar bizi sarmalarken, el ele tutuşarak bunu yaptık.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Üşütebilirsin," diye cevap verdi. "Kış geliyor ve o su ..."

Elini sıktım. "Aramus, ben Mer'im, sevgilim. Soğuk hissetmiyorum." Bana kızgın bir bakış attı.

Ona yaslandım ve ona güven veren bir gülümseme attım.

"Herkes hala yataktayken biz buradayız. Kimse bizi göremez. Ben gideceğim, sonra dönmek için gideceğim, umarım denizlerde yeni müttefikler bulmuş olarak."

Sözlerimin sonuna yaklaşırken, bakışlarının okyanusa kaymasıyla onun dikkatini kaybettiğimi fark ettim.

O anda hissettim, kralımı ikna etmeye o kadar odaklanmışım ki, onun gelişini fark etmemiştim.

Böylece, dönüp suya sadece bir bakış attım, sonra elim onun elini sıktı ve "Koş!" diye bağırdım.

Aramus'un bu uyarıyı duymasına gerek yoktu, zaten beni sahilden yukarı çekmek için hazırlanıyordu.

Böylece, birlikte sahilden yukarı doğru koştuk.

Onun botları kuma gömüldü ve ben iki adım atmadan bir terliğimi kaybettim, diğerini de üçüncü adımda, ama ikimiz de suyun uğultusu kulaklarımızı doldururken bunun faydasız olduğunu biliyorduk.

Bu yüzden Aramus beni kuma attı. Ve ben daha yere düşmeden, o kendini üzerime attı.

Kollarını bana sıkıca doladı, tam da dalga sırtına çarptığı anda.

Kontrolsüz bir şekilde denize sürüklenirken, ben de bir kolumu onun omzuna doladım, diğer elimle başının arkasını kavradım ve ağzını kendime doğru çektim.

benimkine yaklaştırdım.

Dudaklarımı atıım, o da dudaklarını açtı, böylece dudaklarımız birbirine yapıştı ve denizlerin gücü bizi derinliklere sürüklerken birbirimize sıkıca sarıldık.

Bacaklarımın birbirine kenetlendiğini, pulların derimden dışarı çıkarken bastırıldığını, solungalarımın açıldığını hissettim, su bizi büküp sürüklerken, ters çevirip döndürürken.

Bu kargaşada tek bir şey biliyordum, kocamı tutmam ve ağızını ağızıma tutturup, her şey bitene kadar ona nefes vermem gerekiyordu.

Çünkü bunu yaparsam, bizi denize ne kadar srklerlerse srklesinler, geri yüzerken onu da yanımda gtrebilirdim.

Sadece bu çılgınlık bitene ve su yüzüne ıkabilene kadar onu hayatta tutmam gerekiyordu.

Aramus bunun benim stratejim olduğunu biliyordu, bu yüzden ben de aynısını yaparken başımı kendi başına tuttu ve uzun bacaklarını pullu kalarımın etrafına doladı.

Bunu birlikte başarabilirdik.

Onun hayatta kalmasına yardım edebilirdim.

Onun hayatta kalmasına yardım *edecektim*.

Tek yapmamız gereken dayanmaktı.

Bu düşünceyle, o benim kollarımdan koparıldı.

Su altında ığılığım büyük baloncuklar oluşturdu, kralımı tekrar yakalamak için yzgelerimi ırpımaye başladım, ama hiçbir yere varamadım, ve bunun sebebi sadece önümde gördüğüm manzara karşısında donup kalmam değildi.

Kollarımın altından eller beni yakalamıştı.

Başımı yana çevirdim ve beni tutan ve denizin derinliklerine çeken deniz erkeklerinden birine öfkeyle baktım.

Onun duyabileceğini bildiğim sulu sözlerim.

"Nefes alamıyor!" diye bağırdım ve şiddetle onu çekmeye çalıştım.

Deniz adamı öne doğru bakmaya devam etti, beni sıkıca tutarken biz daha derine daldık.

"*Basınç!*" diye bağırdım.

Erkek bana sadece bir bakış attı ve yüzmeye devam etti.

Kocamın okyanusun derinliklerine sürüklendiğini izlerken, ben de çekip durdum ve mücadele ettim. Kalbim deli gibi atıyordu, zihnim arkadaşlarıma gelip beni kurtarmaları için mesajlar gönderiyordu.

Kurtarın beni.

Ve kocamı.

Bizi kurtarın...

Halkımdan.

Yunusları, ahtapotları, hatta uzaktan birkaç balınayı gördüm.

Ama Aramus'un cesedinin önümüzdeki deniz adamlarının ambarında nasıl yüzdüğünü gördüğüm için onlara seslenmeyi düşünmedim.

"*Hayır!*" diye bağırdım.

O ölmüş olamazdı. Lütfen,
hayır.

Ölmüş olamazdı. Aklım
karışmıştı.

Benden ne kadar süredir ayrı kalmıştı? Çok uzun
bir süre.

Oh, Medusa.

O ölmüş olamazdı!

Beni tutan ellere karşı tüm gücümle mücadele ettim.

"Sakin ol, kızım," diğer tarafımdaki deniz erkeği emretti. "Beni
bırakacaksın!" diye bağırdım.

"Burada kraliçe sen değilsin, Ha-Lah," dedi bana.

Hayır, değildim.

Lanet olası sirenler.

"Tanrılar adına, Medusa adına, sirenler adına," diye mırıldandım, o kadar
gergindim ki, aşağıdan parıldayan loş ışığa hiç dikkat etmedim.

Nereye gittiğimizi. Tamam.

Düşünmem gerekiyordu.

Sevgilim Deniz Kralı'ydı.

Deniz Kralı'nı Mer öldürmezdi. Onun soyu tanrılar tarafından seçilmişti. Triton ve
Medusa çok öfkelenecekti.

Halkım tanrılarını kızdıracak hiçbir şey yapmazdı. Özellikle de Deniz kızlarını yaratan
Triton ve Medusa'yı. Deniz kızları Triton ve Medusa'ya neredeyse mantığın ötesinde bir
saygı duyuyordu.

Biliyordum, çünkü ben de Deniz kıızıydım ve ben de öyle yapardım.

Bu yüzden, onu havaya çıkarmalıydılar ve bunu çabucak yapmalıydılar, çünkü
bizden çok daha hızlı yüzüyorlardı.

Bu düşünceler beni sarmışken, deniz anemonlarının parlak çiçekleriyle kaplanan okyanus tabanını sadece belirsiz bir şekilde fark ettim, sanki doğal olarak büyümüşler gibi değil, sanki bir bahçeye giriyormuşuz gibi.

Önümüzde, erkekler Aramus'un cesedini ışığın kaynağı olan dar bir açıklıktan sürüklediler. Bu açıklık, büyük bir mağaradaki bir yarık gibiydi.

Orada hava olmasını diledim. Orada hava olmalıydı.

Beni kaçıranlar ve ben onların arkasına girdik.

Bir tünelden yüzdük, ben onlara daha hızlı gitmeleri için baskı yaparken, ışık gittikçe parlaklaşıyordu. Farkına varmadan, kalbim göğsümde çarpıyordu, Aramus ve onu kaçıranlar alçaldılar, görünüşe göre daha geniş bir bölüme giriyorlardı.

Aşağı inmek iyi değildi.

Yukarı çıkmaya çalışmalılar.

Tamam.

Ne yaptıklarını biliyor olmalılar. O iyi olacaktı.

Onu hayatta tutacaklardı. O

Deniz Kralıydı.

Onu kesinlikle bir hava kabarcığına götürüyorlardı.

Yüzeyin altında hava cepleri olduğunu biliyordum. Binlerce yıl önce, Deniz Halkı bu sayede suda olduğu kadar suyun dışında da nefes alabilmeye adapte olmuştu.

Daha büyük bölüme çekildim, insan yapımı binaların kat kat aşağıya ve yukarıya uzanan devasa bir mağara. Tabii ki, o kadar genişti ki, Fire City'deki altı adet koloseumun hepsi içine sığabilirdi.

Ve durdum.

Etrafımdaki devasa alanı görebildiğim için geri çekildim, denizkızları ve erkekler diğer deniz canlıları arasında yüzüyordu, anemonlar aşağıdan ve geniş alanın yüksek duvarları boyunca filizleniyordu, deniz marulu ve yosun tembelce sürükleniyordu.

Ve her yerde, tabandan o kadar yükseğe çıkan ve sonunu göremediğim tepeye kadar, kapılar veya pencereler vardı, pencerelerden ışıklar sızıyordu. Bazılarında deniz yosunu, anemon ve sarkan deniz yosunu sarmaşıklarıyla dolu pencere kutuları bile vardı.

Bunlar konutlardı.

Ama buna pek dikkat edemedim.

Ya da kocamı nereye götürdüklerine.

Çünkü tam önümde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük deniz erkeği yüzüyordu ve aynı zamanda gördüğüm en uzun, en güçlü yüzgeci vardı. Kuyruğu en az on beş fit uzunluğundaydı ve arkasında kıvrılıyordu.

Merfinlerin o kadar uzun olabileceğini bile bilmiyordum.

Göğsü genişti. Kasları belirgindi. Karın kasları belirgindi. Ön kollarındaki damarlar şişmişti.

Saçları uzundu ve simsiyahdı.

Sakalının kalın ve belirgin olduğu, sakalından alt dudağının alt kenarına kadar uzanan bıyıklarının eğriliği, başka koşullar altında beni büyüleyebilecek bir şeydi.

Kalın, koyu renkli kaşları çatılmıştı.

Gözleri, daha önce gördüğüm şaşırtıcı bir gümüş rengindeydi. Bir elinde korkutucu bir trident taşıyordu.

Bana kaşlarını çatarak baktı ve sonra homurdandı, "Hoş geldin, Ha-Lah."

Sonra esnek bir hareketle dönüp önümüzde yüzmeye başladı.

Biz de onu takip ederek, başka bir deniz duvarına doğru yüzdük, aşağıya doğru, yüzen anemonlarla süslenmiş, deniz kabukları ve incilerle olağanüstü bir desen oluşturulmuş yüksek, kemerli bir kapıdan geçtik. O anda bunu takdir edecek durumda değildim.

Kemerin ötesinde, başka bir tünelden geçerek başka bir açık sualtı havuzuna ulaştık ve sonra yukarı doğru yüzdük.

Yüzgeçlerim anında kapandı ve yüzeye çıktığımızda sadece en hafif dalgaların kırıldığı cam gibi bir yüzey oluştu.

Burada, ortasında muhteşem bir yarım kubbe inşa edilmiş bir ada bulunan bir mağarada olduğumuzu gördüm. Kubbenin açıklığı bana doğru bakıyordu ve eterik, parlak inci gibi bir ışıkla parlıyor gibiydi.

Ve kubbenin açıklığının ötesinde, adanın tabanını oluşturan pürüzsüz kayaların üzerinde kocam yatıyordu.

Ayrıca, bizimle tanışan deniz adamının bacakları oluşmuş olduğunu ve elinde hala üç çatal mızrağıyla çıplak bir şekilde adanın kayalıklarında yürüdüğünü gördüm.

Beni tutan elleri şiddetle çektim ve beni kolayca bıraktıklarında şaşkınlığımı gizlemedim.

Ayrıca, etrafımdaki havuzda yüzen çeşitli deniz adamlarına ya da adada dolaşanlara, gümüş gözlü, siyah saçlı deniz erkeğine bir çift pantolon uzatan deniz kızı da dahil olmak üzere, bakmadım.

Kocama doğru yola çıktım.

Adaya yaklaşırken hissettiğim bölünmenin acısını görmezden geldim ve bacaklarımı oluşturdum.

Sığ sudaki kayalıklarda ayaklarımın üzerinde durdum ve ıslak geceliğim cildime çarparak kayalıklardan koştum.

Aramus yan yatıyordu, sırtı bana dönüktü. Ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm, onu sırt üstü yatırdım, korku, histeri ve beni yutacak kadar şiddetli bir acıyla mücadele ettim.

Gözleri kapalıydı.

Kralım uyuyor gibi görünüyordu.

Oh, Medusa.

Belki de o yzşten sağ çıkamamıştı.

Ya da belki denizin ağırlığı i organlarını ezmiş, beynini pre haline getirmişti.

Bu düşüncelere rağmen, göğsüne bastırarak, ciğerlerinde sadece su olduğunu umarak, onu hayata döndürdükten sonra onu nasıl yüzeye ıkarabileceğimi hızlıca düşündüm. Plaja geri.

Eve.

Pompalarken, suçlayıcı bakışlarımı, artık ince altın yaldızlı deri gibi görünen pantolon giyen, gri kumaşın üzerinde hafif bir su yeşili ve gümüş rengi parıldayan gümüş gözlü erkeğe çevirdim.

Kanlı tridentine dikkatsizce yaslanmıştı. "O gelgiti sen gönderdin!" diye bağırdım.

"Eğer halkınla vakit geçirmiş olsaydın, Ha-Lah," derin sesi bana geri döndü, "bir insanın bizimkilerden birinin dokunuşuna sahip olup olmadığını, bir Mer'in büyüsüyle anlayabilirdin. Eğer yleyse, onu istediğimiz yere, hatta denizin en derinlerine bile götürebiliriz."

Aramus'un göğsüne bastırmayı bıraktım, içimi rahatlama kapladı ve bununla birlikte, kafamı toparlayıp kocama bakıp nefes aldığını görebildim.

Bu çok
sevindiriciydi.

Ve bu sevinci
hissettim.

Ama kaırılmamız hiç de öyle değildi. Ve
bu yüzden öfke duydum.

Erkeğe gözlerimi kısarak baktım.

Kafasını salladı ve tiksintiyle mırıldandı: "Mer lkesi. Öyle geçmeye kararlılar ki, kim olduklarını unutuyorlar."

"Karada kalma kararı benim tarafımdan alınmadı, erkek," diye tersledim. "Bu karar, benim varlığım daha bir umut bile değilken, nesiller önce alınmıştı."

"Peki bizi ziyaret ettin mi?" diye sordu, elini açarak çevremizi işaret etti. "Halkının arasına geldin mi?"

"Hayır," diye tükürdüm. "Ve bu akıllıca bir karar olmuş gibi görünüyor, çünkü buraya ilk davetimin şekli beni pek memnun etmedi."

Erkek bana öfkeyle baktı ve ben, haklı olarak, bunun benim fikrimin kabul edildiği anlamına geldiğini düşündüm.

"Ve ben yüzeyde halkımın arasındaydım," diye devam ettim. "Yoksa sen bizi terk ettiğimi düşündüğün için bizi terk mi ettin?"

Buna da cevap veremedi.

Bu soruyu daha fazla sürdürmemeye karar verdim, çünkü çok daha önemli bir şey öncelikliydi.

"Kocam neden uyuyor?" diye sordum.

"Mücadele ediyordu. Muhafızları onu tutamazsa ölecekti. Bilinç kaybı kaçınılmazdı. Bu yüzden..." omuz silkti ve başını Aramus'a doğru eğerek işaret etti.

"Ne zaman uyanacak?" diye sordum.

Adam omuz silkti. "İyi olacak."

Biraz zorlanarak (kocamın iri yapılı olduğunu belirtmeliyim), Aramus'un gövdesini yukarı çekip ona sarıldım ve gözlerimi deniz erkeğine dikip baktım.

"Neden gelgiti gönderdin?"

"Bize geliyordun, değil mi?" diye sordu. Bunu nasıl bildiğini sormadım.

"Ben geliyordum," diye düzeltiltim. "Kocam *gelmiyordu*."

"Ama ben deniz kralıyla konuşmak istedim."

"Peki, *o bilinçsizken* onunla konuşamazsın," diye işaret ettim. "Sakin ol, kızım," diye gürledi. "Burada kendi halkın arasındasın."

"Onun öldüğünü sandım," diye tükürdüm, kocamın düzenli nefes alıp verişini duyarak, artık denizin soğukunda olmadığı için cildine sıcaklığın geri döndüğünü hissederek, ama bunların hiçbirisi son on dakikanın korku ve ıstırabını silip süpürmedi.

"Gelip bir görüşme talep etmeyi ve kendi keyfine göre yüzeyi mahvettiğin hasarı düzeltmeye yardım etmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Geç de olsa, önemli şeyler kafamda netleşmeye başlamıştı.

Öncelikle, benim anlamadığım birçok şeyi nasıl bildiğini bilmiyordu.

Ama bundan sonra, o anki öncelik başka bir şeydi. Bu yüzden, "Bana kızgın olduğunu görüyorum" dediğimde ses tonumu değiştirdim.

"Sana mı?" diye karşılık verdi. "Hayır. Ona mı?" Üç çatallı mızrağını kocama doğru salladı. "Evet."

Olamaz.

Aramus'u daha sıkı sarıldım.

"O benim Mer olduğumu biliyor ve bunu kabul ediyor," dedim. "Aferin ona," dedi keskin bir sesle.

Hmm.

Baştan başlamaya karar verdim.

"Sen benim Mar-el Kraliçesi Ha-Lah olduğumu biliyorsun. Ama ben seni tanımıyorum." "Ben Jorie, Mer Kraliyim."

En tepeye yönlendirildiğimi bilmek avantajlıydı. Tabii, en tepedeki kişi seni görmekten pek de memnun değilse durum farklıydı. "Yüzeyde çok şey oluyor," dedim.

"Orada her zaman çok şey olur." "Bu, Triton'un sonu olabilir."

"Bu bizi nasıl ilgilendirir?" diye sordu. İşler iyi gitmiyordu.

"Canavarın uyandığını düşünmemiz için nedenlerimiz var," diye bilgilendirdim onu. "Kocam hissediyor ki..."

"Oh, uyanıyor. Ve yüzeye çıkacak," diye onayladı Jorie. Kötü bir şekilde bitirerek, "Yakında."

Buna bir yanıtlım yoktu, kısmen Jorie çok kaygısız görüldüğü için, ama ben ise tam tersiydim.

Bunu hemen açıkladı.

"Geçen sefer Triton'daki insanlar için bu sorunu hallettik, peki sonuç ne oldu?" Halkımın başına ne geldiğini çok iyi biliyordum. İlk başta buna da cevap veremedim.

Sonra sordum: "Madem bu kadar kızgınsın, madem tarafsız kalmak istiyorsun, madem Triton'a yardım etmek istemiyorsun, o zaman neden kocamla konuşmak istiyorsun? Neden onu ve beni suya çektin? Neden buradayız?"

Bana somurtarak baktı.

Bunu epey bir süre yaptı.

Sonra içinden zorla çıkardığı gibi görünen sözler söyledi. Ama bu sözler bana umut verdi.

"Kız kardeşimle tanışmak istiyorum."

SONUN ŞAFAĞI

Kral True*Sınırın Yüz Mil Ötesi AIREN*

"Majesteleri, bir kuş," dedi bir onbaşı, True'ya parşömen şeridini uzatarak.

Asker selam verip uzaklaşırken True ona başını salladı.

True şeridi açtı ve hala ay ışığıyla aydınlanan şafak öncesi gökyüzünün altında, keşifçilerinden birinin gönderdiği mesajı okudu.

12.000. Yükseklerin Üssü. Etrafı çevrildi. Süvariler geçemiyor.
Kuzgunlar düştü. Düşman saldırıya hazırlanıyor.

"BRAM!" diye bağırdı True, mektubu yumruğunda buruşturup, birkaç dakika önce arkadaşının kaybolduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Bram!" diye tekrarladı, yanından geçen adamlar ona baktı, bazıları True için Bram'ı bulmak için gruplarından ayrıldılar.

Böylece, yarım dakika içinde Bram'ın kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Adamlar *hemen* yola çıkmaya hazırlanmalı," diye emretti True. "Koy'a değil, Tepelere gidiyoruz ve acele etmeliyiz. Wally ve Luther'ı bulun. Onlar Farah'ı Notting Thicket'e geri götürecekler."

"Ne oluyor böyle?" diye sordu Bram.

"On iki bin kişilik müttefik milis gücü, Cassius ve Elena'yı Heights'ın eteklerinde kuşatmış durumda. Onlara uyarıda bulunmak için gönderdiğimiz atlılar öldürüldü. Aynı görevi yerine getirecek kuzgunları da vuruyorlar. Etrafları çevrilmiş durumda ve düşman saldırıya hazır."

"Siktir," dedi Bram, dönüp koşmaya başladı, ama True onu durdurdu.

"Alfie'ye kuş gönder. Wodell'den takviye istiyorum. Körfezi desteklemek için bir alay, bizi takip etmek için acele eden bir alay. Ayrıca Mars'a da kuş gönder. Adamlarını güneyden göndermesi gerekiyor. Aramus ve Citadel'e de mesaj gönder. Henüz bilmiyorlarsa bilmeleri gerekiyor."

Bram kısa bir süre başını salladı ve koşmaya devam etti. True, botunu giyip çadırına doğru büyük adımlarla yürüdü.

Oraya vardığında, çadırın yıkıldığını gördü ve giyinip pelerinini giymiş, binmeye hazır olan Farah, atı Regina'nın yanında durmuş, boynunu okşayarak Helga ile konuşuyordu.

O doğrudan ona doğru gitti, ama o onun gelmeden önce onu fark etti ve o da onun yüzündeki ifadeyi kaçırmadığını fark etti.

"Caro," diye fısıldadı. "Daha ne olabilirdi ki?" Gece Ophelia'yı perdeye kaptırmışlardı.

Şimdi ise Elena ve Cassius'u gündüz kaybetmeyeceklerinden emin olmak için çok uzaktaydı.

Arkadaşlarının tehlikede olduğunu ve yardım etmek için çok uzakta olduğunu bilmek onu içten içe yiyip bitiriyordu.

"Bir mesaj aldık. Savaş henüz başlamadıysa, yakında başlayacak. Thicket'e dönmelisin," dedi ona.

Kız, ellerini attan indirdi ve ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "Doğru," dedi yumuşak bir sesle.

"Acele etmelisin. Wallace ve Luther senin korumaların olacak."

"Ben de seninle geliyorum."

Bir an için şaşırdı.

"Benimle savaşa gidemezsin, Farah." "Seni bırakamam," diye cevapladı kız.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Airen artık tehlikeli. Savaşa girmeye niyetliyiz ve bu yüzden artık resmen düşmanız. Seni Cassius'un kalesine güvenli bir şekilde ulaştırmak için Körfez'den çok uzaktayız ve her halükarda, bu dolambaçlı yol bizim sahip olmadığımız zamanı alacaktır. Bu yüzden, hemen eve dönmen gerekiyor."

"Seni bırakamam."

"Farah, gidemezsin," diye kesti sözünü. "Yardımcı olabilirim. Benim büyüm..."

"Büyünü zar zor kontrol edebiliyorsun," diye dişlerini sıktı, efsanevi sabrı azalıyordu. Sebep var.

Onun atına ihtiyacı vardı.

Onun güvenli bir yere gittiğinden emin olması gerekiyordu. Ve arkadaşlarına ulaşması gerekiyordu.

Helga'ya baktı ve aralarında bir şey geçti; Farah'ın sonraki sözlerinde hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu fark etti.

Çünkü Helga çenesini kaldırdı, sırtını düzeltti ve "Ben kocamla birlikte giderim" dedi.

"Sana asla, hiçbir zaman bir şey yapmanı emretmeyeceğim ya da bir şey yapmanı yasaklamayacağım," diye karşılık verdi. "Böyle zamanlar hariç."

"Ben kocamla birlikte giderim," diye tekrarladı. "Lanet olsun, Farah," diye bağırdı.

"Ben at sürerim," dedi, ellerini kaldırıp yanlarına doğru salladı ve ellerini kaldırdığında etrafındaki düşen yapraklar da havalandı. Rüzgâr, onun pelerini, onun mantosu ve ikisinin saçlarını savururken, etraflarında bir hortum oluşturdu. Bu, o cümlesini bitirmeden önce oldu: "*Kocamla birlikte!*"

Evliliklerinde ilk kez... Hayır.

Tanıştıklarından beri ilk kez, Wodell Kralı True Axelsson ve Wodell Kraliçesi Farah Magos Axelsson, birbirlerine bakarak, irade savaşına girmişlerdi.

Rüzgârın ve karı koca etrafında dönen yaprakların öfkeli hışırtısı arasında bir ses duyuldu. Wallace'tı. "Bunun için vaktimiz yok."

"Bu, sonun başlangıcı, *mia vita*," dedi. "Ve bu son ne şekilde olursa olsun, senin yanında karşı koyacağım."

True ona kaşlarını çattı.

Sonra "Lanet olsun!" dedi ve ardından "Atlara binelim!" diye bağırdı. Etraflarındaki yapraklar aniden dönmeyi bıraktı.

Ve yere düştüler.

Kral Mars

Büyük Wohd'a Yolculuk WODELL

"İYİ DEĞİL," diye homurdandı Basil ve Mars'a bir kuzgunun getirdiği bir kurdele uzattı.

Mars kurdeleyi açtı ve Firenzii dilinde yazanları okudu

Pusu planlandı. Gece Yükseklikleri. 12.000. Gökyüzü temizleniyor. Keşifçiler giremez. Emirler?

MARS kurdelesini yere düşürdü ve Basil'e baktı.

"Airenzian sınırına bir kuzgun gönderin. Onlar at sürerler. Bir tane de Lorenz'e gönderin, Firenz savaşçılarının Büyüleri korumalarını istiyorum. Ona Körfez'e daha fazla adam göndermesini söyleyin. Bir kuzgun da Aramus'a gönderin. O da savaşa katılmalı. Kyril'i bulun. O birkaç adam alıp kraliçemi saraya geri götürecektir."

Basil başını salladı ve sordu, "Atla mı, gemiyle mi?"

"Geminin geçişini kontrol edemem, ama Hephaestus'un nalları kontrol edebilirim."

Basil rahatlamış görünüyordu.

Bu şaşırtıcı değildi. Firenzliler denizci değildi.

Mars dahil hiçbiri, Wohd'dan Körfez'e yolculuğu dört gözle beklemiyordu.

"Git," diye emretti Mars, botunu giyip karısının giyindiği çadıra doğru yürüdü.

Çadırın kapısını açıp içeri girdiğinde, karısını bir taburede otururken, Tril'in saçını taradığını gördü.

"Eşimle biraz yalnız kalabilir miyim, Tril?" diye sordu.

Hizmetçi onun yüzüne baktı, reverans yaptı, kraliçesinin omzuna dokundu ve hızla dışarı çıktı.

Sessizlik yavaşça çöktü, karısı gözlerini ona dikti ve ayağa kalktığında, "Oh hayır, aşkım, ne oldu, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Savaş Airen'de başlıyor. Ciddi bir şekilde. Cassius'un bunun her an olabileceğini bildiğinden eminim. Bunun çok yakında olacağını bildiğinden emin değilim. Keşifçilerim hainlerin pusu kurmaya hazırlandığını gördü, ama Cass'e haber verip onu uyarmak için hiçbir yol yok ve onlar onun yönündeki gökyüzündeki kuşları temizliyorlar. Sayıca çok az. Önemli ölçüde."

"Olamaz," dedi yine, bu sefer fısıldayarak.

"O bölgede sadece keşifçilerim var, ona yardım edemem ve onun takviyeye ihtiyacı var. Ben ona doğru yola çıkacağım. Sen Ateş Şehrine geri dön."

Bu fikir kafasını karıştırmış gibi başını salladı.

"Seninle gelmeliyim," dedi.

Delirmiş miydi?

"Sessiz ol, ben savaşa gidiyorum. Sen benimle gelmeyeceksin." "Ama gelmeliyim," diye karşılık verdi.

"Bu Canavar değil, kraliçem. Tehlikede olmak dışında yapabileceğin hiçbir şey yok. Niyetimizi, yani bağlılığımızı açıklıyoruz. Airen topraklarına ayak bastığımızda, oradaki bazıları için biz düşman olacağız."

"Seni bırakamam."

Onu çok seviyordu, bu yüzden onun yanından ayrılamayacağını düşünmesini seviyordu.

Ancak bu durumda, öyle bir şey olmuyordu.

"Seni çok seviyorum ve sevdiğim için seni güvende tutacağım," dedi ona.

"Ben de seni seviyorum ve sevdiğim için *seni* güvende tutacağım," dedi ona. Sabrı azalıyordu.

Çabuk ol.

"Hançerinle, Kyril'le, iradeninle, zekanla yaptığın işi küçümsemiyorum, ama Silence, bu bir *savaş*."

"Ve ben de seninle birlikte savaşacağım."

"Sen benim zihnimde bir leke olmaktan başka bir şey olmayacaksın."

Söylenmesi doğru bir şey değildi, ama doğrudu.

Onun sözlerine kızmadı.

Konusuna sadık kaldı. "Seni terk edemem."

"Benimle gelmeyeceksin." "Seni terk etmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum, ama yapamam Mars. Yapamam işte," diye cevapladı. "Bu, sahip olmadığımız zamanı boşa harcamak," diye homurdandı. "Cass ve Elena tehlike altında ve biz onlardan haftalarca uzaktayız." "O zaman gitmeliyiz. Hemen."

"Öyle yapacağız. Ben kuzeydoğuya, sen güneye." "Mars, ben..."

"Bu konuşma bitti." "Mars! Ben..."

Konuşması bitmişti.

"*Bu konuşma bitti!*" diye bağırdı.

"*Bitmedi!*" diye bağırdı kız, iki yumruğunu başının üzerine kaldırıp öne doğru uzattı, ellerini açtı ve onlardan iki ateş topu fırlattı. Ateş topları onun başının üzerinden uçup gitti ve ona çarpmadı, ama o yine de eğildi.

Sanki yıkıma neden olmadan önce yok olmalarını istemiş gibi, topaklar çadırın duvarına çarpmadan önce dağıldılar.

Mars yavaşça doğruldu, tüm bu süre boyunca karısına inanamayan gözlerle bakıyordu.

Ama kadın alevlerin kaybolduğu yere bakıyordu ve bunu hayretle yapıyordu.

O başka bir şey söylemeden, kadının dikkati ona yöneldi.

"*Seninle birlikte* geliyorum," diye karar verdi. Sonra sandığına koşarak, "Tril! Bir eyer çantası, en kalın pelerinim ve sağlam bir elbise istiyorum! Ve hançerimi de!" diye bağırdı.

Tril aceleyle içeri girdi.

Mars burnundan nefes aldı, döndü ve çadırdan çıktı, çıkarken Kyril'e çarpmak üzereydi.

"Kraliçe ayrılmaya mı hazırlanıyor?" diye sordu Kyril.

"Evet," diye cevapladı Mars. "Ve benimle birlikte geliyor."

Prens Cassius

Gece Yükseklikleri Dağ

Sıradağları AIREN

CASSIUS CAELUS'UN ÜSTÜNE OTURDU, Elena sağ tarafında, Diana'nın üstüne oturmuştu.

Caelus onun altında huzursuzca kıpırdanıyordu. Diana taş gibi hareketsiz duruyordu.

O ve prenses, ağaçlara doğru baktılar. "Bu kadar kısa süre sonra..." diye başladı.

"Zekice, bizim yas tuttuğumuzu düşündükleri anda saldırmak." Başını çevirip onun güzel profilini inceledi.

Yani, kız ona dönene kadar bunu yaptı. O zaman kızın güzel yüzünü inceledi. Gözlerinde hüznü gördü.

Ve kararlılığı.

Ve son olarak, onun çok değer verdiği şeyi. "Bu sabah kartın neydi?" diye sessizce sordu.

Kız burnunu kırıştırdı ve tanrılar adına, o bu manzarayı görünce gülümsemeye başladı. "Deniz kızı," diye cevapladı.

Şaşkınlığa kapılan adam gülümsemeyi kesti. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Hayatta ya da gökyüzünde fırtınalar. Sihirli olaylar." Bir süre durakladıktan sonra sözlerini bitirdi, "İntikam. Başka bir deyişle, yararlı hiçbir şey."

"İntikam mı? Fern'in ordusu mu?" diye sordu.

Kafasını salladı ama şöyle dedi: "Belki. Ya da belki de kelimenin tam anlamıyla, Merler yüzyıllardır saklandıkları yerden çıkıp bize yardım etmek için yüzecekler."

"Bir dağlık bölgede mi?" diye sordu adam kuru bir şekilde. Kadın omuz silkti.

Adam ona sırtıttı.

Kadın da ona sırtıttı.

Mac soluna yaklaşarak sordu, "Siz ikiniz sabaha kadar flört m edeceksiniz? Yoksa bu dağdan aşağı inip bir şeyler avlayacak mıyız?"

Jazz, Mac'in sol tarafına yaklaşarak, "Evet. Onun dediği gibi." diye onayladı.

Cassius, Elena'nın diğer tarafında bir hareket hissettiğinde başını çevirdi ve kız kardeşinin orada, Hera'nın arkasında, Rosehana'nın da Hera'nın arkasında durduğunu gördü.

Serena şakacı bir ruh hali içinde görünmüyordu.

Dağı büyük bir dikkatle seyrediyordu.

Sonunda o müthiş savaşçıyla karşı karşıya değil, onunla birlikte savaşmak iyi olurdu.

Arkasını döndüğünde Nero ve Tone'u gördü.

Arkalarına, Airenzian ve Nadirii, hepsi atlarına binmiş, savaş alanında kaderlerini aramaya hazırđılar.

Nero çenesini kaldırdı.

Cassius çenesini indirdi.

Sonra tekrar prensesine baktı. Prensese onu izliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Prensese başını salladı ve bunu onaylamak istercesine Diana'nın boynuna eğildi, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu, topukları havada, atının yanlarına batmaya hazırđı.

Serena, Hera ve Rosehana da aynı pozisyonu aldılar. Cass sola baktı ve Mac ile Jasmine'in de aynı pozisyonda olduğunu gördü.

Böylece Caelus'un üzerine eğildi, n kolunu yan tarafında asılı duran kalkanının arkasındaki kayışlara soktu ve topuklarını kaldırdı.

Ama bir kez daha başını çevirdi. "Elena."

Elena ona baktı.

"Seni seviyorum," dedi.

Onun zarif yüz hatlarını kaplayan şok ve sıcaklığı yakaladıktan sonra, atının topuklarına basıp ileri fırladı.

VE YÜZLERCE Nadirii ve Airenzian atı, binicileriyle birlikte çam ağaçlarının arasından hızla geçerken...

Hiçbiri, başka bir şeyden dolayı altlarında toprağın şiddetle titrediğini hissetmedi.

Kehanet artık tamamlanmıştı. Aşk mühürlenmişti.

Sonun başlangıcıydı. Nasıl olursa
olsun.

Ama savaşçılar gökyüzünün açılıp yağmurun yağmaya başladığını
görmezden gelemediler.

YÜZEYE ÇIKIŞ

Tedrey*Eski Ritüel Alanı WODELL*

Tedrey bir ağaca bağlanmıştı, yüzü başka yöne dönük, elleri meşgul, kulakları kanıyor gibi hissediyordu, kapalı göz kapaklarının ardında gözleri yanıyormuş gibi hissediyordu.

Yanında bir grup kadın vardı, ağızları tıkanmış, gözleri bağlı değildi, birbirlerine bağlıydılar, endişeleniyorlardı, inliyorlardı, ama zor yollardan mücadele etmemeyi ve kaçmaya çalışmamayı öğrenmişlerdi.

Yere bağlanmış, alçakça ve aşağılık bir şekilde kullanılmış, kesilmiş ve kanlar içinde kalmış son kadının çığlıkları, hayatı ile birlikte çoktan sönmüştü.

Ama Tedrey bakamıyordu.

Zaten çok şey görmüştü. Çok fazla şey.

Onların bitkin, cansız bedenleri arkasındaki ağacın arkasında yığılmıştı ve bu yüzden o da o tarafa bakamıyordu. Hâlâ korku, aşağılanma ve acının izlerini taşıyan o boş bakışlı gözlerle bir daha bakamıyordu.

Ancak, iki gündür aralıksız devam eden ritüel ve kurban törenlerinin yoğun telaşında, Fenn bile bu telaşa kapılmış ve diğerleriyle birlikte sırasını bekleyerek kadınları kullanmış ve öldürmüştü.

Onlar hayvandı.

Canavarlardı.

Tedrey hayatında zulmü bilmişti, ama o yapamazdı...

Yapmayacaktı...

Aklı *bunu* asla kabul edemezdi. Ve böylece, odaklandı.

Onlar çabalarına o kadar dalmışlardı ki, ona pek aldırış etmiyorlardı. Tedrey, ellerini bağlayan iplere odaklandı. Onları çözmeyi umuyordu, sonra da ayak bileklerini bağlayan iplere bakabilirdi.

Ve sonra kaçacaktı.

Yanındaki, Fenn, Thom ve kardeşleri tarafından kaçırılanları kurtarmak isterdi. Yanında acı çeken, sıranın kendilerine gelmesinden korkanları.

Ama yapamazdı.

Golden Thomas, Fenn ve Thom ile birlikte gelen dokuz kişi daha vardı, Fenn ile birlikte on bir kişiye katılmışlardı.

Tedrey hepsinden kaçıp en yakın olan Birchlire'ye ulaşmalı ve Kral True'yu uyarmalıydı.

Bir şekilde bir çatı katı bulup kuzgunları gönderebilirse, onlara ödeme yapacak tek bir kuruşu bile olmadığı için bir aviaşt'a ödeme yapamazdı.

Ama bu ülkeyi ve diğerlerini kurtarmak için kadınları geride bırakmak zorundaydı. Onları bu kadere terk etmek zorundaydı.

Ve sırtındaki yığının başına gelenler, yanında bulunan korkmuşların başına gelecekler, beyninden asla silemeyeceğini bildiği gördükleri, bu çılgın haçlı seferi yüzünden hepsinin kaybettiği şeyler yüzünden yutmak zorunda kaldığı öfkenin içini yakan acısını görmezden gelmek zorundaydı.

Bileklerindeki ipin gevşediğini hissetti ve cesaretlendi, ancak başka bir şey hissettiğinde durdu.

Altlarından bir deprem başlıyordu, etrafındaki gevşek toprak titriyordu.

Sonra kendini hazırladı, çünkü deprem yavaş başladı, ama hızla ve şiddetle devam etti. "O yükseliyor!" diye bağırdı adamlardan biri sevinçle.

"İşe yarıyor! Çabuk, onu serbest bırakın ve cesedi atın. Başka birini getirin," diye emretti Fenn.

"O henüz kurumuş değil," dedi başka bir adam. "Dediğimi yapın!" diye emretti Fenn coşkuyla.

Deprem sarsılarak durdu ve onlar işlerine çok daha hevesli bir şekilde devam ederken, Tedrey midesindeki rahatsızlığı bir kenara bıraktı ve onların dikkatinin başka yöne çevrilmesinden yararlanarak, bileklerindeki düğümü büyük bir özenle çözmeye başladı.

Bir kadın seçildiğinde, ağızındaki tıkaç çıkarıldı, böylece çığlıkları havayı yırttı ve erkekler bu çığlıkları dinleyerek beslendiler. Bu sefer Tedrey kendini izlemeye zorladı.

Kendini zorlayarak her birini sırayla inceledi. Onların yaptıklarına odaklandığından emin olmak için dikkatini onlara verdi ve hiçbiri Tedrey'e dönmedi.

Hafızasını zorlayarak onların yüzlerini beynine kazıdı, çünkü bir gün hepsini tekrar bulup bu saygısızlıklarının bedelini ödetmeyi umuyordu.

Yağmur yağmaya başlamadan önce, şafak vakti güneşi kapatan bulutlar biraz zaman aldı.

Tedrey bileklerini çalıştırdı.

Adamlar acımasızca davrandılar.

Düğüm özüldü. Elleri serbest kaldı. Ve Tedrey, bir sonraki deprem gelmeden önce sevinç çığlığını neredeyse tutamadı.

Böylece Tedrey kıpırdamadı bile.

Çünkü bu seferki farklıydı.

Diğerklerinden farklıydı, diğerkleri güçlü bir titreme gibiydi. Sanki altlarındaki toprak konuşuyor ve üzerinde yürüyenlerin mesajını dinlemelerini çok istiyor gibiydi.

Bunun başka bir anlamı vardı.

Kötü bir anlam.

Önündeki adamlar heyecanla dolaşırken, toprağı bağlanmış zavallı kıza işkence eden adam, serbest bırakıldığını haykırdı, ama hemen ardından, altlarındaki toprak yarılnca, başka bir nedenden dolayı çığlık attı.

Adam bir tarafa fırladı. Kız diğerk tarafa yuvarlandı.

Tedrey, amurdan varlıklar oluşuyormuş gibi görünürken bakakaldı.

Bağlandığı kazıklar artık toprağı saplı olmadığı için, istismar edilen kadın ayağı kalkmaya çalıştı ve bileklerinden ve ayak bileklerinden sarkan ipler ve çubuklarla ormana doğru koştu.

Kimse açıklıkta olanlara dikkat etmiyordu.

Yanındaki kadınlar kaçmak için kışkılarını sürtmeye başladılar, bu felaketi yaratan erkekler ise şaşkınlık ve sevinçle etrafta dolaşılıyor, yüzlerinde coşkuyla toprağın parçalanışını izliyorlardı.

Sonra Tedrey, iki erkek ve birkaç kadının, sanki dünyanın merkezindeki bir dalgadan fışkırır gibi çamurdan ortaya çıktığını gördü.

Yağmur, çamurda durup etrafa bakarken üzerlerine yağıyordu.

Yağmur amuru temizlerken, Thom sevinçle bağırdı: "Jell!" Thom ileri atıldı.

"Hayır!" Tedrey'in Go'Doan rahibi olduğunu düşündüğü kirli cüppeli adam bağırdı. "O benim...!"

"Öldür onu!" Kadın, kendisiyle rahip arasındaki adama en yakın duran kadın, G'Jell adlı rahip, çığlık attı.

Ama adam çoktan harekete geçmişti.

Ve sonra, adam Thom'un kafasını iki eliyle tutup

korkunç bir çıtırtı sesiyle, hiç çaba harcamadan kanlı bir patlamayla ezdi.

Adam Thom'u bıraktığında Tedrey yağmurdan gözlerini kırptı ve Thom cansız bir şekilde çamurun içine düştü.

Tanrım.

"Ne diyordun?" diye sordu kadın Jell'e. "Ama Thom benim..." diye başladı Jell.

"O kızları bırak," diye emretti kadın. Thom'u öldüren adam kıpırdamadı.

"Ve kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı ve diğer kadınlar Fenn ve geri çekilen Yükselen rahiplerin peşinden koştular. "O kızları serbest bırakın dedim," diye emrini tekrarladı.

Thom'u öldüren adam dikkatlice sağa sola bakarken, Tedrey, bu olayda unutulmuş olan, arkasında tuttuğu ellerini ayak bileklerine götürdü ve hareketlerini gizlemeye çalışarak ayaklarının dibindeki ipleri çözmeye çalıştı.

"Beni duydun mu!" diye adama bağırdı. "O kızları serbest bırak!"

Kimse emrini yerine getirmeyince, Jell'e döndü.

"Sen yap," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Yüzeye çıktığında hep böyle olur. Sanki daha önce hiç ağaç görmemiş gibi."

"Daemon?" Jell çekinerek seslendi.

Tedrey'in ayak bileklerindeki ipler gevşedi.

Böylece uçmaya hazır hale geldi.

"Daemon?" diye sordu kadın alaycı bir sesle.

"Daemon? Bana bak," Jell hareketsiz adama seslendi. "Neden bahsediyorsun? *Daemon?*" diye tükürdü.

Tedrey uçmadı.

Herkesin dikkati birbirlerindeyken ve Rising grubu gitmişken, o da fırsatı değerlendirdi.

Hızla, her yöne kaçmaya çalışan kadınların yanına süründü, ama bu kaçış tek bir yönlü değildi, rastgele, bu da onları hiçbir yere götürmezdi.

Parmaklarını birinin bileklerindeki iplere koydu, bu ipler diğer ikisine de bağlıydı ve ayaklarını bağlamak için aşağıya doğru uzanan bir ip vardı.

"Seni serbest bırakırım, sen de diğerlerini serbest bırakmama yardım et," diye fısıldadı kadına.

Kadın başını salladı, gözlerinden panik dolu gözyaşları akıyordu, ağzındaki tıkaçtan yağmur damlalarıyla karışan tükürükler damlıyordu.

"Bana yardım et, elimizden geldiğince çoğunu kurtaralım," diye ısrar etti. Kız, reddederek çılgınca başını sallamaya devam etti. Adam onu çözdü.

Kadın hemen ayaklarından bağları çözdü ve kaçtı. Lanet olsun.

"Sana *bir isim* verdi mi?" diye sorduğunu duydu Tedrey. "Sana yardım edeceğim," diye fısıldadığını duydu.

Bir şekilde ağızındaki tıkaçtan kurtulmuş ve ona doğru hareket eden başka bir kadına baktı.

"Daemon, diğerlerini bulmalıyız. Onları bulmalıyız, çünkü onlar bizim dostlarımız ve sonra buradan uzaklaşmalıyız," diye Jell'in söylediğini duydu.

"Sana ne zaman bir isim verdi?" diye sordu kadın.

Islak parmaklarıyla kaygan halatları olabildiğince hızlı bir şekilde çalışarak Tedrey kızı kurtardı. Kız ayaklarını serbest bıraktı ve anında etrafında döndü, elleri bir sonraki halata uzandı.

"Serbest kaldığında batıya koş," diye talimat verdi. "Saklan ve peşinden gelenlere seslen. Bir araya gelip, birlikte hareket edersek daha güvenli olur."

Tedrey'in uğraştığı kız ona başını salladı.

Tedrey onu kurtardı.

Ancak kız kaçmadı ve onun dediğini yapmadı.

Ayaklarını kurtardığında, dönüp parmaklarını başka birinin iplerine koydu.

"Siz ikiniz, ikiniz de *komplo* mu kuruyordunuz?" kadının sesi tizleşmeye başlamıştı. "*Bana* karşı mı?"

"Sessiz olacaksın."

Bu yeni bir ses, yumuşak bir ses. Sakin bir ses. Çekici bir ses.

Hatta baştan çıkarıcı bir ses.

Tedrey, açıklığa bir göz attı ve üçünün birbirleriyle karşı karşıya geldiğini gördü.

Ona ve kadınlara aldırış etmiyorlardı.

Zamanları vardı.

Ama hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Acele edin," diye teşvik etti ve başka birinin bağlarını gevşeterek, o da yardım etmeye geldi.

"Bana ne yapacağımı söyleme. Ben senin hanımsın," diye karşılık verdi kadın ve Tedrey acı dolu bir çığlık ve gürültülü bir sıçrama sesi duydu.

O kadına vurmuştu.

Tedrey, haklı olup olmadığını görmek için bakmadı. Sadece üç kadın kalmıştı.

Serbest bıraktığı ve geride kalan ikinci kadına döndü. Diğerlerini hissediyordu ama bakmaya cesaret edemedi, arkalarında toplanmış bekliyorlardı.

"Onları uzaklaştır, sessizce ama çabuk," diye emretti.

Kadın başını salladı, ayağa kalktı ve harekete geçti.

"Birini bulduk," diye bir ses duydu ve başını kaldırıp baktığında, yerden çıkan dört kadının, elleri arkadan bağlı olan Fenn'i açıklığa ittiğini gördü.

Tedrey'in parmakları ıslak iplerde kaydı.

Tanrılar benimle olsun, tanrılar benimle olsun, diye zihninde tekrarladı. *Sadece bunu hallet. Sadece bunu hallet.*

Onu bıraktı.

"Git, git," diye tısladı.

Kız, ayaklarını bağlayan ipleri çözmeye çalıştı, kurtuldu, ama ayağa kalkmaya çalışırken kaydı, başka birinin uzattığı eli tuttu ve sonra uzaklaştılar.

O ve ilk kurtardığı kız, son iki kıza yardım etmek için geride kalmıştı.

"Sen onları al. Ben yavaşça takip edeceğim, böylece fark ederlerse, senin ayrılmandan dikkatlerini başka yöne çekebilirim," diye talimat verdi ve ardından uyardı, "Yeninin eskisinden daha iyi olduğunu sanmıyorum."

"Bizimle gelmelisin," diye ısrar etti kız.

Cevap vermek için ağzını açtı ama açıklıktan başka sesler geldiği için cevap vermedi.

"Onu dizlerinin üzerine çökert," diye emretti, açıkça kendine gelmiş olan kadın.

"Ayakta kalacak," diye emretti Jell.

"Dizler!" diye bağırdı kadın.

"Ayaklar!" diye karşılık verdi

Jell.

"O senin değil!" diye bağırdı.

"O her zaman benim oldu!" diye bağırdı Jell.

Tedrey başını kaldırdı, Daemon "*Yeter!*" diye bağırırken ipin ucu kaymaya başladı.

"Planladığımız gibi, biz..." diye başladı Jell, Daemon'a bakarak.

"Planladınız mı?" diye karşılık verdi kadın. "O kızları kurtarmak için yüzeye çıktık."

"Tanrım, hayır, sadece iki tane daha," diye fısıldadı eşi, onunla aynı dehşetle, çünkü onlardan bahsedilmişti ve bu dikkat çekebilirdi.

"Yeter dedim!" diye bağırdı Daemon.

"Onları ayağa kaldır ve gidelim," diye emretti Tedrey, uğraştığı kadının topuklarına iplerin halkalarını geçirerek.

"Ama..." arkadaşı söze başladı.

"Sadece ikisi var. Birbirlerine bağlı olarak koşabilirler. Ellerini sonra çöz, onları ayağa kaldır ve *gidelim!*" diye bağırdı neredeyse, altlarındaki toprak sallanmaya başladığında.

Kadın onun işaretini aldı, yardım ettiği kadının topuklarından ipleri kaydırıp ve Tedrey ile birlikte kızları ayağa kaldırdı.

Son ikisi hala birbirine bağlıyken yola çıktılar ve Tedrey onları takip etti, yavaşça geri çekildi, açıklığı izledi, kollarını bir saldırıyı savuşturabilecekmiş gibi iki yana açtı, açıklıktakiler onu fark ederse diye onlara bir avantaj sağladı ve dönüp kaçmak için fırsatını bekledi.

Ama bunu yaparken gözleri ortadaki adama kilitlemişti. Daemon.

Omzunu eğmiş, sanki yukarı doğru sallanıp vurmak için ivme kazanmak için alçalmış gibi duruyordu.

Ama yukarı doğru sallandığında, vurmadı.

Ortaya çıktı.

Fenn'i tutan kadınlar çığlık attılar.

Fenn şok içinde bağırdı ve geriye doğru sendeledi. Jell ve kadın donakaldı.

Tedrey'in kanı dondu ve ayakları hareket etmeyi bıraktı. Şu anda, orada bir adam yoktu.

Sadece... Bir

Canavar vardı.

Boyu normal boyunun iki katıydı.

Sırtında bir kambur vardı.

Vücudunun tamamı kısa, kaba tüylüydü, ancak boynunun çevresinde uzun, kalın bir yele vardı. Bacakları acı verecek kadar inceydi ve uzun

çatal ayakları vardı. Ama kolları iri ve uzun, ölümcül pençeli parmakları olan kocaman elleri vardı.

Tedrey onun yüzünü göremiyordu, çünkü yüzü ona dönük değildi, ama başının yalesinin üzerinde kısa kürk olduğunu gördü, başı düz bir şekilde öne doğru eğikti ve şimdi kadınlara doğru dönmüştü, kadınlar ona bir bakış attılar ve fareler gibi dağıldılar.

Ama Fenn sanki şaşkınlık içindeymiş gibi hareketsiz durdu ve yaratığa bakarak yüzünde hayret dolu bir ifadeyle onu inceledi.

Ya da tiksinti.

Ve sonra yaratık pençeleriyle saldırdığında Fenn'in vücudu sarsıldı ve Fenn'in göğsünde dört çizgi kan izi açıldı.

Fenn'in dizleri çöktü ve düşmeye başladı, ancak başka bir darbe daha aldı ve bu darbe vücudunda daha fazla yara açtı, boğazında o kadar derin bir yara açtı ki, başı boynundan geriye doğru eğilmeye başladı.

Ama başı geriye doğru eğilmedi.

Çünkü yaratık kafasını kopardı, boynu aşağı bakacak şekilde başının üzerine kaldırdı ve kendi başını geriye eğerek Fenn'in kanının açık ağzına akmasını sağladı.

Ancak aniden Fenn'in kafasını yana attı, döndü ve güçlü bir hamle ile kaçmaya hazırlanan kadını ve Jell'i yakaladı.

Bunu, kocaman ellerinden sadece birinin ince, aşırı uzun parmaklarıyla yaptı.

Hiç çaba harcamadan onları kaldırdı ve Tedrey'den uzaklaşacak şekilde açıklığa fırlattı.

Kadın ağaca çarptı ve Tedrey kırılma sesini duydu. Jell ağaçların arasında yuvarlandı.

Ve yaratık onları takip etti, her adımda bir canavardan eskiden olduğu adama dönüşüyordu.

"Hayır, yapamazsın," dedi, artık çıplak ve insan olarak ayakta dururken, ellerini dar kalçalarına koydu, inleyen kadına, sonra da ağaçların arasına, Jell'e baktı. "Seninle işim henüz bitmedi. Hayır, hayır. Daha yeni başlıyoruz. Ve her şeyin net olması için, ikiniz de *benimsiniz*."

Ve bu sözlerle Tedrey donmuş halinden kurtuldu. Döndü.

Ve ormana doğru koştu.

Bunun *The Rising*'in sonu olduğunu bilerek yaptı.

Ama bu *The Rising*'in başlangıcıydı.

Bir şey daha biliyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

King True'ya ulaşması gerekiyordu.

Üçüncü Bölümün Sonu.

The Rising serisi The Rising ile devam ediyor, okumaya devam etmek için buraya tıklayın.

THE RISING SERİSİ SÖZLÜĞÜ

Terimler, Kelimeler, Yerler

Abhainn Mouth – (AH-been) (n/yer): Airen'in kuzeyinde, Dunleth Abhainn (nehir) ağzında bulunan liman kenti.

Abyss (the) – (n/yer): Mar-el'in başkenti Nautilus'tan 15 mil uzaklıkta, Mar-el sahilindeki bir uçurumun kayalıklarında bulunan büyük "dipsiz" delik.

Airen – (Air-EN) (n/yer): Triton anakarasının kuzeydoğusunda bulunan Airen ülkesi. En kuzeydeki bölge çorak ve sarp olup, büyük siyah kaya parçalarından oluşur. Geri kalanı dağlık veya verimli ve yeşildir, çoğunlukla otlaklar, ormanlar ve inişli çıkışlı tepelerden oluşur.

Airenzian – (Air-EN-zee-an) (sıfat): Airen'e ait.

Alabasta – (Al-ah-BASS-tah) (tanrıça): Wodell'e ait. Bilgelik ve Toprak Tanrıçası. Kuzey Toprakları'nda Lunwyn ile paylaşılan bir tanrıça.

Amphite – (Am-FITE) (n/yer): Denizkızlarının sualtı başkenti. Denizkızı Kralı'nın kraliyet sarayının bulunduğu yer.

Eski Ritüel Alanı – (n/yer): Wodell ülkesinin Küçük Çalılık Ormanı'nda insan kurbanı da dahil olmak üzere ritüellerin gerçekleştirildiği (gerçekleştirildiği) alan.

Argyll Ormanı – (n/yer): Airen'in batı sınırında, The Enchantments, Go'Doan ve Wodell şehir devletleri ile sınırda bulunan orman. Wodell'deki kısımları Küçük Çalılık Ormanı olarak bilinir. Silbury Henge'nin bulunduğu yer.

Ashesh – (Ash-EHSH) (n): Afyona benzeyen bir uyuşturucu. Triton'un her yerinde bulunur. Firenze'de yetiştirilir.

Angmostros – (Aing-MO-stros) (n/yaratık): Devasa yılan balığı şeklindeki deniz yaratıkları, bazıları yüz metre uzunluğunda, iki başlı, uzun boyunlu, çok büyük ağızlı ve çok keskin dişli.

Aviast – (Ay-VEE-ast) (n): Mesaj göndermek için kullanılan kuzgunların bulunduğu çatı

katının bekçisi. **Bayzian** – (Bay-ZEE-an) (n): Airen'in başkenti Sky Bay'in vatandaşları.

Birchlire Kalesi – (Birch-LEER) (n/yer): Wodell Kralı'nın evi. Notting Thicket'te bulunur.

Bishop Cross – (n/ada): Airen ülkesinin güneydoğu kıyısı açıklarında bulunan ada. Ilıman, ancak çorak ve çok uzak bir adadır.

Kanlı Çocuk Koyu – (n/yer): Mar-el'de, Nautilus'tan geniş körfezin karşısında (ve görüşten gizlenmiş) kuzeyde bulunan derin koy.

Body stocking – (n): Nadirii tarafından tuniklerin altında giyilir. Daha çok bir leotard veya mayo gibidir. Üst kısmı tank/spagetti askılı/uzun kollu/straplez olabilir. Normal kesim veya kalçalarda yüksek kesimdir.

Bounden (The) – (n): Mar-el kralının izni olmadan Triton denizlerinde seyir yapanlara verilen ceza olarak Mar-el'de hizmete alınanlar. Bu ceza bilinmektedir ve denizlerde seyir yapan herkes yakalanırsa bu cezaya çarptırılma riskiyle karşı karşıyadır. Boundenlerin hizmeti belirli bir süre sürer ve bu göreve alınanlar, yasalara göre tedavileri konusunda önemli kısıtlamalar altında tutulur. Hizmetleri bittiğinde, birçok bounden Mar-el'de kalarak orada yaşamaya devam eder.

Cairngorn Gölü – (KAREN-gorn) (n/göl): Airen ülkesinin güneydoğusunda bulunan çok büyük bir göl.

Carleigh Malikanesi – (Car-LAY) (n/yer): Airen ülkesinde Sky Bay'in yaklaşık otuz beş kilometre güneyinde bulunan kraliyet malikanesi.

Catrame Sarayı – (Cah-TRAME) (n/yer): Firenze Kralı'nın kraliyet sarayı. Fire City'de bulunmaktadır.

Hücreler – (n): Go'Doan rahibinin odası veya odaları. Go'Doan'da, bunlar birden fazla odadan oluşan konutlardır. Yeni rahipler veya diğer ülkelerdeki Go'Doan tapınaklarında bulunan rahipler için hücre tek odalı olabilir. Ancak, bunlar spartalı değildir ve çok konforlu (Go'Tish, yeni rahip için) ile lüks (Go'En, baş rahip için) arasında değişir.

Close – (n): Bir şehirdeki dar, çıkmaz sokak. Çoğunlukla yaya yolu olup, arabalar veya atlar vb. için kullanılmaz. "Wynd"ın [aşağıya bakın] zıttıdır.

Toplanan (The) – (n): Go'Doan tarafından Triton'un tüm bölgelerinden toplanıp çevrilen eski veya antik kitaplar. Bunlar, Kubbe Şehrinin Anlatım Salonu'nda (ana kütüphane) korunup saklanıyordu.

Crittich Keep – (Crid-ITCH) (n/yer): Notting Thicket'in başkentinde bulunan Wodell'in kraliyet hapishanesi ve zindanları. Ayrıca Wodell'deki polis teşkilatı, hapishane ve gardiyanlık sisteminin idari ofisleri, sorgu odaları, sorgulama için tutulanlar için hücreler ve derinliklerinde eski işkence odaları da bulunmaktadır. Keep'in dışında idamların gerçekleştirildiği Lawn bulunmaktadır.

Cyrus – (SEAR-us) (n/yer): Argyll Ormanı'nın eteklerinde, Silbury Henge'nin kuzeydoğusunda bulunan büyük bir ticaret kasabası.

Dahksahna – (Dahk-SAH-nah) (n/unvan): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde "kraliçe" anlamına gelir.

Dahlia Rooms – (n/yer): Firenze'deki Fire City'nin Heden bölgesinde bulunan seks sarayı.

Dax – (n/title): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde "kral" anlamına gelir.

Dellish – (Del-ISH) (sıfat): Wodell'e ait (İngilizce, İspanyolca vb. dillere benzer).

Dome City – (n/yer): Go'Doan şehir devletinin başka bir adıdır, bol miktarda altın kubbesi ile tanındığı için bu isimle anılır.

Doors (The) – (n/yer): Wodell'in Great Thicket Ormanı'nda bulunan, cücelerin ağaçlarda yaşadığı büyümlü bir cüce yerleşim yeri. Adı, ağaç gövdelerine oyulmuş birçok kapıya atıfta bulunmaktadır.

Dune Çölü – (n/yer): Firenze'deki Sheeonee Dağları'nın kuzeyindeki çöl.

Dunleth Abhainn – (DONE-leth AH-been) (n/nehir): Airen ülkesinin kuzey kıyısındaki bir koydan güneydoğuya doğru Cairngorn Gölü'ne kadar uzanan uzun ve geniş bir nehir. Kilcree Break kasabasında Dunleth, güneybatıya doğru Argyll Ormanı'na uzanan Westfork Nehri'ne ayrılır. (Abhainn, Galce'de "nehir" anlamına gelir).

Emerald Oil Asps – (n): Firenze'de yaşayan yılanlar. Siyah renkli ve zümrüt rengi gözleri vardır. Oldukça zehirlidirler.

Enchantments (The) – (n/yer): Triton anakarasının merkezinde bulunan, Nadirii Kardeşliği'nin ağaç evlerinde yaşaması için sihirle uzun ve sağlam hale getirilmiş ağaçların bulunduğu orman. Güçlü bir sihirle korunan Enchantments, Kardeşlik üyelerinden biri veya Nadirii'nin izni olmadan kimse tarafından ihlal edilemez. Onu koruyan sihrin yoğunluğuna bakılmaksızın, Nadirii savaşçıları tarafından sürekli devriye gezilir.

Ateş Şehri – (n/yer): Firenze'nin başkenti. Firenze'nin merkezini kaplayan Sheeonee Dağları'nın kuzeyinde yer alır. Ateş Şehri, Firenze'nin en büyük gölü olan Ateş Gölü'ne yakındır.

Fire Lake – (n/lake): Firenze ülkesinin Fire City'nin doğusunda bulunan, Sheeonee Dağları'ndan eriyen karların akışıyla oluşan çok büyük bir göl.

Firenz – (Fir-EHNZ) (sıfat): Firenze ülkesine ait anlamında.

Firenze – (Fir-ehn-ZAY) (n/yer): Triton anakarasının güneyinde yer alan Firenze ülkesi. Triton'un en büyük ülkesi. Ülkenin çoğu çöl veya kum tepeleriyle kaplıdır ve ülkenin ortasında yüksek zirveleri olan ve büyük miktarda kar alan çok büyük bir dağ silsilesi bulunur. Bu kar eridiğinde, Fire City yakınlarındaki Fire Lake'i su basar ve çöl ve kum tepeleri boyunca uzanan çok sayıda nehir ve kol oluşturarak verimli vahaları keser.

Firenzii – (Fir-ehn-ZEE) (n): Firenze'nin dili (İtalyanca'ya çok benzer).

Fotiá Denizi – (Foh-SHAH) (n/okyanus): Triton kıtasının güneyindeki su kütlesi.

Fumeria – (Foo-mare-EE-ah) (n): Su piposu. Esrar piposuna benzer, ancak çok daha zarif ve süslüdür.

Gairn Ovası – (n/yer): Airen ülkesinde Sky Körfezi'nin güneydoğusunda ve Dunleth Abhainn'in batısında uzanan bir ova.

Go'Doan – (Go'Dōn) (n/yer/din):

(1) Tapınaklar, Triton tarih arşivleri ve bir üniversiteye sahip rahipler, akademisyenler ve şifacılar tarafından oluşan şehir devleti. Dome City olarak da bilinir.

a. Go'Da (Go'DAH) (n): Go'Doan'daki üniversite

(2) Triton'da, insanların ibadet ettiği, kıtanın dört bir yanına yayılmış tapınakları olan din:

a. Go'Bedi (Go'bed-EE) (itaat tanrısı)

b. Go'Vicee (Go'vee-SEE) (hizmet tanrısı)

c. Go'Chas (sadakat tanrısı)

(3) Go'Doan'ın emirleri:

a. Go'Fell (rahipler topluluğu)

b. Go'En (yüksek rahipler)

c. Go'Ar (ileri düzey rahipler, genellikle Triton'daki Go'Doan okullarında misyonerlik veya öğretmenlik yapmak üzere gönderilirler)

d. Go'Tish (yeni rahipler/rahiplik eğitimi görenler)

e. Go'Tec (şehir devletinde öğretmenlik yapan rahipler/bilginler)

f. Go'Nis ("Kayıtların Koruyucuları", tarihi kaydeden rahipler)

g. Go'Ella (rahiplere ve şehir devletine hizmet eden kadın yardımcılar)

Büyük Çalılık Ormanı – (n/yer): Wodell ülkesinin ortasında bulunan devasa orman, doğusunda Wodell'in başkenti Notting Çalılık bulunmaktadır.

Büyük Wohd (Nehir) – (n/nehir): Seil Denizi'nden kuzeye doğru akan Dorian Nehri'nden ayrılan çok geniş ve çok uzun bir nehir. Büyük Wohd, Wodell'in doğu kısmını keserek, Wodell'in başkenti Notting Thicket'te Fae Nehri ile birleşir ve batıya doğru Wodell sınırına kadar devam eder.

Yeşil Deniz – (n/okyanus): Triton kıtasının doğusunda bulunan su kütlesi.

Gulliver – (n/yer): Wodell'in güneyinde, Firenz sınırından yetmiş beş mil uzaklıkta bulunan kasaba.

Hawkvale – (n/yer): Kuzey Toprakları'nın ortasında, Lunwyn'in güneyinde, Fleuridia'nın kuzeyinde bulunan, Kral Noctorno ve Kraliçe Cora tarafından yönetilen ülke.

Heden Bölgesi – (HEE-den) (n/yer): Firenze'nin Fire City bölgesindeki kırmızı ışık bölgesi. Burada fahişeler (erkek ve kadın) bulunur, seks partilerine veya diğer cinsel oyunlara ve eğlencelere katılın, sigara, *ashesh* veya *koekah* ve diğer türden ahlaksızlıkların tadını çıkarın.

Highgate – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'i koruyan kayalıkların tepesinde bulunan büyük kapı. Başkenti çevreleyen dağların en yüksek noktalarında, biraz güneydoğuda yer alır.

Ibex balinaları – (EYE-bex balinaları) (n): Erkeklerinin ibexlere benzeyen devasa, çıkıntılı dişleri olan balinalar.

Demir – (n): Airen, Mar-el ve Wodell'de şöminelerde veya odalarda bağımsız olarak kullanılan, odayı ısıtmak için içlerine veya üstlerine yığılmış odun veya diğer yanıcı yakıtlar.

kah rahna fauna – (n): Güney Toprakları'ndaki Korwahk dilinde, Korwahkian'da kabaca "altın geyiğim" anlamına gelir.

Keel Kalesi – (n/yer): Mar-el kralının evi. Başkent Nautilus'ta bulunur.

Işıkların Bekçisi – (grup): Wodell'in Büyük Çalılık Ormanı'nda Işıklar'ın (bkz: Işıklar (The)) görülebildiği alanı denetleyen ve koruyan bir grup peri.

Keerian Adı – (tanım): Lunwynluların (Kuzey Toprakları'ndaki Lunwyn halkı) belirli bir adı, bizim bildiğimiz şekliyle Hristiyan adı veya ilk adı tanımlama şekli.

Kilcree Break – (Kill-KREE Break) (n/yer): Airen ülkesinin ortasında, Dunleth Abhainn (nehir) nehrinin Dunleth'in Cairngorn Gölü'ne devam ettiği ve Westfork Nehri'nin Argyll Ormanı'na doğru akmaya başladığı noktada bulunan kasaba. Bir soylu koltuğu.

Koekah – (koe-KAH) (n): Kokain benzeri bir uyuşturucu. Triton'un her yerinde bulunur. Firenze'de yetiştirilir ve üretilir.

Korwahk – (n/yer): Kıtanın kuzeyini kaplayan ülke, Güney Toprakları. Altın Hanedanlığı'ndan *Dax* (Kral) Lahn ve *Dahksahna* (Kraliçe) Circe tarafından yönetilmektedir.

Korwahn – (n/yer): Güney Toprakları'ndaki Korwahk'ın başkenti.

Lawn (The) – (n/yer): Crittich Keep'in dışında, Wodell'in kraliyet hapisanesi ve zindanlarının bulunduğu, infazların gerçekleştirildiği çimenlik alan. Notting Thicket'te bulunur.

Lesser Thicket Ormanı – (n/yer): Wodell ülkesinin doğu sınırında, Airen'in batı sınırında bulunan orman. Airen'deki kısımları Argyll Ormanı olarak bilinir. Wodell'deki kısmında Eski Ritüel Alanı bulunur.

Leuthea – (LOU-thee-ah) (n): Tehlikede olan denizcilerin deniz tanrıçası. Mar-el tarafından tapınılır.

Işıklar (The) (n/yer): Wodell'in Büyük Thicket Ormanı'nın merkezindeki en yüksek tepenin üzerinde, zaman zaman gökyüzünün renkli ışıklarla aydınlandığı (Kuzey Işıkları'na benzer) bir yer. Bu fenomenin nedeni bilinmemektedir.

Lotus Den – (n/yer): Firenze'deki Ateş Şehri'nin Heden Bölgesi'nde, çeşitli hedonistik aktiviteler için kiralanabilen odaları olan bir bar ve uyuşturucu yuvası.

Lowgate – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'i koruyan kayalıkların yamacında bulunan büyük bir kapı. Twilight Limanı'nda kayalıkların denizle buluştuğu en alçak bölgenin kuzeybatısında yer alır.

Lunwyn – (n/yer): Kuzey Toprakları'nın kuzeyini kaplayan ülke. Kraliçe Aurora tarafından yönetilmektedir.

Mar-el – (n/yer): Mar-el ülkesi, Triton'un kuzeydoğusunda (Airen kıyıları açıklarında) bulunan ada ülkesi. Kıyıları koyu renkli kayalardan, iç kesimleri ise verimli topraklardan oluşur. Nüfusun çoğu deniz ticaretiyle uğraşmaktadır.

Evlilik Zinciri – (n): Firenz tarzı bir alyans. Üst kulaktan başlayıp kulak memesine doğru iner, burun deliğinden geçip ağız kenarındaki bir halkaya kadar uzanır. Çoğu durumda, evliliği simgeliyorsa sağ tarafta takılır. Eşini dinlemeyi, onu aklında tutmayı ve onunla dürüstçe iletişim kurmayı simgeler.

McGarrity'nin Çayevi – (n/yer): Wodell'de bir genelev. Medusa –

(n): Deniz tanrıçası. Mar-el tarafından tapınılır.

Medusa Kapısı – (n): Mar-el Kralı'nın evi olan Nautilus'taki Keel Kalesi'ne giden yolun kapısı olan, tanrıça Medusa'ya adanmış büyük, süslü anıt.

Mer (The) – (n/insanlar): Deniz kızları ve denizadamları da dahil olmak üzere, sualtında yaşayan büyüleyici bir ırk. Yüzgeçleri bacaklara dönüşür ve karaya yakın yüzdüklerinde solungaçları kaybolur, böylece insan gibi "görünür" ve karada hareket edebilirler.

Miet – (n/kutlama/bayram): Sonbaharın kışa dönüştüğü dönemde Firenze'de yapılan hasat kutlaması. Kutlamalar çoğunlukla planlı seks partileri etrafında şekillenir, ancak bol miktarda içki, yemek ve uyuşturucu da içerir.

Mistikler (The/the) – (n/yer/manevi uygulama):

(1) Triton Denizi'nin batısında, Triton'un batısında yer alan kıta. Büyük harfle "The" ile anılır.

(2) Kişisel yansıma, aşkın çalışma ve çeşitli fiziksel savunma ve saldırı becerilerinde derinlemesine eğitim içeren manevi uygulama. Küçük harfle "the" ile ifade edilir.

Nadirii – (Nah-DEER-ee) (n): Erkeklerin bulunmadığı büyü bir ormanda (The Enchantments) yaşayan savaşçıların kardeşliği. Bu ormanın etrafındaki perde, Airen'in kadınları zalimlerine karşı ayaklanıp onları uykuya daldırarak boğazlarını kesip, gece karanlığında yeni kurulan büyü ormana kaçarak kaldırıldı. Nadirii'nin izni olmadan kimse giremez.

(1) "Nadirii" eski dilde "ezilen" anlamına gelir.

(2) "Nadirii" eski dilde "kardeşlik" anlamına gelir.

Anlatım Salonu – (n/bina): Dome City'de yerin derinliklerine inşa edilmiş, çok yüksek ve çok büyük bir kütüphane. Burada tarih kitapları ve Go'Doan'ın topladığı diğer tüm kitaplar kayıt altında tutulur ve saklanır.

Nautilus – (n/yer): Mar-el'in başkenti, güneybatı kıyısında yer alır.

Night Heights – (n/dağ silsilesi): Airen ülkesinin başkenti Sky Bay'in doğusunda bulunan dağ silsilesi.

Nippenlas – (n/festival/bayram): Wodell'de kış ortasında, vatandaşları evlerinden çıkarmak ve uzun gecelerin ve soğuk kışların monotonluğunu kırmak amacıyla düzenlenen bir festival.

Northlands (The) – (n/yer): Green Sea'nin ötesinde, Triton'un doğusunda bulunan iki kıtadan biri.

Notting Thicket – (n/yer): Great Thicket Ormanı'nın doğusunda bulunan Wodell ülkesinin başkenti.

Our Lady the Queen's Orphanage – (n/yer): Wodell, Notting Thicket'teki ulusal yetimhane. Wodell Kraliçesi'nin himayesinde.

Pennyrium – (Pen-EER-ee-um) (n): Kadınların gebeliği önlemek için tozu suda eriterek alabilecekleri bir ilaç.

Piercing Töreni – (etkinlik): Firenze'de on üç yaşındaki erkek ve kız çocuklarına yapılan, sağ kulağın üst kısmı ve kulak memesi ile burun deliği ve üst dudağın yan kısmına piercing takılan törendir. Firenz evlendikten sonra evlilik zinciri buraya takılır. Kişi evlenip zincirini takana kadar bu piercinglere küçük halkalar takılır.

Rayloo – (emir): Korwahkian dilinde [emir kipinde olduğu gibi] "sessiz ol" anlamına gelen bir kelime.

Dorian Nehri – (n/nehir): Seil Denizi'nden Wodell ülkesinin doğu bölgesinden geçerek Küçük Çalılık Ormanı'ndan Go'Doan şehir devletine uzanan uzun, geniş bir nehir.

Fae Nehri – (n/nehir): Wodell ülkesinin kuzeyindeki dağlardan başlayıp, ülkenin orta doğu kısmından geçerek Wodell'in başkenti Notting Thicket'te Great Wohd ile birleşen bir nehir.

Kraliyet Hizmet Hastanesi – (n/yer): Wodell'in başkenti Notting Thicket'te bulunan, herkese hizmet veren ancak Dellish askerleri için kurulmuş ve onlara hizmet veren ulusal hastane.

Seil Denizi – (n/okyanus): Triton kıtasının kuzeyindeki su kütlesi.

Sheeonee Dağ Sıradağları – (SHE-oh-nee) (n/yer): Firenze ülkesinin orta kesiminin çoğunu oluşturan büyük dağ sırası. Çok yüksek zirveleri olan ve bol miktarda kar alan bir dağ sırasıdır. Erimiş kar, Fire City dışındaki Fire Gölü'nü ve ülkeyi geçen beş büyük nehri besler. Bu nehirlerden en geniş olanı, kuzeye doğru Wodell'e akan Tebes Nehri'dir.

Duman – (n): Esrar. Çoğunlukla Floransa'da kullanılır, ancak Triton'un her yerinde bulunur.

Silbury Henge – (n/yer): Airen'in batı sınırında, The Enchantments ve Go'Doan şehir devleti ile birleştiği noktada, ormanda bulunan dikili taş henge. Beş dikili taş ve bir kurban/ritüel levhasından oluşur.

Sky Bay – (n/yer): Airen'in başkenti, Airen'in en kuzeybatıdaki koyunda, Wodell sınırına yakın bir konumda yer alır.

Sky Citadel – (n/yer): Airen Kralı'nın evi. Sky Bay'de bulunur.

Slán Bailey – (SLAHN) (n/yer): Airen'deki kraliyet hapishanesi, binası Sky Bay'deki Twilight Harbor kıyısındaki küçük bir adanın tamamını kaplar.

Askerin Zehri – (ritüel): Bir asker Airen veya Wodell'in hizmetinde ağır yaralanırsa, hayatından kurtulmak için talepte bulunabilir. Bu talep komutanına yapılır ve komutan bu talebi kabul edebilir veya reddedebilir. Ritüel, askerin seçtiği herhangi bir sevdiğinden veda etmesine ve tanrılarıyla barışmasına izin verir. Ardından, asker, seyretilmemiş *taibacın* yoğun konsantrasyonundan oluşan hızlı etkili, acısız bir zehir içirilir. Eğer kendisi içemezse, komutanı tarafından içirilir.

Güney Toprakları (The) – (n/yer): Triton'un doğusunda, Yeşil Deniz'in ötesinde bulunan iki kıtadan biri.

Medusa Boğazı – (n/su yolu): Mar-el ile Airen'i ayıran dar su yolu.

Sparkles – (n): (İçecekten bahsederken) Şampanya.

Taibac – (TIE-back) (n): Tütün. İçilmez. Kalp durmasına neden olmak için zehir olarak kullanılır. Zehir uzun süre küçük dozlarda verilirse tespit edilemeyebilir.

Tebes Nehri – (TEH-behz) (n/nehir): Firenze'deki Sheeonee Dağları'ndan kuzeye, Wodell ülkesine doğru akan büyük nehir.

Wohden Tapınağı – (WOE-den) (n/yer): Wodell'deki Notting Thicket'te bulunan ulusal katedral, burada cemaatçiler Dellish'in güç ve savaş tanrısı Wohden'e tapınırlar. Ayrıca, tüm kraliyet ailesi burada evlenir.

Trevor Boğazı – (n/yer):

(1) Wodell'deki Notting Thicket'in güneyinde, küçük, eski bir dağ silsilesinden (bu nedenle yüksek olmayan) geçen bir geçit. Wodell'deki Büyük Wohd Nehri'nden ayrılan dar ama güçlü bir kol tarafından oluşturulmuştur.

(2) Ayrıca, geçidin batı ucunda bulunan büyük kasabanın adıdır. Bu kasaba, Triton'da ünlü olan keskin ama zengin keçi peyniri üretimi ile bilinir.

a. Trevor peyniri (n/yiyecek): Bu bölgeden gelen peynir.

Triton – (n/yer):

(1) Kuzey ve Güney Toprakları'nın batısında, Mistikler'in doğusunda yer alan kıta. Doğuda Yeşil Deniz, batıda Triton Denizi, kuzeyde Seil Denizi ve güneyde Fotiá Denizi ile çevrilidir. Avustralya büyüklüğünde bir kara parçası ve kuzeydoğuda büyük bir ada (Mar-el) içermektedir. Ülkeler arasında Airen, The Enchantments, Firenze, Mar-el, Wodell ve Go'Doan şehir devleti bulunmaktadır.

(2) (n/tanrı): Mar-el tarafından tapılan deniz tanrısı.

Triton Denizi – (n/okyanus): Triton kıtasının batısında bulunan su kütlesi.

Güvenilirler (The) – (n): Firenze Kralı ve Kraliçesinin güvenliğini sağlamakla görevli seçkin muhafızlar. "Güvenilirler" olarak da bilinirler.

Alacakaranlık Limanı – (n/yer): Airen'in başkenti Sky Bay'deki iskele/liman.

Westfork Nehri – (n/nehir): Airen ülkesinde, Kilcree Break kasabasındaki büyük Dunleth Abhainn nehrinin bir kırılmasından akan kısa ve dar bir nehir. Westfork Nehri güneybatıya doğru Argyll Ormanı'na akar.

Wodell – (n/yer): Triton anakarasının kuzeybatısında yer alan Wodell ülkesi. Çok verimli ve yeşil olan bu ülke, çoğunlukla tarım arazileri, ormanlar, tepeler, vadiler ve bozkırlardan oluşur.

Wynd – (telaffuz: "to wind your way") (n): Dar, açık uçlu bir sokak. Çoğunlukla yaya yolu olup, arabalar veya atlar vb. için kullanılmaz. "Close" kelimesinin zıttıdır [yukarıya bakın].

Zees – (insanlar): Göçebe bir ırk. Çoğunlukla Wodell'de yaşarlar, ancak bazıları Airen'in en batı sınırında dolaşırlar.

Hükümdarlar, Kraliyet Ailesi, Teğmenler, Cadılar, Rahipler ve Büyülü Halk

Airen

Kral Gallienus Laird

Eşleri:

Horatia

Cornelia

Domitia

Prens Trajan Laird (ilk doğan oğlu, vefat etti) Prens

Cassius "Cass" Laird (At: Caelus) Kız:

Prenses Aelia

Eşi (vefat etmiş):

Liviana

Yardımcıları:

Antonius "Tone"

Hadrian "Ian"

Macrinus "Mac"

Nero

Otho

Severus "Rus"

Büyüler

Kraliçe Ophelia (At: Midsummer) Teğmenler:

Agnes

Julia

Lucinda

Melisse (Prenses Elena'nın akıl hocası; At: Fortune)

Prenses Serena Teğmenler:

Genia

Heloise

Mentor:

Darma

Prenses Elena (At: Diana) Teğmenler:

Hera; Sevgilisi: Rosehana "Rose"

Jasmine "Jazz"

Ward:

Theodora "Dora"

Firenze

Kral Mars Laches (At: Hephaestus) Anne:

Kraliçe Elpis

Baba (vefat etmiş):

Kral Ares

Yardımcıları (bilinen adıyla "Güvenilirler"):

Lorenz, Güvenilirlerin Kaptanı; Eşi: Nyx Basil

Chu

Muhafız; Eşi: Zosime

Kyril

Farah Magos (Wodell Prensi True'nun nişanlısı; Atı: Regina) Sofia Magos

(Farah'ın annesi, G'Dor'un eşi)

Faunus (Firenz savaşçısı)

Saturn (Firenz savaşçısı)

Go'Doan

G'Aron "Aron" (doğum adı Baron), Go'En (Başrahip)

G'Drey "Drey" "Teddy" (Tedrey Swensson olarak doğdu), Go'Ar (Misyoner Rahip)

G'Dor "Dor" (vefat etmiş; Tabdor olarak doğmuş)
G'Fenn "Fenn" (Fennley Trehurst olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Jell "Jell" (Jellan olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Liam "Liam" (doğum adı William), Go'En (Baş Rahip)
G'Nath "Nath" (doğum adı Nathan)
G'Ry [REE olarak telaffuz edilir] "Ry" (Henry olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Seph "Seph" (Joseph olarak doğdu), Go'En (Baş Rahip)
G'Thom "Thom" (asil adı Thomas), Go'En (Baş Rahip), Legacy (babası rahipti)

Mar-el

Kral Aramus Nereus

Teğmenler:

Bondi "Bond"

Catedrais "Cat"

Navagio "Nav"

Nissi "Nis"

Oreti "Ore"

Tintagel "Tint" Xi

Kraliçe Ha-Lah

Wodell

Kral Wilmer Axelsson

Danışman:

Henry Carrington

Kraliçe Mercy Axelsson

Prens True Axelsson (At: Majesty)

Teğmenler:

Sör Alfie Henriksson

Sör Wallace "Wally"

Sör Luther

Sör Bram

Sör Florian

Arbor

Lord Johan Mattson, Arbor Lordu Lady

Vanka Mattson, Arbor Leydisi

Lady Silence Mattson, Arbor Kontesi (Kral Mars'ın nişanlısı; At: Epona)

Yeşil Deniz'in ötesinden

Hawkvale ve Bellebryn

Kral Noctorno "Tor" Hawthorne

Kraliçe Cora Hawthorne

Korwahk

Dax (Kral) Lahn Dahksahna

(Kraliçe) Circe

Lunwyn

Frey Drakkar, Ejderhaların Komutanı

Sjofn "Finnie" Drakkar, Buz Prensesi [SEE-oh-ah-fin olarak telaffuz edilir, paralel evrende Seoafin olarak da yazılır]

Lord Apollo Ulfr

Leydi Madeleine "Maddie" Ulfr

Büyük Cadılar Meclisi

Airen'in Fern'i

Firenze'nin Nandra'sı

Mar-el'in Lena'sı

Nadirii Kraliçesi Ophelia Wodell'den

Rebecca

Büyülü Halk

Cüceler

Baldrick (The Doors'un Cücelerinin Büyük Fell'i) Galbdor

(Gal)

Welbrix (Brix)

Mer

Jorie (Deniz Halkının Kralı)

Pixies

Glenda (Pixies İmparatoriçesi)

Mossy

Rocky

Timber

Twig

Web

Periler

Áine (Işıkların Koruyucusu'nun Peri Sözcüsü)

Prenses Elena'nın Anlamlı Tarot Kartları

Yüksek Kartlar

-

(1) Ay – (en yüksek kart): sezgi, büyü, kadınlık, güç

(2) Tek Boynuzlu At – (ikinci en yüksek kart): büyü, neşe, değişim, huzur, tatmin

(3) Kan – (üçüncü en yüksek kart): doğurganlık, aile

(4) Yıldız – (dördüncü en yüksek kart): umut, hayaller; olası anlamı: rüya yorumuna ihtiyaç duyulabilir

(5) Deniz Kızı – (beşinci en yüksek kart): fırtınalar (hayatta veya dünyada), büyü, intikam

(6) Toprak – (altıncı en yüksek kart): iş, emek, eğitim, çalışma

Orta Kartlar

- (1) Karga: ikinci görüş, yansıma, sihir, gizem; gösterge: hayatınız üzerinde meditasyon yapın
- (2) Ejderha: ateş, sonlar, güç
- (3) Aydınlanmış: özgür ruh, bilgelik
- (4) Eros: aşk, seks, romantik ilişki, cinsel ihtiyaç; gösterge: bir sevgili arayın
- (5) Aşıklar: birlik, denge, uyum
- (6) Manticore: güç, savaş, zafer, muharebe
- (7) Pegasus: güç, uçuş, astral seyahat, özgürlük
- (8) Phoenix: yeniden doğuş, dönüşüm, yenilenme
- (9) Simpleton: pervasızlık, düşüncesizlik, düşüncesizlik, dikkatsizlik, saflık, dürtüsellik
- (10) Savaşçı: güç; gösterge: hazırlıklı olun veya hazırlanın

Orta Kart Desteğinin Kötü Alâmet Kartları

- (11) Banshee: sevdiğiniz birinin ölümü, bildiğiniz hayatınızda büyük bir değişiklik
- (12) Siren: tehlike, ihanet, sahtekarlık

Sessiz Kartlar

- (1) Athame: kan ritüeli yapmak
- (2) Besom (süpürge): seyahat, yaklaşan festival, ritüel veya tören
- (3) Kadeh: şarap ritüeli yapmak
- (4) Cauldron: iksir gerekli (derin büyü)
- (5) Tütsü: arınma gerekli
- (6) Havan ve Havaneli: iksir gerekli (ışık büyü)
- (7) Pentagram: meditasyon yapın, içinden büyü çekin
- (8) Stang (asası): dikkatli olun, koruma gerekli
- (9) Kılıç: çatışmaya hazırlan
- (10) Değnek: büyü; gösterge: büyü gerekli

Tanrılar ve Tanrıçalar

Airen

Aurorus: Şafak Tanrısı

Jüpiter: Gök Tanrısı

Lune: Ay ve Gece Tanrısı Sol:

Güneş Tanrısı

Summanus: Gök Gürültüsü Tanrısı

Büyüler

Tekil Tanrı: Tanrıça

Firenze

Zarafet: Aşk, aşıklar ve pozitif enerjinin tanrısı/tanrıçası (gül tütsüsü)

İlham Perisi: Yaratıcılık, berrak zihin, yücelik tanrısı/tanrıçası (amber tütsü)

Ruh: Denge, aydınlanma tanrısı/tanrıçası (tarçın tütsüsü)

Go'Doan

Go'Bedi: İtaat tanrısı Go'Vicee:

Hizmet tanrısı

Go'Chas: Sadakatin tanrısı

Mar-el

Leuthea: Denizcilerin Deniz Tanrıçası

Medusa: Deniz Tanrıçası Sirenler:

Deniz Yarı Tanrıları Triton: Deniz

Tanrısı

Wodell

Alabasta: Toprak ve Bilgelik Tanrıçası

Gennara: Büyü tanrıçası ve büyülü halkın koruyucusu Wohden: Güç ve savaş tanrısı

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Yükseliş

Bir zamanlar, paralel bir evrende Triton kıtası vardı...

Canavar uyandı!

Airen savaştadır. Kraliçe ölmüştür. Cadılar meclisi eksiktir. Ve deniz altında durum belirsizdir.

Şimdi, tek boynuzlu atlar, deniz kızları, cadılar, savaşçılar ve diğer diyarlardan gelen yabancılar, Canavarla yüzleşmek ve Triton'u kurtarmak için bir araya gelmelidir.

Birlikler kuruldu. Silence ve Mars, True ve Farah, Cassius ve Elena ile Aramus ve Ha-Lah tam güçlerine ulaştılar.

Ancak tanrılar fedakarlık isterler. Saf sevginin fedakarlığını. Eğer bu fedakarlık yapılmazsa, Canavar galip gelecek ve Triton düşecektir.

Bundan kaçış yoktur; tüm güçlerini ve büyülerini kullanmak zorundadırlar...

Yükseliş yaklaşıyor!

[The Rising hakkında daha fazla bilgi için burayı tıklayın.](#)

YÜKSELİŞ

BÖLÜM 1 18 - ÇALIŞMA

Marian

Eski Ritüel Alanının Altı Mil Batısındaki Çiftlik Wodell

Sırtındaki ağrının tüm vücuduna yayıldığını hissetmeye başlamıştı, bu iyi bir şeydi.

Diğer her şey kötüydü.

Çiftlik evinin zemininde yan yatmış, beş adım ötesindeki ölü çocuğun cansız gözlerine bakarken, diğer odadan gelen annenin çığlıklarını duyuyordu.

Baba çoktan yok olmuştu.

Yutulmuştu.

Çığlıklar kesildi, ama daha kötüsü başladı, hıçkırıklar ve yalvarışlar duyulmaya başladı.

Ve sonra başka bir şeyin sesleri.

Ne yaptım ben? diye düşündü.

Bir süre sonra, Canavarın serbest bırakılmasının tanıdık sesini duydu ve kadının ağlaması ve inlemesi aniden kesildi.

Marian bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve bacakları hareket etti, ancak bu sırtındaki acıyı dayanılmaz hale getirdi, bu yüzden durmak zorunda kaldı.

Ağrısı için bir ilaç içmesi gerekiyordu.

Dinlenmesi gerekiyordu.

Ama ikisini de elde edemedi.

O lanet rahip nerede? diye düşündü.

"Gitmeliyiz, Daemon," dedi Jellan, sesinde gerçek bir dalkavukluk ve sahte bir sakinlik vardı, ama yine de azımsanmayacak bir aciliyet hissi uyandırıyor.

"Bana o adamın kıyafetlerinden getir," diye emretti Canavar.

"Elbette," diye mırıldandı Jellan.

"Sen de giy," diye devam etti Canavar.

"Nasıl istersen."

"Daha fazla eşya topla ve kadını yıkat. Kirli. Onun kirli olmasını sevmiyorum. Onu yıkat ve kadın kıyafetlerini giydir," diye bitirdi Canavar.

"Yapılır," dedi Jellan, pislik, aptal, ikiyüzlü dalkavuk
aptal, ikiyüzlü dalkavuk Jellan güvence verdi.

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duydu, diğerlerinin ona yaklaştığını
duydu. Yağmurun aralıksız yağdığını da duydu.

O, çamur ve çimlerle kirlenmiş ayaklarını gördü, sonra o çömeldi ve bacaklarının
arasında sarkan, gevşek haldeyken bile büyük olan ve şimdi kanla lekelenmiş olan
organını gördü.

Marian'ın ağzı safra ile doldu.

Sonra saçları yüzünden çekilirken onun nazik dokunuşunu hissetti. "Bana kızma,
cadı," dedi.

Kızma mı?

Aklı bu durumu nasıl idare edeceğini düşünmekle meşguldü.

Jellan burnunu yarattığın kışına sokabilirdi. O, kendisi olacaktı.

"Belimi kırmış olabilirsin," diye tersledi.

"Sırtın kırılmış olabilir, ama yine de büyün kalır."

Gözlerini ona çevirdi ve onunla geçirdiği onca ay boyunca görmediği şeyi gördü.

O hala güzeldi. Bu

haliyle.

Ama masum, uysal ve yanlış anlaşılmış değildi. Basit ve kolayca yönlendirilebilir
değildi.

O, kurnaz ve sinsî biriydi. O,

oyuna getirilmişti.

Canavarı ve Jellan tarafından.

"Sen onunla bana karşı komplo kurdun," diye suçladı

onu. Adam omuz silkti.

Kız gözlerini başka yöne çevirdi.

"İkinize de ihtiyacım vardı," dedi. "Senin ve onun gücün olmadan
yükselemezdim. Ama yükseldiğimde, bir yemeğe ihtiyacım vardı. Ve öyle de oldu."

"Mutfakta o kadına yaptığın gibi bana da aynısını yapacak mısın?" diye sordu.

"Senin istekli olmanı seviyorum. Çok coşkulusun."

Gözleri yine onun yakışıklı yüzüne kayd.

İkiyüzlülüğün yeni tanımı.

"Omurgam kırılırsa sana bu şekilde hizmet edemem," diye tükürdü.

Adam kışının üstüne düştü ve Marian, adam onu kucağına çekerken vücudundaki acıdan boğazına yükselen iniltiyi dişlerini sıkarak bastırdı.

Sonra saçlarını tekrar düzeltti ve çenesinin altını okşadı.

"Sen hak etmediğin sürece sana zarar vermeyeceğim. Sen benim için çok önemlisin," dedi ona.

"Ne kadar önemliyim?" diye sordu kadın.

"Yapılması gereken daha çok iş var, önemli işler, ve bunu yapmak için sana ve arkadaşımıza ihtiyacım var."

Marian bu haberden pek memnun değildi. "Ne işi yapılacak?" diye sordu.

"Bu noktada sana bunu söylemek aptalca olur diye korkuyorum," dedi.

Konuşmak için ağzını açtı ama Jellan yanlarına gelip "Giysilerin burada, Daemon" diyerek sözünü kesti.

Marian, düşmüş rahibe öfkeyle baktı.

Ölmüş Dellish çiftçinin kıyafetlerini giymişti. Kıyafetler ona çok büyüktü.

Ancak kaderinde yazılı olduğu gibi, bu giysiler *Daemon'a* tam olarak uyuyordu.

"Marian'ın banyosu için su ısıtın," diye emretti Daemon. "Onun ağrılarını dindirmeliyiz. Ve bu evde ilaç var mı bakın. O acı çekiyor."

Jellan'ın gözleri, bu göreve hoşnutsuzluğunu yansıtıyordu, ancak buna karşı bir şey söylemedi, başını salladı, giysileri Daemon'un yanındaki yere bıraktı ve uzaklaştı.

"Ve bu cesetleri buradan çıkar," diye ekledi Daemon.

"Ben tek başımayım, Daemon," diye hatırlattı Jellan.

Daemon başını çevirip rahibe baktı. "O zaman sana yardım bulmamız gerekecek. Ama şimdilik, sadece sen varsın ve orada durup bana dik dik bakman, senden yapmanı istediğim şeyi yapman anlamına gelmiyor."

Hayır, bu Canavar basit, uysal, masum ve kolayca yönlendirilebilen biri değildi. Jellan başını eğdi ve hızla uzaklaştı.

Marian sırtıtmak isterdi, ama durum o kadar vahimdi ki, Jellan'ın boyun eğmesinden bile zevk alamıyordu.

"O, şey, o..." Daemon, Marian'ın yanağını okşayarak söze başladı. "Ruhu kara, öyle mi?"

Marian kollarında hareketsiz yatıyordu, vücuduna sarılıp kucağında oturuyordu ve yüzüne bakıyordu çünkü onda bir şeylerin değiştiğini hissediyordu ve o sabah ondan yeterince değişiklik gördüğü için daha fazlasını kaldıramazdı.

o sabah ondan yeterince değişiklik yaşamıştı, daha fazlasını kaldıramazdı.

"Sen," diye fısıldadı, hala yanağını okşayarak. "Senin için üzülüyorum. Karanlığa yönlendirildin."

"Ben..." Yutkundu. "Neden bahsediyorsun, Daemon?"

"Bu sefer başarılı olmak için sana ihtiyacım olmasaydı, tanrıları öldürmek ve krallıklarını ele geçirmek için, seni mutfaktaki gibi kullanır ve sonra da acı çekmene son verirdim."

Tanrıları öldürmek mi?

Hangi tanrılar?

"Daemon," diye fısıldadı, "ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bizi onlar yarattı; bizi terk edemezler. Bu sefer öğrenecekler."

Bizi mi? diye merak etti.

Biz kimdik?

"Ama karanlıktan uzaklaşabilirdin. Ama yapmadın," diye mırıldandı, kadının yüzünü inceleyerek. "Bu senin hatandı."

Tanrım.

"Daemon..."

"Beni serbest bıraktığın için teşekkür ederim, cadım."

[The Rising'i satın almak için buraya tıklayın.](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere seksenin üzerinde romantik romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in romanı *Law Man*, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'da en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik Kategori'nde final turlarına kaldı.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden mezun olan dördüncü nesil bir mezundur. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin Batı Kıyısı'nda yaşamış olan Kristen, şu anda Phoenix'te ikamet etmektedir. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumlarında yönetici olarak çalışmıştır.

yöneticisi olarak çalışmıştır. Şu anda tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Romantizm onun uzmanlık alanı olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı oluşturdu.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini desteklemektir. Onlar ister arkadaşın ve ailen olarak yanında olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar ve Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards bulunmaktadır. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluş Rock

Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi Rock

Chick Uyanışı Rock Chick

Yeniden Doğuş

The 'Burg Serisi:

Senin

İçin

Huzur

Kalbin Altın Yolu

Oyunları

Söz Tutmak

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele Geçir

İçindeki Ateş

Sakin Sür Ateşin

İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Pürüzlü

Kaleidoscope

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Rüya Takımı Serisi:

Rüya Yaratıcı Rüya

Avcısı

Rüya Isırıkları Yemek

Kitabı Rüya

Döndürücü Rüya

Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Karanlıkta Örgü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne

Malikanesi Penmort Kalesi

*Canlanan Masal Şanslı
Yıldızlar*

Bal Serisi:

*Derin Uçurum En
Uzak Kenar En
Büyük Risk*

Mağdalene Serisi:

*Yükselen
İrade
Aradaki Zaman*

Mathilda, Süper Cadı:

*Mathilda'nın Gölgele Kitabi
Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi*

Sisli Çamlar Serisi

*Sis İçindeki Kız
Ormandaki Kız*

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

*Bağlantı
Yavaş Yanma*

Yükseliş Serisi:

*Her Şeyin Başlangıcı Plan
Başlıyor
Sonun Şafağı Yükseliş*

Nehir Yağmuru Serisi:

*Tırmanıştan Sonra
Tırmanıştan Sonra Özel Baskı
Huzuru Kovalamak
Atılım Yapmak
Eşleşmeyi Yapmak*

Üç Serisi:

*Güneş gökyüzünden düşene
kadar, tüm varlığımla
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövaly
e
Creed
Raid
Deacon
Sebring*

Vahşi Batı MC Serisi:

*Hala Ayakta Duman
ve Çelik*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

*Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynamak Üç
Dilek Karmaşık
Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Mükemmel Birliktelik
Gerçek Olmayacak Kadar
Güzel*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

